

മലയാള പത്രങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. അടുത്തു.
മലയാളം.

91.

வ
கவிஞர் குணே

கொங்குவேளிர் இயற்றியது

பெருங்கதை

வயிற் பக்கலைக் கழக பாடல்,
இந்ஞ்சாவூர்

மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணத்யகலாநிதி

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரால்

பரிசோதித்து

நூதனமாக எழுதிய குறிப்புரை முதலியவற்றோடும்
கதைச்சுருக்கத்தோடும்

சென்னை :

கேசரி அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இரண்டாம் பதிப்பு

யுவனா மார்கழி

1935

Copyright Registered]

[விலை ந. 7-0-0

பெரிய பக்கலைக் கழக ராஜ்யம்,
பஞ்சாலூர்

7117

உரிமை யுரை.

(எழுகீர்க்கழி நேடி லடி யாசிரியவிருத்தம்.)

உரமலி திரிசி ராமலை யுதித்த

ஒருமணி ஆவடு துறையாம்

புரமலி மடத்தி லிபற்றமிழ்க் குரவு

புனைமணி பலதமிழ் நூல்செய்

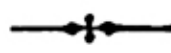
வரமலி புகழ்மீ னுட்சிசுந் தரநா

வலர்மணிக் கென்குரு மணிக்குத்

திரமலி சுவைசால் பெருங்கதைப் பதிப்பைத்

திகழ்வுற உரிமையாக் குவனே.

இப்புத்தகத்தில் அடங்கியவை.

1. இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய நூற்பெயர்கள் முதலிய வற்றின் முதற்குறிப்பகராதி	xxi
2. முகவுரை	xxiii
3. நூலாசிரியர் வரலாறு	xlvi
4. நூலைப்பற்றிய குறிப்புகள்	xlix
5. பிழையும் திருத்தமும்	lvi
6. உதயணன் சரித்திரச் சுருக்கம்		1-160

[உஞ்சைக்காண்டம்—இலாவணகாண்டம்—மகதகாண்டம்—வத்தவகாண்டம்—நரவாணகாண்டம்—துறவுக்காண்டம்.]

7. பெருங்கதை மூலமும் குறிப்புரையும்		க-கூ௩ச
க. உஞ்சைக் காண்டம்		க-௩௩௧
* * * * *		

(௩௨) கரடு பெயர்த்தது	க - ௧0
----------------------	------	------	--------

[பிரச்சோதனை நோக்கி உதயணன் கூறல்—பிரச்சோதனை உட்கோள்—அவன் விளம்பல்—உதயணனும் வாசவதத்தையும் ஒருவரையொருவர் நோக்குதல்—பிரச்சோதனை கூற்று—உதயணன் வாசவதத்தை ஆகிய இருவர் செய்திகள்—யானையைப்பற்றி உதயணன் கூறல்—பிரச்சோதனை நாளோலக்கம்—கணக்கர் முதலியோர் உதயணனுக்காகக் குஞ்சரச்சேரி மாளிகையில் பல பொருள்களைத் தொகுத்தல்—பிரச்சோதனை உதயணனுக்கு விடை தருதல்—உதயணன் செல்லல்.]

(௩௩) மாலைப் புலம்பல்	௧௧ - ௨௯
----------------------	------	------	---------

[மாளிகையைக்கண்டு உதயணன் ஐயமுற்றுத் தெளிதல்—உதயணன் காணுங் காட்சி—மாலைக்கால வருணனை—பிறைமதியின் தோற்றம்—உதயணன் வருந்தல்—வாசவதத்தை வருந்தல்—நீங்கிய தோழிமார்வாசவதத்தையைக் காண்டல்.]

(௩௪) யாழ் கைவைத்தது	௨௯ - ௪௧
---------------------	------	------	---------

[பிரச்சோதனை உதயணனை வருவித்து உபசரித்தல்—தன் கருத்தை அவன் சிவேதனிடம் கூறல்—சிவேதன் உதயணனுக்குக் கூறல்—பிரச்சோதனை கருத்துக்கு உதயணன் உடன்படல்—பலர்

கூற்று—வாசவதத்தை நீதசாலைக்குச் சென்று உதயணனிடம் யாழ்பயிலத் தொடங்கல்.]

(௩௫) நருமதை சம்பந்தம் ௪௮ - ௬௪

[அயலார் கூற்றுக்கள்—வயந்தகன் செயல்—உதயணனுக்கு வாசவதத்தைமீது வேட்கை மிகுதல்—உதயணனும் வயந்தகனும் ஆலோசித்தல்—நருமதை வீட்டுக்கு வயந்தகன் சென்று அவளை வலி திற்கொண்டு செல்லுதல்—நருமதையின் கூற்று—கண்டோர்கூற்று—கணிகையர் ஊடலும் நம்பியர் உணர்த்தலும் விடர் முதலியோர் கூற்றும்.]

(௩௬) சாங்கியத் தாயுரை ௬௫ : ௮௮

[பிரச்சோதனன் நருமதைக்குச் சிறப்புச் செய்தல்—வாசவதத்தையை விரும்பிப் பிறவரசர் மணத்தாது விடுத்தல்—பிரச்சோதனன் நிலை—சாங்கியத்தாய் வாசவதத்தையிடம் கூறல்—வாசவதத்தை வருந்தல்—சாங்கியத்தாய் தேற்றல்—வாசவதத்தை கூற்று—சாங்கியத்தாய் எண்ணிக் கூறுதல் - அவள் உதயணனைக் கண்டு தன் வரலாறு கூறுதல்—உதயணன் அவளைத் தேறுதல்—சாங்கியத்தாய் உதயணனை நீங்கிக் காஞ்சனமாலையிடம் கூறல்—உதயணன் தனது இடம் செல்லல்.]

(௩௭) விழாக் கொண்டது ௮௮ - ௧0௬

[அரசுமரருடையபடையரங்கேற்றம்—படைப்பயிற்சியின்வகை—குதிரையேற்றம் முதலியன—பிரச்சோதனன் கூற்று—அவன் அந்தப்புரஞ் சென்று கூறல்—உதயணன் சொல்லியனுப்பல்—அரசன் வாசவதத்தையின் யாழரங்கேற்றத்திற்கு ஆவனசெய்தல்—வாசவதத்தையின் யாழரங்கேற்றம்—சபையோர் புகழ்தல்—வாசவதத்தை தந்தையை வணங்கல்—அவளைக்கண்ட இராசமாதேவி மகிழ்தல்—தாயர் மகிழ்ந்து கூறல்—பிரச்சோதனன் மகிழ்ந்து உதயணனை அவனது நகருக்கு அனுப்ப எண்ணுதல்—பாகீரதி யென்பவள் நீர்விழாச் செய்யும் படி சொல்லுதல்—பெரியவர்கள் அரசனுக்கறிவித்தல்—சேனாதிபதி நீர்விழவை அறிவித்தல்—நகர்விழாக் கொள்ளல்.]

(௩௮) விழாவாத்திரை ௧0௭—௧2௮

[நீர் விழாவிற்கு நகரமந்தர் புறப்படல்—நீரங்காடியின் வருணனை—தங்குமிடங்கள்—பிரச்சோதனன் பொய்கைக்கரைக்கு வருதல்—அவன் மனைவியர் புறப்படல்—நீர்விழாவிற்காகக் கொண்டு செல்லும் பண்டங்கள்—வாசவதத்தை புறப்படல்—வையத்தின் சிறப்பு—மாடச்சிவிகையின் சிறப்பு—காவலர் முரசறைதல்—மகளிர் பொய்கைத்துறையைச் சேர்தல்—பிரச்சோதனன் உதயணனை வருவித்தல்—குதிரைகள்—தேர்கள்.]

(௩௬) புனற்பாற்பட்டது ௧௨௮ - ௧௩௩

[பிரச்சோதனன் நீராடல்—நகரமாந்தர் நீராடல்.]

(௪௦) உவந்தவை காட்டல் ௧௩௩ - ௧௩௯

[நீர்மாடத்தின் சிறப்பு—ஒரு நாரையின் செலவு—ஒரு பிடி குளித்தல்—ஒருபெண்ணின் செயல்—ஒருகுரங்கின் தோற்றம்—ஒரு களிமகன் செயல்—சில மகளிர் செயல்—ஒரு மயில் ஆடல்—அந்தணர் செயல்—மகளிர் குரவை—சில மகளிர் செயல்—கட்டுடிமகளும் அவள் காதலினும்—ஒரு பெண்ணின் ஊடல்—நீராடுதலினின்றும் விலக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் செயல்—அரசனுடைய ஏவலாளர்களின் செயல்—ஒர் அன்னச்சேவலின் செயல்—ஒர் அந்தணன் செயல்—சில பெண்களின் செயல்—ஊடலைத் தீர்த்துத் தலைவன் தலைவியோடு நீராடல்—சேனை வாணிகன்மகள் நீராடல் - துறைகாக்கும் காவலர் செயல்.]

(௪௧) நீராட்டரவம் ௧௬௦ - ௧௬௬

[நீர் விளையாட்டுக்குரிய கருவிகள்—அரசகுமார் ஒலி—பறவைக் கூட்டத்தின் ஒலி—மரங்களைக் கரையேற்றுவோர் ஒலி—பெண்மான்களை இனத்தோடு கூட்டும் இளைஞர் ஒலி—தோணியிற் செல்லும் மகளிர் ஒலி—பேதை முதலிய ஏழுபருவமகளிர் ஒலி—வேறு பலவகை ஒலிகள்—ஆடவும் உண்ணவும் அமைந்தவை.]

(௪௨) நங்கை நீராடியது ௧௬௬ - ௧௮௩

[வாசவதத்தைநீராடவருதல்—அவளை மணையிற் சேர்த்துத் திருமஞ்சனம் ஆட்டல்—அவளை அலங்கரித்தல்—அந்தணமகளிர் முதலியோர்—நீர்விளையாட்டு—உதயணன் யானையின் மேலேறி வருதல்—அவன் கருதுதல்.]

(௪௩) ஊர்தீயிட்டது. ௧௮௩ - ௧௯௬

[யூகி சொல்லியதை உதயணனுக்கு வயந்தகன் கூறல்—உதயணன் வாசவதத்தையின் அருகே வீருதல்—யூகி முரசறைவித்தல்—யூகியின் வீரர் பூசல்விளைத்தல்—கள்ளமங்கையர் தீயிடுதல்—தீப்பட்ட ஊரில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள்.]

(௪௪) பிடியேற்றியது ௧௯௮ - ௨௦௩

[மங்கையர் கலக்கம்—அறிஞர் கூற்று—யானைகள் வருந்தல்—நளகிரி நகரத்தை உழக்கல்—பிரச்சோதனன் உதயணனுக்குச் சொல்லி விடுத்தல்—காவலர் உதயணனிடம் கூறல்—உதயணன் வாசவதத்தை யைப் பிடிமேல் ஏற்றல்.]

(சடு) படைதலைக் கொண்டது 20௬ - ௨௧௧

[காஞ்சனமாலை பிடிமேல் ஏறுதல்—சாங்கியத்தாய் வருதலும் வயந்தகன் செயலும்—உதயணன் செல்லுதல்—பிரச்சோதனனுடைய வீரர் தொடர்தல்—உதயணனுடைய வீரர்செயல்.]

(சசு) உழைச்சன விலாவணை ௨௧௧ - ௨௨௬

[போர் நிகழ்ச்சி—யூகி உதயணனைக் கண்டு கூறல்—உதயணன் மகிழ்ந்து செல்லுதல்—வராகன் தொடர்தல்—வாசவதத்தை வருந்தல்—காஞ்சனை உதயணனை வினவுதல்—உதயணன் தேற்றல்—காஞ்சனமாலை வாசவதத்தையைத் தேற்றல்—கொட்டந் தாங்கிய பணிப்பெண்கள் வருந்தல்—அடைப்பை தாங்கியவர் வருந்தல்—கவரியேந்தியவர் வருந்தல்—பணிசெய்யும் கூனரும் குறளரும் வருந்தல்—தோழியர் புலம்பல்—செவிலித்தாயர் புலம்பல்—காஞ்சகிமுதியர் வருந்தல்—சாங்கியத்தாய் யூகியைக் கண்டு கூறுதல்.]

(சசா) உரிமை விலாவணை ௨௨௬ - ௨௪௪

[உதயணன் செயலை வராகன் பிரச்சோதனனிடம் அறிவித்தல்—அவன் கோபங்கொள்ளல்—சாலங்காயன் கூற்று—பிரச்சோதனன் பள்ளியறை புகுதல்—திருமாதேவியின் உட்கோள்—பிரச்சோதனன் அவளை வினாவல்—அவள் கூற்று—பிரச்சோதனன் கூற்று—திருமாதேவி வருந்தல்—பிரச்சோதனன் தேற்றல்.]

(சசா) மருதநிலங் கடந்தது ௨௪௫ - ௨௫௬

[பிரச்சோதனன் படைவீரர்செயல்—குதிரைகள்—தேர்கள்—யானைகள்—மாலைவருணனை—பிடியின் நிலை—காஞ்சனையின் கூற்று—யானையின் வேகத்தால் தோன்றும் விம்மிதத்தைத் தெரிவித்தல்—காஞ்சனை செயல்—மருதநிலவருணனை—உதயணன் அருட்டநகரத்தை அணுகுதல்.]

(சசு) முல்லை நிலங் கடந்தது ௨௫௬ - ௨௬௩

[வயந்தகன் வழியைப்பற்றிக் கூறல்—உதயணன் செல்லுதல்—வயந்தகன் மீண்டும் கூறல்—முல்லைநில வருணனை.]

(௫௦) குறிஞ்சி நிலங் கடந்தது ௨௬௩ - ௨௬௮

[உதயணன் குறிஞ்சி நிலம்டைதல்—குறிஞ்சிநில வருணனை.]

(௫௧) நருமதை கடந்தது ௨௬௮ - ௨௮௨

[நருமதை வருணனை—மரங்கள்—விலங்கு முதலியன—வயந்தகன் வழிகாட்டல்—உதயணன் நருமதையைக் கடத்தல்.]

(௫௨) பாலை நிலங் கடந்தது ௨௮௨ - ௨௮௬

[உதயணன் பாலைநிலத்தை யடைதல்—தூர்க்கையின்கோயில்—வழியிலுள்ளவை—மரங்கள்—புராவின் செயல்—விலங்கு முதலியவற்றின் செயல்—யாழ் விழுதல்—பிடிமெலிவடைதல்.]

(௫௩) பிடி வீழ்ந்தது ௨௮௨ - ௨௯௨

[உதயணன் பிடியீனின்தும் இறங்குதல்—பிடி வீழ்தல்—உதயணன் வருந்திப் பிடிக்குக் கடன்கழித்தல்—வயந்தகன் கூற்று—உதயணன் காஞ்சேனையிடம் கூறல்—வாசவதத்தையின் நிலை—உதயணன் கூற்று - யாவரும் ஒரிடத்து ஒடுங்குதல்.]

(௫௪) வயந்தகன் அகன்றது ௨௯௨ - ௩௦௦

[அந்தி வருதல்—வயந்தகன் கூற்று—உதயணன் கூற்று—வயந்தகன் போதல்.]

(௫௫) சவரர் புளிஞர் வகைந்தது ௩௦௦ - ௩௦௮

[உதயணன் பறவைநிமித்தம் பார்த்தல்—வேடர் இயல்பு—அவர் செயல்—நிமித்திகன் கூற்று—வேடர் சென்று உதயணனைத் தாக்கல்—அவர் உதயணனை நோக்கிக் கூறுதல்—உதயணன் அவரை நலிதல்—வேடர் கலங்கிக் கூறல்.]

(௫௬) வென்றி யெய்தியது ௩௦௬ - ௩௨௪

[வேடர் எண்ணுதல்—நிமித்திகன் கூற்று—வேடர் தீமூட்டல்—வாசவதத்தை ஏங்கல்—உதயணன் வெளிவருதல்—வேடர் அவனது வில் நாணை அறுத்தல்—உதயணன் நிலை—வாசவதத்தை வருந்தல்—உதயணன் கூற்று—வேடர் தலைவன் உதயணனை வினவுதல்—உதயணன் விடை—வேடர் உதயணன் கையைக்கட்டுதல்— உதயணன் கூற்று—வேடர் கூற்று—வாசவதத்தை வருந்தல்—காஞ்சேனை வருந்தல்—உதயணன் கூற்று—வேடர் காத்து நின்றல் - வயந்தகன் இடபகன்பாற் செல்லுதல்—அவன் உதயணன் கூறியவற்றை இடபகனுக்குக் கூறுதல்—இடபகன் படையோடு உதயணனை நாடிவருதல்—வயந்தகன் உதயணனைக் காணாமல் வருந்தல்—படையாளர் அவனைத் தேற்றல்—அவர் உதயணனைக் கண்டு வேடர்களைச் சூழ்தல்—நிமித்திகன் கூறல்—உதயணன் கூற்று—வேடர் உதயணனை நோக்கிக் கூறல்—வேடர் தோல்வி—உதயணன் மகிழ்ச்சி.]

(௫௭) படைலீடு ௩௨௪ - ௩௩௦

[இடபகன் ஏவலாளர் உதயணனுக்குப் படைலீடு அமைத்தல்—வாசவதத்தைக்குரிய இடங்களும் பண்டங்களும் அமைத்தல்—உதயணன்

னுக்குரியன அமைத்தல்—சிலதர். முதலியோர் செயல்—உதயணன் நீராடி உண்ணல்—வாசவதத்தை நீராடல்முதலியன.]

(ருஅ) சயந்தி புக்கது ௩௩௦ - ௩௩௬

[உதயணன் யானைமீ தூர்ந்து செல்லல்—காவலர் முதலியோர் உடன் செல்லுதல்—அரும்பொருள்கள்—பலநாட்டுக் கைத்தொழிலாளர்—வாசவதத்தைக்குரிய வண்டியின் உறுப்புக்கள்—அவள் வையமேறல்—குடிகள் பாராட்டல்—உதயணனும் பிறரும் சயந்தியை அடைதல்.]

உ. இலாவாண காண்டம் ... ௩௩௭ - ௩௪௬

(க) நகர் கண்டது ௩௩௭ - ௩௪௬

[நகரமாந்தர் உதயணனுக்கு உபசாரங்கூறி வரவேற்றல்—அவர் வாசவதத்தையைக்கண்டுகூறல்—யுகியைவாழ்த்துபவர்—உதயணனைப் புகழ்வோர்.]

(உ) கடிக்கம்பலை ௩௪௬ - ௩௫௩

[கணியின் சிறப்பு—வள்ளுவன் மணநாளை அறிவித்தல்—வீட்டை அலங்கரிப்பவர்—அறச்சாலை—சிறூர் ஏவன்மகளிர் முதலியோர் செயல்—சினாலயமும் அங்கே நடைபெறுவனவும்—வீதிகளை அலங்கரிப்பவர்—முதியர் கூற்று—மகளிர் தம்புதல்வரை அலங்கரித்து விடுத்தல்—கள்ளுண்பார்—யானைப்பாகர்—மஞ்சனநீர் கொணர்தற்குரிய மகளிர்.]

(ஈ) கட்டிலேற்றியது ௩௫௩ - ௩௬௨

[சோதிடர் நல்லமுகூர்த்தம் அறிந்து கூறல்—மணப்பந்தர்—தெய்வ நிவேதன வகை—தேவரை வழிபடுதல்—கன்னிமகளிர் செயல்—காஞ்சனை வாசவதத்துதையை உதயணனுக்கருகில் இருக்கச் செய்தல்—உதயணன் திருமணச் சடங்குகளைச் செய்தல்—மணவறைக் கட்டிலின் சிறப்பு—உதயணனையும் வாசவதத்தையையும் பள்ளிக்கட்டிலின்மேலேற்றுதல்.]

(ஐ) ஆரூந்திங்கள் உடல்மயிர் களைந்தது ௩௬௨ - ௩௬௯

[பிரச்சோதனன் சிறப்பு—அவனுடைய தேவியர்—வாசவதத்தை தாயின் சிறப்பு—மணக்காற் பந்தர் அமைத்தல்—இடம் திருத்தல்—உதயணன் வருதல்—வாசவதத்தை வந்து அமர்தல்—அந்தணர் முதலியோர் ஆவன செய்தல்—நாலிதன் மயிர் களைதல்.]

(ஊ) மண்ணு நீராட்டியது ௩௬௯ - ௩௮௦

[உதயணன் கூற்று—நீர்க்குடம் செல்லுஞ்சிறப்பு—மங்கலங்கள் பதினாறு—மஞ்சனநீர் எடுத்தற்குரிய குளம்—மஞ்சன நீரெடுத்து வருதல்—உதயணனுக்கு நெய்யணிதல்—மகளிர் வாசவதத்தைக்கு நெய்யணிதல்—உதயணனை அலங்கரித்தல்—வாசவதத்தையை அலங்கரித்தல்.]

- (க) தேய்வச் சிறப்பு 1௩௮௧ - 1௩௮௮
[நல்லோர் கூற்று—உதயணன் ஆலயத்திற்குச் செல்லல்—சிஞலயம்—சிங்காதனம்—சினதேவனும் வழிபடுவோரும்—உதயணன் வழிபடல்.]
- (ஈ) நகர்வலங் கொண்டது 1௩௮௯ - 1௩௯௮
[உதயணன் நகர்வலங் கொள்ளல்—மகளிர் மைந்தராகியவர் மலர்மழை பொழிதல்—நகரத்திலுள்ளார் புகழ்தல்—உதயணனும் வாசவதத்தையும் நீராடல்.]
- (அ) யுகி போதரவு 1௩௯௮ - ௪௦௮
[யுகியின் குணவிசேடங்கள்—அவன் உச்சயினியிற் செய்தவை—அவன் தன்படைவீரர்க்குக் கூறியவை—உதயணன்பால் மெய்யன்புள்ள ஒரு குயவனியல்பு—எந்திரத்தேர்—யுகி புறப்பாடு.]
- (க) யுகி சாக்காடு ௪௦௮ - ௪௨௨
[வழியின் இயல்பு—யுகி புட்பகநகரை அடைதல்—அவன் இடபகனைக்காணலும் உதயணன் செய்தியை வினாவலும்—முன்பு நிகழ்ந்தவற்றை இடபகனுக்கு யுகி கூறல்—இடபகன் யுகியைப் பாராட்டல்—யுகி உதயணன் செய்தியை வினவுதல்—இடபகன் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறல்—யுகி மூர்ச்சித்தலும் பின்பு தெளிந்து கேட்கத் தொடங்கலும்—பின்பு நிகழ்ந்தவற்றையும் உதயணனது இயல்பையும் இடபகன் கூறல்—சாங்கியத்தாயைக் கண்டு யுகி பின் நிகழ்த்தவேண்டியவற்றைக் கூறல்—இனியவர் கடமைகள் இன்னவென்பது—தான் இறந்துவிட்டதாக நடித்து அஃது உண்மை யென்றே அயலாரை யுகி நம்பச் செய்தல்.]
- (க௦) யுகிக்கு விலாவித்தது ௪௨௩ - ௪௩௩
[சாங்கியத்தாய் உதயணனிடம் சென்று படத்தைக் காட்டுதல்—யுகி இறந்தானாக நினைந்த உதயணனது வருத்தம்—யுகி தனது சிறைத்துயரம் நீக்கியது முதலியவற்றையும் இளமைப்பருவத்தில் தன்பால் வைத்திருந்த அன்பின் மிகுதியையும் சொல்லி உதயணன் புலம்பல்—உருமண்ணுவா உதயணனைத் தேற்றல்.]
- (க௧) அவலந் தீர்ந்தது ௪௩௩ - ௪௪௪
[உதயணனது கவலையைத் தீர்த்தற்குரிய பரிசார வகைகள்—புனைவகைகள்—உதயணனுடைய பிறப்பு வரலாறு முதலியன—தேவியைப் பிரிந்த சதானிகன் செயல்—முனிவன் கூற்று.]
- (க௨) மாசன மகிழ்ந்தது ௪௪௫ - ௪௫௪
[இலாவாணத்தின் அயலிலுள்ள மலையின் இயற்கையழகும் செயற்கையழகும்—மரங்கள் முதலியன—மாசனம் மலைச்சாரலையடைதல்—பாடி

யின் இயல்பு—மகவிரும் மைந்தரும் பலவகைக் காட்சிகளைக்கண்டு மகிழ்தல்.]

(கஊ) குறிக்கோட்கேட்டது சருச - சருகூ

[சோலைவளம்—உதயணன் முனிவரைக் காணுதல்—முனிவர் கூறல்—உதயணன் உவத்தல்.]

(கச) உண்டாட்டு சருகூ - சகச

(கரு) விரிசிகை மாலை சூட்டு சகச - சகஊ

[முனிவராச்சிரமம்—விரிசிகையின் பாதாதிகேச வருணனை—விரிசிகை உதயணனிடம் கேட்டல்—உதயணன் மாலைதொடுத்து விரிசிகைக்கு ஈதல்.]

(கசு) ஊடலுணர்த்தியது சகஊ - சஅக

[உதயணன் விரிசிகையை விடுத்தல்—வாசவதத்தை காணுதலும் ஈடுதலும்—உதயணன் தேற்றல்—வாசவதத்தை உரைத்தல்—ஒரு முசுக்கலையின் செயல்—வாசவதத்தை நடுங்கி ஊடல் தீர்தல்—உதயணன் மகிழ்தல்.]

(கசு) தேவியைப் பிரித்தது சஅக - சகக

[யுகியின் மறைவு—சாங்கியத்தாய் உதயணனிடம் வந்து கூறல்—உதயணன் இலாவாணம் சென்று இருத்தல்—தோழர் உதயணனிடம் கூறுதல்—உதயணன் மறுத்தலும் வாசவதத்தையின் கூற்றும்—உதயணன் வேட்டைக்குச் செல்லல்—அமைச்சர் ஏவலாளர் வாசவதத்தையின் மாடத்திற்குத் தீழூட்டல்—உருமண்ணுவா முதலியோர் செயல்—சாங்கியத்தாய் வாசவதத்தையைக் கொண்டு யுகிபாற்செல்லல்—யுகி கூறல்—வாசவதத்தை தன்னுட்கருதுதல்—சாங்கியத்தாய் கூறல்—வாசவதத்தை தேறுதல்.]

(கஅ) கோயில்வேவு சகஊ - சகஊஅ

[உதயணன் மீண்டு வருதல்—குதிரையைப் பாகன் கொடுப்ப உதயணன் அதன் மீதூர்ந்து வருதல்—தீயரிமித்தம்—உதயணன் புகைத் தோற்றத்தைக் காணுதல்—உதயணனும் வயந்தகனும் நின்றல்—காஞ்சன மாலையின் கலக்கம்—உதயணன் கண்டு மூர்ச்சித்தல்—தோழர் உபசரித்தலும் அவன் தெளிந்து எழுதலும்.]

(கக) தேவிக்கு விலாவித்தது சகஊஅ - ரூகூ

[உதயணன் தீயில் விழ்ச்செல்லல்—தோழர் விலக்கல்—உதயணன் வாசவதத்தையின் உடம்பைக் காணவிரும்பல்—உருமண்ணுவா சில ஆபரணங்களைக் காட்டுதல்—உதயணன் வாசவதத்தையின் பொன்னரி

மாலை முதலியவற்றை நோக்கிப்புலம்பல்—அவன் முன்னிகழ்ச்சிகளை நினைத்துப் புலம்பல்—தோழர் தேற்றல்.]

(உ) சண்பையுள் ஒடுங்கியது ௫௦௯ - ௫௧௬

[காதலின் குற்றத்தை உதயணனுக்குத் துணிவுடையோர் உணர்த்தி விலக்கல்—யூகி முதலியோர் ஒரு மலைச்சாரலுக்குச் செல்லுதல்—ஓர் ஆச் சிரமத்தின் வருணனை—யூகி முதலிய மூவரும் முனிவரைச்சிரமத்தில் இருத்தல்—காஞ்சனமாலையின் வரவு—யூகிமுதலிய நால்வரும் சண்பை நகருக்குச் செல்லுதல்—சண்பை நகரின்சிறப்பு—யூகி முதலியோர் மித் திரகாமன் வீட்டில் மறைந்திருத்தல்.]

௩. மகதகாண்டம் • ௫௧௭-௭௩௮

(க) யாத்திரை போகியது ௫௧௭ - ௫௨௮

[உதயணன் உட்கோள்—பாஞ்சாலராசன் உட்கோள்—அமைச்சர் உதயணனுக்குக் கூறல்—உதயணன் இரங்கல்—தோழர் தேற்றல்—இசைச்சன் கூற்று—உதயணன் கூற்றும் தோழர் செயலும்—வேற்று வேடவகை—உதயணன் மாண்முதலியவற்றை நோக்கிப் புலம்பல்—உதயணன் முதலியோர் மகதநாட்டின் எல்லையை அடைதல்.]

(உ) மகதநாடு புக்கது ௫௨௮ - ௫௩௧

[தோழர் உதயணனைத் தேற்றல்—மகதநாட்டின் சிறப்பு.]

(ஈ) இராசகிரியம் புக்கது ௫௩௧ - ௫௩௯

[ஊர்களின் சிறப்பு—இராசகிரியத்தின் சிறப்பு—மதில்—படைச் சேரி—பரத்தையர் தெரு—வேளாளர் தெரு—வாணிகர் தெரு—அந்தணர் தெரு—அமைச்சர் தெரு—அரண்மனை—உதயணன் இராசகிரியம்புகுதல்.]

(ஐ) புறத்தோடுங்கியது ௫௪௦ - ௫௪௬

[யவனச்சேரி முதலிய சேரிகள்—சித்திரசாலை—பொய்கை—தாப தப்பள்ளி அமைந்துள்ள இடம்—அமைச்சர் செயல்—காகதுண்டக முனிவன் கூற்று—உருமண்ணுவா முதலியோர் கூற்று.]

(ஊ) பதுமாபதி போந்தது ௫௪௬ - ௫௫௩

[மகதமன்னவன்—பதுமாபதியின் பாதாதிகேச வருணனை—முரசறைதல்—நகரமாந்தர் விழாத் தொடங்கல்—பதுமாபதி புறப்படல்—வண்டி யெருதுகள்—மகளிர் எந்திய பொருள்கள்—பதுமாபதி வைய மேற வருதல்—அவள் வையமேறிக் காமன் கோயில் செல்லல்.]

(஋) பதுமாபதியைக் கண்டது ௫௫௩ - ௫௬௫

[உதயணன்நிலை—அவன் பதுமாபதியைக் காணல்—உதயணனும் பதுமாபதியும் தம்முள் மயங்கல்—பதுமாபதி நினைத்தல்—அவள் கண்

ணின்செயல்—அவள் கோயிலை வலஞ்செய்தல்—அவள் தானம் செய்தல்—ஒரு மங்கை பாடுதல்—பதுமாபதி அரண்மனையை அடைதல்—அவள் கட்டளை—உதயணன் துன்புறுதல்—அவன் கூனியை வினவுதல்—கூனியின் விடை—அவன் உதயணனை வினவுதல்—அவன் விடை.]

(எ) கண்ணுறு கலக்கம் ௫௬௫ - ௫௮௨

[சூரியன் அத்தமித்தல்—மாலக்காலம்—உதயணன் வருந்துதல்—பதுமாபதி வருந்துதல்—சந்திரன் அத்தமித்தல்—விடியற்காலம்.]

(அ) பாங்கர்க்குரைத்தது ௫௮௨ - ௫௮௬

[பதுமாபதியின்நிலை—செவ்வி முதலியோர் பதுமாபதியிடங் கூறல்—பதுமாபதி கூற்று—அவள் பந்தாடுதல்—உதயணன் அப்பந்தைக் கைக்கொள்ளுதல்—பதுமாபதி அயிராபதியை வினவல்—அயிராபதியின் விடை—பதுமாபதி அயிராபதியிடம் கூறல்—அயிராபதி உதயணனிடம் குறிப்பித்தல்—உதயணன் கூற்று—இசைச்சன் மறுத்தல்—மற்றத் தோழரும் மறுத்துக்கூறல்—உதயணன் வற்புறுத்தல்.]

(கூ) கண்ணி தமோறியது ௫௮௦ - ௫௯௦

[தோழர் கண்ணிகட்டி வைத்தல்—உதயணன் தான் சித்திரித்த வாழைக் குருத்தையும் கட்டிய கண்ணியையும் வைத்தல்—பதுமாபதி அவற்றைக் கைக்கொள்ளுதல்—யாப்பியாயினி ஐயுற்று வினவுதல்—உருமண்ணுவா மற்றைத்தோழர்க்குக் கூறல்—பதுமாபதிவைத்த பிணையல் முதலியவற்றை வயந்தகன் எடுத்துவந்து கொடுத்தல்—உதயணன் அவற்றை அணிந்து கொள்ளுதல்—பதுமாபதி உதயணனைக்கண்டு தன்னிடம்செல்லல்—உதயணன் கனக்காண்டல்.]

(க௦) புணர்வு வலித்தது ௫௯௦ - ௫௯௪

[உதயணன் கனவைத் தோழர்க்குக் கூறுதல்—தோழர் கூறுதல்—உதயணன் பதுமையை அடைய விரும்புதல்—மந்திரிகள் உடன்படல்—உதயணன் குறை இரத்தல்—தோழர் கருதுதலும் சொல்லுதலும்—உதயணனது விடை—பதுமாபதியின் சிறப்பு.]

(க௧) அமாத்தியர் ஒடுங்கியது ௫௯௫ - ௫௯௯

[*** வாயிலோன்விடை—உதயணன் கூறல்—உதயணன் தருசகனைக்காணல்—தருசகனுக்கு உதயணன் நிதியைக்காட்டல்—உதயணன் நீருற்றுள்ள இடத்தைக் காட்டல்—தருசகன் நிதியை எடுத்தல்—உருமண்ணுவா முதலியோர் உத்தியோகம் பெறல்.]

(க௩) கோயில் ஒடுங்கியது ௬௦௦ - ௬௦௫

[பதுமாபதி மன்மதன் கோயிலையடைந்து உதயணனைக்காண்டல்—அவள் தானம் செய்தல்—அவள் உதயணனுடன் செல்லுதல்.]

(கச) நலஞ்சாய்ச்சி ௯௦௯ - ௯௨௧

[உதயணன்நிலை—தோழி எழுதித்தந்த அரண்மனைவடிவம் முதலிய வற்றைக்கண்டு அவன் நினைத்தல்—பதுமாபதி செவ்வி அரியளாதல்—கட்டில்—பாக்குவகை முதலியன—உதயணன் சித்திரத்தைக் கண்டு வியத்தல்—பதுமாபதி ஊடல்—உதயணன் பதுமாபதியின் ஊடலைத் தீர்த்தல்—அவள் ஊடல்தீர்தல்—அவள் தோழிக்குச் சொல்லல்—தோழி வினாக்களும் உதயணன் விடைகளும்—பதுமாபதி யாப்பியாயினியை ஏவுதல்—உதயணனும் யாப்பியாயினியும் உரையாடல்—மரலைக் காலம்—உதயணன் பாடிக்கொண்டு யாழ் வாசித்தல்—அவனுடைய இசையின் சிறப்பு—பதுமாபதி வியத்தல் முதலியன.]

(கரு) யாழ்நலந் தெரிந்தது ௯௨௨ - ௯௨௬

[யாப்பியாயினி உதயணனிடம் யாழைக்கொடுத்தல்—அவன் யாழ் நரம்பின் குற்றங்களைத் தெரிவித்தல்—உதயணன் பதுமாபதியாகிய இருவர்நிலை.]

(கசு) பதுமாபதியைப் பிரிந்தது ௯௨௬ - ௯௨௮

[அச்சவப் பெருமகன் வரவு— * * *]

(கௌ) இரவேழுந்தது ௯௨௮ - ௯௪௧

[* * * தருசகனுடைய பகைமன்னர்—அவர் ஆராய்தலும் போருக் கெழுதலும்—தருசகன் மாணகனுக்குச் சொல்லிவிடுத்தல்—அயிராபதி உதயணனிடம் கூறல்—உருமண்ணுவா தோழருக்குக் குறிப்பித்தல்—தோழர் வணிகராக வேடம் பூணல்—வாசனைப் பொருள்கள்—உண் பொருள்கள்—மருந்திற் குரியவை—மகளிர்க் குரியவை—உதயண னுடைய வீரர் இரவிற் போர்புரிதல்.]

(க௮) தருசகனோடு கூடியது ௯௪௧ - ௯௪௮

[உதயணன் வயந்தகன்வாயிலாகத் தருசகனை அடைதல்—தருசகன் உதயணனை எதிர்கொள்ளச் செல்லுதல்—சிலர் தருசகனைத் தடுத்தல்—தருசகன் உதயணனை எதிர்கொள்ளல்—தருசகன் உதயணனை உபசரித்து இருக்கச் செய்தல்.]

க௯ - படைதலைக் கொண்டது ௯௪௮ - ௯௫௮

[ஒடிய பகைமன்னர் மீட்டும் போர்செய்தற்கு வருதல்—பகைவர் மகதநாட்டுச் சோலை முதலியவற்றை அழித்தல்—பகைவர் செயலைத் தரு சகன் அறிந்து படை திரட்டல்—தான் போர்செய்யச் செல்வதாகச் சொல்லி உதயணன் வயந்தகனைத் தருசகன்பால் விடுத்தல்—வயந்தகன் கூற்று—தருசகன் உடன்படல்—கேகயத்தரசன் எண்ணுதலும் தெரிவித் தலும்—தருசகன் எண்ணல்—தருசகன் கேகய அரசனைப் போருக்கு

விடுத்தல்—தருசகன் வயந்தகனுக்குக் கூறலும் அவனை விடுத்தலும்—
யானைகள்—குதிரை முதலின—படைகளின் புறப்பாடு--உதயணன் புறப்
பாடு—பகைவர் எதிர்த்தல்.]

(20) சங்கமன்னர் உடைந்தது கூருஅ - கூசுஅ

[காலாட்படைகள்—குதிரைவீரர்—யானைவீரர்—போர் நிகழ்ச்சி—
கேகய அரசன் இறத்தல்—உதயணன் கூறுதல்—தருசகன் கூறுதல்—
தருசகனும் உதயணனும் நகர்புகுதல்—நகரமாந்தர் செயல்—உதயண
னைப் புகழ்வோர்—வாசவதத்தையை இகழ்வோர்—வாசவதத்தை
யைப் புகழ்வோர்—பிறவாறு கூறுவோர்.]

(21) மகட்கொடை வலித்தது கூசுஅ - கூசுச

[உதயணன் குழ்தல்—தருசகன் கருதுதல்—தருசகன் அமைச்சனை
உதயணன்பால் விடுத்தல்—ஒரு முதுமகள் பதுமாபதிக்கு அறிவித்தல்—
பதுமாபதி எண்ணுதல்—அமைச்சன் உதயணனை அடைந்து தருசகன்
கருத்தைத் தெரிவித்தல்—உதயணன் எண்ணுதல்—அவன் தன் விருப்
பத்தை வெளிப்படுத்தாமல் கபடமாக மறுத்துரைத்தல்—அமைச்சன்
கூறுதல்—உதயணன் உடன்படல்—அமைச்சன் தருசகன்பால்மீளல்.]

(22) பதுமாபதி வதுவை கூசுரு - கூசுசு

[அமைச்சன் தருசகனுக்குக் கூறல்—தருசகன் மகிழ்தல்—உதய
ணன் எண்ணுதல்—அவன் வயந்தகனைத் தருசகன்பால் அனுப்பல்—
வயந்தகன் தருசகன்பாற் சென்று கூறல்—தருசகன் யாப்பியாயினியை
இசைச்சனுக்கு மணம்புரிவிப்பதாகச் சொல்லி விடுத்தல்—உதயணன்
முதலியோர் உடன்படல்—தருசகன் தன் தாயின் உடன்பாட்டை அறி
தல்—பதுமாபதியின்செயல்—யாப்பியாயினி உதயணனை மாணகனென்று
உணர்ந்தல்—அவள் பதுமாபதியைக் காணல்—பதுமாபதி கூறல்—யாப்
பியாயினி கூறுதல்--பதுமாபதி கூறுதல்—யாப்பியாயினியின் செயல்—
உதயணன் பதுமாபதிக்குச்சொல்லிவிடுத்தல்—பதுமாபதியின்மகிழ்ச்சி—
மணத்துக்குரியன செய்யப்படுதல்—பதுமாபதியைக் கோலஞ் செய்தல்—
உதயணனைக் கோலஞ் செய்தல்—உதயணன் மணமண்டபம் புகுதல்—
பதுமாபதி வருகை—உதயணன் பதுமாபதியை மணம்புரிதல்.]

(23) படை யெழுச்சி கூசுசு - கூசுசு

தருசகன் எண்ணுதல்—அவன் உதயணனுடன் அமைச்சர் முதலி
யோரை விடுத்தல்—தருசகன் கூற்று—படை எழுதல்.]

(24) மேல்வீழ் வலித்தது கூசுசு - கூசுசு

[உதயணனுக்குத் தருசகன் விடைகொடுத்தல்—உதயணன் தருசகன்
பாற் கூறுதல்—தம்பியருடைய வரவை வயந்தகன் கூறல்—உதயணன்

மகிழ்தல்—படைகள் ஈண்டுதல்—தம்பியர் உதயணனை இறைஞ்சிப் புலம் பிக் கூறுதல்—உதயணன் தம்பியரைத் தழுவிக்கூறுதல்—உதயணன் அமைச்சர்களுடன் ஆராய்தல்—வருடகாரன் கூற்று—பட்டத் தேவியின் கலக்கம்—குற்றேவல் மகளிரின் துயரம்—நகரத்தார் மகிழ்ச்சி.]

(௨௬) அரசமைச்சு ௭௦௮ - ௭௧௮

[புகைப்புலன் அறிந்து வந்த ஒற்றர் கூற்று—உதயணன் வருடகாரனுக்குக் கூறுதல்—வருடகாரன் செயல்—சேனாபதி மகன் கூறுதல்—வருடகாரன் கூற்று—சேனாபதிமகன் ஆருணியிடம் சென்று அறிவித்தல்—ஆருணியின் செயல்.]

(௨௭) பாஞ்சாலராயன் போதரீவு ௭௧௯ - ௭௨௬

[வருடகாரன் தாரகாரியை உதயணனிடம் அனுப்புதல்—உதயணன் தூதுவர் நால்வரையும் வருவித்துத் தீயிடுதல்—வருடகாரனது நடிப்பு—பிழைத்தோர் ஆருணியரசன்பாற் சென்று கூறுதல்—ஆருணியரசன் வருடகாரனுக்குச் சிறப்புச்செய்தல்.]

(௨௮) பறைவிட்டது ௭௨௬ - ௭௩௮

[கால்வலிளைஞர் ஆருணிக்குக் கூறுதல்—வருடகாரன்செயல்—ஆருணியின் உட்கோள்—வருடகாரன் உதயணனுக்கு உணர்த்திவிடுதல்—உதயணன் கருதல்—ஆருணியின் மனநிலை—தீயரிமித்தங்கள்—பூரணகுண்டலன் கூற்று—வருடகாரன் கூற்று—ஆருணி போருக்கு எழுதல்—போர்நிகழ்ச்சி—உதயணன் போருக்கு எழுதல்—கடகபிங்கலர் செயல்—ஆருணியின் கூற்று—உதயணன் மேற்செல்லுதல்—தருமதத்தன் ஆருணியரசனைக் கொல்லல்—உதயணன் அவனுக்குச் சிறப்புச் செய்தல்—வருடகாரன்செயல்—நகரமாந்தர் கூறுதல்—யாணும் நகர்புகுதல்.]

ச. வத்தவ காண்டம். ... ௭௩௯ - ௮௧௮

(௧) கோற்றங் கோண்டது ௭௩௯ - ௭௪௧

[உதயணன் வருடகாரன் முதலியோர்க்குச் சிறப்புச் செய்தல்—அவன் சிங்காதனமேறி வீற்றிருத்தல்.]

(௨) நாடு பாயிற்று ௭௪௨ - ௭௪௭

[உதயணன் செங்கோற் சிறப்பு—அவன் தன் நாட்டைப் பரப்புதல்.]

(௩) யாழ் பெற்றது ௭௪௮ - ௭௬௮

[பத்திராபதியின் என்பு முதலியவற்றைக் கொணரும்படி உதயணன் சிலரை அனுப்பல்—பத்திராபதி வீழ்ந்த இடத்தில் அதன் வடிவமெடுப்பித்துப் பூசை முதலியவற்றை நிகழ்த்தாவித்தற்கு அவன் முயலுதல்—பத்திராபதியின் என்பு முதலியன கொணர்ந்தார்க்கு அவன் பொரு

ளளித்தல் முதலியன—அவன் இழந்த யாழைப் பெறுதல்—அருஞ்சுகன் வேங்கைமரத்திலேறி நோக்குதல்—உதயணனது யாழின்நிலை—உதயணன் ஆராய்ந்துதுணிதல்—அவன் அருஞ்சுகனை வருவித்தல்—வயந்தகன்கூறுதல்—உதயணன் வாசவதத்தையை நினைந்துவருந்தல்.]

(ச) உருமண்ணுவா வந்தது ௮௫௮ - ௮௬௩

[உதயணன்நிலை—தருசுகன் ஏவல்—சங்கமன்னர் உருமண்ணுவாவைச் சிறைவிடுத்தல்—உருமண்ணுவாவின் மகிழ்ச்சி—யூகி சாதகனை உருமண்ணுவாவிடம் விடுத்தல்—உருமண்ணுவா சாதகனை வினவல்—சாதகன் கூற்று—உருமண்ணுவா நகரை அடைதல்.]

(ரு) கனூவிறுத்தது ௮௬௪ - ௮௮௧

[உதயணன் நிலை—பதுமாபதியின் கூற்று—வாசவதத்தையை நினைந்து உதயணன் கலங்கல்—உதயணனுடைய குறிப்பறிந்து பதுமாபதி தன்னிடஞ் செல்லுதல்—வயந்தகன் உதயணனிடம் கூறுதல்—உதயணன் வாசவதத்தையை நினைந்து வருந்தித் துயிலல்—அவன் கனவு காண்டல்—அவன் எழுதல்—முனிவரைக் கண்டு அவன் வினாதல்—முனிவர் கனூப்பயன் உரைத்தல்.]

(சு) பதுமாபதியை வஞ்சித்தது ௮௮௨ - ௮௮௮

[உதயணன் உருமண்ணுவாவை வினாவல்—உருமண்ணுவா நிகழ்ந்த வற்றை உதயணனுக்குக்கூறல்—உருமண்ணுவா வயந்தகனிடம் கூறல்—உதயணன் அரற்றல்—வயந்தகன் உதயணனைக் கேட்டல்—உதயணன் விடைகூறுதல்—வயந்தகன் கூற்று—உதயணன் கூற்று—வயந்தகன் கூற்று—உதயணன் பதுமாபதி முதலியோரை வஞ்சித்து அகற்றிச் சென்று துயிலல்.]

(௮) வாசவதத்தை வந்தது ௮௮௮ - ௮௯௬

[அமைச்சர் வாசவதத்தையை உதயணன்பால் விடுத்தல்—உதயணனுடையநிலை—வாசவதத்தை யாழ்வாசித்தல்—உதயணனுடையகூற்று—வாசவதத்தை வாளாவிருத்தல்—மீட்டும் உதயணன் அரற்றல்—அமைச்சர் வாசவதத்தையை உதயணனிடமிருந்தூபிரித்தல்—உதயணன்விழித்து அரற்றல்—வயந்தகன் உதயணனிடம் கூறல்—உதயணன் கூற்று—வயந்தகன் கூற்று—உதயணன் நினைத்தல்—வயந்தகன் உதயணனிடம் கூறுதல்—யூகியினிலைமை—வாசவதத்தையின் நிலைமை—உதயணன் யூகியை அறிந்துகொண்டு தழுவல்—வாசவதத்தையின் வருகை—உதயணன் சாங்கியத்தாயைநோக்கிக் கூறல்—யாவரும் நகர்செல்லல்.]

(அ) தேவியைத் தேருட்டியது ௮௯௬ - ௮௯௮

[பதுமாபதி வாசவதத்தையைக் காணல்—உதயணன் யூகியை வினவுதல்—யூகிகூற்று—உதயணன் கூற்று—வாசவதத்தை பதுமாபதியாகிய

இருவர் செயல்—உதயணன் கூறுதல்—வாசவதத்தை சினத்தல்—உதயணன் வாசவதத்தையைத் தெருட்டி மகிழ்தல்.]

(கூ) விருத்தி வகுத்தது ௭௯௭ - ௮௦௧

[உதயணன் உருமண்ணுவாவுக்கு விருத்தி யளித்தல்—யுகியின் பேறு—இடவகன் பெற்றவை—வயந்தகன் பெற்றவை—இசைச்சன் முதலாயினோர் பெற்றவை—உதயணன் தேவிமார் விருத்தி பெறல்.]

(க௦) பிரச்சோதனன் தூதுவிட்டது ௮௦௧ - ௮௧௦

[வாயில்காவலன் தூதர் வந்தமையை அறிவித்தல்—பதுமையென் லுந்தாதி—வாசவதத்தைக்குப் பிரச்சோதனன் அளித்தவை—பதுமை அளித்த ஒலையை உதயணன் வாங்குதல்—ஒலையிலெழுதிய செய்தி—உதயணன் பதுமையை வினாவுதல்—பதுமை விடையளித்தல்—உதயணன் கூறுதல்—அவன் பண்ணிகாரங்களைக் காணுதல்—வந்தோரை உபசரித்தல்—யூகிக்குக் கூறுதல்.]

(க௧) பிரச்சோதனற்குப் பண்ணிகாரம் விட்டது ௮௧௧ - ௮௧௬

[உதயணன் பிரச்சோதனனுக்கு ஒலை அனுப்புதல்—யூகிக்குக் கூறியன—பிரச்சோதனனுக்கு அனுப்பியவை—வாசவதத்தையின் தாய்க்கும் கோபாலகன் தாய்க்கும் கோபாலகற்கும் பாலகுமரற்கும் அனுப்பிய மகளிர்—பரதகற்கும் மற்றத் தம்பியர்க்கும் அளித்தன—சிவேதனுக்கு அளித்தன—யுகியின் புறப்பாடு—யுகிமுதலியோரை விடுத்தல்—உதயணன் வாசவதத்தையோடும் பதுமாபதியோடும் பொழுதுபோக்கல்.]

(க௨) பந்தடி கண்டது ௮௧௭ - ௮௨௮

[வாசவதத்தையும் பதுமாபதியும் பந்தடி காணுதல்—வயந்தகன் கூற உதயணன் மறைந்துசென்று பந்தடி காணல்—இராசனை—பந்துகள்—இராசனை காஞ்சனமலை அயிராபதி விச்சவலேகை ஆரியை ஆகிய இவர்கள் பந்தடி—வாசவதத்தை தோழியரை நோக்கல்—கோசலத்தரசன் மகளின் பந்தடி—வாசவதத்தையின் எண்ணம்—உதயணன் கோசலத்தரசன் மகளை விரும்பல்.]

(க௩) முகவெழுத்துக் காதை ௮௨௮ - ௮௪௨

[உதயணன் தேவியரை வருவித்தல்—தோழியரை உதயணன் வினா தல்—அவன் வாசவதத்தையை வினாவுதல்—வாசவதத்தை சினத்தல்—உதயணன் கூறுதல்—அவன் மானஸீகையை வினாவுதல்—அவள் கூறல்—உதயணன் அவளிடம் கூறுதல்—மானஸீகை வாசவதத்தையைப் புனை தல்—உதயணன் முகவெழுத்து எழுதி வாசவதத்தையை அனுப்புதல்—அதனை மானஸீகை காணல்—மானஸீகை எழுதி விடுத்தல்—அதனைக் கண்டு உதயணன் மீட்டும் எழுதிவிடல்—அதனை மானஸீகை உணர்ந்து மறுமொழி யெழுதி விடுத்தல்—உதயணன் உவந்தல்—மானஸீகை மறைந் திருத்தல்—உதயணன் செயல்—வாசவதத்தை அவன் செயலை அறி

பும்படி காஞ்சனமாலையை விடுத்தல்—உதயணன் மானனீகையுடன் அளவளாவல்—காஞ்சனமலை தான் அறிந்ததை வாசவதத்தைக்கு உணர்த்தல்—வாசவதத்தை உதயணனைக்கண்டு கூறல்—உதயணன் வினா தல்—வாசவதத்தை கூறல்—உதயணன் கூற்று—வாசவதத்தை கூற்று—வாசவதத்தை மறைந்திருத்தல்—உதயணன் அவளை மானனீகையென்று நினைத்தல்—வாசவதத்தை தன்னை உணர்த்தல்—உதயணன் நீங்குதல்—வாசவதத்தை சினத்தல்]

(கச) மணம்படு காதை அசுந - அருஉ

[வாசவதத்தை மானனீகையின் மயிரைக்குறைக்கப் புகுதல்—வயந்தகன் உதயணனைத் தேடிதல்—உதயணன் நிகழ்ந்ததை வயந்தகனுக்குக் கூறல்—வயந்தகன் சென்று வாசவதத்தையைக் காணல்—வாசவதத்தை கூற்று—வயந்தகன் கூறல்—உதயணன் யுகியை வருவித்துக் கூறல்—யுகியின் விடை—யுகி பித்தர் வேடந்தரித்தல்—தோழியர் யுகியின் வேடத்தைக்கண்டு ஓடல்—வயந்தகன் சிலதியை அனுப்புதல்—உதயணன் பதுமாபதியை வருவித்தல்—பதுமாபதி உதயணனை வினாவுதல்—உதயணன் பதுமாபதியை அனுப்புதல்—பதுமாபதி வேண்டிக் கொள்ளல்—கோசலத்தரசன் தூதுவர் வரவைக் காவலர் உரைத்தல்—அவரை உதயணன் வருவித்தல்—தூதுவர் ஓலையை அளித்தல்—ஓலையை வாசவதத்தைக்கு உதயணன் அனுப்பல்—அவளுக்கு ஓலையைப் பதுமாபதி படித்துக்காட்டல்—ஓலையின் செய்தி—பதுமாபதி ஓலையை வாசவதத்தையிடம் கொடுத்தல்—வாசவதத்தை ஓலையைப் படித்து வருந்துதல்—வாசவதத்தை மானனீகையின் கட்டை அவிழ்த்து இரங்கல்—மானனீகையை வாசவதத்தை அலங்கரித்தல்—வயந்தகன் உதயணனுக்குத் தெரிவித்தல்—உதயணன் மகிழ்தல்—மானனீகையை மணஞ்செய்துகொள்ளல்.]

(கரு) விரிசிகை வரவு குறித்தது அருஉ - அருந

[விரிசிகையின் இயல்பு—அவள் தந்தை உதயணனை அடைதல்—முனிவன் கூற்று—உதயணன் விரிசிகைக்கு மலை சூட்டியது—விரிசிகையின் முதுக்குறைவு—அவள் தந்தை தன்மகளை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி உதயணனுக்குக் கூறல்—விரிசிகையின் வதுவையை வாசவதத்தைக்கு உணர்த்தல்—வாசவதத்தை உடன்படல்—உதயணன் விரிசிகையை மணஞ்செய்துகொள்ள விரும்பல்—நகரமாதர் விரிசிகை வரவு காண விரும்பல்.]

(கசு) விரிசிகை போத்தரவு அருந - அசுந

[விரிசிகையின் தமர் அவளைக் கொணர்தல்—விரிசிகையைப் புனைதல்—அவளை விடுத்தல்.]

(௧௮) விரிசிகை வதுவை அக௨ - அக௮

[விரிசிகையின் தந்தை தவம்புரியச் செல்லல்—அவள் தமர் அவள் விளையாடிய பொருள்களைக் கொண்டு உடன்செல்லல்—கண்டோர் கூற்று—விரிசிகை அரண்மனையை அடைதல்—உதயணன் அவளை மணந்து இன்புறல்.]

௩ நரவாண் காண்டம் ... அக௯ - கூ௩௪

(௧) வயாக் கேட்டது அக௯ - அ௮௦

[உதயணன் வணிகருடைய வழக்கைத் தீர்த்தல்—அவன் மகப் பேறு விரும்பல்—அவன் கனவு கண்டு அதன் பயனறிதல்—வாசவதத்தையின் கருப்பம்—வாசவதத்தை ஒரு கனவு கண்டு உதயணனுக்கு உரைத்தல்—கனவின் பயனை உதயணன் கூறல்—வாசவதத்தையின் கருப்பம் முதிர்ந்தல்—வாசவதத்தைக்கு உண்டான விருப்பம்—உதயணன் வாசவதத்தையின் விருப்பத்தை வினாவல்—வாசவதத்தை தன் விருப்பத்தைக் கூறல்—உதயணன் அமைச்சரோடு ஆராய்தல்.]

(௨) இயக்கன் வந்தது அ௮௧ - அ௮௪

[உருமண்ணுவா வருதல்—உதயணன் அவனுக்கு உரைத்தல்—உருமண்ணுவா இயக்கனைப்பற்றிக் கூறுதல்—உதயணன் இயக்கனை நினைந்தது—இயக்கன் வந்தது.]

(௩) இயக்கன் போனது அ௮௫ - அ௯௬

[இயக்கன் கூற்று—உதயணன் கூற்று—நஞ்சுகன் கூற்று—பிடியின் பண்டை வரலாறு—பத்திராபதி யானைப் பிறப்பை விரும்பல்—பத்திராபதி குபேரன் முன் செல்லுதல்—குபேரன் அவளைச் சுயித்தல்—அவள் வினாதல்—சாப விடை—பத்திராபதி பழைய உருப்பெற்றுக் குபேரனை அடைந்து வணங்கல்—அவள் குபேரனை வரம் வேண்டல்—உதயணனுக்காக மகப்பேறு வேண்டல்—குபேரன் சௌதர்மேந்திரனை ஏத்தல்—சௌதர்மேந்திரன் சோதவனை விடுத்தல்—சோதவன் பத்திரையை உதயணன்பால் அனுப்பல்—பத்திராபதியின் நன்றியறிவு—இயக்கன் பத்திராபதியைத் தியானிக்கும்படி கூறல்—அவன் ஒரு மந்திரத்தை உபதேசித்தல்—அவன் செல்லுதல்.]

(௪) வயாத்தீர்ந்தது அ௯௬ - கூ௦௩

[உதயணன் வாசவதத்தையின் விருப்பத்தைக் கூறுதல்—அமைச்சர் தச்சரிடம் கூறுதல்—தச்சர் மறுத்தல்—பத்திராபதி தச்சவருவங்கொண்டு வருதல்—உதயணனுக்கு உருமண்ணுவா அறிவித்தல்—உதயணன் உடன்படல்—உருமண்ணுவாவின் செயல்—பத்திராபதி எந்திரம் அமைத்துத் தருதல்—உதயணன் முதலியோர் அதிலேறிச் செல்லல்.]

(ந) பத்திராபதி உருவு காட்டியது கூ0௪ - கூ0௬

[உதயணன் பத்திராபதியை அழைத்துக் கூறல்—தச்சனுக்குச் சிறப்புச் செய்தல்—பத்திராபதி தன் வரலாறு கூறுதல்—உதயணன் எண்ணுதல்—பத்திராபதி தன் உருவத்தைக் காட்டி மீளல்.]

(சு) நரவாணதத்தன் பிறந்தது கூ0௬ - கூ0௭

[நரவாணதத்தன் பிறத்தல்—பிறந்தநாட் சிறப்புக்கள்—சாத காமம்—யாவருக்கும் பரிசளித்தல்—உதயணன் தன் தம்பி முதலியோர்க்குச் செய்தி கூறி விடுத்தல்—பெயரிடல்—உருமண்ணுவா முதலியவரின் புதல்வர்களுக்குப் பெயரிடல்—நகரமாந்தர் மகிழ்ந்து கூறல்.]

(ட) யூகி பிரச்சோதனைக் கண்டு வந்தது கூ0௭ - கூ0௮

[பிரச்சோதனை நரவாணதத்தன் பிறந்ததை அறிதல்—முரசறைதல்—நகரை அலங்கரித்தல்—பிரச்சோதனை விழாக்கொண்டாடல்—யூகியைப் பிரச்சோதனை வருவித்தல்—யூகியும் சாலங்காயனும் தர்க்கஞ் செய்தல்—பிரச்சோதனை யூகியின் விசேடகுணங்களை வியத்தல்—யூகிக்குச் சிறப்புச் செய்தல்—யூகிக்கு இருவரை மணம்புரிவித்தல்—யூகியைப் பாராட்டல்—யூகியை விடுத்தல்.]

(அ) மதனமஞ்சிகை வதுவை கூ0௮ - கூ0௯

[யூகி உதயணனுக்குக் கூறல்—உதயணனது செங்கோன்மை—நரவாணதத்தனுடைய இளமைப் பருவம்—அவனது கௌமாரப் பருவம்—கணிகையர் இயல்பு—கலிங்கசேனை—மதனமஞ்சிகை பந்தாடுகையில் பந்து கீழே விழுதல்—நரவாணதத்தன் உலாவரல்—அவன் மதனமஞ்சிகையைக் கண்டு விரும்பல்—அவன் கோமுகனை வினாத்தல்—கோமுகன் மதனமஞ்சிகையின் உருவத்தை எழுதுதல்—அவன் அவள் வீடுசென்று பரிசங்காட்டல்—பரத்தையர் செயல்—கோமுகன் கூறல்—உதயணன் மதனமஞ்சிகைக்குப் பொன்விடுத்தல்—நரவாணதத்தன் மணம்.]

(ஆ) மதனமஞ்சிகை பிரிவு கூ0௯ - கூ10

[திருவிழா—மானசவேகன் வருதல்—அவன் கண்ட காட்சி—அவன் மதனமஞ்சிகையைக் காணல்—அவள் பூதவடிவமொன்றைக் கண்டு அஞ்சுதல்—மானசவேகன் எண்ணுதல்—நரவாணதத்தனும் மதனமஞ்சிகையும் இன்புறுதல்—மானசவேகன் எடுத்துச் செல்லல். * * *]

* * * * *

8. செய்யுட்களின் முதற்குறிப்பகராதி கூ10 - கூ11

9. அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதி கூ11 - கூ12

இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய நூற்பெயர்கள் முதலியவற்றின் முதற்குறிப்பகராதி.

அகநா - அகநானூறு.
 அடிக் - அடிக்குறிப்பு.
 அடியார், அடியார்க்கு - அடியார்க்கு
 நல்லாருரை.
 அரிச்சந்திர - அரிச்சந்திர புரா
 அரும்பத் - அரும்பதவுரை. [ணம்.
 அவை - அவையடக்கம்.
 அறநெறி - அறிநெறிச்சாரம்.
 ஆசார - ஆசாரக்கோவை.
 ஆத்திரையன் பொதுப் - ஆத்திரை
 யன் பேராசிரியன் பொதுப்பாயி
 ஆதி - ஆதியுலா. [ரம்.
 இராமா - இராமாயணம்.
 இ. வி - இலக்கண விளக்கவுரை.
 இளம் - இளம்பூரணருரை.
 இறை - இறையனாரடப் பொரு
 இன்னு - இன்னுநாற்பது. [ருரை.
 உதயண, உதயணகுமார - உதயண
 குமார காவியம்.
 உதிதோதய-உதிதோதய காவியம்.
 ஐங், ஐங்குறு - ஐங்குறு நூறு.
 ஐந். ஐம் - ஐந்திணையைம்பது.
 ஓ - ஓப்பு.
 கடவுள் - கடவுள் வாழ்த்து.
 கந்த - கந்தபுராணம்.
 கந்தர் கவி - கந்தர் கவிவெண்பா.
 கம்ப - கம்பராமாயணம்.
 கல் - கல்லாடம்.
 கலி, கலித் - கலித்தொகை.
 கலிங்க, கலிங்கத் - கலிங்கத்துப்
 களவழி - களவழிநாற்பது. [பரணி.
 காஞ்சிப் - காஞ்சிப்புராணம்.
 கார் - கார்நாற்பது.
 குறிஞ்சிப் - குறிஞ்சிப் பாட்டு.
 குறுந் - குறுந்தொகை.
 கூர்ம - கூர்மபுராணம்.

கொங்குமண்டல - கொங்கு மண்
 டல சதகம்.
 சங்கர - சங்கர நமச்சிவாயருரை.
 சிலப் - சிலப்பதிகாரம். [யார்.
 சிற் - திருச்சிற்றம்பலக் கோவை
 சிறுபஞ்ச - சிறுபஞ்சமூலம்.
 சிறுபாண் - சிறுபாணற்றுப்படை.
 சீகாளத்திப் - சீகாளத்திப்புராணம்.
 சீவக - சீவகசிந்தாமணி.
 சுந்தர - சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்.
 சுலோ - சுலோகம்.
 சூ - சூத்திரம்.
 சூளா - சூளாமணி.
 சே - சேனாவரையருரை.
 சேது - சேதுபுராணம்.
 தக்க - தக்கயாகப்பரணி.
 தஞ்சை - தஞ்சைவாணன்கோவை.
 தண்டி - தண்டியலங்காரம்.
 தமிழ்நா - தமிழ்நாவலர் சரிதை.
 தனிப் - தனிப்பாடற்றிரட்டு.
 திணைமா, திணைமாலே, திணைமாலே
 நூற் - திணைமாலே நூற்றைம்
 பது.
 திருச்சந்த - திருச்சந்த விருத்தம்.
 திருச்சிற் - திருச்சிற்றம்பலக்
 கோவையார்.
 திருஞா - திருஞானசம்பந்தர்.
 திருநா - திருநாவுக்கரசர்.
 திருவா - திருவாசகம்.
 திருவாய் - திருவாய்மொழி.
 திருவால - திருவாலவாயுடையார்
 திருவிளையாடற்புராணம்.
 திருவிளை - திருவிளையாடற்புராணம்.
 திவ் - திவ்யப்பந்தம்.
 திவா - திவாகர நிகண்டு.
 தே - தேவாரம்.

தொல் - தொல்காப்பியம்.
 ந - நச்சினூர்க்கினியர்.
 நம்பி - நாற்கவிராச நம்பி. அகப்
 பொருள் விளக்கம்.
 நள - நளவெண்பா.
 நற் - நற்றிணை.
 நன் - நன்னூல்.
 நாய்ச்சியார் - நாய்ச்சியார் திரு
 நாலடி - நாலடியார். [மொழி.
 நான்மணி - நான்மணிக்கடிகை.
 நீதிநெறி - நீதிநெறிவிளக்கம்.
 நீல - நீலகேசி.
 நெடுநல் - நெடுநல்வாடை.
 நேமி - நேமிநாதம்.
 ப - பக்கம்.
 பட், பட்டின, } - பட்டினப்பாலை.
 பட்டினப்
 பதிற், பதிற்றுப் - பதிற்றுப்பத்து.
 பரி - பரிபாடல், பரிமேலழகருரை.
 பரிமேல் - பரிமேலழகருரை.
 பழ - பழமொழி.
 பழமலைக் - பழமலைக்கோவை.
 பி-ம் - பிரதிபேதம்.
 பிரபு, பிரபுலிங்க - பிரபுலிங்கலீலை.
 பிரமோத்தர - பிரமோத்தர காண்டம்.
 பு-வெ - புறப்பொருள் வெண்பா
 புறநா - புறநானூறு. [மலை.
 பெரிய - பெரிய புராணம்.
 பெரியதிரு - பெரிய திருமொழி.

பெரியதிருவந் - பெரிய திருவந்
 தாதி.
 பெரியாழ், பெரியாழ்வார் - பெரி
 யாழ்வார் திருமொழி.
 பெருங் - பெருங்கதை.
 பெரும்பாண் - பெரும்பாணற்றுப்
 பேர் - பேராசிரியருரை. [படை.
 பொருந - பொருநராற்றுப்படை.
 மணி - மணிமேகலை.
 மதுரை, மதுரைக் - மதுரைக்
 மயிலை - மயிலைநாதருரை. [காஞ்சி.
 மலை, மலைபடு - மலைபடுகடாம்.
 மீனாட்சியம்மை - மீனாட்சி யம்மை
 மு - முற்றும். [பிள்ளைத் தமிழ்.
 முத் - முத்தொள்ளாயிரம்.
 முருகு - திருமுருகாற்றுப்படை.
 முல்லை, முல்லைப் - முல்லைப்பாட்டு.
 மேருமந்தர - மேருமந்தரபுராணம்.
 மேற் - மேற்கோள்.
 யா-கா - யாப்பருங்கலக்காரிகை.
 யா-வி - யாப்பருங்கலவிருத்தி.
 வலிவலமும் - வலிவல மும்மணிக்
 வி - விருத்தியுரை. [கோவை.
 விக்கிர. உலா - விக்கிரம சோழ
 விசேடக் - விசேடக்குறிப்பு. [நூலா.
 வி-பா, வில்லிபாரதம் - வில்லிபுத்
 தூரார் பாரதம்.
 வீர - வீரசோழியம்.
 ஸ்ரீவர. மஹாபாகவதம் - ஸ்ரீவரத
 ராஜகவி மஹாபாகவதம்.

மு க வ ரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தீருவாசகம்.

நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி ஞால மெல்லா நிகழ்வித்துப்
பெரிய தென்னன் மதுரையெலாம் பிச்ச தேற்றும் பெருந்துறையாய்
அரிய பொருளே யவீநாசி யப்பா பாண்டி வெள்ளமே
தெரிய வரிய பரஞ்சோதி செய்வ தொன்று மறியேனே.

(நீலமண்டில ஆசிரியப்பா)

தேமலி கயிலைச் சிலம்பில்வீற் றிருக்கும்
பாமலி யுமையோர் பாகத் தண்ணலும்
குருகு பெயர்க்கிரி கொன்றே தன்னினைந்
துருகு பவர்க்கருண் முருக வேளும்
௫ சகத்தியன் முனைஇத் தலைவனை யறிந்துயர்
அகத்தியன் முதலா மருந்தவப் பெரியரும்
நன்றி யறிவொடு துன்றுபு பல்குணம்
மேவுமுச் சங்க நாவலப் பெரியரும்
விரசு பெருங்கொடை யரசர் பலரும்
௧௦ அப்பால் விளங்கிய வெப்பா லவரும்
வாய்ந்த வன்புட னாய்ந்த *செழுந்தமிழ்
பொங்குமண் டலத்துட் கொங்குமண் டலத்தில்
உறும்பல வளமார் குறும்புநன் னாட்டில்
எப்பனு வலையுந் தப்புத லின்றி
௧௫ அங்கையா மலகமா வறிபெரி யோர்செறி
† மங்கையா நகரின் மஞ்சையம் பரிமீத்
தங்குவே னெனவாழ † கொங்கு வேளிர்

* செழுந்தமிழ் பொங்குமண்டலம் - தமிழகம்.

† மங்கையாநகர் - விசயமங்கலம். † கொங்குவேளிர் : எழுவாய்.

- மலர்தொறுஞ் சென்று நிலவிய மதுவின்
 துளிக்கணர் தொகுக்கு மளிக்கணம் பொருவ
- உ0 தூல்பல வற்றிற் சால்புறக் குழுமிய
 சொன்னயம் பொருணயந் தொடைநய மாதி
 எந்நயங் கருமமைந் தினிமை தோன்ற
 அற்றைக் காலத் தமைதியைப் பிற்றைக்
 காலத் தவர்தாங் கண்கூடாக
- உ1 நாடி யுணருமோ ராடி பொருவவும்
 காப்பிய வியலெலாம் யாப்புற வமையவும்
 பாலிக வணிசவை மேவீநன் கிலகவும்
 புலவர் கூட்டுணும் புத்தமு தாக
 உதயணன் சரிதை யோதின ரதுபெருங்
- உ0 கதைகதை யுதயணன் கதைப்பெயர் பெறீஇத் * தான்
 பிறந்தமண் டலத்தின் பெயர்ப்பொருட் கேற்பச்
 சிறந்தவின் சுவைத்தாய்த் திகழ்ந்தில குறுமே.

பெருங்கதையென்பது கவிஞர் பெருமானாகிய கோங்குவேளி ரென்பவரால் இயற்றப்பெற்ற ஒரு தொடர்நிலைச் செய்யுள். இவர் கோங்குவேளெனவும் கோங்குவேளெனவும் வழங்கப்பெறுவர். இந் தூல் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளிற் சிறந்தது; தெள்ளிய இனிய நன்னடை வாய்ந்தது; குருகுலத்திற் பிறந்தவனும் கௌசாம்பி நகரத்தரசனுமான † சதானிகனுடைய புதல்வன் உதயணனது சரித் திரத்தை விரித்துக்கூறுவது.

* தான் பிறந்த மண்டலத்தின் பெயர்-கொங்கு; அதன் பொருள் தேன்.

† குருகுலத்திற் பாண்டவர்களது காலத்தின் பின்பு சதானிகனென் னும் பெயர் வாய்ந்தவர் இருவர்; அவர்களுட் சனமேசயன் புதல்வன் ஒருவன். அவனுடைய பேரன் குமாரனான நிசக்குனு என்பவன் காலத் தில் அத்தினுபுரம் சிதைவுற்றுப் போனமையால், அவன் வத்தநாட்டி லுள்ளதாகிய கௌசாம்பி நகரத்தை இராசதானியாகக் கொண்டு அரசாட்சி செய்துவந்தான். அந்த நிசக்குனுவுக்கு 16 - ஆம் பிற்றேன்றலாக உதித்தவன் வேறொரு சதானிகன்; அவனுடைய புதல்வனே உதயணன். இவ்வரலாறு ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் ச-ஆம் அம்சம், உக-ஆம் அத்தியாயத் தால் தெரியவருகிறது.

தெய்வ வழிபாடு சிறந்ததென்பதும், பெரியோர் வணக்கம் பேணற்பாலதென்பதும், ஊழ்வினை உருத்துவந்தாட்டுமென்பதும், சிறந்த கல்விமான் தன் பகைவராலும் நன்கு மதித்து உபசரிக்கப் படுவானென்பதும், எந்தக் காலத்தும் கல்வியைக் கைவிடலாகாதென்பதும், ஒருகாரியுத்தை நிறைவேற்றக் கருகினோன் அதனை முடித்தற் குரிய அன்புடைத் துணைவர்களையும் தக்க கருவிகளையும் அடைய முயலவேண்டுமென்பதும், அன்புள்ள நல்ல துணைவர்களைப் பெற்றாற் சிறிதும் கவலையின்றி வாழலாமென்பதும், எந்தக் காரியத்தையும் மந்தணமாகவே நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பதும், ஒவ்வொன்றையும் காலமும்இடமுமறிந்து செய்யவேண்டுமென்பதும், இன்னசெயலால் இன்னபுயன் விளைபுமென்பதும், சிறந்தகுணங்கள் பகைவர்பாலிருப்பினும் அவற்றைக் கண்டவிடத்து மகிழ்ந்து அவரை ஆதரிக்க வேண்டு மென்பதும், பெண்பாலார் தம்முடைய தேசபாஷையிலும் வேறு தேசபாஷையிலும் முற்காலத்தில் நல்ல பயிற்சியுற்றிருந்தாரென்பதும், தம்முட் பகைமைகொண்ட அரசர்க்கு இடையேநின்று உசிதமாகப்பேசிச் சந்திசெய்விக்கவல்லார் பெண்பாலாரிலும் இருந்தாரென்பதும், தன்குடி தளர்வுற்றவிடத்து அதனைப் போக்க முயல வேண்டுமென்பதும், ஒருவர் துணைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத் துணையாக அறிந்து அவரைப் பாராட்டவேண்டுமென்பதும், காலத்தைக் கண்ணாக மதித்து நியமத்துடன் அதனை ஒழுங்காகப் போக்குவ்வேண்டுமென்பதும், ஒருவரையும் இகழலாகாதென்பதும், யாரிடத்தும் பகை கொள்ளலாகாதென்பதும், அருளுடைமை சிறந்ததென்பதும், தருமத்தையே உயிர்த்துணையாகக்கொண்டு ஒழுகல்வேண்டுமென்பதும், துன்பம் வந்தவிடத்து அதனைத் தன் தீவினைப்பயனையென்றெண்ணி துகரவேண்டுமென்பதும், பெருஞ்செல்வமுடையோர் தமக்கு முதுமைப்பருவம் வந்தவிடத்துத் தாங்குதற்குரிய புதல்வர் முதலியோர்பால் அதனை ஒப்பிந்துவிட்டுப் பற்றற்றுத் துறவுபூண்டு வீடு பெறுதற்கு முயலவேண்டுமென்பதும், மகலிர் விருப்பம் ஆடவர்க்கு யாதொன்றையும் அறிய வொண்ணாதபடி மிக்க மயக்கத்தைச் செய்யுமென்பதும், தம்பகுகளின் இயல்பும், இல்வாழ்க்கை முறையும், புதல்வர்களின் கடமையும், ஆசிரியர் மாணாக்கர்களின் இலக்கணங்களும், அரசாட்சிமுறையும், குடிகளின்கடமையும், வேட்டமுதலியன அரசர்க்குப் பெருந்துயர் விளைவிக்குமென்பதும், மந்திரிகளின் இயல்பும், நட்பின் பெருமையும், தரம் அறிந்து ஒழுகவேண்டுமென்பதும், துறந்தோர் பெருமையும், பிறவும் இந்துலால் நன்கு அறியலாகும்.

பின்னும், பண்டைக்காலத்துள்ள அம்பலங்கள், அமளிகள், அரண்மனையினமைப்பு, அரண்கள், ஆடல்கள், ஆபரணங்கள், ஆயுதங்கள், இசைகள், உடைகள், உணவுகள், உலகங்கள், ஊசல்கள், ஊர்திகள், எந்திரக்கிணறு, * எந்திரப்பொறிகள், ஐந்திணை வளங்கள், ஒற்றின்வகை, கட்டில்கள், கடைகள், கணிகையூரியல்பு, கணிதப்பயிற்சி, கத்தரிக்கோலின் இலக்கணம், கல்விவகை, கற்பிச்சுமுறை, கைத்தொழில்கள், கொடிகள், கோயில்கள், சாதிகள் அவற்றிற்குரிய இயல்பு, சிற்பங்கள், சேனைகள், தருமங்கள், தானங்கள், தானியங்கள், திரைகள், துவசங்கள், தெப்பங்கள், தெய்வங்கள், தேயங்களினியற்கை, நகர்கள், நகர்காணைணி, நகர அமைப்பு, நாடுகள், நாணயங்கள், நீர்நிலைகள், நீர்ப்பூக்கள், நீர்விளையாட்டு, நீர்வீசுகருவிகள், நுகர்பொருள்கள், நூல்கள், பகைவரை வெல்லுதற்கேற்ற உபாயங்கள், பந்தர்கள், பந்துவிளையாட்டு, பரிசங்கள், பருத்திநூல்கள், பலவகை வழக்கங்கள், பறவைகள், பாத்திரங்கள், பானங்கள், பூமலைகள், பொறியொற்றிய திருமுகங்கள், போர்செய்யுமுறை, மகளிர்க்குரிய கலைகள், அவருக்குரிய விளையாட்டுப் பொருள்கள், அவர்களின் பருவத்திற்கேற்ற வருணனை, மண்ணாற் புணர்க்கும் எந்திரம், மணத்தின்முறை, மதங்கள் (சமயங்கள்), மரங்கள் செடிகள் கொடிகள் முதலியன, மரத்தாற் புணர்க்கும் எந்திரம், மரியாதை, மலைகள், முகவாசங்கள், முற்றங்கள், யவனமுதலிய வேறு தேயத்தோர் இந்நாட்டில்வந்து தொழில்செய்துவந்தமை, யாழ்வகை, யானைக்குரிய அணிகள், வாச்சியபேதங்கள், விசிறிகள், விலங்குகள், விழாக்கள், விளையாட்டுக்கள், வீடுகளினமைப்பு, வேலை பார்ப்போர்வகை, வேறு பலகதைகள், வையாடீர்க்கும் பாண்டிற்சூரிய அணிகள் ஆகிய இவற்றை

* அவையாவன:—காளைகளின்றி விரைந்துசெல்லும் எந்திரவண்டியும், பலவீரர்களை ஆயுதங்களுடன் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டு உயிருள்ளதுபோல் நடந்துசென்று மயக்கும் யானைப்பொறியும், ஏற விரும்பியவர்களைத் தன்னுள் ஏற்றிக்கொண்டு பார்க்கவேண்டிய இடங்களை அவர்கள் பார்க்கும்படி ஆகாயவழியே செல்லும் விமானமும், காலத்தைக்காட்டும் எந்திரமும், கடிகையாரமும், நாண்மீன் முதலியவற்றின் தோற்றத்தையும் அத்தமிழ்த்தலையும் புலப்படுத்தும் பொறிமண்டலத்தை உள்ளேபெற்று அரசமங்கையர் ஏறுதற்குரித்தாயிருந்த வண்டியும், இன்னும் பலவகையான விசித்திரப்பொருள்களுமாம்.

மாரியினும் கிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதியில் முதலீறுதிகள் காணப்படாமையால் அவற்றைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளவும் எழுதவும் முடியவில்லை. இதன்பாலுள்ள ஒவ்வொரு சிற்றுறுப்பும் ஒவ்வொரு அகவற்பாவாலும் பேருறுப்பாகிய காண்டங்கள் பல சிற்றுறுப்புக்களாலும் அழைக்கப்பெற்றுள்ளன. இப்போதுள்ளனவாகத் தெரியவரும் காண்டங்கள் ஐந்தே. அவற்றுள் முதலாவது உஞ்சைக்காண்டம் ௫௮-காதையிணையும், இரண்டாவது இலாவணகாண்டம் ௨௦-காதையிணையும், மூன்றாவது மகதகாண்டம் ௨௭-காதையிணையும், நான்காவது வத்தவகாண்டம் ௧௭-காதையிணையும், ஐந்தாவது நரவணகாண்டம் ௬-காதையிணையும் உடையன ; உஞ்சைக்காண்டத்தின் முதலில் ௩௧-காதைகளும் ௩௨-ஆவதன் முதற்பகுதியும், மகதகாண்டத்தில் ௧௧-ஆவது காதையும், ௧௨, ௧௭-இவற்றின் முற்பகுதிகளும், ௧௦, ௧௬-இவற்றின் பிற்பகுதிகளும், நரவணகாண்டத்தில் ௬-ஆவது காதையின் பிற்பகுதி முதலியனவும் காணப்படவில்லை. அதனால், உதயணன் நளகிரியை அடக்கியபின் பிரச்சோதனனுக்குமுன் நின்றதற்கு முந்திய வரலாறுகளும், மானசவேகன் மதனமஞ்சிகையைக்கொண்டு சென்றபின் நிகழ்ந்த வரலாறுகளும் இந்த நூலால் அறியக்கூடவில்லை.

இப்போது இப்புத்தகத்திலுள்ள காதைகளின் மொத்தத்தொகை ௩௬. கிடைத்த காதைகளிலும் இடையிடையே ஒருமொழிகளும் தொடர்மொழிகளும் குறைந்த பகுதிகள் பல; உள்ள அகவல்கள் 35-அடிச் சிற்றெல்லையையும், 390 - அடிப் பேரெல்லையையும் உடையன.

மேலே கூறப்பட்ட உகிதோதய காவ்யத்தின் பகுப்பையும் உதயணகுமார காவியத்தின் பகுப்பையும் நோக்குங்கால், நரவணகாண்டத்தின் பின்பு ஆறாவதாகத் துறவுக்காண்டமென்று ஒருகாண்டம் இந்தநூலில் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று தோற்றுகிறது.

பழைய உரைகளில் எடுத்தாளப்பட்ட மேற்கோள்களுள் இந்தநூலைச் சார்ந்தனவாகத் தெரியவந்தும் இப்போது இதன்கண் அகப்படாத வாக்கியங்களும் உள்ளன; அவை வருமாறு:—

க. “உயிர் புரை யுகியோ டெண்ணி” (நன். கு. 366, மயிலை, மேற்)

உ. ‘மரகத மணிக்கயத் தங்க னூறிய, வழனிற் ப் பொன்னிதழாயிரம் விரித்தெனக் காதையினுங் கூறினாராகலின்’ (சீலப். ச: 72.6, அடியார்கீது.)

௩. ‘பொதியிலு மிமயமும் புணர்முலையாக வென்றார் காதையிலும்’ (சை. ௫: 1-6, சை.)

ச. 'சேனையுள் படுகரை யானையி னேவி யென்றார் கதையிலும்'
(ஐ. அ: 8-13, ஐ.)

டு. 'நீர்வார் நிகர்மலர் கடுப்ப வென்றார் கதையிலும்' (ஐ. க: 1-4, ஐ.)

சு. 'சீப்புப் படியறி னென்றார் கதையிலும்' (ஐ. கடு : 215, ஐ.)

எ. 'கொங்கை யிணையெழில் கோங்கரும் பாக

அங்கை யணியிதட் டாமரை யாக

மணிநிறக் கண்ணிணை குவளையாக

எண்ணிய நுண்ணிடை வல்லி யாக

நண்ணிய முறுவன் முல்லை யாக

வீறுமச் செவ்வாய் கொவ்வை யாகச்

சேறடி தளிர்க ளாகச் சிறியேம்

ஆகங் கரந்தவீம் மங்கை தன்னைக்

கரத்து மென்றெனக் கிரக்க மின்றி

ஓடரிக் கண்ணியை யொளித்தீ ராயினும்

காட்டுமி னென்று கைதொழு திறைஞ்சினன்

வாட்டிறற் றடக்கை வத்தவர் கோவென் : இஃது எல்லா

அடியும் நாற்சீரடியான் வந்தமையான் நிலைமண்டில ஆசிரியப்பாவாம்.
அன்றியும் உதயணன் கதை முதலாயினவெல்லாம் நிலைமண்டில ஆசிரி
யப்பாவெனக் கொள்க' (வீர. யாப்பு. 9), உரை.)

அ. '.....இவ்வயிற் கெட்டதோர்

பசங்கதிர்த் திங்க ணடிய செல்வன்

என்றி யென்குறை யின்றி யிரங்கென

மருளுந் தெருளும் வரம்பில பயிற்றி : என இதனுள் வத்தவ

னைக் காணலுற்றார் அவன் மதிக்குலத்தவனாதலிற் சந்திரனைத் தேடிப்
போகின்றேமென்று வேறொரு பரியாயத்தாற் சொன்னமையாற் பரியாய
மொழியாயிற்று" (வீர. அலங்கார. 12, உரை.)

க. 'கிழவோன், சென்னி மிதித்த பஞ்சி மெல்லடிப், பொன்செய்
கிண்கிணி யின்னரி யொடுக்கிப், புலவி பெயர்த்த : இஃது உதயணன்
கதை' (தக்க. தாழிசை. 33, உரை.)

க0. 'பள்ளி - கோயில்; பள்ளி மாட்டும் பற்பல பிராண்டமென்
பது உதயணன் கதை' (ஐ. 54, 371, உரை.)

கக. 'கழுது - பேய்; கழுதுகள் காணக் கருமைத் தாகி : இஃது
உதயணன் கதை. உடு - நட்சத்திரம். ஊர்கோண் மதியை யுடுச்சூழ்ந்
தாங்கு : இதுவும் உதயணன் கதை.' (ஐ. 55, உரை.)

கஉ. 'கோயிற்குக் கிடங்குண்மை உதயணன் கதையிற் கண்டு
கொள்க' (ஐ. 137, உரை.)

கந. ' ஏகம் - ஒன்று ; ஏகச் செல்வத் தின்ப மெய்தியது : என்பது உதயணன் கதை ' (ஊ. 167, உரை.)

கச. ' பெருநம்பிப் பட்டம்பெறுதல் சீந்தாமணியிலும், உதயணன் கதையிலுமுள்ளது ' (ஊ. 179, உரை.)

கடு. ' தேவலோகம் பலவென்க ; இப்பொருளை வேதத்திலும் உதயணன் கதையிலும் கண்டுகொள்க ' (ஊ. 258, உரை.)

கசு. ' ஏவ லிளிவெனக் கண்ணிப் பாகன், மனக்க ணியக்கம் பூண்டமா னத்து : இஃது உதயணன் கதை ' (ஊ. 263, உரை.)

கஎ. ' மட்கலத் துண்ணு மக்கட் பாக்கியம் : இஃது உதயணன் கதை ' (ஊ. 395, உரை.)

கசு. ' மானம் - கெறுவம் ; அளவுமாம் ; தத்த மானந் தரத் துறை போகிய, விச்சைக் கொற்ற வினைய ராகி : இஃது உதயணன் கதை ' (ஊ. 537, உரை.)

கக. ' பாழி - பெருமையும் வட்டமும் யுத்தமும் ; பாழியற்றுச் சாரியை யோட்டி யெனவும், பரந்த பாழி மற்றவன் காட்ட வெனவும் வருவன உதயணன்கதை ' (ஊ. 688, உரை.)

இவை, கிடைத்த பகுதிக்கு முன்னுள்ளனவோ பின்னுள்ளனவோ இடையே உள்ளனவோ தெரியவில்லை. இவற்றால், மயிலை நாதர் முதலியோர்களுடைய காலங்களிற் சிதைவில்லாமல் இந்தால் முழுவதும் இருந்து வந்ததென்றே தெரிய வருகின்றது. இப்படியே இதன் வேறு பகுதிகளும் பழையவுரைகளில் வந்திருந்தால் கூடும் ; அவற்றைக் காணும்பொழுது இந்தாலும், இதைப்படிக்கும்பொழுது அவைகளும் சில சமயங்களில் ஞாபகத்திற்கு வருவதில்லை.

விளங்காத சொற்களும் பொருள்களும் இந்தாவில் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன ; " ஆக்குதல் கேட்டவர்க்கு " (அலங்கார. 4) என்பதனுரையில், ' குண்டலகேசியும் உதயணன் கதையு முதலாகவுடைய வற்றில் தெரியாத சொல்லும் பொருளும் வந்தனவெனின், அகலக்கவி செய்வானுக்கு ஆப்படியல்லது ஆகாதென்பது ; அன்றியும் அவை செய்த காலத்து அச்சொற்களும் பொருள்களும் விளங்கியிருக்கு மென்றாலும் அமைபுமெனக் கொள்க ' என்னும் வீரசோழிய உரையாசிரியருடைய கூற்றாலும் இஃது உரைலாகும்.

வடமொழியில் ஸ்ரீ காளிதாஸ மகாகவியாலும், தென்மொழியில் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனராலும், திருமங்கை யாழ்வாராலும் இந்தாற்கதை எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. அவை முறையே வருமாறு:-

“மேகமே! உதயனனது சரிதையைக் கூறுவதில் ஆற்றல் வாய்ந்த முதியோர்களை யுடையதான அவந்திதேயத்தை அடைவாய்” (மேகசந்தேசம், சுலோ. 30.)

“கொடிக் கோசம்பிக் கோமக னாகிய, வடித்தேர்த் தானை வத்த வன் றன்னை, வஞ்சஞ் செய்துழி வான்றனை விடஇய, உஞ்சையிற் றோன்றிய யுகி யந்தணன், உருவுக் கொவ்வாவுறுநோய் கண்டு, பரி வுறு மாக்களின்” (மணி. கரு: 61-6.)

“வாரார் வனமுலை வாசவ தத்தையென், றுரானுஞ் சொல்லப் படுவா ளவளுந்தன், பேராய மெல்லா மொழியப் பெருந்தெருவே, தாரார் தடந்தோட் டனைக்காலன் பின்போனான், ஊரா ரிகழ்ந்திடப் பட்டாளே” (இயற்பா, சிறிய திருமடல், கண்ணி, 66 - 8.)

இன்னும் வடநூல்களிலும் தமிழ்நூல்களிலும் இக்கதையை எடுத்தாண்டோர் மிகப்பலர்.

இற்றைக்கு நாற்பத்தெட்டு வருடங்களுக்குமுன் பத்துப்பாட்டுச் சுவடிகளை யான் தேடிக்கொண்டு சஞ்சரித்தபொழுது, திருவாவடு துறை யாதீனத்து அடியவர்களுள் முதல்வர்களும் ஸ்ரீ அம்பலவாண கவிராயரவர்களுடைய வழித்தோன்றல்களுமாகிய திருநெல்வேலி, ஸ்ரீ கவிராஜ நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள், ஸ்ரீ கவிராஜ ஈசுவரமூர்த்திப்பிள்ளையவர்கள் ஆகிய இந்த உபகாரிகளுடைய வீட்டிலிருந்த ஏட்டுப் பிரதிகளை முறையே பார்த்துக்கொண்டுவந்தகாலத்திற் பத்துப்பாட்டுட்சில பாட்டின் உரைகள்மட்டுங் கிடைத்தன; மற்றைப் பகுதிகளையும் அங்கே பெறலாமென்றெண்ணிப் பின்பு தேடிய பொழுது கோங்குவேண்மாக்கதை யென்று வரைந்திருந்த ஒரு சீட்டை மேலே பெற்றுள்ள பழஞ்சுவடி யொன்று கிடைத்தது; அதைக்கண்டதும் இலக்கணக்கோத்துப் பாயிரம் எ-ஆம் சூத்திரத்தில், “தொல்காப் பியந்திரு வள்ளுவர் கோவையார், மூன்றினு முழங்கும்” என்பதன் உரையில், ‘திருவைக் கோவைக்குங் கூட்டுக; மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே யென்பது திண்ணம். அன்றியும், அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் அவர் வாக்கிற்கு அலந்து இரந்து அருமைத் திருக்கையால் எழுதினர். அப்பெருமையை நோக்காது சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சங்கப்பாட்டு, கோங்குவேண்மாக்கதை முதலியவற்றோடு சேர்த்து அச்செய்யுட்களோடு ஒன்றாக்குவர்;.....பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, இராமன்கதை, நளன்கதை, அரிச்சந்திரன் கதை முதலிய இலக்கியங்களையும் ஒருபொருளாக எண்ணி வாணள்

வீணர் கழிப்பர்' என்று ஸ்ரீ சாயிநாததேசிகர் எழுதியுள்ள பகுதியிற் காணப்படும் 'கொங்குவேண்மாக்கதை' என்பது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. உடனே இராமாயண கதை முதலியவற்றைப் போலவே இது கொங்குவேளென்னுமொருவனுடைய கதையாக இருத்தல் வேண்டுமென்று எண்ணி மேற்கூறிய உபகாரிகளைக் கேட்டு அப்புத்த கத்தை வாங்கி வைத்துக்கொண்டேன்.

ஸ்ரீசாயிநாத தேசிகர் வெறுத்துக்கூறிய வாக்கியப்பகுதி அப்பொழுது ஞாபகத்திற்கு வரவில்லையேல் இந்தாலை வாங்கிவைத்துக் கொள்ளுதற்கு இடமில்லை. அவர் வைத்தது இந்தாலுக்கு வாழ்த்தாக முடிந்தது. பெரியோர்களாற் செய்யப்படும் அவமதிப்பும் கௌரவ முடையதாகுமென்பது திண்ணம்.

பின்பு ஓய்வுள்ள ஒரு சமயத்தில் அதனைப் பிரித்துப்பார்த்த பொழுது முதலில் ௮௦-ஏடுகள் காணப்படவில்லை; இறுதியிலும் ௩௧௬-ஆம் ஏட்டிற்கு மேலேயுள்ள ஏடுகளில்லை. இறுதியேட்டில் முன்புறம் எழுதப்பட்டும் பின்புறம் எழுதப்படாமலும் இருந்தன; மேலே எத்தனையேடுகளிருந்தனவோ தெரியவில்லை. சிடைத்த பகுதியுள்ளும் இடையிடையேயுள்ள நிலைகுலைவிற்கும் எழுத்துக்களை விழுங்கிய இராமபாணத் துளைகளுக்கும் பின்னுமுள்ள புரட்சிக்கும் அளவில்லை; அப்பால் ஒரு சமயம் படித்தபொழுது இந்தால் அகவற்பாவாலாகியதென்றும் இனிமையான நடையை உடையதென்றும் அறிந்து சிறந்ததொரு நூலாக இருத்தல் வேண்டுமென மதித்துச் சாக்கிரதையாக வைத்துவிட்டு அப்போது செய்துவந்த வேறு நூல்களின் ஆராய்ச்சியிற் பொழுதுபோக்கிக் கொண்டே வந்தேன்.

சிலவருடங்களுக்குப்பின், சிலப்பதிகாரத்தைப் பதிப்பித்தற்கு ஆராய்ச்சிசெய்கையில், அதன் உரைகளிலுள்ள மேற்கோள்களுக்கிரிய இடங்களைத் தேடிவந்தபொழுது அடியார்க்குநல்லாரெழுதிய அதன் உரைப்பாயிரத்தில், "முந்து நூல்களிற் காப்பிய மென்னும் வடமொழிப் பெயரின்றேனும்....." * 'கூத்திய ரிருக்கையுஞ் சுற்றிய தாகக், காப்பிய வாசனை கலந்தவை சொல்லி' என இரண்டாம் ஊழிய தாகிய கபாடபுரத்தின் இடைச் சங்கத்துத் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்திய மாகீர்த்தியாகிய நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியனவைக்காத்து அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியனாரும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசியாரும், வெள்ளூர்க் காப்பியனாரும், சிறுபாண்டரங்கனாரும்,

மதுரையாசிரியன் மாறனாரும், துவரைக் கோமகனும், கீரந்தையாரும் மென்று இத்தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மருள்ளிட்ட மூவாயிரத்து எழுதாற்றுவர் தம்மாற் பாடப்பட்ட கலியும் குருகும் வெண்டாளியுமுதலிய செய்யுளிலக்கியம் ஆராய்ந்துசெய்த உதயணன் கதையுள்ளும், 'கருதுவ தங்கொன் றுண்டோ காப்பியக் கவிகள் காம, வெரியெழ விகற்பித் திட்டார்' எனச் சிந்தாயணியுள்ளும், 'நாடகக் காப்பிய நன்னா னுனிப்போர்' என மணிமேகலையுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுங் கூறினமையானும், சொற்றொடர்நிலை, பொருட்டொடர்நிலையென்னுந் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கும் காப்பியமென்று பெயர்கூறுதலும் ஆசிரியர் கருத்தெனவுணர்க' என்ற பகுதியிலுள்ள 'கூத்தியர்.....சொல்லி' என்னும் மேற்கோள் அப்புத்தகத்திலிருக்கக் கண்டு அஃது உதயணன் கதையென்று தெரியவந்ததில் மிக்க ஆனந்தமுண்டாயிற்று; பின்பு அவ்வரையிற் காட்டப்பட்டிருந்த மேற்கோள்களுட் பெருங்கதையென்றும் கதையென்றும் வந்தவற்றிற்பல அப்புத்தகத்தின்பாலிருக்கக் கண்டு அந்தாலுக்கு அப்பெயர்களைல்லாம் உரியனவென்று அறிந்துகொண்டதன்றி ஓய்ந்த நேரங்களிற் படித்தும் வந்தேன். தாம் எடுத்துக்காட்டும் மேற்கோள்களை நூற்பெயரோடாவது ஆசிரியர் பெயரோடாவது சார்த்தியெழுதும் அடியார்க்குநல்லார் முதலியோருடைய பேருதவி இங்கே மிகப் பாராட்டற்பாலது.

அப்பால் திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த வண்ணார் பேட்டையிலுள்ள ஸ்ரீ திருப்பாற்கடனாதகவிராயரவர்களுடைய வீட்டிற் பத்துப் பாட்டுப் பிரதிகளைத் தேடிப்பார்த்தபொழுது பெருங்கதைப் பிரதியொன்று அவருடைய பேரராகிய ஸ்ரீ திருப்பாற்கடனாதகவிராயரென்பவரார் கிடைத்தது. அதனைப் பார்த்தபொழுது எல்லாவகையிலும் முன்னதைப்போலவே அது காணப்பட்டது. ஊன்றிப் பார்த்தகாலத்தில் முதற்பிரதியில் இராமபாணம் விழுந்த இடங்களுக்குச் சரியான இடங்களிற் சிலவிடத்து இடம்விட்டும் ஓடிந்த விடங்களுக்குச் சரியான இடங்களுட் சிலவற்றில் இடம் விட்டும் எழுதப்பட்டிருந்தமையின், அது முதற்பிரதியைப் பார்த்தே எழுதப்பட்டதாகத் தெரியவந்தது. முதற் பிரதியிற் சிதைந்த பாகங்களிற் சில பகுதி அதில் எழுதப்பட்டிருந்தமையின், முதற்பிரதி அதிகமாகப் பழுதுபடுவதற்கு முன்பே பார்த்து அது பிரதிசெய்யப்பட்டதென்றும் தெரியவந்தது; அதனால், சில பாடல்களின் உண்மை வடிவமும், சில அடிகளும் கிடைத்தன. முதற்பிரதியிற்போலவே

கொங்குவேண்மாக்கதை யென்றெழுதிய சீட்டொன்று அதன் முதலிலும் கோக்கப்பட்டிருந்தது.

முதற்காண்டத்தின் இறுதியில், 'இந்தக்காவ்ய மெழுதினது அன்பூர்நயினான் அமுதகவியெழுத்து ; நெல்வேலி நாதர், வடிவம்மை, அழகிய மன்னார் முன்னிற்க' என்பவை ஒரு பிரதியிலும், 'நெல்லைக் காந்திமதியம்மன் னானை' என்பது மற்றொருபிரதியிலும், மூன்றாம் காண்டத்தினிறுதியில், 'இந்தக்காவியம் நயினான் அமுதகவி எழுத்து' என்பதும்,

“ முன்னானின் *மூவ ருரைகண்ட சோழன் முறைமையைப்போல் இந்நாளி லேகொங்க வேண்மாச் சதைகண் டெழுதுவித்தான் பன்னாளுங் கீர்த்திப் பழைசை யடைஞ்சான்மெய்ப் பாலனியல் நன்னா வலர்புகழ் சின்னடைஞ் சான்றொண்டை நாட்டவனே ”

என்னும் கட்டளைக்கூலித்துறையும், நான்காவது காண்டத்தின் இறுதியில், 'நெல்வேலி நாதஸ்வாமி முன்னிற்க ; வடிவம்மை முன்னிற்க ; அழகியமன்னார் முன்னிற்க' என்பவையும் எழுதப்பெற்றிருந்தன; இப்புத்தகத்தின் ௩௩௬, ௭௩௮, ௮௬௮-ஆம்பக்கங்களின் அடிக்குறிப்புக்களைப் பார்க்க. இவற்றால் மூவரருளிச்செய்த திருமுறைகளைப் போலவே இந்தால் பண்டைக்காலத்திலேயே படிப்பாரும் ஆதரிப்பாரும் இன்றி அருகிவழங்குவதாய் முன்பின்கெட்டு இடையிடையே சிதைந்து போயிற்றென்பதும் அத்திருமுறைகளின் அருமையை அறிந்து முயன்றுபெற்றுக் கிடைத்த அளவில் எழுதுவித்த திருமுறைகண்ட ராஜராஜ அபயகுலசேகர சோழமகாராஜாவைப்போலவே இதன் அருமையைறிந்து முயன்று பெற்றுக் கிடைத்த அளவில் எழுதுவித்த உபகாரி பழைசையென்னுமூரிலுள்ள † 'அடைஞ்சான்' என்பவருடைய புதல்வராகிய 'சின்னடைஞ்சான்' என்னும் பெயரினரென்பதும், அவர் தொண்டை நாட்டினர், மெய்ம்மையைபுடையவர், நாவலர்புகழும் பெருமைவாய்ந்தவரென்பதும் அவர் விருப்பத்தின்படி பிரதிசெய்தவர் 'நயினான் அமுதகவி' என்னும் பெயரினரென்பதும், அவரது ஊர் அன்பூரென்பதும் வெளியாகின்றன. அமுதகவியாக இருந்தமையாலேதான் அமுதம்போன்ற கவிகளை புடைய இந்தால் அறிந்து அவரால் வரையப்பெற்றது போலும்.

* மூவர் - திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் முதலியோர்.

† தொண்டைநாட்டிலுள்ள ஆரணிமாகாணத்தில் வடுகச்சாத் தென்னு மூரில் 'அடைஞ்சான்' என்ற தலைப்பெயருள்ள பழைய குடும்பமொன்றும், மயிலாப்பூரில் அடைஞ்சான்முதலித் தேருவென்ற ஒருதேருவும் இருக்கின்றன.

அப்பால் இரண்டு ஏட்டுப்பிரதிகளையும் வைத்துக்கொண்டு சில முறை படித்துவந்தபோது சிலப்பதிகாரப்பதிப்பிற்கும் மணிமேகலைக் கெழுதிய அரும்பதவுரைக்கும் பிற தாலாராய்ச்சிக்கும் இந்துல் பெரிய உதவியாக இருந்தது. இதனை முதலில் அன்புடன் கடிதத்தில் எழுதி உபகரித்தவர் தஞ்சாவூரைச்சார்ந்த அவளிவணல்வார்க்கர்ணம் பிரஹ்மஸ்ரீ ஏ. ஐயாசாமிஐயரென்பவர். அப்போது இந்தப் பிரதிகளை ஒப்புநோக்குதற்கு உதவிசெய்தவர்கள், சிந்தாமணியின் முதற்பதிப்புக் காலந்தொடங்கி இன்றுகாலம் ஒய்வுள்ள நேரத்தில் வந்து உதவிபுரிந்து வருபவராகிய என்னுடைய தம்பி சிரஞ்சீவிவே. சந்திரேசையரும், திருப்பெருந்துறையைச்சார்ந்த ஏம்பலில் இருந்த அன்பர் ஸ்ரீ பொன்னுசாமிப் பிள்ளையும்.

பத்துப்பாட்டுச்சுவடி தேடப்போனபோழுது அதிற் சிலபகுதிகளும் எதிர்பாராத இந்துலங் கிடைத்ததை நினைக்கையில்,

“ ஒன்றை நினைக்கி னதுவொழிந்திட் டொன்றாகும்
அன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தும் - ஒன்றை
நினையாத முன்வந்து நிற்பினு நிற்கும்
எனையாளு மீசன் செயல் ”

என்னும் அருமைத் திருவாக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்து இன்பமளிக்கின்றது.

பின்பு இதன் சொல்லினிமை பொருளினிமைகளை உணர்ந்து இதிலுள்ள பிழைகளைக் களைந்துகொள்ளுதற்கும், குறைவான பாகங்களை நிறைவுறுத்திக் கொள்ளுதற்குமெண்ணி அநேக இடங்களுக்குச் சென்றுசென்று தேடியும் பல அன்பர்களுக்கு எழுதி யெழுதித் தேடச்செய்தும் பார்த்ததில் எங்கும் பிரதி கிடைக்கவில்லை. அடிக்கடி படித்து அடையாளங்கள் செய்து வந்தமையால், மேற்கூறிய கடிதப் பிரதி பலவகையிலும் மிக மெலிவடைந்துபோயிற்று. அதுபற்றி வேறுபிரதி எழுதுவிக்க எண்ணியபோது, கும்பகோணத்திற்குவந்து உடனிருந்து தாலாராய்ச்சி முதலியவற்றில் எனக்கு உதவிபுரிந்து வந்த பின்னத்தார் ஸ்ரீ. அ. நாராயணசாமி ஐயர் வற்புறுத்தித் தாமே வலிந்துபெற்று இதற்கு வேறு பிரதியை எழுதித்தந்தார்.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலைப் பதிப்புக்களில் இந்துல்பெயரைப் பார்த்தவர்களிற் சிலர், பெருங்கதையென்ற பெயரைக்கொண்டே தூற்றுக்கணக்கான கதைகள் வசனநடையாக இதில் அமைந்திருக்கலாமென்று தாமே நிச்சயித்துக்கொண்டும், கலாசாலைகளிற் பாடமாக வைப்பதற்குச் சிலகதைகளைப் பதிப்பிக்கலாமென்று எண்ணி

யும், பெருங்கதையிலிருந்து நாற்பதுகதைகளை எழுதியனுப்பவேண்டுமென்றும் ஐம்பதுகதைகளை எழுதியனுப்பவேண்டுமென்றும் நேரிற் சொன்னதன்றிக் கடிதமுகமாகவும் எனக்குத் தெரிவித்தார்கள் ; சிலர் பெரிய அதிகாரிகளைக் கொண்டும் எழுதுவித்தார்கள். அவர்களுக்கு விடையெழுதுவதிலும் சந்தித்தபோதெல்லாம் சமாதானங்கூறுவதிலும் எனக்குண்டான துன்பமும் காலப்போக்கும் இதில் எழுதியடங்குவனவல்ல. இதில் ஒரே கதையுள்ளதென்றும், இது வசனமன்று அகவற்பாவேயென்றும் பலமுறை எழுதியும் சொல்லியும் அவர்கள் நம்பவில்லை.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து நான்காம்வருட பூர்த்திவிழாக் காலத்தில் அவைத்தலைமை வகித்த நண்பர் ஸ்ரீ ராவ்பகதூர். ம. லி. கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள் பி.ஏ., பி.எல்., தாம் அவ்வருஷம் அங்கே ஏதேனும் நூதனமான விஷயமொன்றைப் பேச எண்ணியிருப்பதாகவும், பெருங்கதைப்பிரதியைக் கொடுத்தாற் பார்த்து வேண்டியவற்றைக் குறித்துக்கொண்டு கொடுப்பதாகவும் சொல்லிக்கேட்டார்கள். மறுக்க முடியாமையாற் கடிதப்பிரதிகளுள் முதற்பிரதியைக்கொடுத்தேன். அங்ஙனமே அவர்கள்* உபயோகித்துக் கொண்டார்கள். மதுரையிலிருந்து அவர்கள் திரும்பிவந்தபின் பிரதியைக்கேட்டபோது, அவர்கள் தாம் வேறொரு பிரதிசெய்துகொண்டு விரைவிற் கொடுத்துவிடுவதாகச்சொன்னார்கள். அவ்வாறே அவர்கள் பிரதி செய்தும் வந்தார்கள். இடையிடையே சென்றுசென்று கேட்டபோது எழுதி முடியவில்லையென்றும் முடிந்தவுடன் தந்துவிடுவதாகவும் விடைபகர்ந்துகொண்டே வந்தார்கள். பின்பு அவர்கள் திரைரென்று காலஞ்சென்றுவிட்டமையால் சில தினங்கள் பொறுத்து அவர்கள் வீட்டிற்குச்சென்று முயன்று பார்த்ததில் அவர்களுடைய புத்தகங்களுள் நான் கொடுத்த பிரதியும் அவர்கள் எழுதிய பிரதியும் காணப்படவில்லை. எந்தவகையாலும் அதனைப்பெறுவதற்கு என்னால் முடியவில்லை. நான் அதிற் செய்துவைத்திருந்த குறிப்புகள் எனக்குச் சிறிதும் பின்பு பயன்படா வாயின. அது முதல் நான் சோதித்துவைத்த கையெழுத்துப் பிரதிகளைப் பிறருக்குக் கொடுப்பதில் எனக்கு அச்சமுண்டாயிற்று.

அப்பால் எனக்குப் பழக்கமான ஒருவர் ஒருதினம் காலைநேரத்தில் என்னிடம்வந்து நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டேயிருந்து, தமக்குச் சிலகாலமாகத் தமிழ்ப்பாஷையில் விசேஷ ருசி ஏற்பட்டிருப்பதாகவும், தம்முடைய தேக அஸைனக்கியந்தைப் போக்குவதற்குத் தமிழ்

* அவர்கள் இதன் சம்பந்தமாகப்பேசிய விஷயத்தைச் சேந்தமிழ் உ-ஆம் தொகுதி, 249 - ஆம் பக்கம் முதலியவற்றிற் காணலாகும்.

தூல்களைப் படித்தலே சிறந்த ஓஷதமாகவுள்ளதென்றும், தாம் பல அரிய தமிழ்தூல்களைச் சேகரித்து வைத்திருப்பதாகவும், என்னிடமுள்ள அகநானூற்றுப் பிரதியையும் பெருங்கதைப் பிரதியையும் கொடுத்தால் தம்மிடமுள்ள பிரதிகளோடு ஒப்பிட்டுப்பார்த்துப் படித்துவிட்டுச் சிலநினைங்களில் திரும்பக்கொடுத்து விடுவதாகவும் மிகவும் நயமாகக் கூறினர். இப்புத்தகங்களைப் படித்தற்குரிய ஆற்றல் அவருக்கு இல்லையென்பதை யறிந்த யான், “இவற்றைப் படிப்பதென்றால், தமிழில் நல்ல பயிற்சியிருக்கவேண்டுமே; சாதாரணமான பழக்கங்கூட உங்களுக்கு இருப்பதாக நான் இதுவரையில் தெரிந்துகொள்ளவில்லையே. ஏதேனும் உங்களுக்குத் தெரிந்த ஒரு செய்யுளைச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் விடை பகராமல் உடனே எழுந்து கடிகாரத்தைப்பார்த்துவிட்டு மறுநாட்காலை வருவதாக விடைபெற்றுச்சென்றனர்; அப்பால் வரவேயில்லை. அவர் வேறொருவரால் தூண்டப்பட்டு வந்தவரென்று பின்பு தெரிய வந்தது. அவ்விருவரும் இப்பொழுது காலஞ்சென்றுவிட்டனர்.

‘பெருங்கதைப் பிரதிகள் பல அங்குள்ளன; இங்குள்ளன. பெருங்கதை முழுதுமுள்ள பிரதி இங்குள்ளது; மூலமும் உரையும் உள்ள பிரதி இங்கிருக்கிறது’ என்று சிலர் எழுப்பிவிட்ட செய்திகளைக்கேட்டு அலைந்து முயன்று பார்த்ததுமுண்டு; பயன்படவில்லை. இப்படியே இன்னும் இந்தாலின் சம்பந்தமாக நிகழ்ந்த செய்திகளை எடுத்து எழுதுவதென்றால் அதுவே ஒரு பெருங்கதையாகும்.

பிறகு பிரதிகள் எங்கும் அகப்படாதென்று நிச்சயித்துக் கொண்டு, “தொழுதே னும்மை யெனத்துறந்து” (சீவக. 351) என்றபடி அவற்றைத் தேடும்முயற்சியை நிறுத்திவிட்டு இந்தாற்பதிப்பு வேலையைக் கவனித்து வந்தும்,

‘பெருங்கதையெங்கேயுன்றன் பேதையறி வெங்கே
ஒருங்கதை யாராய்ந் துதவ - அருங்கல்வி
வல்லையோ வென்றான் மறுமொழிகூ றற்கொன்றும்
இல்லையே யென்செய்கேன் யான்’

என்றெண்ணிக் கவலைக்கடலில் அழுந்தி அலமந்தபொழுது,

“மூவுலகு மீரடியா லொருங்களந்த நாரணனு முன்னிக் காணத்
தேவனெனத் திருவானைக் காவானை யிறைஞ்சாமற் தீர்த லாமோ
ஒவின்மறை தமக்குமரி தேனுமவன் பெரும்புகழையுரைத்தி டாமை
மேவுவது முளதாமோ திறனிலரா யினும்பயனை விரும்பி னோர்க்கே”
(திருவானைக்காப்புரானம், அவையடக்கம்)

என்னும் அருமைத்திருவாக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தமையின், ஊக்க முடையேனாகி இயன்றவரையில் முயன்று ஆராய்ந்து ஒருவாறு பதிப்பிக்கலானேன்.

தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கண நூல்கள், அவற்றின் உரைகள், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, ஐம் பெருங்காப்பியங்களுள் முதல்முன்று, பின்னிரண்டன் செய்யுட்கள், சூளாமணி, நீலகேசி, மேருமந்தரபுராணம், சீவசம்போதனை முதலிய சைனநூல்கள், முத்தொள்ளாயிரச்செய்யுட்கள் முதலியனவும் பிற தமிழ்நூல்களும் இந்நூற்பரிசோதனைக்குத் துணையாக இருந்தன.

பழையநூல்கள் பழையவடிவத்தினின்றும் வேறுபடாமலிருக்க வேண்டுமென்பதே எனது முழுநோக்கமாதலால் உழைக்க வேண்டும். அளவு உழைத்து இப்பதிப்பு நிறைவேற்றப்பெற்றது; என்னையறியாமற் பிழைகள் நேர்ந்திருக்கலாம். இவை நாளடைவில் திருத்த மடைதல் கூடும். இதன் முதற்பதிப்பு 1924-ஆம் வருஷத்தில் வெளிவந்தது.

முதற்பதிப்பில் மூலத்துக்குப் பின் தனியே பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்த குறிப்புரை இப்பதிப்பில் அவ்வப்பக்கத்தின் அடிக்குறிப்பாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அதில், தெரிந்தவற்றுள் இன்றியமையாத இடங்களிற் சொற்களுக்குப் பொருளும் வாக்கியங்களுக்கும் கருத்துக்களுக்கும் இந்தநூலிலிருந்தும் பழைய நூல்களிலிருந்தும் பிற்காலத்து நூல்களிலிருந்தும் ஒத்த பகுதிகளும் பிரயோகங்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்நூலிலிருந்து பழைய உரைகளில் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள பகுதிகளும் இடங்களும் அவ்வப்பக்கத்தில் அடிக்குறிப்பாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

கையெழுத்துப்பிரதியிற் சில இடத்தில், 'க, ச, த' - 'ப, ம, ய, ழ' - 'வ, ல' - 'ள, ன' என்பவை தம்முள் வேற்றுமைதோன்றாதபடி இருந்தன; சொற்றொடர்ச்சியையும் பொருட் தொடர்ச்சியையும் கொண்டு இவற்றின் உண்மைவடிவம் ஒருவாறு ஊகித்தறியப்பட்டது. எதுகைகளாலும் மோனைகளாலும் பிறநூல்களிற் காணப்படும் ஒப்புமைப்பகுதிகளாலும் இதன்பாலுள்ள அடிகள் வரையறை செய்யப்பட்டன.

பொருள் வரையறைசெய்து பார்க்கும்போது, பிரதியில் தொடர்ந்து எழுதப்பட்டிருந்த இடங்களிலேகூடச் சில அடிகளும் சில தொடர்மொழிகளும் சிலசொற்களும் விட்டுப்போயிருக்க வேண்டுமென்று தோற்றியது; சிலவிடத்துப் பொருத்தமேயில்லாத அடிகள்

காணப்பட்டன. இப்போது கவனிக்கையில் இந்தாவின் இறுதியிலுள்ள அகவல்களும் அடிகளும் முன்பின்னாக மாறியிருக்கலாமோ வென்றும் நினைக்க இடமுண்டாகிறது. மூலப்பிரதியின் இறுதியேடுகள் சிலவற்றிற்குப் பக்கவெண்ணுள்ள இடம் ஒடிந்தும் மழுங்கியும் போனமையே இதற்கு ஒரு காரணமாகும்.

அடியாவது சீராவது மூலத்தில் விட்டுப் போயிருப்பதாகத் தெரிந்தால் அவ்விடத்தில் (.....) இவ்வொற்றைப் புள்ளி நிரைகளும், பல அடிகளாவது ஒரு பகுதியாவது விட்டுப் போயிருந்தால் அவ்விடங்களில் (* * *) இவ்வுடுக்குறி நிரைகளும் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன; மொழிகளையின்றி ஒற்றைப்புள்ளி நிரையாவது உடுக்குறி நிரையாவதுள்ள அடிகள் அடியெண்களிற் சேர்க்கப்படுவனவல்ல.

தன்மையொருமை வினைமுற்றுக்கள் 'அன்' ஈராகவே பிரதியிற் பெரும்பாலும் காணப்பட்டமையின், அவை அந்த உருவமாகவும், முதற்பதிப்பின் மூலத்தில், 'உதயனன்' என்றிருந்தது இப்போது 'உதயனன்' என்றும் அமைக்கப்பட்டன.

இதிலுள்ள வாக்கியங்கள் சில பழைய நூல்களில் தோன்றிய ஐயங்களைப் போக்கின. இதன்கண் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள பழையதாற்கருத்துக்களுள் சிலவற்றிற்கு இடமும் குறிப்பிட்டகதைகளும் விளங்கவில்லை; அவை வருமாறு:— க. 34: 88-91, 35: 12-3, 156-8; உ. 1: 24-6, 58-66, 8: 137-40, 9: 193-5, 219-25, 10: 100-103, 162-5, 19: 10-14, 20: 6-18; ஈ. 1: 51-60, 2: 7-12, 14: 31-2, 141-3, 252-4; ஞ. 1: 220-23.

ஆய்தவெழுத்தை யகரமெய் எதுகையில் ஒத்துவருதலுண்டென்பது, "எஃகொழி களிற்றின் வெய்துயிர்த் துயங்கி" (க. 33: 109) என்பதனால்தெரியவந்தது. செய்தெனெச்சம் செயவெனெச்சப் பொருளிற் பெரும்பாலும் இதன்கண் வருகின்றது. 'வயின்' என்பது மிகுதியாகப் பெயர் வினைகளுடனும் 'முதல்' என்பது பெயர்களுடனும் சார்ந்து வருதலையும் செல்லென்னும் துணைவினையையும் இதன்பாற் பாக்கக் காணலாகும்.

கதைப்போக்கை நன்கு தெரிந்து கொள்வதற்குக் கருவியாக விருக்குமென்று எண்ணி உதயனனுடைய சரித்திரச் சுருக்கம் வசனநடையில் எழுதப்பெற்று இந்தாலுக்கு அங்கமாகப் பதிப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது; சிதைந்துபோன இந்தாற்பகுதிகளில் இருத்தற்குரிய வரலாறுகளை ஒருவாறு ஒத்த வேறு நூல்களிலிருந்து அறிந்து எடுத்தெழுதி இதன்பாலுள்ள சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து இடை

யிடையே செய்யுட்பகுதிகளையமைத்து விரிவாகப் பதிப்பிக்க
லாயிற்று.

இந்தாலின்கணுள்ள அரும்பதம், பொருள்வகை, தொகைப்
பெயர், உவமை, இனிய வாக்கிய முதலியவை அரும்பத முதலியவற்
றின் அகராதி யென்னும் பகுதியில் அடங்கியிருக்கின்றன; உயிர்
முதலோ மெய்ம்முதலோவென்று துணியக்கூடாதபடி இருந்தசொற்
களின் இரண்டுருவமும், ஊகித்தறிந்த பாடபேதங்களும், எச்சவகை,
முற்றுவகை, வினையாலணையும் பெயர் முதலியனவும் சில பயன்கருதி
இதன்கண் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வகராதி இந்தாலிலுள்ள அரிய
விஷயங்களை எளிதில் தெரிந்து கொள்ளுதற்கு ஏற்ற கருவியாகும்.
குறிப்புரையில் சொற்களும் தொடர்களும் விளக்கப்பட்டிருத்தலின்
இவ்வகராதியிற் பெரும்பாலனவற்றிற்குப் பொருளெழுதவில்லை.
முதற்பதிப்பில் தனியேயிருந்த அபிதான விளக்கமென்னும் பகுதியி
லுள்ள செய்திகள் இப்பதிப்பில் அரும்பத முதலியவற்றின் அக
ராதியிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஆரியச்சிதைவும் பைசாசமுதலியனவும் அவற்றின் சிதைவு
மாகிய மொழிகள் பல இந்தாலில் வந்துள்ளனவென்று தெரிய
வந்தும் நேரக்குறைவால் நன்கு விசாரித்துத் தெரிந்து அவற்றை
விளக்கமுடியவில்லை.

ஒரு பழையநூலைப் பதிப்பிக்குங் காலத்துள்ள உடற்றுன்பம்,
மனக்கவலை, பொருட்செலவு, காலப்போக்கு முதலியவற்றைக் காட்
டிலும் அதனை முதலில் ஆராய்ச்சியெய்யுங்காலத்தில் உண்டாவன
மிக அதிகமென்று முன்பு அறிந்ததைவிட இந்தாற்பதிப்பால் மிகத்
தெரிந்துகொள்ளலானேன்.

வேண்டிய காலங்களில் இதிலுள்ள வடநூற்கருத்துக்களைத்
தெரிவித்தும் வேறுள்ள வடமொழி நூல்களைப் படித்துப் பொருள்
கூறியும் உபகரித்த ஸ்ரீநிவாஸநல்லூர் - பிரஹ்மஸ்ரீ. எஸ். ராமச்
சந்திர சாஸ்திரிகள் முதலியோருக்கும், பலவிடத்துஞ்சென்று
முயன்று உதிதோதய காவ்யத்தைப்பெற்று உதவிய செஞ்சியைச்
சார்ந்த விளாத்தியென்னுங் கிராமத்திலுள்ள கணிதம் ஸ்ரீ. சின்னத்
தம்பி சாஸ்திரியாருக்கும் நன்றி செலுத்துகிறேன். இன்னும், இந்தால்
சம்பந்தமான சில சரித்திர புஸ்தகங்களை எனக்குக் கொடுத்தும்,
கேட்ட விஷயங்களை அவ்வப்போது சொல்லியும் உதவிய அன்பர்களை
யெல்லாம் நான் எக்காலத்தும் மறவேன்.

இந்தாலின் சம்பந்தமான வேறு சில செய்திகளை முதற்பதிப்பின் முகவுரையாலறியலாகும்.

முதற்பதிப்பின் பின்பு செய்துவந்த ஆராய்ச்சியினால் இந்தால் மூலமும் குறிப்புரையும் அடைந்த திருத்தங்கள் சில. குறிப்புரை யில் முன்பு விளக்கப்படாமலிருந்த பல பகுதிகள் இதில் விளக்கப் பட்டிருக்கின்றன. மூலத்தைப் படிக்கும்போது படிப்பவர்களுக்குப் பயன்படும் வண்ணம் தலைப்புக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அரும்பத அகராதி இப்பதிப்பில் முன்னையினும் விரிவடைந்துள்ளது.

பலவகையிலாராய்ந்து கண்ட மூலபாடத்தை அமைத்த இடங்களில் பிரதியிற் கண்ட பாடங்களும், வேறு வகையாக ஊகித்தறிந்த சில பாடங்களும் பாட பேதங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பெருங்கதை மூலத்தை மட்டும் படிக்க விரும்புவோர்களுக்குப் பயன்படும் வண்ணம் சில அன்பர்கள் விரும்பியபடி இதன் மூல மட்டும் அதற்குரிய அங்கங்களுடன் தனியே பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

இதனைப் பதிப்பிக்கும் காலத்து உடனிருந்து ஒப்புநோக்குதல் முதலிய உதவிகள் புரிந்துவந்த சென்னை, கிறிஸ்டியன் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் வித்வான் சிரஞ்சீவி, வி. மு. சுப்பிரமணிய ஐயர், வித்வான் கி. வா. ஜகந்நாதையர் முதலியவர்களுக்கெல்லாம் எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும்படி செய்வித்தருளும்வண்ணம் ஸர்வேசுவரனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

தீயாகராஜ விலாஸம்,
திருவேட்டிசுவரன்பேட்டை,
24—12—1935.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையர்.

நூலாசிரியர் வரலாறு.

இந்தூலாசிரியராகிய கோங்குவேளிர்ரென்பார், கோங்குநாட்டு வேளாள வகுப்பினரைச்சார்ந்த சிற்றரசர்களுள் ஒருவர். இவருக்குரிய வேளிர்ரென்னும் பட்டப்பெயரும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். அழுந்தூர்வேள், இருங்கோவேள், நாங்கூர்வேளென்பாரைப்போல முடிமன்னர்பால் மகட்கொடை நேர்தற்குரிய பெருமை வாய்ந்தவரென்று இவர் கருதப்படுகிறார். இவரிருந்த ஊர், கோங்குநாட்டிலுள்ள ஸ்ரீ சந்திரப்பிரப தீர்த்தங்கரருடைய ஆலயத்தையுடையதும் தமிழ்ப்புலவர்கள் சிலர் வாழ்ந்துவந்ததுமான விசயமங்கலமென்று தெரிகின்றது.

இவர் பலதமிழ்ப்புலவர்களை ஒருங்குசேர்த்துக் கவலையின்றி யிருக்கும்படி அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் குறிப்பறிந்தளித்துப் பரிபாவித்து அவர்களோடு தாம் இடைவிடாமற் பழைய நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து வந்தவர். பின்னும் அவர்கள் கூறுவனவற்றைத் தாம்கேட்டு இன்புற்றும் தாம் இனியவற்றைக் கூறி அவர்களை மகிழ்வித்தும் கால்ங்கழித்துவந்த அருங்கலை விநோதர். இங்ஙனமிருப்பதே தம்கடமையென்று பண்டைக்காலத்துச் செல்வர்கள் எண்ணி நடந்துவந்தமை முன்னம் தமிழ்நாட்டிலிருந்த முடிமன்னர்கள், பல சிற்றரசர்கள், வேறுள்ள பல உபகாரிகளுடைய சரித்திரங்களால் நன்றாகத்தெரிகின்றது; * 'இரண்டாம் ஊழியதாகிய கபாடபுரத்தின்.... உதயணன் கதை' என்று அடியார்க்குநல்லார் இந்தூலைப் பாராட்டியெழுதியிருப்பதை உற்றுநோக்குகையில், இவர்காலத்தில் இடைச்சங்கநூல்கள் இருந்தனவென்பதும் அவற்றிலுங்கூட இவரும் இவர்காலத்தவர்களும் பயிற்சிபெற்றிருந்தார்களென்பதும் தெரிகின்றன.

அடியார்க்கு நல்லார்க்கு நீரம்பையர்காவலரென்னும் பெயர் ஊரால்வந்ததென்றும், † நீரம்பையென்னுமூர் விசயமங்கலத்தின்

* இதன் முழுப்பாகத்தை முகவுரையின் XXXV-ஆம் பக்கத்திற்காண்க.

† "குருவை யுணர்ந்த விளங்கோ வடிகளுட் கொண்டசொன்ன தருவை நிகருஞ் சிலப்பதி காரத் தனித்தமிழுக் கருமை யுரைசெ யடியார்க்கு நல்லா ரவதரித்து வருமைப் பொழிநீரம் பைப்பதி யுங்கொங்கு மண்டலமே"

பக்கத்திலுள்ளதென்றும் இவ்விரண்டிற்களும் * குறும்பு நாட்டைச் சார்ந்தவையென்றும் கோங்குமண்டல சதகம் விளக்குகின்றது; அணித்தான இடத்தில் 'இருந்தமையாலேதான் அடியார்க்குநல்லார் கொங்குவேளிருடைய ஆற்றலையும் இந்நாலையும் பரம்பரைக்கேள்வியால் நன்கறிந்தவராயினர்போலும்.

“ நீதப் புகழுத யேந்திரன் காதை நிகழ்த்துதற்குக்
கோதற்ற மங்கையின் மூன்று பிறப்புற்ற கொள்கையன்றி
மேதக்க சொற்சங்கத் தார்வெள்க வேகொங்கு வேளடிமை
மாதைக்கொடுத்தாஞ் சொன்னது வுங்கொங்கு மண்டலமே ”
(கோங்குமண்டல. 99)

என்பதனால், கோங்குவேளிர் பிறந்த ஊர் மங்கையென்பதும் இவர் இந்நாலை இயற்றுதற்கு மூன்றுசனன மெடுத்தாரென்பதும் 'சங்கத் தார் கேட்டகேள்விகளுக்குத் தம்முடைய வேலைக்காரி ஒருத்தியைக் கொண்டு விடைபகருவித்தாரென்பதும் வெளியாகின்றன; இச் செய்யுளில் உதயேந்திரன்காதையென்றது உதயணன் கதையை; மங்கையென்றது விசயமங்கலமென்னும் ஊரை; கோங்குமண்டலத்தில் மங்கலம் அல்லது மங்கையென்ற ஊர்கள் பல காணப்படினும் இங்கே குறித்த மங்கை யென்னுமார் அதுதானென்று தக்க ஆதாரங்களால் தெரியவருகின்றது.

'மூன்று பிறப்புற்ற கொள்கை' என்பதைக் குறித்து நன்றாக அறிந்து எழுதமுடியவில்லை; ஆனாலும் ஆச்சிரம வேறுபாடும் பிறப்புவேறுபாடாகக் கருதப்படுமென்றும் அதனால் நீட்டித்த ஆய் னைப்பெறலாமென்றும் பூரீ ஆதிசங்கராசாரியருடைய சரித்திர முத லியவற்றால் இவ்வழக்கம் விளங்குகின்றதென்றும் பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஒருபிறப்பில் தொடங்கிய பிராரத்தவினை மூன்றுபிறப்புவரையில் தொடருமென்பதும் வாமதேவர் சடபரதரென்பவர்களுடைய சரித்திரங்கள் இதற்கு இலக்கியமாகுமென்பதும் ஒருசாரார் கொள்கை.

கொங்குவேளிர் இந்நால் செய்துவருகையில் தம் அகாலமரணத் தைச்சோதிடரால் அறிந்து எப்படியேனும் அதனை மாற்றிக்கொண்டு இந்நாலைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டுமென்று கவலையுற்று இல்லறத்தி னின்றும்நீங்கி வானப்பிரத்தமும் பின் அதனினின்றும் நீங்கித் துறவறமும்பூண்டு இந்நாலைப்பூர்த்திசெய்திருக்கலாமென்றும் தெரிய

* கோங்குமண்டல. ஊர்த்தொகை, 36-ம் செய்யுளைப்பார்க்க.

வருகின்றது; 'மூன்றுபிறப்புற்ற' என்பதன் பின்னுள்ள 'கொள்கை' என்பது இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். தம்முடைய செயல்களெல்லாம் ஒடுங்கி மிகமெலிந்து தமக்கு மரணகர்லம் வந்துவிட்டதென்பதை அனுபவத்தால் நன்கு அறிந்த ஒருவர் நற்கதியடைய வேண்டிப் பின் துறவுபூண்டு பிழைத்து அப்பால் பல ஆண்டுகளிருந்து விளங்குவதை இக்காலத்திலும் பல இடங்களிற் கண்கூடாக அறியலாகும். சந்நியாசம் அளித்த பெரியோரை ஞானபிதாவென்றும் அதுபெற்றவரை ஞானபுத்திரரென்றுங் கூறுதல் மரபு.

இந்த தாலை முதலிற் பைசாச பாஷையில் இயற்றிய குணாட்டியரும், வடமொழியில் இயற்றிய துர்வீரீதனென்னும் அரசனும், தமிழில் இயற்றிய கொங்குவேளிரும் ஒருவரே யென்னும் உபசார வழக்குப்பற்றி இங்ஙனம் கூறப்பட்டதென்பாரும் உளர்.

மேற்காட்டிய கொங்குமண்டல சதகச்செய்யுளில், 'சங்கம்' என்று கூறியது மதுரையிலிருந்த கடைச்சங்கத்தையன்று; அதன் பிற்காலத்திருந்த உபகாரிகளால் தத்தம்காலங்களில் அங்கங்கே அமைக்கப்பட்டிருந்த சங்கங்களுள் ஒன்றாக இருத்தல்வேண்டும் என்று தெரிகிறது. சைனர்களிலும் மற்றைச் சமயத்தோர்களிலும் சிறந்துவிளங்கிய இருவகைச்செல்வர்கள் பண்டைக்காலத்தில் அங்கங்கே பாஷையின் வளர்ச்சியையும் மதத்தின் பெருக்கத்தையும் கருதிச் சங்கங்களை நிறுவி ஆதரித்து வந்தார்களென்பது மைசூர் ஸம்ஸ்தான முதலிய இடங்களிற்குடையும் சாசனங்களாலும், 'இந்தூல் கேட்பித்தது யாரவைக்களத்தெனின், கடவுள் முதலிய நற்சங்கத்தா ரவைக்களத்தென்றுணர்க' என்னும் வச்சணந்திமாலையின் பாயிரவுரையாலும், "எங்குமிவ னிசைபரப்பி வருநாளில் யாமுரைத்த விந்த நாட்டிற், கொங்கர்குல வரபதியாட் கொண்டானென் றெருவண்மைக் குருசி றேன்றி, வெங்கலையின் மூழ்காமற் கருடடப்பேர் வெள்ளத்து விழாம னன்காம், சங்கமென முச்சங்கத் தண்டமிழ்தூல் கலங்காமற் றலைகண் டானே" (லி. பா. பாயிரம், 19) என்னும் செய்யுளாலும், கொங்குமண்டல சதகத்தாலும் வெளியாகின்றன.

மேற்கூறிய சங்கத்தார் கேட்ட வினா இன்னதென்பதும் அதற்குத் தம்முடைய வேலைக்காரியைக்கொண்டு இவர் சொல்லுவித்த விடை இன்னதென்பதும் விளங்கவில்லை. சிறந்த கல்விமான்களது வீட்டில் இடைவிடாமற் பயிலும் வேலைக்காரர்களாகிய இருபாலாரும் கல்விப்பயிற்சியில் சிறந்தவர்களாக இருப்பார்களென்று பண்டைக்

காலத்தில் வடமொழி தென்மொழிகளிற் சிறந்துவிளங்கிய பண்டிதர்கள் சிலருடைய சரித்திரத்தால் விளங்கும். 'கம்பர் வீட்டுக் கட்டுத்தறியுங் கவிசொல்லும்' என்னும் பழமொழியும், ஒருவரெடுத்துக்கொடுத்த கருத்துக்களைக் கம்பர் வீட்டு வெள்ளாட்டி பாடிமுடித்ததாக வழங்கும் 'நெற்படி வீளைகழனி' என்னுஞ் செய்யுளும் இங்கேயறியற்பாலன. மேலும் என்னுடைய தமிழாசிரியராகிய மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களுடைய தவசிப்பிள்ளைகளிற் சிலருக்குக் கேள்வி மிகுதியாற் சிறந்த தமிழ்ப்பயிற்சி காலக்கிரமத்தில் உண்டானதையும், அரிய விஷயங்களில் ஐயந்தோன்றிய பொழுது மாணாக்கர்களுக்கு அவர்கள் அவற்றைத் தீர்த்ததையும் நான் நேரில் அறிந்திருக்கிறேன்.

அடியார்க்குநல்லார் தாமெழுதிய சிலப்பதிகாரவுரைப்பாயிரத்தில், சிந்தாமணிப்பெயர்க்கு முதலில் இந்தாற்பெயரை வைத்திருத்தலால் திருத்தக்கதேவருக்கும், பேராசிரியர் முதலியோர்களுடைய உரைகளில் இந்தாற் பகுதிகள் எடுத்தாளப்பட்டிருத்தலால் அவர்களுக்கும் இந்தாலாசிரியர் காலத்தால் முற்பட்டவரென்று தெரியவருகின்றது.

இவரது சமயம் சைனமென்பது அச்சமயக் கொள்கைகளையும் அவற்றைப் புலப்படுத்தும் வரலாற்றுமொழிகளையும் இந்தாலுள் அங்கங்கே இவர் அமைத்துக்கொண்டே செல்லுதலால் விளங்கும்; அவற்றுட் சில வருமாறு:—

(க) காதிக்கர்மம் - ஆன்மாவின் அறிவை மறைக்குந்தீவினை; 'வேந்துய ரருவினை வீட்டிய வண்ணல்' (உ. 1: 15), 'காதி வெவ்வினை கடையறு காலை' (க. 27: 149); (உ) கருமந்தீர்ந்த உயிர் மேலே செல்லல்: 'வினைதீ ருயிரின் மிதந்தது' (க. 40: 186); (ஈ) அல்லாண்நீத்தல்: 'அல்லா னீத்தலி னஃகிய வுடம்பினன்' (ச. 7: 159); (ச) பஞ்சமந்திரம்: 'அஞ்சா தைம்புதம் நீனைமதி நீ' (ரு. 3: 134); (ரு) ஒதி-முற்பிறப்பையறியும் அறிவு: 'ஒதியினோக்கி' (ரு. 3: 92); (சு) பிரதிமாயோகம் - பிரதிமைபோல அசைவற்றிருந்து செய்யும் யோகம்: 'படிவக்குழு' (க. 39: 14), 'ஓங்கிய படிவத் தறம்புரி தந்தை' (உ. 11: 63-4); (எ) லித்தர்: 'முகடுய ருலக முன்னிய முனிவர்' (க. 38: 219), 'திருப்பே ருலகம் பெற்றோன் பேர்ல்' (க. 12: 77), 'பெயர்ச்சியி லுலகம் பெற்றான் போல' (க. 56: 172); (அ) அருகத்தானம், அராந்தானம், சேதியம் - சினையம்: 'அருந்தவர் பள்ளியு மருகத் தானமும்' (ச. 2: 12), 'அராஅந் தானத்

தருச்சனைக் கம்பலும்' (உ. 2 : 138), 'அருமணி சுடரு மராஅந் தாணம்' (உ. 6 : 161), 'காண்டகப் பொலிந்த வராஅந் தாணம்' (ரு. 4 : 150-51), 'துகடர் பெருமைச் சேதியந் தொழுது' (ரு. 4 : 112); (கூ) ஆதிவேதம் - வேதங்களுள் மூன்றாவது: 'ஆதிவேதத் தகவயின்' (ஈ. 1 : 86); (கௌ) அசோகமரம்: 'அணித்தகு பள்ளி யுசோகத் தணிநிழல்' (உ. 13 : 38); (கக) முக்குடை: 'நாம முக்குடை தாமுறை கவிப்ப' (உ. 6 : 154); (கஉ) பவணலோகம் - நாகருலகம்: 'பைந்தலை நாகர் பவணம்' (ஈ. 3 : 103); (கஈ) பள்ளி - நீத்தோருறைவிடம்: 'அருந்தவர் பள்ளி' (க. 43 : 175), 'படிவப் பள்ளி' (க. 51 : 64), 'மூதறி முனிவன் பள்ளி' (உ. 13 : 8); (கச) இருவகை இமயம்: 'இருவகையிமயமும் பெருகு புனல் யாறும்' (ரு. 1 : 180); (கரு) சோதிடர் (சந்திரர் முதலிய ஐவர்) விமானம்: 'மாதிரத் தியங்குஞ் சோதிடர் விமானமும்' (உ. 18 : 50); (கசு) வெள்ளிமலை - வித்தியாதரர்க்குரியதொருமலை: 'விச்சா தரருறை வெள்ளியம் பெருமலை' (ஈ. 3 : 118-9), 'விளங்கொளி விஞ்சையர் வெள்ளியம் பெருமலை' (ரு. 1 : 115); (கஊ) ஐம்பெருங்குலம் - இக்ஷ்வாகுகுலம் முதலியன: 'அலகை யாகிய வைம்பெருங் குலத்து' (ரு. 3 : 111); (கஅ) இயக்கி-யசூழிதேவதை: 'இயக்கி யுண்டு' (ச. 7 : 116), 'இயக்கி யிவளே' (ச. 17 : 54).

நூலைப்பற்றிய குறிப்புகள்.

குணட்டியர் பிருகத்கதையை இயற்றிய வரலாறு.

ஸூப்பிரதிஷ்டா நகரத்தில் முன்பு அரசனாக விளங்கிய

* சாதவாகன னென்பவன்பால், மந்திரியாக இருந்தவர் குணட்டிய ரென்னும் மகாபண்டிதர். ஒருகாலத்தில் அவ்வரசனை, "கல்வியறிவில் லாதவனே" என்று அவன் மனைவி அவமதிக்க அவன் மனம்வருந்தி, "நான் பூர்ண பாண்டித்தியமடைதற்கு எவ்வளவுகாலம் பிடிக்கும்?"

* சாதவாகனமெனப் பெயரியதொரு தமிழ்தூல் பண்டைக்காலத் திருந்ததென்றும் அதனைச் செய்வித்தோன் சாதவாகனனென்றும் தெரி கின்றது; அவன் இவனே வேறு யாரோ தெரியவில்லை; 'செய்வித் தோனாற் பெயர் பெற்றவை சாதவாகனம், இளந்திரைய மென்னுமீவை' இறை. கு. 1, உரை; நள். கு. 18, மயிலை.

என்று வினாயபொழுது குணாட்டியர், “வியாகரணஞான முண்டா வதற்குப் பன்னிரண்டு வருடம் பிடிக்குமென்று பெரியோர் கூறுவர்; ஆறுவருடத்தில் அதனை நீர் கற்றுக்கொள்ளும்படி யான் செய்வேன்” என்றனர். அதுகேட்ட மற்றொரு மந்திரியாகிய சர்வவர்மா வென்பவர், “ஆறுமாதத்தில் உம்மை எல்லாக்கலைகளிலும் பூர்ண பண்டித ராக்குவேன்” என்றார்; அவ்வாறு செய்வித்தல் யாராலும் இயலு வதன்றென்றெண்ணிய குணாட்டியர், “நீர் அவ்வாறு செய்யின், ஸம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம், தேசபாஷையென்ற மூன்றையும் அறவே துறப்பேன்” என்று குணாற்றனர்; “கூறியவண்ணம் யான்செய்யே னேல் உம்முடைய பாதுகைகளைப் பன்னிரண்டு வருடம் தலைமேற் சுமந்து திரிவேன்” என்று சர்வவர்மா மாற்றுச்சூள் பகர்ந்தனர். அப்போது, “இந்தப் போராட்டத்தில் எப்படியும் நாம் நல்ல பாண் டித்தியத்தை யடைந்து விடலாம்” என்று அரசன் தன்னுள் மகிழ்ச்சி யுற்றிருந்தான். பிறகு சர்வவர்மா முருகக்கடவுளை வழிபட்டு அவ ருடைய திருவருளைப்பெற்று அரசனைப் படிப்பித்துத் தாம் கூறிய படி ஆறுமாதத்துக்குள் அவனை எல்லாக்கலைகளிலும் பூர்ணபாண்டித் தியமுள்ளவனாகச் செய்தனர். மிக்க மகிழ்ச்சியுற்ற அரசன் சர்வ வர்மாவிற்குச் சிறந்த உபசாரங்களைச் செய்ததன்றி ஒரு தேசத் திற்கும் அவரை அரசராக்கினன்.

குணாட்டியரோ தம்முடைய சபதத்தின்படியே மும்மொழிகளை யும் அறவேதுறந்து அரசனை நீங்கி விந்தமலையையடைந்து அங்கே யுள்ள பிசாசங்கள் தம்முட் பேசிக்கொள்ளும் மொழிகளைக்கேட்டுப் பைசாசபாஷையிற் பயிற்சியடைந்து பிறகு விந்தியவாசினியாகிய தூர்க்காதேவியை வழிபட்டு, அங்கே ஒரு சாபத்தால் பிசாசவடிவத் தோடிருந்த காணபூதி யென்பவரை அத்தேவியின் கட்டளைப்படியே கண்டனர்; உடனே குணாட்டியருக்குத் தம் பழம்பிறப்புணர்ச்சி உண் டாயிற்று. பின்பு பைசாச பாஷையால் அவர்கூறிய வித்தியாதார * எழுவருடைய சரித்திரங்களை அவரேவலின்படி அதே பாஷையில் ஏழிலக்கங் கிரந்தங்களாக எழுவருடங்கலிற் குணாட்டியர் இயற்றி முடித்தனர். அந்தால் ‘பிருஹத்கதா’ என்னும் பெயரால் வழங்க

* எழுவர் பெயர்களாவன : (க) ரிஷபன், (உ) ஸர்வதமனன், (ஈ) பந்துஜீவகன், (ச) ஜீமூதவாகனன், (ஐ) விசுவாந்தரன், (ஈ) தாராவ லோகன், (ஏ) நரவாணதத்தன் என்பன; இவை பிருகத்கதாஸரித்ஸா கரம், ௧௬-ஆவது சுரதமஞ்சரீலம்பகத்தின் இறுதித்தரங்கத்திற் காணப் படுகின்றன.

லாயிற்று. சித்தர், வித்தியாதரர் முதலியோர் வந்துகேட்டு அதன் சொல்லினிமை பொருளினிமை முதலியவற்றை துகர்ந்து இன்புற்றுச் செல்வாராயினர். பின்பு அந்தூலை உலகத்திற் பரவச்செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் அவருக்கு உண்டாயிற்று. அதனை அவர் மாணாக்கர்களாகிய குணதேவர், நந்திதேவரென்பவர்கள் அறிந்து, “அதனைப் பெற்று உலகிற் பரவச்செய்வதற்கு உரியவன் சாதவாகனனே” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அவனுக்குக் காட்டும்படி அந்தூலை அவர்கள்வசம் குணாட்டியர் அனுப்ப அரசன் சிறிதும் பாராட்டாமல் வித்தியாகர்வத்தால் அவமதித்தனன். அந்தூலுடன் மீண்ட அம்மாணாக்கர்கள் நிகழ்ந்ததைத் தெரிவிக்க, குணாட்டியர் அம்மலையில் மனிதர் சஞ்சரியாத இடமொன்றில் ஒரு குண்டத்தை உண்டாக்கித் தீயை வளர்த்து அந்தூல் வரையப்பட்டிருந்த ஏடுகளை முறையே உருவியுருவிப் படித்துப்படித்துக் காட்டி, கேட்டுக்கேட்டு மனமுருகிய பிசாசங்களும் விலங்குகளும் பறவைகளும் கண்ணீர்வீழ்க்கும்படி அக்குண்டத்தில் ஓமஞ்செய்தனர்; இப்படி ஆறு வித்தியாதரர்களுடைய சரிதங்கள் சாம்பரானபின் தடுக்கும் வலியின்றிக் கண்ணீர்ப் பெருக்கத்துடன் எதிரே நின்ற அம்மாணாக்கர்கள் இருவருடைய வேண்டுகோளால் ஏழாவதான நரவாணத்தனுடைய சரித்திரத்தை மட்டும் அவர்களுடைய கையில் அளித்தனர். இச்செய்தியை ஒரு வகையாகக் கேள்வியுற்று வியப்படைந்த சாதவாகனன் உடனே சென்று குணாட்டியரைக்கண்டு பணிந்து நிகழ்ந்ததையறிந்து, “அடியேன் அறியாமையாற் செய்த பிழையைப் பொறுத்து இந்தூலை எனக்களித்து இதன் பொருளையும் தெரிவித்தருள்க” என்று வேண்டினன். அவர், “என் மாணாக்கர்கள் இதனை உமக்குத் தெரிவிப்பார்கள்” என்றுசொல்லி அதனை அவனிடம் கொடுத்து விட்டு யோகமகிமையால் தம்முடைய உடலைத்துறந்து பரலோகத்தை அடைந்தனர். அப்பால், அரசன் அம்மாணாக்கரிருவருடன் தன் இடமடைந்து அவர்களை உபசரித்து அதன் பொருளைக் கேட்டு அவர்களைக்கொண்டே பைசாரசபாஷயிற் கதாபீடிகையை அந்தூலுக்கு இயற்றுவித்து உலகிற் பரவச்செய்தனன்; அரசனே கதாபீடிகையை இயற்றினானென்று சொல்லுவது முண்டு.

குபேரனது சாபத்தாற் சுப்பிரதிகனென்னும் இயக்கன் காண்பூதியாகவும், உமாதேவியின் சாபத்தால் மாலியவானும் புட்பதந்தனும் முறையே குணாட்டியராகவும் வரூசியாகவும் பிறந்தனரென்றும், இவ்விருவரும் சிவகணத்தைச் சார்ந்தவர்களென்றும், இம்முவருள்

வாருசியென்பவர் இக்கதையைக் காண்பூதிக்குச் சொன்னமையாலும் காண்பூதி இதனைக் குணட்டியருக்குச் சொல்லி நூலாகச்செய்வித்து எழுதுவித்தமையாலும் குணட்டியர் இதனை இயற்றினமையாலும் இம்மூவரும் முறையே தங்கள்சாபம் நீங்கப்பெற்றுப் பழைய பதவியை யடைந்தனரென்றும் தெரிகின்றது. * பிருஹத்கதா ஸரித்ஸாகரத்துள்ள கதாபீடலம்பகத்தில் இவ்வாறான விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஏழு வித்தியாதாரர்களுடைய சரித்திரங்களின் பொதுப்பெயராகிய 'பிருஹத்கதா' என்பது, அவற்றுள் முதலாவது சரித்திரங்களும் தீக்கிரையானதுபற்றி ஏழாவதாகிய † நரவாணதத்தனுடைய சரித்திரத்திற்குமட்டும் உரிய பெயராக வழங்குவதாயிற்று; சனற்குமார சங்கிதை முதலிய ஆறு சங்கிதைகளைபுடைய நூலின் பெயராகிய காந்தமென்பது, அவ்வாறனுள் ஒன்றாகிய சங்கரசங்கிதைக்குமட்டும் இக்காலத்தில் வழங்குமாற்றிக.

குணட்டியரது பெருமை.

குவலயானந்தத்திற் பரிகராலங்காரத்திற்கு உதாரணமாக ஸ்ரீமத் அப்பையதீக்ஷிதரவர்கள் எடுத்துக்காட்டிய, "வ்யாஸ்தந்நைகதயாஸ்திதம் ச்ருதிகணம்" எனவரும் சுலோகத்தால் குணட்டியருடைய பெருமையும் பெருங்கதை மிகவிசுத்திரமான பொருள்களைபுடைய தென்பதும் விளங்கும்.

ஷ்டி சுலோகத்தின் மொழிபெயர்ப்புச்செய்யுள் வருமாறு:—

(கட்டளைக்கலித்துறை)

ஒன்ற மறைக்கணம் பாத்திலன் புற்றி லுதித்திலன்மாலின்ரு தவிமுந்தி வந்திலன் மாபா டியஞ்செய்திலேன் நன்றார் பொருள்கொள் பெருங்கதை சொற்றில னுனிந்திரன் என்றார் குருவலன் நேவாநின் சீர்சொல்வ தெப்படியே.

[பாத்திலன் - பகுத்திலன். மாலின் தாது அவிழ் உந்தி - திருமாலின் உந்தித்தாமரைப்பூ. என்று ஆர் - சூரியனை யொத்த.]

* அடியேன் வியாஸமுனியல்லேன்; வான்மீகியல்லேன்; பிரமனல்லேன்; பதஞ்சலியல்லேன்; குணட்டியரல்லேன்; தேவகுரு

* இந்நூலிலுள்ள உதயண சரித்திரத்தைத் தமிழில் வசனநடையாக எழுதி எனக்கு உதவியவர் தியாகசமுத்திரம், ஸ்ரீ சக்கராபாணியைய ரென்பவர்; இவர் தீருக்துறள் மூலமுழுவதையும் வடமொழியில் சுலோக ரூபமாக இயற்றியிருக்கிறார்.

† நரவாணதத்தன் - உதயணனுடைய புகல்வன்.

அல்லேன்; ஈசா! தேவீருடைய புகழை எங்ஙனங் கூறுவேன்' என்பது இச்செய்யுளின் பொருள்.

குண்டடியரியற்றிய பிருகத்கதை இப்போது கிடைக்கவில்லை.

பெருங்கதையின் சம்பந்தமான வடமொழி நூல்கள்.

இக்கதையின் சம்பந்தமாக வடமொழியிற் பலநூல்கள் உள்ளன வென்று கேள்விபுற்று * (க) பிருகத்கதா சலோகஸங்கிரகம், (உ) பிருகத்கதா மஞ்சரி, (ங) பிருகத்கதா ஸரித்ஸாகரம், (ச) உதிதோதய காவ்யம், (ரு) ரத்னாவளி, (ஈ) பிரியதர்சிகா, (எ) சொப்பன வாஸ வதத்தம், (அ) பிரதிஞ்ஞா யௌகந்தராயணம், (ஊ) வாஸவதத்தா, (கௌ) மிருச்சகடிகை, (கக) கற்பூரமஞ்சரி, (கஉ) காதம்பரி என்பவற்றுட் சிலவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பித்துப் படித்தும் ஏனையவற்றைப் பண்டிதர்கள் முகமாகக் கேட்டும் வந்ததில் இந்தாற் கதைப்போக்கைப் பெரும்பாலும் ஒத்திருந்தது உதிதோதய காவ்யமொன்றே. ஏனையவை ஒருவாறு ஒத்தனவும், சிலபகுதி ஒத்தனவும், சில பகுதியை இதன்சாயையாகப் பெற்றனவும், இது உள்ள பெயர்களைமட்டும் எடுத்தாண்டனவுமாகவே தெரியவந்தன. 'ஸஹ்ருதயா' என்னும் வடமொழிப்பத்திரிகையிற் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ள 'உதயணகதா', 'உதயண சரித்திரம்' என்பவற்றைப் படிப்பித்துக் கேட்டதில் இந்தாவின் கதைப்போக்கிற்கு அவை வேறு பட்டே யிருந்தன. ஆனாலும் இந்தாவின் ஒவ்வொரு பகுதியிலுள்ள ஐயங்களைப் போக்கினமையின் அவைகளெல்லாம் இதன் பரிசோதனைக்கு உதவியாக இருந்தன.

இதன் முதல்நூல்.

ஆக்கியோன்பெயர் முதலியவற்றைப் புலப்படுத்தும் சிறப்புப் பாயிரமும் பதிகமும் அமைந்திருத்தற்குரிய முதற்பகுதி எனக்குக் கிடைத்த இந்தாற் கையெழுத்துப் பிரதியில் இல்லாமையால் இதன் முதல்தால் முதலியவற்றைப்பற்றி யாதொன்றையும் துணர்ந்து முகக் கூடவில்லை. குண்டடியரியற்றிய நூலையே இதன் முதலநூலாகச் சொல்லலாமென்றால் அது தோற்றமுதற் சைவசமயக்கோட்பாடுகளை அங்கங்கே கொண்டிருப்பதாகத் தெரிதலாலும் இது தன்னுள்ளே

* இவற்றின் ஜூசிரியர் முறையே (க) புதஸ்வாமி, (உ) கே.மேந்திரர், (ங) ஸோமதேவபட்டர், (ச) சாருகீர்த்திபண்டிதருடையசிஷ்யர் சிகாமணியென்பவர், (ரு,ஈ) ஸ்ரீஹர்ஷகவி, (எ, அ) பாஸகவி, (ஊ) ஸுபந்தா, (கௌ) சூத்திரகர், (கக) பில்ஹணகவி, (கஉ) பட்டபாணர் என்பார். மு.ரலாயது நூல்கி. பி. 1090-ஆம் ஆம் ஆத்தாக்கு முந்தியதென்பர்.

சைனமதக் கோட்பாட்டையே கொண்டு செல்லுதலாலும் இதற்கு அது முதலாலன்றென்றும் அதன் வழித்தானதும் சைனமதக் கோட்பாட்டையதுமான் ஒரு வடநூல் இருத்தல்வேண்டுமென்றுந் தோற்றின. அப்பால் விசாரித்து ஆராய்ந்தபொழுது சில ஆதாரங்களால் குணாட்டியர் இயற்றிய நூலின் வழித்தாக ஒரு வடநூலுண்டென்று தெரியவந்தது.

கி. பி. 5 அல்லது 6 - ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த தூர்வீரீதனென்னும் அரசன் பைசாசபாஷையிற் குணாட்டியர்செய்த பிரகட்கதையை ஸம்ஸ்கிருதபாஷையிற் செய்தானென்று மைஸ்ஸூர் ஸம்ஸ்தான சிலாசாஸன ஆராய்ச்சிவகைத்தலைவராக இருந்த ஸ்ரீமத் மகாமகோபாத்தியாய ஆர். நரஸிஹ்மாசாரியாரவர்கள் 1916-ஆம் வருஷத்துச் சிலாசாஸன அறிக்கையில் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஷே அறிக்கையின் 45 - ஆம் பக்க முதலியவற்றைப் பார்க்க.

இதன் சம்பந்தமாக அறிந்தவற்றைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று சில அன்பர்களைக் கேட்டுக்கொண்டபொழுது பிரஹ்மஸ்ரீ எம். இராமகிருஷ்ணகவியவர்கள், எம். ஏ., ஆராய்ந்து எழுதியனுப்பியது வருமாறு:—

“பெருஹக்கதை:—முதலில் ஸுபந்து என்னும் கவியால் வாஸவதத்தையென்னும் பெயரால் எழுதப்பட்டதென்று வேறு நூல்களிலுள்ள உதாரணங்களால் தெரியவருகிறது (கி. பி. 300); ஸுபந்து சந்திரகுப்தன்மகனான பிந்துஸாரனுக்கு மந்திரி. இப்பொழுது வழக்கிலுள்ள வாசவதத்தையென்பது அஃதன்று. சூத்திரகன் வீணாவர்ஸவதத்தமென்று ஒரு நாடகஞ்செய்திருக்கிறான். இதிற்கிடையத்த பாகம் முதல் மூன்றங்கமே. இந்தச் சூத்திரகன் உச்சைனியை ஆண்ட ஓரசன்; மிருச்சகடிக நாடக நூலாசிரியன்; பத்மப் பிராப்ருதகமும் இவன் செய்த நாடகமே (கி. மு. 56); சாலிவாஹனன் அல்லது சாதவாஹனனுடைய ஸபையிலிருந்த குணாட்டிய ரென்பவர் பைசாசபாஷையில் ‘பிரகட்கதா’ என்னும் பெயரால் ஒருநூல் எழுதினர் (கி.பி. 78); இந்தநூற்பகுதிகள் கால்யாதர்ச வ்யாக்கியானத்தில் மேற்கோள்களாக வந்துள்ளன. பாஸனென்னுங்கவி ஸ்வப்நவாஸவதத்தமென்றும் பிரதிஞ்ஞா யௌகந்தராயணமென்றுங் கூறப்படும் நாடகங்களில் உதயணனுடைய சரிதத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார் (கி. பி. 100 -150); பிறகு கி. பி. 570-80-இல் கங்கராசனான தூர்வீரீதனென்பவன் பிரஹக்கதையை முற்றும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் மொழிபெயர்த்தான்; பின்பு உந்மாதவாஸவதத்தமென்னும் பெயரால்

சத்திபத்திரரென்னும் கவி ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் நாடகமாக எழுதியிருக்கிறார். இதன்பின், 'உதயநோதயகதா' என்னும் பெயரால் ஒரு வசனதூல் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்ததென்று தெரிகிறது. கி. பி. 1030-ஆம் ஆத்தில் கேஷமேந்திரர் பிருகத்கதையைச் சுருக்கி, 'பிருகத்கதாமஞ்சரி' என்னும் பெயரால் எழுதினார். கி. பி. 1120-ஆம் ஆத்தில் லோம்தேவபட்டர் கதாஸரித்ஸாகர மென்றபெயரால் பிருகத்கதை முழுவதையும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதியிருக்கிறார். கி. பி. 1400-ஆம் ஆத்தில் வாமன பட்டபாணர் பிருகத்கதாமஞ்சரியென்ற பெயரால் எழுதியிருக்கிறார். இவைகளெல்லாம் ஸம்ஸ்கிருதமே. கி. பி. 1300-இல் 'ஸூரந்' என்னும் கவியால் தெலுங்கு பாஷையில் உதயநோதயமென்னும் பெயரால் பிருகத்கதை பத்யகாவ்யமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது; அது முற்றுங்கிடைக்கவில்லை; வாஸவதத்தை விவாஹ பரியந்தமே கிடைத்திருக்கிறது. ஸ்ரீஹர்ஷர்செய்த ரத்நாவளி, பிரியதர்சிகா என்ற இரண்டு நாடகங்களும் வத்ஸராஜசரிதமே. இவர் காலம் சந்தேஹக்குறைய கி.பி. 450; சிலர் 620 என்பார்."

மேலே காட்டியவற்றைப் பார்க்கையில், தூர்விநீதனென்னும் கங்கராசன் இயற்றிய வடதூலை இதற்கு முதலூலாக இருத்தல்வேண்டுமென்று தோற்றுகிறது.

தூர்விநீதனுடைய பெருமை சென்னை இராசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலையிலுள்ள 'கொங்கதேசராஜாக்களுடைய சரித்திரம்' என்பதிற்பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது:—

"கௌ-தூர்விநீதன் பட்டம்:—மேற்கூறிய அரசன் புத்திரனாகிய தூர்விநீதராயன் தழைவனபுரத்திலே பட்டாபிஷேகம்பண்ணி அரசாண்டான். இவன் மந்திரசாஸ்திரங்களைக் கற்று மந்திரசித்தியடையப்பெற்று அம்மந்திரபலத்தாற் பகையரசர்களையும் அவர்கள் சேனைகளையும் வென்று ஜயமடைந்தான். இவனைப் பகையரசர்கள் பிரளயகாலத்து ருத்திரனென்றே எண்ணிப் பயப்படுவார்கள்; கிராதார்ச்சனீயமென்னும் நூலிற் பதினைந்து சருக்கங்களுக்கு டீகா பண்ணினவன். இவன் சேர, சோழ, பாண்டிய, ஆந்திர, கலிங்கமுதலாகிய தேசங்களைவென்று கப்பம் வாங்கிவந்தவன். இவன்பக்கத்தில் பகைவர்கள் வருவதற்குப் பயப்படுகிறபடியினாலே தூர்விநீதராயனென்று பெயர்பெற்றான்."

பிழையுந் திருத்தமும்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
௩௮	8	கச்சினர்	... கச்சினர்
௩௯	20	உயலரு	... உயலரும்
௪௦	9	கொற்றொடி	... கொற்றொடி
௪௧	13	தயார்	... தாயர்
௪௨	9	கொடுத்த	... தொடுத்த
௪௩	31	தொள்.	... தொல்.
௪௪	26	ஒலியைப்	... ஒலியைப்
௪௫	6	அச	... சஅ-௩
௪௬	21	வளி செலவீற்	... வளிச் செலவீற்
௪௭	2	வேறரப்	... வேறரப்
௪௮	5	இற்ற	... இற்ற
௪௯	33	வினையாளர்	... வினையாளர்
௫௦	36	வம்மைய	... வெம்மைய.
௫௧	11	வசித்திர	... விசித்திர
௫௨	21	இட்டனர் கொள்ளு முட்	இட்டன கொள்ளு முட்
௫௩	3	டின	... டில
௫௪	15	நாமரவளி	... நாமாவளி
௫௫	32	உருக்குரு	... உருக்குறு
௫௬	14	அமைச்சரோடு தொழர்	அமைச்சரோடு தொழர்
௫௭	14	உதயண	... உதயணன்
௫௮	14	யாக்கி	... யரக்கி
௫௯	5	புதையெரிபுற்ற	... புதையெரிபற்ற
௬௦	20	முதற் புகுத்தவீற்	... முதற புத்தவீற்
௬௧	6	யுறஅத்	... யறஅத்
௬௨	1	பாங்கற் குரைத்தது	... பாங்கர்க் குரைத்தது
௬௩	12	புண்கண்	... புண்கண்
௬௪	8	யகற்குரல்	... கயிற்குரல்
௬௫	2	மாமழை	... மாழை
௬௬	16	டலருந்	... டடலருந்
௬௭	12	உருமண்ணுளா	... உருமண்ணுவா
௬௮	29	விரிசிகள்	... விரிசிகள்
௬௯	5	நிசழ்ச்சி	... நிகழ்ச்சி
௭௦	12	குறுகி	... குறுகிக்
௭௧	14	யாக்கையேனாகி	... வாக்கையேனாகி
௭௨	9	உதயணன்	... உதயணன்
௭௩	7	கினையின் மன்னர்	... கினையன் மன்னர்
௭௪	27	கினையின் மன்னர்	... கினையன் மன்னர்
௭௫	26	மெய்ச்சார்	... மெச்சார்
௭௬	20	பறந்தரி	... பரந்தரி
௭௭	44	அதி ஆற்றல்	... அதிக ஆற்றல்

உதயணன் சரித்திரச் சுருக்கம்.

முதலாவது உஞ்சைக் காண்டம்.

சம்புத்தீவிலே சுதீர்சனமென்னும் மலையின் தெற்கேயுள்ளதான ¹ பாரதவருடத்திலுள்ள த்ரும கண்டத்தில் ² வத்தவநாட்டின் தலை நகரான ³ டுகளசாம்பி நகரத்தில், குருகுலத்திற் பிறந்த சதானிக னென்பான் அந்நாட்டுக்கு அரசனாகி விளங்கினான். அவன் சேதிநாட்டிலுள்ள வைசாலிநகரத்தரசனும் ⁴ ஏயர்குலத்தவனுமாகிய ⁵ சேடக னென்பவனுடைய புதல்வி மிருகாபதியென்பவளை மணஞ்செய்து இல்லறத்தை இனிது நடத்தி அரசாட்சி செய்துவந்தான். அவன் அரசர்க்குரிய குணவிசேடங்களை யுடையவனாதலின், மந்திரச்சுற்றத்தாரும் தந்திரச்சுற்றத்தாரும் வனையோரும் மிக்க இன்பமுற்று அவன் குடைநிழலில் வாழ்வாராயினர். இங்ஙனம் சில ஆண்டுகள் சென்றன.

கார்காலத்தில் ஒருநாள் மேகந்தோன்றுவதையும் அழிவதையும் கண்டபொழுது வைராக்கியம்பிறந்தமையால் மேற்கூறிய சேடக ராசன் ஞாலங்காவலை நஞ்சென வெறுத்துத் தன்புதல்வர் பதின்மர் களுள் மூத்தவனான தனமித்திரனை யழைத்து, “இனி நான் தவஞ்செய்யச் செல்வேன்; நீ இந்த இராச்சியபாரத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டான். அவன், “யானும் தவஞ்செய்தற்கு வருவேன்” என்று கூறி மறுப்ப, சேடகன் அவன் தம்பிகள் எண்மரைத் தனித்தனியே அழைத்துச் சொல்லச்சொல்ல அவர்களும் மூத்தவன் கூறியதையே கூறி மறுத்துவிட்டனர். அப்பால் அவன் தன் பத்தாம் குமாரனாகிய விக்கிரனை அருகே அழைத்து மிகவும் வற்புறுத்திக்கூறித் தன் அரசாட்சியை அவனிடம் ஒப்பித்து விட்டு விபுலமென்னும் மலையொன்றின் சாரலிலே ஆலங்கானத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஸ்ரீதரரென்னும் முனிவரைச் சரணமடைந்து உபதேசம்பெற்றுத் தவஞ்செய்வானாயினன்.

1 பாரதவருடம் - பாரததேசம்; பரதனால் ஆளப்பட்டமையின் இப்பெயர் பெற்றது; த்ருமகண்டம், ஆரியகண்டமெனவும் வழங்கப்படும்.

2 வத்ஸதேசம்.

3 கோசம்பியென இந்நூலுள் வழங்கப்படும். 4 ஹேஹயர்.

5 உத்திதோதய காவியத்தில் இப்பெயர் காணப்படுகின்றது.

தந்தை முதலியவர்களுடைய பிரிவாற்றாமல் வருத்தமுற்ற விக் கிரன், நிகழ்ந்தவற்றைச் சதானிகனுக்கும் தந்தங்கை மிருகாபதிக்கும்தூதுவர்மூலமாகத் தெரிவித்துவிட்டுத் தந்தையின் கட்டளையின்படி அரசாட்சிசெய்துகொண்டிருந்தான். இச்செய்தியை அறிந்த சதானிகள் வியந்தான். மிருகாபதி மிக்க வருத்தத்தையடைந்து மூர்ச்சையுற்றாள்; பின்பு கணவன் பலவாறு தேற்றத்தேறி ஒருவாறு ஆறுதலுற்றிருந்தாள். சிலகாலம் சென்றபின் மிருகாபதி கருப்பமுற்றாள். அக்கருப்பத்திலே புண்ணிய புருடனாகிய தேவனோடு வந்து தங்கினான். வேண்டிய பொருள்களை வருவித்து அளித்தும் விரும்பிய இடங்களுக்கு அழைத்துச்சென்றும் மிருகாபதியினது மயற்கை (மசக்கை)யைப்போக்கி அரசன் அவளைப் பாதுகாத்து வந்தான். கருப்பம் நிரம்பியது. அக்காலத்தில் ஒருநாளிரவில் மேல்மாடத்துள்ள நிலாமுற்றத்தில் தானிருந்த இடங்களை யெல்லாம் சாதிவிங்க முதலியவற்றைச் சிவந்த நிறமுள்ளனவாகச் செய்வித்துச் சிவந்த மலர்மலைகளையும் சிவந்த அணிகலங்களையும் அணிந்துகொண்டு தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள தோழியர்களையும் அங்ஙனம் அணிந்துகொள்ளச் செய்வித்துவிட்டு அவர்களின் இடையே ஒரு மஞ்சத்தின் மேல் சிவந்த பட்டாடையொன்றைப் போர்த்திக்கொண்டு அவள் அயர்ந்து உறங்கினாள். அப்பொழுது ஆகாய வழியே சென்றதும் பல்வன்மையுடையதுமான 1 சரப்பறவையொன்று ஈரம்புலராத தசைத்தொகுதியென்று நினைத்து அவளை மஞ்சத்துடன் தூக்கிக்கொண்டு பறந்து சென்று விபுலகிரியென்னும் மலையிற் சேடக முனிவருடைய பள்ளியினருகே மெல்ல வைத்து உண்ணத் தொடங்குகையில், அவள் விழித்துக்கொண்டாள். அதனைக் கண்ட அப்பறவை, “இது தசைத்தொகுதி யன்று; உயிரோடுகூடிய ஒரு பெண்வடிவம்” என்று நினைத்து உண்ணாமல் திடீரென்றெழுந்து சென்றுவிட்டது. அப்பால் அவள் நாற்புறமும் பார்த்துத் தான் வேறிடம் வந்திருத்தலை அறிந்து திகைத்து அஞ்சி வருந்துவாளாயினள். பின்பு அச்சத்தாலும் ஆகாய வழியே வந்த வருத்தத்தாலும் கருப்ப வேதனை அதிகரிக்கப் பெற்றுச் சூரியோதய காலத்தில் எல்லாக் கோள்களும் நல்வழி நோக்க, திருமணி விளக்கம் திசைநின்றழல ஓர் ஆண்குழந்தையை ஈன்றனள்.

1 கண்டப்புள்ளென்றும் கண்டபேரண்டமென்றும் கருடப்பறவையென்றும் வேறு தூல்கள் கூறும்.

“பொருகடற் பருதி போலப் பொன்னனான் பிறந்த போழ்தே
மருளுடை மாத ருற்ற மம்மர்நோய் மறைந்தது” (சீவக. 304.)

பின்பு அவள் மிக்க அன்போடு அக்குழந்தையைத் தழுவி யெடுத்து அந்தச் சமயத்துள்ள தன் நிலைமையை நினைந்து பல வாறு புலம்பினள். அப்பொழுது நீராடுதற்பொருட்டு இயல்பாக அந்த வழியே வந்த சேடக முனிவருடைய காதிற்கு அவளுடைய புலம்பலொலி எட்டியது. உடனே அவர் வந்து கண்டு அவளைத் தம்முடைய மகளென்றறிந்ததன்றி நிகழ்ந்தவற்றையும் தம்முடைய ஞானத்தால் அறிந்தார்; பிறகு, “நீ அஞ்சாதே” என்று அபயமளித்துக் குழந்தையுடன் அவளை அழைத்துச் சென்று தம்முடைய பள்ளியின் ஒருபால் இருக்கச் செய்து ஆதரித்து வருவாராயினர். அவரைத் தன் தந்தையென்றறிந்த மிருகாபதி ஒருவகையாக ஆறுதலுற்றிருந்தாள். அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த மகாமுனிவர் பல்லோர்க்குத் தலைவரும் தருமத்தையும் வீரத்தையும் தாங்கியவருமாகிய பிரமசுந்தர முனிவரும் அவர் மனைவி பழிப்பில் கற்பினையுடைய பரமசுந்தரியும் சேடக முனிவரது விருப்பத்தின்படி மிருகாபதியைக் குழந்தையுடன் பாதுகாத்து வந்தமையால் அவள் சிறிதும் கவலையின்றியிருந்தாள்.

சூரியோதய காலத்திற் பிறந்தமையின் அப்புதல்வன் உதயணனென்னும் பெயர் பெறுதற்கு உரியனென்று சேடக முனிவர் நாமகரணஞ்செய்ததன்றி அவனுடைய வரலாறு அநேகருடைய வரலாறுகளுக்கு இடமாக விளங்குமென்றுங் கூறினர்.

“அதிரா ஞாலத் தரசுவீற் றிருந்த
கதையுரைக் கெல்லாங் காரண னாதலிற்
புதையிரு ளகற்றும் பொங்கொளி மண்டிலம்
உதய மிவர்தர வுதித்தோன் மற்றிவன்
உதயண னாகெனப் பெயர்முதற்கொளீஇ” 1 (உ. 11: 79-83.)

உதயணன், பிறைபோல் வளர்ந்து மேற்கூறிய பிரமசுந்தர முனிவர்க்குப் பரமசுந்தரிபாற்றோன்றிய யுகியென்பானுடன் நட்புற்றுவிரும்பி விளையாடிப் பின் அம்முனிவரிடத்தும் சேடக முனிவரிடத்தும் அரசர்க்குரிய பலவகைக் கலைகளையும் வேறு கலைகளையும் அவனுடன் கசடறக்கற்று இயற்கையறிவாலும் செயற்கையறிவாலும் மேம்

1 இவ்வெண்கள் முறையே பெருங்கதையின் காண்டம், பிரிவு, அகவலின் அடிகளென்பவற்றைக் குறிப்பன.

பட்டு விளங்கினான். அவர்களுடைய ஆக்கத்தைக்கண்ட முனிவர்கள் பாராட்டி அவ்விருவருக்கும் ஆசிகூறினார்கள்.

அப்பால் ஒருநாள், பிரமசந்தரமுனிவர் யானையின் கோபத்தை அடக்கி வயப்படுத்தி ஆளுதற்குரிய மந்திரமொன்றை உதயணனுக்கு உபதேசித்ததன்றி இசைப்பயிற்சியும் பண்ணுவித்து, முன்பு இந்திரனால் தமக்குக் கிடைத்திருந்ததும் யானை முதலியவற்றை வயமாக்கு தற்குரியதுமாகிய கோடபதியென்னும் யாழை அவனுக்குக் கற்பித்தனர். அதனை அவன் வாசித்துவருகையிற் கேட்ட காட்டுயானைகள் முதலியனவும் பறவைகளும் பிறவுயிர்களும் பேருவகையுடன்வந்து அவனுக்கு வேண்டிய ஏவல்கள் செய்தன. அதனைக்கண்டு வியந்த அம் முனிவர் அந்த யாழை அவனுக்கே கொடுத்து, “ நீ இந்த வீத்தையிற் சிறந்த ஆற்றலை அடைவாயாக ” என்று ஆசிகூறி, “ இவன் உனக்கு அடைக்கலம் ” என்று தன் புதல்வனாகிய யூகியையும், அவன்பால் ஒப்பித்தனர்; “ கடந்து னோர்களுங் கடப்பரோ மக்கண்மேற் காதல்? ” பின்பு உதயணன் யூகியை உயிர்த்துணையாகக்கொண்டு எல்லா வகையிலும் சிறப்புற்று விளங்கினான்.

ஒருநாள், அவன்சென்ற காட்டில் பலபிடிகள் சூழப்பெற்றதும் பதினாயிரம் யானைகளின் பலமுள்ளதுமான ஒரு தெய்வயானை நின்றது. அதனைக்கண்ட உதயணன் மந்திரத்தியானத்தோடு கோடபதியை வாசித்தான். அப்போது அவனருகே அது வந்து அன்பு பாராட்டி அவன் ஏவிய தொழில்களைச் செய்தது. அதன் நிலையைக் கண்ட உதயணன் அதன்மேலேறித் தன்னிடம் அடைந்தான். அவனை விட்டுப்பிரியாமல் அவனுக்குரிய பணிகளையெல்லாம் அது செய்துவந்தது. சில நாட்கள் சென்றபின்பு ஒருநாளிரவில் அந்த யானை அவன் கனவில் தோன்றி, “ என்மேற் பாகரையேற்றினாலும் தோற்கயிற்றால் என்னைக் கட்டினாலும் யான் உண்ணுதற்கு முன்னமே நீ உண்டாலும் உன்னைவிட்டு நீங்கிவிடுவேன் ” என்றது. கேட்ட உதயணன் உடனே விழித்தெழுந்து அதுமுதல் மேற்கூறிய முன்பு தவறுகளும் நேராதபடி நடந்துவந்தான். தெய்வயானையும் அவனை விட்டு நீங்காமற் பணிபுரிந்து ஒழுகியது.

இப்படியிருக்குங்காலத்தில் விக்கிரன் அரசாட்சியில் வெறுப்புற்றுத் துறவறம் பூணுதற்கு விரும்பினான்; தனக்குச் சந்ததியில்லாமை யால் தன் இராச்சியத்தைப் பாதுகாத்தற்கு யாருயில்லையென்று துன்பமுற்ற அவன் தன் தந்தையாகிய சேடகமுனிவர்பாற் சென்று வணங்கி முதலில் தன் கருத்தைத்தெரிவித்து அப்பால் அவரு

டைய உபதேசமொழிகளை விருப்பத்துடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது, இயல்பாகவே அவ்வீடம் வந்த உதயணனை அவன்கண்டு ஒளியாலும் தோற்றப்பொலிவாலும் சிறப்புற்று விளங்கிய அவனை நன்கு மதித்து, “இவன் யார்?” என்று கேட்டான். கேட்கவே முனிவர், “குருகுலத்தரசனாகிய சதானிகள் தேவியும் உன் தங்கையுமாகிய மிருகாபதியின் புதல்வன் இவன்; ஊழ்வினைவயத்தால் அவள் இங்கேவந்து இவனைப் பெற்றான். கல்விகேள்விகளில் இவன் சிறந்தவனாயினன். உரிய பிராயம் வந்துவிட்டமையால் இவனுக்கு இனி அறிவிக்கவேண்டியவற்றை அறிவித்துக் கௌசாம்பிரகருக்கு அனுப்ப எண்ணியிருக்கிறேன்” என்றனர். உடனே விக்கிரன் மிக உவந்து, “இவனை அடியேனுக்கு அளித்தால் ஏயர் குலத்துக்கு உரிய உரிமையை இவன்பால் ஒப்பித்து இவனை அரசனாக்கிவிட்டுத் துறவுபூண்டு தவஞ்செய்து உய்வேன்” என்று முகலில் அவரையும் அப்பால் மிருகாபதியையும் இரந்து அவர்களுடைய அனுமதிபெற்றான்; பிறகு யுகியோடு உதயணனையும் மிருகாபதியையும் வைசாலிகருக்கு அழைத்துச்சென்று அங்கேயுள்ள மந்திரிகளுக்கும் சேனைத்தலைவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தெரிவித்துத் தன் அரசாட்சியை உதயணன்பால் ஒப்பித்துவிட்டுத் தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதற்குத் தவவனஞ் சென்றான்.

மேற்கூறிய தெய்வயானை உதயணனுடனே வைசாலிக்கு வந்து வழக்கப்படியே அவனுக்குச் செய்தற்குரிய ஏவல்களைச்செய்து கொண்டு அவனுடைய யாழிசையை நுகர்ந்து அந்நகரில் இருந்தது.

அப்பால் உதயணன் யுகியைத் தன்னுடைய முதல்மந்திரியாக்கி அரசாட்சிசெய்துகொண்டு வைசாலி நகரத்தில் இருந்தான். அப்போது அவன் தன்னுடைய வீரத்தாலும் யுகியின் உதவியாலும் தெய்வயானையின் துணையாலும் பல பகைவர்களை வென்று அடக்கி அவர்களுடைய நாடுகளைத் தன்வயமாக்கி வாழ்ந்துவந்தான்.

நிலாமுற்றத்தில் உறங்கிய தன் தேவியைக் காணாத சதானிகள் திடுக்கிட்டு நிகழ்ந்ததையறியாமல், பல இடங்களுக்கும் தன் பரிவாரங்களை அனுப்பித் தேடுவித்துக்கொண்டே காலங்கழித்துவந்தான். அப்போது ஒருநாள் அவன் முக்கால உணர்ச்சியுள்ள ஸுவ்ருதரோனும் முனிவரையடைந்து தன் குறையைத் தெரிவித்து வருந்தினன். அவர் மிருகாபதியைச் சரப்பறவை எடுத்துச்சென்று விபுலகிரியில் வைத்ததுமுதல் உதயணன் வைசாலியில் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருத்தல் இறுதியாகவுள்ள செய்திகளையெல்லாம் விளங்கக்

கூறியதன்றிச் சதானிகனுடைய பிற்காலச்செய்திகளையும் தெரிவித்தனர். உடனே சதானிகன் வைசாலி நகரத்தையடைந்து மிருகாபதியைக் கண்டு அவளுடைய குணவீசேடங்களைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்தான். பின்பு அவள்வாயிலாக உதயணனைக் கண்டு அவனால் உபசரிக்கப்பெற்றுச் சிலநாள் அங்கேயிருந்து, அப்பால் அவனை அந்நகரிலேயே அரசாட்சி செய்துகொண்டிருக்கும்படி சொல்லி விட்டுத் தந்தேவியுடன் கௌசாம்பியைடைந்து முன்போலே அரசுபுரிந்துவந்தான். அப்போது மிருகாபதி இரண்டு புதல்வர்களைப் பெற்றாள். அவர்கள் முறையே பிங்கலன், கடகன் என வழங்கப் பெற்றனர். அவர்கள் கல்விகேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கினார்கள். உதயணன் இடையிடையே கௌசாம்பிக்கு வந்து தன் தந்தையுடன் சிலகாலம் இருந்துவிட்டுச் செல்வதுண்டு. இங்ஙனம் சில ஆண்டுகள் சென்றபின்பு, சதானிகனுக்குத் தன் அரசாட்சியில் வெறுப்பும் துறவில் விருப்புமுண்டாயின; அதனால் உதயணனை வருவித்து அவன்பால் அரசாட்சியை ஒப்பித்துவிட்டுத் தான் எண்ணியவாறே தவஞ்செய்தற்கு வனஞ்சென்றான்.

கௌசாம்பி வைசாலியென்னும் இரண்டு இராச்சியங்களையும் உதயணன் கௌசாம்பியிலேயேயிருந்துகொண்டு செவ்வனே சிலநாள் ஆண்டு பின் வைசாலியிலேயிருந்து அரசுபுரியும்படியூகியை நியமித்துவிட்டுத் தான் கௌசாம்பியைமட்டும் ஆளுவானாயினன். யூகியையல்லாமற் கல்வியறிவிற சிறந்தவர்களும் புறத்தே சென்று உலாவிவரும் உயிர்போன்றவர்களுமான வயந்தகன், உருமண்ணுவா, இடவகனென்ற வேறு மூன்று மந்திரிகள் உதயணனுக்கு உண்டு. அவர்களும் வேறு சில தோழரும் அவனுக்கு அங்கே உதவிபுரிந்து வந்தார்கள். தெய்வயானையும் அவனுக்கு வேண்டிய பணிகள் புரிந்து வந்தது. அப்போது உதயணன் பல பகைவர்களை வென்று அவர்களுடைய இடங்களைக் கைக்கொண்டு மேம்பாடுற்று விளங்கினான். கல்வியாலும் வீரத்தாலும் ஆட்சிமுறையாலும் உதயணன் சிறந்தவனென்ற புகழ் எங்கும் பரவியது.

இங்ஙனமிருக்கையில் ஒருநாள் உதயணன் தன் சேனையையும் தெய்வயானையையும் ஊரில் நிறுத்திவிட்டு உருமண்ணுவா முதலிய சில தோழரோடும் சில வீரரோடும் சென்று ஒரு காட்டில் வேட்டையாடினான்; அதனால் களைத்து மயங்கி நீர் வேட்கையுற்று வருந்தினான். மற்றவர்களும் அப்படியே வருத்தமடைந்தார்கள். பின் எல்லோரும், “இந்தக் காட்டில் ஏதேனும் தெய்வமிருக்குமாயின் இரங்கி நம்

முடைய தாகத்தை அது போக்கியருளும்” என்று நிச்சயித்துக் கொண்டவர்களாகி அங்கே ஒரு புரமரத்தின் நிழலிலே சோர்ந்து கிடந்தார்கள்; கிடக்கையில், வெண்டுகில் உடுத்தியவனும் மெல்லிய மேற்போர்வையையுடையவனும் அரையிற் கச்சணிந்தவனும் சந்தனம் பூசிய மார்பை யுடையவனும் ஒளிவிட்டு வீசுகின்ற மேனியை யுடையவனும் பிறைவடம் விளங்குகின்ற கழுத்தை யுடையவனும் செங்கழுநீர் மாலையைச் சூடிய குஞ்சியையுடையவனும் ஆயிரம் இதழையுடைய செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடையவனுமாகிய அழகிய ஓரினானான் அங்கே வந்து அவர்களைநோக்கி, “நீர் யாவீர்? மிகுந்த இளைப்பையடைந்திருக்கிறீர்களே; நேர்ந்த துன்பம் யாது?” என்று வினாவினன். அவர்கள் தமக்கு அப்போதுள்ள நீர் வேட்கைத் துன்பத்தைக் கூறினர். அவன் உடனே இனிய நன்னீரைக் கொணர்ந்து அளித்து அவர்களுடைய தாகத்தை நீக்கினன். நீக்கியபின், வேறொன்றையும் எதிர்பாராமல் அவன் செல்லத் தொடங்கிய பொழுது, அவர்கள் அவனுடைய பேருதவியை மிகவும் பாராட்டி அவனை நோக்கி, “இதுபோன்ற துன்பம் இனி எங்களுக்கு ஏதேனும் உண்டாகுமாயின், உம்மை நினைத்துப் போக்கிக்கொள்ளக் கருதுகின்றேம்; நீர் இன்னொன்று எமக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டனர். அவன், “நான் குபேரனுக்குத் தொண்டு செய்யும் இயக்கர்களில் ஒருவன்; என் பெயர் நஞ்சுகளென்பது; உங்களுடைய இனிய நட்பினனாக என்னைக் கருதுக; நீங்கள் எந்தச் சமயத்தில் நினைத்தாலும் உடனே நான் வந்து தும் குறையைத் தீர்த்தற்குரிய கடப்பாடுடையேன்; என்னை நினைத்தற்குரிய மந்திரம் இஃது” என்று சொல்லி அம்மந்திரத்தை உருமண்ணு வாவுக்கு உபதேசித்துவிட்டுத் தன்னிடஞ் சென்றனன். அவர்கள் அவனுடைய பேருதவியை மறவாதவர்களாகி அவனை வாழ்த்திக் கொண்டு நகரம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஒருநாள் நாடகவரங்கில் ஆடிய ஆடன்மகளிருடைய கூத்திலும் இசையிலும் மனத்தைச்செலுத்தி மயங்கிப்போய்ப் பசியின் மிகுதியால் உதயணன் தெய்வயானைக்கு வழக்கம்போல் உணவளித்தலை மறந்து தான்மட்டும் முந்தியுண்டான். அதனை யறிந்து அந்த யானை, “உதயணன் எனக்கு வாக்களித்ததை மறந்து உண்டது தன் புண்ணியக் குறைவாலேதான்” என்றெண்ணி உடனே தன்னிடம் சென்றுவிட்டது. பின்பு கோடபதியை வாசிக்கும்போது கேட்பதற்கு வழக்கப்படியே தெய்வயானை வாராமையை உதயணன்

அறிந்து தான் செய்த பிழையை நினைத்துப் பெரிதும் வருந்தினன் ; அதனை அறிந்த மந்திரிமார், “அந்த யானையை எப்படியாவது தேடித் தருவேம்” என்று வாக்களித்தனர். அங்ஙனம் வாக்களித்தும் வருத்தந் தணியாதவனாகிக் கவலைக் கடலிலமுந்திய உதயணன் பல இடங்களுக்கும் தன் பரிசனங்கள் பலரை அனுப்பி அதனைத் தேடச்செய்தனன். செய்தும் அஃது அடப்படாமைமயால் யாமுங்கையுமாகத் தானே காடுகளுக்கு நாஸ்தோறுஞ் சென்று சென்று தேடித் திரிவானாயினன்.

அவந்திராட்டில் உச்சைனிநகரத்தில் பிரச்சோதனனென்னுஞ் சக்கரவர்த்தி, வீரம் முதலியவற்றாற் சிறந்த பல அரசர்களும் திறைகொடுக்க அரசாட்சிசெய்து செங்கோல். செலுத்திவந்தான். அவனுடைய பதினாயிரந் தேவிமார்களில் முதன்மைவாய்ந்த பதுமகாரிகையென்பவள்பால் அவனுக்கு இந்திரனுடைய அருளிணற் பெண் ஒருத்தி உதித்தனள். அதனால், அவளுக்கு ¹ வாசவதத்தை யென்ற பெயரிடப்பட்டது. அவள் இணையற்ற அழகுடையவள் :

“யாற்றற லன்ன கூந்தல் யாற்றுச்
சுழியெனக் கிடந்த குழிரவில் கொப்பூழ் ;
வில்லெனக் கிடந்த புருவம் வில்லின்
அம்பெனக் கிடந்த செங்கடை மழைக்கண் ;
பிறையெனச் சுடருஞ் சிறுதுதல் பிறையின்
நிறையெனத் தோன்றுங் கறையில் வாண்முகம் ;
கிளியென மிழற்றுங் கிளவி கிளியின்
ஒளிபெறு வாயி னன்ன வெள்ளுகிர் ;
வேயெனத் திரண்ட மென்றோள் வேயின்
விளங்குமுத் தன்ன துளங்கொளி முறுவல் ;
காந்தண்முகி முன்ன மெல்விரல் காந்தட்
பூந்தடுப் பன்ன புனைவளை முன்னை ” (ச. 11 : 64 - 79)

யையும் உடைய அவள் மற்ற எல்லாவகையிலும் சிறந்தவள். வேறுள்ள பட்டத்தேவியர்களிடம் பிரச்சோதனனுக்கு உதித்த பிள்ளைகளும் பெண்களும் மிகப்பலர் ; பிள்ளைகளுள்ளே சிறந்தவர்கள் பாலகன், பாலகுமரன், கோபாலகனென்பார். அஞ்சத்தக்க வீரியமுடையதும் மிகப் பெரியதுமான ஒரு பட்டத்து யானை அவனுக்குண்டு ; அதன்பெயர் நளகிரியென்பது. அவனுக்கு மந்திரிகள் பதினொராயிரவர்.

¹ பிரத்தியோதனன். ² வாசவன் - இந்திரன்.

ஒருநாள் அந்தச்சக்கரவர்த்தி, “எல்லா அரசர்களும் கப்பம் செலுத்திவருகிறார்களா?” என்று விசாரித்தபொழுது கணக்கர், “வத்தவ நாட்டரசனும் வைசாலிகரத்தரசனும் வழக்கப்படி செலுத்தவில்லை” என்று தெரிவித்தனர். அதற்குரிய காரணத்தை வினாவியதோடு அவர்களை உடனே பிடித்து வரும்படி செய்து விசாரிக்கவேண்டுமென்று அரசன் மந்திரிகளை நோக்கிக் கூறினான். அவர்களுள்ளே முதன்மை வாய்ந்தவனும் நீதிநூற் பயிற்சியிலும் தந்திரத்திலும் மிக்கவனுமாகிய சாலங்காயனென்பான், “உதயணனுக்குத் தெய்வயானையொன்றும் பராக்கிரமசாலிகளான மந்திரிகளும் துணையாக இருத்தலின், அவன் வெல்லப்படான். இப்போது வைசாலிகரத்தரசனாக இருப்பவனும் உதயணனுடைய நண்பனுமாகிய யூகியும் வெல்லுதற்கரியன். அவனும் உதயணனும் ஒன்று சேராமல் இருக்கும்படி முதலிற் செய்யவேண்டும். யூகியை எதிர்த்துப் போர் செய்தற்காகச் சதுரங்கசேனைகளையும், தக்கவீரர்களையும் நாம் வைசாலிக்கு அனுப்பினால் தன் சேனைகளோடு யூகி வந்து நம்முடைய சேனைகளை எதிர்ப்பான்; அதனால் அவன் வந்து உதயணனுக்கு உதவிசெய்ய இடமிராது. இயல்பாகவே எல்லாநலமும் வாய்ந்த உதயணன் தனக்குப்பணிபுரிந்துவந்த தெய்வயானையை இப்போது பிரிந்தமையால் அதனைத் தேடிக்கொண்டு யாமுங்கையுமாகக் காடுகளில் அலைந்து திரிகிறான். அதனாலும், யூகிவந்து உதவுவதற்கு இயலாதாதலாலும் உதயணனை நாம் பிடித்துக்கொண்டு வருவதற்குத் தக்க சமயம் இது; யாம் மாய யானையொன்றை நிருமித்து அனுப்பி மயக்கி உதயணனைப் பிடித்து வரச்செய்வதே ஏற்ற உபாயமாகும்” என்றான். கேட்ட பிரச்சோதனன் உடனே யூகியுடன் போர்செய்தற்காகச் சில வீரர்களையும் சேனைகளையும் வைசாலிக்கு அனுப்பினான். சிறந்த சிற்பிகளைக் கொண்டு அரசுக்கு முதலியவற்றாலும் மரங்களாலும் மிகவும்பெரியதாக எந்திரயானை யொன்றைச் செய்வித்தான்; ஆயுதபாணிகளாகிய தொண்ணூற்றுறுபேர்வீரர்களை அதன் வயிற்றில் இருக்கும்படி செய்து அதன் துதிக்கையுள்ளும் நான்கு கால்களுள்ளும் பலவகையான ஆயுதங்களை வைப்பித்து அனுப்பியதோடு பதினாறாயிரஞ் சதுரங்க சேனைகளுடன் மேற்கூறிய சாலங்காயனையும் ஒரு சேனைத்தலைவனையும் அதன்பின் கொளசாம்பிக்கு விடுத்தனன்.

பிரச்சோதனன் கட்டளைப்படியே சென்று சேனைகளுடன் வைசாலி நகரத்தைச் சூழ்ந்துகொண்ட வீரர் முதலியவர்களுக்கும் யூகிக்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது.

உதயணன் தேடிக்கொண்டிருந்த காட்டின் நடுவிலே நீலமலை போன்ற அந்த எந்திர யானையானது மேகம்போற் பிளறிக்கொண்டு சென்று உலாவினது. சாலங்காயன் பிறர் அறியாதபடி பெரும்படையோடு சென்று அதன்பின்னே வேறிடத்து ஒளித்திருந்தான். அந்த வஞ்சயானை தன்னை உயிருள்ள யானைபோற் காட்டிப் பல பிழிகள் சூழ, அக்காட்டில் உலாவிற்று. அதனைக் கண்ட காட்டு வேடர்கள் முன்னம் காணாமற்போன தெய்வயானையென்று நினைத்து மகிழ்ந்து உடனேசென்று உதயணனிடம் தெரிவித்தார்கள். அப்போது உதயணன் மகிழ்வுற்று அவர்களுக்கு வேண்டிய சம்மானங்களைச்செய்து விட்டு யாழுடன் புறப்பட்டான். . பகைப்படை வருமென்று வயவனென்னும் பறவையின் ஒலியால் தெரியவந்தது. பின்னும் பல தீயநிமித்தங்கள் காணப்பட்டன; உடனவந்த வயந்தகன் தடுத்தான்; ஆனாலும் உதயணன் அவற்றைச் சிறிதும் உட்கொள்ளாமல் விரைந்து காடுசென்று அந்த யானையைக் கண்டு தனக்குப் பழக்கமுள்ள தெய்வயானையாகவே நினைந்து முழுமதியைக் கண்ட சகோரம்போல் மகிழ்ந்து தன்னுடன் வந்த சேனைகளை வெகு தூரத்திற்கப்பால் நிறுத்திவிட்டுத் தான்மட்டும் அதனருகிற் சென்று¹ இனியராகமொன்றை யாழில்வாசித்தான். அப்போது அது யாழிசையில் மிக்க விருப்பமுள்ளதுபோல் வந்து அவன் எதிரே நின்றது. அவன் மகிழ்வடைந்து மெய்மறந்து நின்றான்; உடனே உள்ளிருந்த போர்வீரர்கள் விரைவாக அதன் பொறிகளையெல்லாம் கழற்றித் திடீரென்று வெளியேவந்து கொடிய சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போர்செய்யத் தொடங்கினார்கள். 'இது மிகச் சிறியவர்களுடைய செயல்' என்று எண்ணிப் புன்முறுவல் செய்துகொண்டு உதயணன் கம்பீரமாக நின்றான்; அப்போது, ஐந்துறு போர்வீரர்களோடு பின்னே நின்ற வயந்தகனால் அந்தத் தொண்ணூற்றாறுவீரரும் கொல்லப்பட்டார்கள். மறைந்து சேனையுடன் பின்னே ஒருபால் இருந்த சாலங்காயன் மிகவும் கோபங்கொண்டு பல வீரர்களோடு வந்து எதிர்த்துப் போர்செய்து உதயணனால் தோல்வியுற்றான்; சேனாதிபதியும் மாண்டான்; சாலங்காயனை வெட்டுதற்குத் தன்வானை உயர்த்திய உதயணன் மந்திரியைக் கொல்லலாகாதென்ற நூல்விதியை உட்கொண்டு அவனைக் கொல்லாமல் விட்டுவிட்டான்; அவ்வாளாற் பல யானைகளை வெட்டிவிழ்த்திப் பின்பு ஒரு யானையை வெட்டத் தொடங்கியபொழுது அதன் கொம்பிற்பட்டு அவ்வாள் ஒடிந்து

¹ மாளவராகமென்றும் தக்கராகமென்றும் வேறு நூல்கள் கூறும்.

போயிற்று. ஆயுதமின்றித் தனியே நின்ற உதயணனைப் பிடித்துக் கொள்ளுதற்குச் சாலங்காயன் முதலியோர் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அப்பொழுது உதயணன் நிகழ்ந்தவற்றை ஓர் ஓலையிலெழுதி அதனை யூகியிடம் சேர்ப்பிக்கும்படி வயந்தகனிடம் கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தான்மட்டும் அவர்கள் வசமாயினன்.

அப்போது ஒருமதவானையைத் தாமரைத்தண்டின் நூலாற்கட்டு வதுபோலத் தன்மேலாடையாற் சாலங்காயன் உதயணனைக் கட்டி ஒரு தேரின்மேலேற்றிக் கொண்டு உச்சைனிசென்றான்; அப்பால் பிரச்சோதன்னிடம் தெரிவித்து அவன் கட்டளைப்படியே ¹ இருண் மயமாகிய ஒரு பெருஞ்சிறையில் உதயணன் கால்களில் விலங்கிட்டுத் துன்பமுறும்படி அவனை வைத்துவிட்டான். இஃதிவ்வாறாக;

வயந்தகன் விரைந்துசென்று வைசாலியின்புறத்தே பெரும் போர் நிகழ்த்திக்கொண்டு நின்ற யூகியைக்கண்டு நடந்தவற்றைக் கூறி உதயணனது திருமுகத்தை அவனிடங் கொடுத்தான். அதனைப் பிரித்துப் படித்தறிந்த யூகி முதலில் அளவற்ற துன்பமுற்றுத் தன் தலைவனது நிலைமைக்கு வருந்தினான். அப்பால் பெருஞ்சினங் கொண்டு ² “இரும்பை எலி விழுங்கிற்று” என்றதற்கு, “குழந்தையைப் பருந்துகொண்டுபோயிற்று” என்று பதில் உரைத்ததுபோல உலகில் வஞ்சச்செயல் செய்தவனை வஞ்சச்செயல் செய்தே வெல்ல வேண்டுமென்று நிச்சயித்தான்; பிறகு அங்கே சூழ்ந்துநின்ற நண்பர்களை நோக்கி, “கள்ள யானையால் மயக்கி எம்மரசனைப் பிடிப்பித்துத் தன்னகர்க்கு வருவித்த பிரச்சோதனனுடைய நகரத்தை யான் ஒரு யானையாலேயே அழிப்பித்து உதயணனை மீட்பதல்லாமல் உஞ்சை நகரத்தைத் தீக்கிரையாக்கியும் அவனைக்கொண்டு வரசுவதத்தையைப் பிரித்துப் பிரச்சோதனன் அறியாமல் வலிந்து கொண்டுவரச்செய்தும்.

1 “வேழ வேட்டத்து வீழ நூறி, அருஞ்சிறைப் பள்ளி யாப்பொடு புக்க, பெருஞ்சிறைப் பள்ளிப் பேரீருள்” (க. 54 : 132-4), எனப் பெருங்கதைபுள்ளும், “வான்றனை விடஇய” (கரு : 63) என மணிமேகலை புள்ளும், “வாரார் வனமுலை வாசவ தத்தையென், ரூரானுஞ் சொல்லப் படுவா எவளுத்தன், பேராய மெல்லா மொழியப் பெருந்தெருவே, காரார் தடந்தோட் டனைக்காலன் பின்போளுள், ஊரா நிகழ்ந்திடப் பட்டாளே” (சீறியநீருமடல், 66-8) எனத் திருமங்கையாழ்வார் வாக்கிலும் காணப்படுதலால், உதயணனிருந்த சிறைச்சாலை மிக்க இருண் மயமாக இருந்ததென்பதும் அவன் காலில் விலங்கு இடப்பட்டிருந்ததென்பதும் தெரிகின்றன. 2 உத்தோதய காவியம்.

அவனுக்கு அவனை மணஞ் செய்விப்பேன்” என்று சபதஞ் செய்து விட்டு வைசாலி நகரத்தைப் பாதுகாத்துவரும்படி தன்சுற்றத்தார்களை நியமித்தான்; கௌசாம்பி நகரத்தைப் பாதுகாக்கும்வண்ணம் பிங்கலகடகருக்குச் சொல்லியனுப்பினான்; அவந்திராட்டின் எல்லைப் புறத்ததாகிய புட்பகநகரத்தில் உதயணனுடைய சுற்றத்தார்களை இருக்கச் செய்து சேனைகளோடே அங்கிருந்து அவர்களைப் பாதுகாப்பதுடன் பின்பு செய்யவேண்டுவனவற்றை அப்பொழுதப் பொழுது ஆலோசித்துச் செய்துவரும்படி சொல்லி இடவகளை அந்நகருக்கு அனுப்பினான்; சயந்திரநகரத்தில் உருமண்ணுவாவை இருக்கச் செய்தான். பின்னும் செய்யவேண்டியவற்றை யெல்லாம் செய்து முடித்து யுகி, “உதயணனுடைய பிரிவினுக்கு ஆற்றாமல் வருந்திய யுகி இறந்துபோய்விட்டான்” என்றொரு செய்தியை எல்லா நாடுகளிலும் நகரங்களிலும் பரவச்செய்தனன்; பின்பு ஒருவருக்குத் தெரியாதபடி தான் மறைந்து நின்று ஒரு பிணத்தைத் தன்னுடைய பிணமாகப் பிறர்நினைக்கும்படி செய்து அதனைத் தன்னுடைய அணிகலமுதலியவற்றை புனைந்து அதைச் சுடுவிக்கும்படி செய்தான்; செய்தபின் தான் மாறுவேடம் பூண்டு அப்படியே வேறுவேடம் பூண்ட பல வீரர்களோடும் வயந்தகன் முதலிய தோழர்களோடும் கூனர் குறளர் சிந்தர் முதலியவர்களோடும் உஞ்சையை யடைந்தான்; அகன்புறத்தேயுள்ள தனியிடமொன்றில் இருந்து மேல் நிகழ்த்த வேண்டியவற்றை எல்லோருக்கும் தெரிவித்துவிட்டுப் பிரச்சோதனனது அரண்மனையிலும் அகநகரத்திலும் புறநகரத்திலும் அயலூர்களிலும் பிறர் அறியாதபடி அவ்வவ்விடத்திற்கேற்ற வேலைகளைப்பெற்று இருந்துவரும் வண்ணம் சொல்லி அவர்களை அனுப்பிவிட்டுச்சென்று தான் அந்தநகர்ப்புறத்தேயுள்ள மாகளவனத்தேயிருக்கும் காளிகோயிலில் இருந்து மேல் ஆகவேண்டியவற்றை முதலில் ஆராய்ந்தான்.

யுகி இறந்துவிட்டானென்பதைக் கேட்ட பிரச்சோதனன் மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றுப் போருக்குச்சென்ற சேனைகளை வைசாலியினின்றும் வருவித்துக் கவலைநீங்கி, உதயணனுடைய நாடுகளிற் சில பகுதிகளையும் வலிந்து கைப்பற்றினான்.

பிங்கலகடகர், யுகி இறந்தானென்ற செய்தியைக் கேள்வியுற்று வருந்திப் புலம்பி மயானமடைந்து அங்கேயுள்ள சாம்பலில் அவனுடைய அணிகலன்கள் முதலியவற்றைக் கண்டு ஆறாத துயரத்தை யடைந்து கௌசாம்பி நகர்க்கு மீண்டனர்.

யூகியோ உச்சைனியின் புறத்தேயுள்ள 1 ஓர் ஊரையடைந்து அங்கே ஒருவருமில்லாத பாழ்விடொன்றில் வயந்தகன் முதலிய சில அன்பர்களுடன் இருந்து ஆலோசித்து வேறு பாஷைகளை அவர்களுக்குக் கற்பித்துக் கடைவீதி முதலிய இடங்களில் வியாபாரம் முதலியவற்றைச் செய்யும்படி அவர்களை அனுப்பினான். வயந்தகன் பிரச்சோதனனுடைய சூமாரர்களோடு சேர்ந்து கல்வி கற்பானாகி அவர்களுக்கு ஏவல் செய்துகொண்டும் இருந்தான்.

யூகியால் அனுப்பப்பட்ட வீரர்களிற் சிலர் ஊமைவேடமும் சிலர் செவீடர்வேடமும் தரித்துக்கொண்டு அரண்மனை முதலிய இடங்களில் தாம்தாம் செய்தற்குரிய வேலைகளைப்பெற்று அவற்றை நன்கு செய்பவர்களாகி அப்பொழுதப்பொழுது அங்கங்கே நிகழும் செய்திகளையும் ஆண்டுள்ளார் செய்யும் ஆலோசனைகளையும் மெல்ல மெல்ல அறிந்து வந்து யூகிக்குச் சொல்வாராயினர். மற்றையோரிற் பலர் பிறரறியாமல் அங்கங்கே சென்று தாங்கள் அவ்வவ்விடங்களில் அறிவனவற்றை யூகிக்கு அறிவித்தும் அவன் கூறுவனவற்றைத் தாம் அறிந்துகொண்டும் தத்தம் இடம்சென்றார்கள். பிரிந்தவர்கள் ஒருங்கு சேர்வதற்கும் சேர்ந்தவர்கள் பிரிந்துசெல்வதற்கும் சில குறிப்பொலிகளும் குறிப்புக்களும் யூகியினால் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தன.

அவர்கள் அப்படியிருக்கையில், சேதிநாட்டிற்கு அயல்நாடான பாஞ்சாலதேசத்து அரசனாகிய ஆருணியென்பவன், ஏயர் குலத்தவர்க்கும் தன் குலத்தவர்க்குமுள்ள பரம்பரை வைரத்தால் அக்குலவுரிமைபூண்ட உதயணன்பாற் பகைமைகொண்டவனாதலின், அவன் சிறைப்பட்டதையறிந்து உடனே சேனைகளுடன் புறப்பட்டுப் போய்க் கௌசாம்பிகரத்தைக் கைப்பற்றி அதையே தன்னுடைய இராசதானியாகக்கொண்டு ஆளத்தொடங்கிவிட்டான். அவனுக்கு அஞ்சிய பிங்கலனும் கடகனும் சில சேனைகளோடு அயலிடஞ்சென்று மறைந்திருப்பாராயினர்.

உச்சைனிகரில் இங்ஙனம் சங்கேதமான சில ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டு புறத்தேயிருந்த யூகி, ஒருநாள் மிகுந்தநோயுடையவன் போலவும் தெய்வாவேசங்கொண்டவன் போலவும் தன்னைக் காட்டி நீர்க்கரகமொன்றைத் தலையிலேந்திக்கொண்டும் கையைத் தட்டிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் நகரவீதியிற் சென்று, “தேவலோகத்திலிருந்து ஒருதேவன் இந்நகரில் வந்திருக்கிறான். அவன் என்னு

டைய தலைவன் ; யான் அவனைப்பின்தொடர்ந்துவந்தேன். 1 ஐந்தலை நாகமொன்றை இவ்வூரசன் சிறைச்சாலையில்வைத்திருக்கின்றான். அச்சிறை எவ்விடத்தேயுள்ளது?" என்று மயக்கமும் தெளிவுமுள்ள பலவகையான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே 2 பல சனங்கள் வியந்தும் பயந்தும் இரங்கியும் தன்னைச் சூழ்ந்துவர நடித்துக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் உதயணனிருக்கும் சிறைச்சாலையின் பக்கத்தை யடைந்தான் ; அடைந்தவன் உதயணனும் தானுமே கற்றதும் பிறர் அறியாததுமான ஒரு பாட்டைப் பாடினன் ; கேட்ட உதயணன் யுகி வந்திருக்கிறானென்று தெரிந்து மகிழ்ந்து கவலைதீர்ந்து தான் அங்கிருத்தலை வேயங்குமுலை ஊதி அவனுக்குத் தெரிவித்துவிட்டுச் சிறை காப்பாளரிடஞ் சொல்லிக்கொண்டு வேடிக்கை பார்ப்பவன்போலப் புறத்தே வந்தான். யுகியும் அவனுடன் வந்த வீரர்களும் உதயணனைக்கண்டு ஆறுதலுற்றார்கள். பின்பு யுகி பிறர் தன்னைப் பேயென்று நினைக்கும்படி நடித்துக்கொண்டு தானிருக்குமிடஞ் சென்றான்.

மேற்கூறியவாறு யுகி வேடம்பூண்டு சனங்கள் ஐயுறுதற்கிடமான சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு பின்னும் சிலநாள வீதிகளில் உலாவிவந்தான் ; அதுகண்டு சிறைச்சாலை வேலைக்காரர்களிற் கூர்ந்த புத்தியையுடைய ஒருவன் பிரச்சோதனனிடஞ்சென்று வணங்கி, "அரசார்க்கரசே! சில தினங்களாகப் பல சனங்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர நோயாளி ஒருவன் வினோத வேடம்பூண்டும் ஆடிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் சிலவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டும் வீதியில் வருகின்றான். அவன்பாட்டைக் கேட்குஞ்சமயங்களில் உதயணன் வேயங்குமுலை ஊதுகின்றான் ; இவற்றைத் தெரிவிக்கவந்தேன் ; பாதுகாத்தருள்க" என்றான். அப்பொழுது, அரசன் அருகில் இருந்த மந்திரிகளைநோக்கி, அவர்களிற் சாலங்காயன், "அரசே! அவன் யுகியாக

1 'ஐந்தலை நாகம்' என்றது, தோழர் நால்வர்க்கும் உதயணனுக்கும் உயிரொன்றாக இருத்தல்பற்றி ; "ஐந்தலை யரவின் சீற்றத் தாரமுல் குளிக்கலுற்றார்" (கீவக. 746), "புற்றினி லுறையும் பொறிவரி யைந்தலைப், பற்றரு நாகம் பற்றிவந் தினிதா, உற்றவிந் நகரத் துட்சிறை வைத்தார்" (உதயண. 6 : 76), "உடம்பா நிரண்டிற் குயிரொன் றென" (தீருவினா. 13) என்பவை இங்கே அறியற்பாலன.

2 "கொடிக்கோ சம்பிக் கோமக னாகிய, வடித்தேர்த் தானை வத்தவன் நன்னை, வஞ்சஞ் செய்தழி லான்றனை விடஇய, உஞ்சையிற் றேன்றிய யுகி யந்தணன், உருவுக் கொவ்வா வுறநோய் கண்டு, பரிவுறு மாக்களிற் றும்பரி வெய்தி" மணி. கடு : 61-6.

இருக்கலாமென்று நான் ஐயுகின்றேன் ; அவன் இறந்திருக்கமாட்டான். அவன் மார்பில் ¹ யானைக்கொம்பு குத்தியதாலுண்டாகிய தழும்பு ஒன்று உண்டு. அதனை எப்படியேனும் அறிந்துவரும்படி செய்தல் நன்று” என்று தெரிவித்தான். அதனைக்கேட்ட அரசன் அதைப் பற்றி நன்கு ஆராய்ந்து அதை அறிந்துகொள்ளுவதற்குவேண்டிய முயற்சியைச் செய்விப்பானாயினன். தான் கேளாதவன்போல அவற்றையெல்லாம் அறிந்துகொண்டிருந்தவனும் செவிடன்வேடம் பூண்டவனுமாகிய யூகியின் ஒற்றன் ஒருவன் உடனே வந்து நிகழ்ந்த வற்றை யூகியினிடம் தெரிவித்தான். அதன் பின்பு யூகி தன்மார்பிலுள்ள தழும்பை அயலாரொருவரும் தெரிந்துகொள்ளாதபடி கந்தைகளால் மறைத்துக்கொண்டு வழக்கம்போலவே வீதியிற்போய் வருவானாயினன்.

இப்படிச் சிலதினங்கள் சென்றன. பின்பு ஒருநாள் யூகி, “இனி உதயணனைச் சிறையினின்றும் விடுவித்தற்கு உரிய உபாயம் யாது?” என்று தன்னுள் ஆராய்ந்தான் ; அப்பால் நள்ளிரவிலே அவன் பேய் வடிவங்கொண்டு பிறரறியாமல் நகரத்துள்ளேசென்று, குணஞ்சிதைந்து கெட்டு மயங்கித்திரிந்து பிறரை வருத்தும்படி நளகிரிக்கு அகிற் புகையை யூட்டியும் ஒருவகை மருந்தைக்கொடுத்தும் மதவெறியையும் கோபத்தையும் பலத்தையும் உண்டாக்கி அதனருகிற் சென்று, “இந்நகரத்தை அழித்து அரசன்முதலியோர்களுக்குக் கவலையுண்டாகும்படி செய்து உதயணனைச் சிறையினின்றும் நீக்கல் உன்னுடைய கடன்” என்று சொல்லி உச்சாடனமந்திரம் ஒன்றை அதன் செவியில் ஒதினான். ஒதியவுடன் அது மிகுந்த கோபமுற்று மதவெறிகொண்டு கட்டுத்தறியை முறித்துத் தன்னைக்கட்டிய சங்கிலியையும் அறுத்து விட்டுப் பெருமுழக்கம் செய்துகொண்டு சுழன்று சுழன்று ஓடி ஓடி ஊரை அழிக்கத்தொடங்கிற்று. அதுகண்ட யூகி உடனே தானிருந்த ஊரையடைந்தான்.

பழகிய பாகர்கள் அதனை அடக்குவதற்குரிய சிறந்த முயற்சிகளைப் பண்ணியும் அந்தயானை அடங்காமல் அவர்களெல்லோரையும் கொன்றுவிட்டது. நகரத்தார் யாவரும் நடுங்குவாராயினர் ; இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்று,

1 “வலிந்து மேற்சென்ற கலிங்கத் தரசன், குஞ்சர மருப்பிற் குறியிடப் பட்டுச், செஞ்சாந்து மெழுகிய சேடுபடு செல்வத்து மார்பினது வனப்புந் தோளினது திரட்சியும்” பெருங். க. 45 : - 2023.

“நாவாய் கவிழ்த்த காய்கன் போல.

ஓவா வவலமொடு காவலன் கலங்கி” (உ. 9 : 46-7) -

மிக்க கவலையைடைந்து, அரண்மனையின் சூனிகையில் ஏறிநின்று பார்த்தான். அந்தயானை மாளிகைகள் பலவற்றையும் கோபுரமுதலிய வற்றையும் தன்கொம்புகளாற் குத்தி யழித்தலையும், சனங்கள் கொல் லப்படுதலையும் கவனித்தான். அதனை அடக்குதற்குப் பலவீரர்களை அனுப்பினான். அந்தயானை ஐந்தூறு வீரர்களைக் கொன்றுவிட்டு மதிற்புறம் போந்து அறுநூற்றைம்பது சேரிகளையும் இரண்டாயிரத் தெண்ணூறு பாடிகளையும் பல உய்யானங்களையும் அழித்தது; நகரம் நிலைகுலைந்தது. அதனால் கவலைக்கடலில் அழுந்திய பிரச் சோதனன், “இத்துன்பத்தை நீக்குவதற்குரிய உபாயம் யாது?” என்றுகேட்டபொழுது, “இந்த யானையின் கோபத்தை அடக்குதற் குரிய கருவி சிறைச்சாலையிலிருக்கும் உதயணனும் அவன் கையி லுள்ள யாழுமே; ஆதலால் அவனை யாழுடன் இவ்விடம் அனுப் பின் இந்தயானையை அடக்கிவிடுவான்” என்று சாலங்காயன் கூறி னன். பிரச்சோதனன், “வெல்லமுடியாமல் வஞ்சனையால் மாய யானை யைக் காட்டிப் பிடிப்பித்து வருவித்துச் சிறையில் வைத்ததன்றி உத யணனை மதங்கொண்ட யானையின் முன்பும் அனுப்பினோமென்றபழி நமக்கு வருமே” என்று தன்னுள் எண்ணி, “அது செய்தற்கு என் மனம் துணிந்திலது” என்று மறுத்தான்; சாலங்காயன், “இந் திரனுடைய யானையாக இருந்தாலும் அவனுடைய யாழிசைக்கு வசமாகி அடங்கி நடக்குமேயன்றி யாதும் செய்யாது; ஆதலால் அவனை நளகிரியின் முன்பு அனுப்பலாம்; அடங்கிவிடும்; இல்லையா யின் இனி என்ன என்ன தீங்குவினையுமோ!” என்று வற்புறுத்திக் கூறவே அரசன், “இச்செய்தியை உதயணனிடம் தெரிவித்து நீயே அவனை அழைத்துவருக” என்று சொன்னான். அவன், “வஞ்சனையாற் பிடித்து வந்தேனாதலின், அவனிடம் செல்லுதற்கு அச்சமும் நாணமுமுடையேன்” என்று மறுத்தான். பின்பு சிவேதனென்னும் மந்திரியை விடுப்ப அவன் சென்று உதயணனைக் கண்டு பலபடப் பாராட்டி, “அரசர் கட்டளைப்படி இங்கே வந்தேன்; இப்போது இவ்வருக்கு நளகிரியென்னும் யானையால் நேர்ந்திருக்கிற பெருந்துன்பத்தை நீக்குதல் உம்முடைய கடமை; சிறையினின்றும் நீக்கி உம்மைக் கௌசாம்பிரகருக்கு அனுப்புதல் தம் முடைய கடமையென்று அவர் தெரிவிக்கச்சொன்னார்; ஆதலால், அருள் செய்யவேண்டும்; -மனத்தில் யாதொன்றையும் வைத்துக்

கொள்ளவேண்டாம்” என்று பலமுறை வணக்கத்துடன் சொல்லி உடன்படுவீத்தான்; பின்பு மரியாதையோடு மெல்ல அழைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து அவனைச் சிவிகையில் ஏற்றுவித்துக் கண்டோர் இன்புறும்படி அழைத்துச்சென்று, பல பருந்துகளும் கழுகுகளும் மேலே வட்டமிடக் கீழே அளவற்ற கோபாவேசத்தோடு உலாவித் திரியும் அந்த நளகிரியின் முன்பு இறக்குவித்து நிறுத்தினான். மந்திரத்தின் மகிமையால் முதலில் உதயணன் அதனை அசைவறச் செய்துவிட்டு அங்கே நின்று மிகுந்த கருணையுடன் பாடியாழையும் வாசித்து அருகிற் சென்றான்; அவனது யாழிசையைக் கேட்டயானை உடனே சினந்தணிந்து 1 ஆணையாசாற்கடியுறை செய்யும் மாணிபோல மிகவும் அடங்கி அவனருகில் வந்து அன்புடன் அவனை வணங்கி அவனுடைய ஏவல்கேட்டு நின்றது. கண்டோர் யாவரும் மிக வியந்தார்கள். வணங்கி நிற்கும் அதன் மருப்பின்மீது அடிவைத்து ஏறி உதயணன் அதன் பிடரியிலிருந்துகொண்டு செலுத்த யாதோர் இடையூறுஞ்செய்யாமலே அது வீதிகளிலெல்லாம் உலாவி யது. கண்டவர்கள்,

“மன்னவன் வாழ்க வத்தவன் வாழ்க”
 ஓலிகெழு நகரத் துறுபிணி நீக்கிய
 வலிகெழு தடக்கை வயவன் வாழ்கெனப்
 பூதூய வீதிதோ ரேத்தின ரெதிர்கொள” (உ. 9: 62-5.)

பிரச்சோதனன் இதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்து தேவிமாரோடும் புதல்வியரோடும் புலிமுகமாடத்துவந்து உதயணனைக் காணுதற்கு விரும்ப, உதயணன் அதனையறிந்து யானையைச் செலுத்திக்கொண்டு சென்று அவன் முன்னே நிறுத்தினன். அந்நிகழ்ச்சியைக்கண்ட பிரச்சோதனன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து உதயணனை நோக்கி, “நீ புண்ணியவான்; தூய்மையமைந்த குலத்திற்பிறந்தவன்; குணக்கடல்; மிக்க பராக்கிரமசாலி; மந்திரநூலில் வலியை; உன் நிலையைறி யாமல் யான் உனக்கு மிக்க தவறுசெய்துவிட்டேன்; பொறுத்திடுக” என்றுசொல்லி விலைவரம்பில்லாத ஆரமொன்றை அணிந்து கொள்ளும்படி அவன்பால் அனுப்பினான். உதயணன் அதனை

1 “பிரிந்தநற் புதல்வர் வந்து பெற்றநற் தந்தை பாதம், பிரிந்தநற் காத லாலே பணிந்திடு மாறு போல, இருந்துதற் பணிந்த யானை யெழின் மருப் படிவைத் தேறிப், பெருந்தகை யேவிக் கேட்டு பெருங்கையாற் றோட்டி கொண்டான்” (உதயண. 98) என இந்நிகழ்ச்சிக்கு வேறு உவமை கூறப்பட்டுள்ளது.

ஏற்றுக்கொண்டு அவன் விரும்பியபடி எதிரேவந்தான். உதயணனையும் யானை அவனுக்கு அடங்கி அவன் ஏவிய தொழில்களைச் செய்து கொண்டு நின்றலையும் கண்டு பிரச்சோதனன் மகிழ்ந்து, “உன்னுடைய அருமைச்செயல்களைக்கண்டு மகிழ்ந்தேன். நீ கற்ற வித்தைகள் யாவை? அவற்றை அறிந்துகொள்ள என்மனம் அவாவுகின்றது” என்றுசொல்ல, ¹ உதயணன் தான்கற்ற கலைகள் இன்னவையென்று விரித்து விளங்க உரைத்தான்; கேட்ட பிரச்சோதனன், “இந்த இளமையில் இவ்வளவு வித்தைகள் இவன்பால் நிறைந்திருப்பதற்குக் காரணம் இவன் பழம்பிறப்பிற்செய்த பெருந்தவமேயாகும்” என்று மனத்துள்ளே வியந்து அன்புற்று, “இங்கே எம்மாலியன்ற அளவு உனக்கு வேண்டுவனவற்றைச் செய்வோம்; கௌசாம்பி நகர்க்கு உன்னை அனுப்பும்வரையில் உன் தம்பிமாராகிய இவர்கள் நின்னை வழிபடுவார்களாகுக” என்றுசொல்லித் தன் குமாரர்களை அவன் புடையேநின்று குற்றேவல் செய்யும்படி நியமித்துவிட்டு மனங்கலந்து பேசி மகிழ்வித்தான். பின்னும் அவன் உதயணனை நோக்கி, “இந்தயானை தன் நிலைமை திரிந்ததற்குக்காரணம் என்ன?” என்று கேட்ப, உதயணன் அதனைக் கூறுதற்குத் தலையெடுத்துப் பிரச்சோதனைப் பார்க்கையில், அவன் பின்னே தாய்மார்களின் இடையேநின்ற வாசவத்தையைக் கண்டான்; அவ்விருவரும் ஒருவர்முகத்தை ஒருவர்நோக்கி, மதங்கொண்டகளிறும் பிடியும் பாகர்களுக்கு அடங்காமல் ஒன்றையொன்று உற்று நோக்கி இன்புற்றாற்போல இன்புற்று வேறொன்றையும் அறியாராகி ஒருவருள் ளத்தில் ஒருவர் மாறிப்புகுந்து நின்றனர். அப்பால், இடம் அரசன் முன்னிலையாதலால், உதயணன் தன்மனத்தை ஒருவாறு தேற்றிக் கொண்டு, நளகிரி தன்மை திரிந்ததற்குரிய காரணத்தைத் தக்க ஆதாரங்களுடன் விளங்க விரித்துக் கூறினன். அப்போது யானைப் பாகர்களும் சபையிலுள்ளவர்களும் அவன் தேர்ச்சியை அறிந்து கைவிதிர்த்துப் புகழ்ந்தார்கள். அரசன் அயலில்நின்ற பரிசனங்களை அனுப்பிவிட்டுக் கணக்கர் முதலியவர்களை யழைத்துத் தான் எண்ணியவற்றைத் தன் கையிலிருந்த ஏட்டில் வரைந்து அதனை அவர்களுக்குக்காட்டிக் குறிப்பித்து, “இவற்றை யானைச்சேரியிலுள்ள அரசன்மனையில் விரைவில் ஆயத்தஞ்செய்துவிட்டு வந்து தெரிவித்திடுக” என்று கட்டளையிட்டான். அவர்களும் அப்படியே சென்று,

¹ கிடைத்த பெருங்கதை யேட்டுப் பிரதியில் இதுவரையிலுள்ள கதையின் மூலப்பகுதியில்லை.

பன்மணி விளக்கும் பள்ளிக் கட்டிலும்
 பொன்னி னடைப்பையும் பூரண கலசமும்
 கவரியுங் கடகமுங் கதிர்முத் தாரமும்
 நிகரின் மாண்கல நிதியொடு நிறைந்த
 ஆரியச் செப்பும் யவனமஞ் சிகையும்
 பென்செய் பேழையொடு பெற்றித்தாழ் நீக்கி
 நன்கனம் படுத்து நகுமலர் பரப்பி
 விரைவிரி யாளர் புரைவுறப் புணர்த்த
 பண்டம் புதைத்த வண்டுபடு வளநகர்
 மடையரு மகளிரு மல்லரு மமைச்சரும்
 கடையருங் கணக்கருங் காப்பரு முளப்பட
 இறைவினை திரியாப் பழவினை யாளரை
 வழிமுறை மரபிற்றந் தொழின்முறை சிறீஇ (க. 32: 72-84)

“எல்லாம் நிறைவேறின” என்று பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அரசன் உதயணனை நோக்கி, “இந்நகர் உன்னுடையது; யாங்கள் யாவரும் உனக்கு உரியவர்களே; எம்முடைய பொருள்களெல்லாம் உன்னுடையனவே; ஆதலால் இனி உன்னுடைய மாளிகை சென்று இளைப்பாறுக” என்று முகமலர்ந்து அனுப்பி அவன் பின்னர்ச்செல்லும்படி ஊர்தியையும் செலுத்திவிட்டுத் தான் அரசன் மனையை அடைந்தான். கண்டோர் யாவரும் எழுந்து எழுந்து தன்னைக் கைதொழுது புகழ்ந்து மிகப்பாராட்ட, உதயணன் வீதி வழியே சென்று குஞ்சரச்சேரியை அடைந்து நளகிரியினின்றும் இறங்கித் தனக்கு அமைத்திருந்த மாளிகையை அடைந்தான்.

பின்னர் அவன் அம்மாளிகையிலுள்ள பலவாயில்களையும் கடந்து சென்று அங்கங்கே அமைந்துள்ள,

அந்தக் கேணியு மெந்திரக் கிணறும்
 தண்பூங் காவுந் தலைத்தோன் றருவிய
 வெண்கதைக் குன்றொடு வேண்டுவ பிறவும்
 இளையோர்க் கியற்றிய விளையாட் டிடத்த
 சித்திரப் பூமி வித்தக நோக்கி (க. 33 : 2-7)

வியந்தான்; பிறகு, ‘துரியோதனாதியர் பாண்டவர்களை அகப்படுத்தற்குச் செய்த அரசுக்குமாளிகையைப்போலப் பிரச்சோதனன் நம்மை அகப்படுத்தற்கு வஞ்சனையாக அமைத்த இடத்தைப் போலவும் இவ்விடம் இருத்தல் கூடும்; இதன் உண்மையை ஆராய்ந்தே தெளிய வேண்டும்’ என்று எண்ணி உடனிருக்கும் வேலைக்காரர்களுடன் ஒவ்வொரிடத்

தும் சென்று சென்று அம்மாளிகையிலும் அதன் சுற்றுப்புறத்திலு
முள்ள

முட்டு முடுக்கு மிட்டிடை கழியும்
கரப்பறை வீதியுங் கள்ளப் பூமியும்
மரத்தினு மண்ணினு மதியோர் புணர்க்கும்
எந்திர மருங்கி னிழுக்க மின்மையை (சு. 33 : 16-9)

ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து பார்த்துப் பார்த்து, அங்கே சிறிதும் தீங்கில்லை
யென்றறிந்து தேறினன் ; அதன்பாலுள்ள சோலைபின் வளத்தைக்
கண்டு அங்குள்ள ஆணும் பெண்ணுமாகிய பறவைகளும் மான்முத
லிய மிருகங்களும் தம்முள் ஒன்றையொன்று அன்புடன் பாராட்டு
தலைக்கண்டு, 'மதாரி நெடுங்கண் வேற்கடை கான்ற, புள்ளி வெம்பனி
கரந்த கள்விதன், காரிகை யுண்டவென் பேரிசை யாண்மை, செறுநர்
முன்னர்ச் சிறுமையின்றிப், பெறுவேன் கொல்' என்று வாசவதத்தை
யை நினைந்து நினைந்து காமப்ரவசனாகிக் கவலையுற்றான். அப்
போது, ¹உலகையெல்லாம் ஆண்ட சக்கரவர்த்தி தன்னிலைமை வேறு
பட்டுக் குறைந்ததுபோலச் சூரியன் அத்தமித்தான் ; உடுக்கள்
விளங்கின ;

முலைப்பாற் காலத்து முடிமுறை யெய்திக்
குடைவீற் றிருந்த குழவி போலப் (சு. 33 : 52-3)

பிறை உதித்தது. உதயணன் வாசவதத்தையின் நினைவால் வருந்தி
மயங்குவானாயினன். இஃது இவ்வாறாக ;

புலிமுகமாடத்திலிருந்து தாய்மாருடன் சென்ற வாசவதத்தை
தோழிமார்களுடன் கன்னி மாடத்தைச் சார்ந்த பூஞ்சோலைபின்
ஒருபக்கத்தையடைந்து உதயணனை நினைந்து நினைந்து மயங்கி,
"அரசிளங்குமரனைச் சுற்றத்தினின்றும் பிரித்து வருவித்துச் சிறைப்
படுத்தியதோடுநில்லாமல் தனியனென்று நினைபாது மதங்கொண்ட
நளகிரியை அடக்குவதற்கு யாழொடு செல்கவேன்றுங் கூறி அவன்
அதனை அடக்குஞ் செயலை உற்றுநோக்கிக்கொண்டே நின்ற அரசனு
டைய கண்கள் மரத்தால் இயன்றனவோ!" என்று தந்தையைவெறுத்
துப் பொறியற்ற பாவைபோலச் செயலற்று நிறையழிந்து, "காம
னென்னும் நாமத்தைமறைத்து வத்தவனென்னு நற்பெயர்கொண்டு
யானையைப் பிணித்ததன்றி என் உள்ளத்தையும் பிணித்த கள்வனை
இன்னும் காணவும் பெறுவேனோ" என்று புலம்பி அவனைப்போலவே

¹ பிரச்சோதன்னுடைய பெருமையின்குறைவு இங்கேகூறிய சூரி
யாஸ்தமயவருணனையாற் குறிப்பிக்கப்படுகின்றது.

காம்பரவசையாகி உருவம் வேறுபட்டனள். அவளைப் பிரிந்து தனித் தனியே பூக்கொய்தல் முதலியவற்றிற்கு வேறு வேறிடங்களுக்குச் சென்ற தோழிமார்களெல்லோரும் வந்து அவளுடைய வேறு பாட்டை அறிந்து, “தத்தையே! இந்த நிலைமை உனக்கு வந்ததற்குக் காரணம் என்ன?” என்று வினாவி வினாவி ஒன்றும் அறியாத வர்களாகி அவளை மெல்ல அழைத்துச் சென்று மலரணையிற் படுக்கச் செய்தனர். அவள் அதிற் கிடந்து இமைபொருந்தாளாய் மிகவும் துன்புற்றனள்.

இங்ஙனம் இருவர் நெஞ்சமும் அந்த இராமுற்றும் இப்படியே நிலைகுலைந்து வருந்தின; அப்போது ¹ ‘எல்லாம், விடிந்தது விடிந்த தென்ன விடிந்தது கங்குற் காலம்.’

உதயணையே நினைத்துக்கொண்டிருந்த பிரச்சோதனன் துயிலுணர்ந்தெழுந்து கண்களுக்கு மையெழுதிப் பசுவைத் தரிசித்துக் காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு மகடேஉத்தறந்த மாசறு படிவத்தைபுடைய துறவிகளை வணங்கிப் பெரியோர் மந்திரித்து அளித்த தீர்த்தத்தை உட்கொண்டு பேரத்தாணியில் மாலைதொடர்ந்த மங்கலப்பந்தரின்ஈழே விரிநூலந்தணர் இருக்கும் வெண்மணை சூழ்ந்த ஆசனத்தேயிருந்து கேட்கவேண்டிய தருமங்களையும் பிறவற்றையும் அறிஞர்பாற் கேட்டான். அப்பால், அங்கே வந்தவர்களை அனுப்பி விட்டு அரண்மனை சென்று உதயணனோடு தனியே பேச விரும்பி அவனை விரைந்து அழைத்து வருகவென்று உழையர்களை அனுப்பினான். அவர்கள் ஒடிச்சென்று தெரிவிக்கவே உதயணன் இழையணி இரும்பிடி யெருத்தமேறிக் கடையணி ஆவணம் கைதொழும்படி அரண்மனை வாயிலில் வந்து நின்றான்; அதனையறிந்த அரசன், தருமணல்முற்றத்துத்தான் எதிர்சென்று மிக்க உபசாரத்துடன் அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்று மணியம்பலமொன்றில் இரட்டைத் தனிசில் அவனை முதலில் இருக்கச்செய்து தானும் அதில் உடனிருந்து, “இதனை உன்னுடைய இடமென்று இனி நான் சொல்லுவது மிகை” என்பது போன்ற உபசாரவார்த்தைகள் பலவற்றைச் சொல்லி முகவாச முதலியவற்றையளித்து, “இனி உரிமை பூண்டு எண்ணியவாறு நீ நடப்பாயாக” என்று சொன்னான்; பிறகு அவனை அங்கே இருக்கச் செய்துவிட்டு, “உதயணனை எந்தவகையாலாவது சிலகாலம் இவ்விடத்திலேயே இருக்கும்படி செய்யவேண்டும்” என்கிற எண்ணத்தோடு, தான் அரண்மனைக்குள்ளே சென்று சிவே

தனை வருவித்து அவனை நோக்கி, “நீ உதயணனிடஞ் சென்று, ‘இராசகுமாரர்க்கு ஆயுதவித்தைமுதலிய பலவகைக் கலைகளையும் வாசவதத்தைக்கு விணையையும் பயிற்றுவிக்கவேண்டும்; எம்முடைய குறை இது’ என்று யான் விரும்புவதாகச் சொல்லி எப்படியே னும் அவனை உடன்படுவித்து வருக” என்று கூறினன். அவனும் அப்படியே சென்று அரசன் சொல்லியவற்றை யெல்லாம் உதயணனுக்கு வணக்கத்துடன் தெரிவித்தனன். அப்பொழுது உதயணன் நெடு நேரம் யோசித்து, “அரசன் கூறியவண்ணம் இத்தொழிலைச் செய்தல் நமக்குச் சிறுமையென்று நாணினால், விரும்பிய கன்னியைப் பெறுதற்கு வேறு வழியில்லாமையின் யாம் பிழைத்தற்கு இடமில்லை; அங்ஙனம் கற்பிக்குமிடத்துப் பலர் நம்பாற் கற்றுக்கொள்ள வருவார்கள்; அவருள்ளே புலிமுகமாடத்தில் அன்றுகண்ட கன்னியரசை யாம் காணுதல் கூடும்; காணின் நாம் உய்தற்கு வழியுளதாம்;

உயிர்கெட வருவழி யொழுக்கங் கொள்ளார்

செயிரறு கேள்வி தேர்ந்துணர்ந் தேர் (க. 34: 88-9);

நமக்கு என்ன சிறுமைவரினும் இனி அரசன் கூறுவனவற்றைச் செய்வதே நன்று” என்று தெளிந்தான்; பின்பு, “விரும்பியவண்ணஞ் செய்வெனென்பதைச் சொல்லுக” என்று உரைக்க ‘சிவேதன்’ சென்று அரசனுக்கு உதயணன் உடன்பட்டதைத் தெரிவித்தனன். அப்பால் அரசன் தன் தேவியர் பலர்பெற்ற மகளிருள் பெதும்பைப் பருவத்து மகளிர்கள் யாவரும் வருவார்களாக என்று சொல்லி விடுப்ப, செவிவித்தாயர் முதலியோர்,

பளிக்கறைப் பூமியும் பந்தெறி களத்தும்

மணிக்கயிற் றூசன் மறலிய வீடத்தும்

கொய்ம்மலர்க் காவும் பொய்கைக் கரையும்

அந்தக் கேணியும் வந்துபெயர் கூவி (க. 34: 115-8)

முத்தினரும் உத்தியரும் மும்மணிக் காசினரும் கச்சினரும் கண்ணியரும் வெள்வனையினரும் சில்கலத்தியன்ற அணியினரல்லது பல் கலஞ் சேரா மெல்லென் யாக்கையருமாகிய அவர்களை அழைத்துக் கொண்டுவந்தனர். அவர்கள் பால்பரந்தன்ன பஞ்சி மெல்லணையிற் சேக்கைமெலியச் செம்மாந்திருந்த முடிக்கெழுதந்தை முன்னர்த் தோன்றி வணங்கி நின்றனர். நின்றவர்களையெல்லாம் அரசன் முறையே நோக்கி அவர்களுள்ளே,

‘ஒண்மையும் நிறையும் ஒங்கிய ஒளியும்

பெண்மையும் பெருமையும் பிறவும் உடைமையிற்

பாசிழையாயத்துப் பையென நின்ற

வாசவ தத்தைவல்லளாகென' (க. 34 : 151-4)

எண்ணி, பந்தும் கிளியும் பசும்பொற் றாதையும் கந்தியன் மயிலும்
கரந்துறைபூவையும் கண்ணியும் கழங்கும் கச்சும் முற்றிலும் பவழப்
பாவையும் பளிக்குக் கிளிக்கூடு மாகிய இவற்றில் விரும்பியவற்றை
அவர்களுக்கு அளித்து, "நீங்கள் இதுவரையிற் கற்ற

அடிசில் வீனையும் யாழின் றுறையும்

கடிமலர்ச் சிப்பமுங் கரந்துறை கணக்கும்

வட்டிகைவரைப்பும் வாக்கின் விகற்பமும்

கற்றவை யெல்லாங் காட்டுமி னெமக்கு" (க. 34 : 166-9)

என உரைத்து ஒருவகையாக மகிழ்வித்து அவர்களை யெல்லாம்
அனுப்பினன். அவர்கள் சென்ற பின்பு அயலில் நின்றவர்களை
நோக்கி, "இனி வாசவதத்தை உதயணகுமாரன்பால் யாழ் கற்றுக்
கொள்ளத் தொடங்குவாள்; அதற்கு வேண்டியவற்றை விரைவில்
அமைபுமின்" என்றனன். அதனைக் கேட்ட முதற் பெருந்தேவி
தன்மகளுக்கு இப்பயிற்சி மிக்க மாட்சிமையைத் தருதற்குரியது
என்றெண்ணித் தன்னுள் மகிழ்ந்தாள். மற்றத் தேவியரும் மிகப்
புகழ்ந்தார்கள். சக்கரவர்த்தியின் மகளுக்கு யாழ் கற்பித்தற்குரிய
ஆசானாக வருபவன் பெரும்புண்ணியமுடையோன் என்று அடிய
வரும் ஆயத்தாரும் வியந்தார்கள். வத்தவர்பெருமான் கைவரப்
பெற்ற வீணைவிச்சை வாசவதத்தைக்கே உரியதென்று முற்றத்தே
நின்றவர்கள் தம்முள் மெல்லப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

• அப்பொழுது செவிலியர்கள் பூக்கள் முதலியவை வைக்கப்பட்
டுள்ள பொன்னகல்களை அங்கே அலங்காரமாக வைத்து இசைக்குரிய
தெய்வங்களை அழைத்துத் துதித்தனர்; பிறகு வாசவதத்தையைச்
சந்தன நறுநீரால் ஆட்டி அலங்கரிக்கத் தொடங்கினர்; யானைத்
தந்தத்தாற் செய்த மங்கலச்சீப்பால் அவளது கூந்தலை வாரிப் பொன்
னாணைக்கட்டி முடித்துப் பொற்சின்னங்களை அதன்மேலே சிதறி,
நெற்றியிற் சுட்டியையும் முத்தணிகலன்களையுஞ் சேர்த்தி, முன்ன
மிருந்த ஒலையையும் குழையையும் நீக்கிக் காதுகளிற் கடிப்பிணைகளை
யணிந்து, சந்தனக் குழம்பால் தோள்களில் பூங்கொடியொன்றை
யெழுதி, மார்பில்முத்தவள்ளியையும் மும்மணியையும் பொற்றோரை
யையும் பூட்டி, இடையிற்கட்டிய மட்டஞ்செய்த பட்டுடையின்மீது
மேகலையைச் சேர்த்தி, பின்னும் அணியவேண்டிய மெல்லிய ஆபர
ணங்களை யணிந்து, நடைப்பெருந்தவிசின்மீது அவளை மெல்லநடத்தி

வருவாராயினர். அப்போது மிகவும் அழகிய நான்கு ஆலவட்டங் களைப் பக்கத்தே கன்னியர்கள் அசைத்தனர். அவள்தன் தாய்மாரோடு மெல்லென வந்து பொற்றகடுபொதிந்த சுவர்களையுடையதும் யானைக் கொம்பாலாகிய தூண்களையுடையதும் மேற்கட்டி கட்டியதுமாகிய கீதசாலையிலுள்ள வேதியின்மீது செவ்வரக்குவழித்த பூமியின்மேலே சுற்றத்தோடு புகுந்து மெல்லிய பலவகையான மலர் பரப்பிய தனி யிடமொன்றில் திரைமறைவில் நின்றனர். அப்போது தர்யமார்கள், “யாழைப்பூசித்தற்கும் அதனைக்கற்பிக்கத் தொடங்குவதற்கும் உரிய நல்லவேளை வந்துவிட்டது. இதனை உதயணனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று சொன்னார்கள். உடனே சிலமகளிர் ஒடிச் சென்று தெரிவிக்கவே அவன்வந்து அங்கே அமைக்கப்பட்டுள்ள மெல்லிய ஆசனத்தின்மேல் வீற்றிருந்தான். தாயர் வாசவதத்தையை அழைத்துவந்து மேற்கூறிய திரைமறைவிலேயே வேறொரு தவிசில் இருக்கச் செய்தனர். அப்போது, “யாழ் கற்றுக்கொள்ள இங்கே வந்திருப்பவள். நம்மனத்தை முன்பு கவர்ந்த பெண்மணியோ, அல்லனோ?” என்று உதயணன் எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். ‘நமக்கு யாழைக் கற்பித்தற்கு இங்கே வந்திருப்பவன் அன்று நள கிரியையடக்கி அதனையூர்ந்து வந்து புலிமுசுமாடத்தின் எதிரே நின்று நம்மனத்தைக் கவர்ந்து சென்ற ஆடவர் சிங்கமோ, வேறு யாரோ?’ என்று வாசவதத்தையும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தச்சம யத்தில் தோழிமார், “ஆசிரியனுக்குச் செய்யவேண்டிய வழிபாடு இதுவாகும்” என்று சொல்லி, வாசவதத்தையின் கையைக் குவிக்கச் செய்து திரையைத் திறந்தனர். திறந்தபொழுது, ஒருவரை யொருவர் கண்டு இருவரும் களித்து ஐயம் நீங்கி இன்புற்றனர்; 1 ‘செம்புலப் பெய்நீர்போல அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தன’; அப்பால், தாய்மாரும் கைக்கோற் சிலதரும் கன்னியரும் புறத்தே பாதுகாத்து நின்றனர். அப்போது அவன் யாழையளித்துக் கற்பியா திற்க, அவள் அதனையேந்திக் கற்பாளாயினள்.

இங்ஙனம் அவன் நாடோறும்வந்து வாசவதத்தைக்கு யாழைப் பயிற்றுவிக்கையில் அந்நகரத்துள்ள வம்பமாக்களில் ஒருசாரார், “பகைவர் குறுகவொண்ணாத அந்தப்புரத்தில் இருத்தற்குரிய தன்மக ளொருத்திக்கு யாழ்கற்பிக்கும்படி அயலானாகிய அரசினங்குமரனொரு வனை ஆராயாமல் தெளிந்து ஆசானாக நியமித்த நம் பேதைமன்னன் அதனால் விளையுந் தீங்கைச் சிலகாலஞ் சென்றபின்னராவது நன்றாகத்

தெரிந்துகொள்வான்” என்றனர். இப்படியே மற்றையோரும் தத்த மக்குத் தோற்றிய கருத்துக்களைத் தோற்றியவாறு விரைவாகச் சொல்லிவிட்டு அப்பால் அச்சமுற்று அயலிடங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே “இச்செய்தி அரசன்பால் நிகழ்வதாதலின், யாம் யாதொன்றையும் சொல்லலாகாது” என்று வாயடங்கினர்.

தம் தந்தையின் கட்டளைப்படி அரசுகுமரர்கள் உதயணன்பால் வில்வித்தை முதலியவற்றையும் யானையேற்றம் குதிரையேற்றம் முதலியவற்றையும் யுத்த முறைகள் பலவற்றையும் பிறவற்றையும் நாடோறும் கற்றுவருவாராயினர். இங்ஙனம் சிலநாட்கள் சென்றன.

உடுப்பன பூசவன அணிவன உண்பன முதலியவற்றை உரிய காலத்தில் தக்கவர்கள் முகமாக அரசனது கட்டளையால் பால குமரன் உதயணகுமரனுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் தவறின்றி அனுப்பிக்கொண்டே வந்தான்; ஒருநாள் தன்னுடன் கல்விபயிலும் வயந்தகனிமமாக அவற்றை அனுப்பினன். அங்ஙனம் அனுப்பப்பட்டுவந்த வயந்தகனைக்கண்டு உதயணன், “இவர் எனக்கு முன்பு பழக்கமுள்ள வர்போல்கின்றார்” என்று அயலில் நின்றவர்களை நோக்கிக் கூற, வயந்தகன் மறுத்தனன். “இவர் செப்பமுடையவராக இருத்தலின், எனக்கு அனுப்பவேண்டியவற்றை இவர்பாலே அனுப்பிவருக” என்று உதயணன் சொல்லி விடுத்தமையால், அன்றுமுதல் அனுப்ப வேண்டியவற்றைப் பாலகுமரன் வயந்தகனிமாவே அனுப்புவானாயினன். அதனால், தன்னுடைய தோழர், வீரர் முதலியோர் வேறு வடிவமும் வேறு பெயருங்கொண்டு ஒவ்வொரு வேலையைப்பெற்று அந்நகரத்தின் அகத்தும் புறத்தும் இருத்தலையும் அவர்கள் செய்து வரும் அரியசெயல்களையும் அவற்றிற்கெல்லாம் காரணமான யூதியின் இடைவிடாத முயற்சியையும் வயந்தகன் முகமாக உதயணன் அறிந்துகொண்டான்; புறத்தேயுள்ள அவனுடைய தோழர் முதலியோர்களும் உதயணனுடைய நிலைமையை ஒவ்வொரு நாளும் வயந்தகனாலறிந்து, ‘எண்ணியவற்றை எப்படியும் நிறைவேற்றுவோம்’ என்று ஆறுதலுற்று மிக்க ஊக்கமுடையவராய் இருந்து வருவாராயினர்.

இப்படியிருக்கையில், வாசவதத்தையின் பார்வையால் உதயணன் விருப்பம் மிகவே அதனால் துன்பமுற்று மனவேறுபாட்டையும் உடல் வேறுபாட்டையுமடைந்தான்; நனவிலுங்கனவிலும் அவனையே நினைந்து நினைந்து அரற்றும்படியான காமநோய் அவனுக்கு அதிகரித்தது.

சீமுகத் திட்ட மெழுதிற் றேம்பியும்

தாய்முகத் தியாத்த கன்றிற் புலம்பியும் (க: 35 : 52-3)

அவன் வருந்துவானாகி ஒருநாள், 'இவள் காரணமாக உண்டான நமது வேறுபாட்டைப் பழகியவர்கள் காணின் ஐயுறுதல் கூடும்; பின்பு இதனை மறைப்பதற்கும் வழியிராது; ஆதலால், இதனை வேறுவகையால் மறைத்தல்வேண்டும்' என எண்ணி வயந்தகனோடு ஆராய்ந்து, "அயலா னொருவனிடம் ஆசைகொண்டு அவனிடஞ்சென்றுவரும் இயல்புள்ள பரத்தையொருத்தியை எப்படியேனும் அழைத்துவா" என்று சொன்னான். அவன் கட்டளையின்படி வயந்தகன் புறத்தே சென்றுநகரத்தார் அறியுமாறு, "முன்னம் வெறிகொண்ட நளகிரியின் மீது உதயணன் உலாவியபொழுது அவனைவிரும்பி அவன் மனத்தைக் சவர்த்து அவனை அரற்றிக்கொண்டிருக்கும்படிசெய்த நருமதையென்பவள் எங்கேயுள்ளாள்?" என்று கேட்ப ஊரார், "அத்தன்மையை யுடையாள் பரத்தையர். சேரியில் அரங்கியல் மகளிர்க்கு ஆடலைக்கற்பிக்கும் தலைக்கோற்பெண்டிருள் முதியவளாகிய ஒருத்தியின் மகள் நருமதையென்பாள்" என்று கூறினர். வயந்தகன் கைந்திறைய நூற்றொருகழஞ்சு மாற்றுயர்ந்த பொன்னை ஏந்திக்கொண்டு மன்றங்களிலும் மறுகுகளிலும் தான்செல்லும் செய்திபரவுப்படி செய்தான்; தேர்மீதுசென்று, தமக்குரிய யாழ்முதலிய அறுபத்துநான்கு கலைகளில் நன்கு பயின்றவர்களும் ஒன்றுமுதல் ஆயிரத்தெட்டு இறுதியாகிய பொற்பரிசங்களைப்பெறுபவர்களும் பள்ளிமருங்கிற் படிநின்றி ஒழுகுபவர்களுமாகிய செல்வப்பரத்தையருடைய சேரியையடைந்து விசாரித்துக்கொண்டே நருமதையின் வீட்டை அடைந்தனன்; அப்பொழுது அவன்வரவையறிந்த தாய்க்கிழவி மிக்க மரியாதையோடு வரவேற்று அவனை ஓர் ஆதனத்தில் இருத்தி அவன்வந்த செய்தியை அறிந்து, "என்மகள் உதயணன் மனத்தில் உள்ளாளென்றால் அவள் எல்லாரிலும் மிக்கபெருமை பெற்றவளே; அவளைப்பெற்ற நானும் பாக்கியசாலியே; அவளைப் பொருளாக நினைந்து இப்போது பொன்னையனுப்பியவன். தானேவந்து பாதுகாக்க வில்லையே" என்று சொல்லிவிட்டு அவன் வந்த நோக்கத்தை நருமதைக்குச் சொல்லியனுப்பினான். அவள், 1 "என்ன கொடுத்தாலும் நான் அயலான் வீட்டுக்குச்செல்லேன்" என்று மறுத்தனள். அருகிலிருந்த உறவினர், "இவளை வலிந்து பிடித்துச் செல்வாயாக" என்று கூறவே, வயந்தகன் அவளை அப்படியே செய்து தேரிலேற்றி

1 இஃது ஒருசாரார் கொள்கை.

விதிவழியேசென்றான். செல்லும்பொழுது அவள், “கூட்டத்தாரே! என்னைக் கொல்லுதற்கு வத்தவன்பால் இவன் கொண்டுசெல்வதைக் காண்பீராக” என்று அரற்றினாள். அவர்கள், “தக்க தலைவன்பால் அழைத்துச் செல்லுகையில் இங்ஙனம் அரற்றுகின்ற இவள் அறியாமையைபுடையவளோ? பேடியோ?” என்றும், “உடன்பாடில்லாதவளைத்தன்னுடைய அதிகாரத்தால் வலிந்து அழைத்துவரச் செய்தமையால் வத்தவன் காமவிருந்தினன்; அவன் பெண்டிர்கள்பால் தவறு செய்தலுங் கூடும்” என்றும், “நடநவில் மங்கையருடைய நலத்திற்கு அவன் விருந்தினன்போலும்!” என்றும் சொல்வாராயினர். வயந்தகன், உதயணனது காமவேறுபாட்டினை இவ்வாறு நகரத்தார் யாவரும் அறியும்படி செய்தவனாகி அவனை அழைத்துச்சென்று உதயணன்பால் அன்றிரவுமுற்றும் இருத்தி மறுநாட்காலையில் அனுப்பி விட்டனன். உதயணனும் நருமதையும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பினாரல்லர்; வாசவதத்தைபால் தனக்குள்ள விருப்பத்தையும் அதனாலுண்டாகிய தன் வேறுபாட்டையும் மறைத்தற்கு உதயணன் செய்வித்த இச்செயல் நருமதையின்பாலுள்ள விருப்பத்தால் அவன் நிகழ்த்தியதாகவே நகர் முழுவதும் பரவியது.

இதனையறிந்த ஒற்றர்கள் விரைந்தோடிச்சென்று செவ்வியறிந்து பிரச்சோதனனுக்கு உணர்த்தினர்; கேட்ட அரசன் இச்செயலில் வேறுப்புற்றாலும் பிறரைப் பழியாத இயல்பினனாதலால், “உதயணன் இங்ஙனம் ஒழுகுதல் அரசுமரணாகிய அவனது இளமைக்கு இயல்பே” என்று புன்னகையுடன் சொல்லிவிட்டு,

“சாமரை யிரட்டையுந் தமனியக் குடையும்
 மாமணி யடைப்பையு மருப்பிய லூர்தியும்
 பைந்தொடி யாயமும் பட்டமு முடையோர்
 ஐம்பதி னாயிர ரரங்கியன் மகளிருள் (க, 36 : 21-4)

உதயணன் தன்னை விரும்பும்படி நல்வினைப்பயன் வாய்க்கப்பெற்ற நருமதைக்கு இவை உரியன” என்று பல ஆபரணப் பேழைகளையும், மரத்தாற் செய்விக்கப்படாமல் யானைத்தந்தத்தாலும் பென்னாலும் மணியாலுஞ் செய்விக்கப்பட்டதும், முகத்தில் முத்தமாலையையும் கழுத்திற் பொன்னாலாகிய கிண்கணிமாலையையும் மணிந்த உயர்ந்த பாண்டிலெருதுகள் பூட்டியதுமாகிய ஒருவண்டியையும் நருமதைக்கு அனுப்பச் செய்தான்; அன்றி, “இன்றுமுதல் அவள் நீர்வினையாட்டு, திருவிழா முதலியவற்றிற்காக நகர்ப்புறத்தே செல்லுதலையும், அரண்மனையில்வந்து ஆடுதலையும் தவிரவாளாக” என்றும் கட்டினையிட்டான்.

வாசவதத்தை உதயணன்பாற் கற்று யாழ்வித்தையிற்சிறந்த தேர்ச்சியடைந்து விளங்கிவருதலைக் கேள்வியுற்ற ஏனை அரசர்கள், அவளை மணஞ்செய்துகொள்ள விரும்பி ஒருவருக்குத் தெரியாமல் ஒருவர் மிகவும் உயர்வுள்ள பொன்னுபரணங்களை யானைகளின் மேலேற்றி வணக்கத்துடன் அனுப்பியதோடு பிரச்சோதனனுக்குத் தத்தம் கருத்தையும் சொல்லிவிடுத்தார்கள். அவனும் அவற்றை அங்கீகரித்து அவர்கள் குறிப்பையறிந்தும் தன்கருத்தை வெளியிடாதவனாகியிருந்தான். பிற அரசர் மணம் பேசவந்த செய்தியைத் தன்செவிவிசுள்ள ஒருத்தியாகிய சாங்கியத்தாயாலறிந்த வாசவதத்தை பொறியற்ற புதுமரப் பாவைபோல விழுந்து நடுங்கி விட்டி, “அரசர்கள் எனக்காகப் பொற்பரிசமனுப்பியதும் அவற்றை என் தந்தை அங்கீகரித்ததும் உண்மையாயின் உயிரைவிடுவேன்; அதன்பின் எப்படியாவது எந்தை தன் கருத்தை முற்றுவித்துக் கொண்டு வாழ்க” என்று உதயணன்பாலுள்ள அன்பின் மிகுதியாற் பலவாறு அரற்றிக் கண்ணீர்த் துளிகளை வீழ்த்தி மயங்கிக் கலங்கிப் புலம்புவாளாயினள். அந்நிகழ்ச்சியைக்கண்ட சாங்கியத்தாய், தன்மடியீது அவளை வைத்துக்கொண்டு கண்ணீரைத் துடைத்து அவள் துன்பத்தைமாற்றி, “என் பாவையே! பிற அரசனுக்கு உன்னை மணஞ்செய்விக்க அரசன் துணிவானோ? அங்கனம் துணிவானாயின் நாடெல்லாம் அரசனை வீட்டுப் பிரிந்துசென்று தவஞ்செய்வோம்; உன்னுடைய எண்ணத்தை அறிந்துகொள்ளுதற்காகவே நான் இப்பொய்ச்செய்தியைச் சொன்னேன்” என்று அவளுடைய கூந்தலையும் நெற்றியையும் கையால் தைவந்து, “உன் தந்தையின்கருத்தை யான் அறிவேன்; கேட்பாயாக: இளமையும் வனப்பு மில்லொடு வரவும் வளமையுந் தறுகணும் வரம்பில் கல்வியும் தேசத் தமைதியு மாசில் சூழ்ச்சியோ டெண்வகை நிறைந்த நன்மகற் கல்லது மகட்கொடை நேரார் மதியோ ராதலின் (க. 36 : 89-93)

இக்குணங்கள் நிறைந்த உதயணனுக்கே உன்னை மணஞ்செய்விக்க எண்ணியிருக்கின்றனன்; இதனைத் தெளிவாயாக” என்றுதேற்றினான்; வாசவதத்தை தலையெடுத்துக் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு வருத்தம் நீங்கினள்; செவிவி, “தத்தையே! ஆயத்தாரோடு நொடிகளைப் பேசிக்கொண்டே இருந்தமையின் நேற்றிரவுமுழுவதும் நீ தூங்கவில்லை; உதயணன் வரும்வரையில் நீ தூங்குவாயாக” என்று சொல்லி அவளைப்படுக்கச்செய்து காஞ்சனமாலையை யழைத்து,

“காஞ்சனமாலாய்! யான் வரும்வரையில் யாரையும் இங்கே புக விடாதே” என்று கூறிவிட்டுக் கீதசாலை சென்றாள்; இயல்பாகவே யாழ் கற்பித்தற்கு அங்கேவந்த உதயணனை அவள் தனியிடத்திற்கு அழைத்துச்சென்று இருக்கச்செய்தாள்; நிகழ்ஞ் செய்திகளைக் கண்ணாலும் செவியாலும் அறிந்து உடனே சென்றுவெளிப்படுத்துவோர் அவ்விடத்திலில்லையென்பதையறிந்து அவனை நோக்கி,

“மண்ணகங் காவலன் மாபெருந் தேவி
திருவயிற் றியன்ற பெருவிறற் பொலிவே
• இனையை யாவது மெம்மனோர் வினை” (க. 36: 144-6)

என்று பாராட்டித் தன்அன்பைப் புலப்படுத்தினாள்; பிறகு, “அரசினஞ் சிங்கமே! என்வரலாற்றை அறிவாயாக; காண் கொள சாம்பி நகரிலுள்ள ஒரு பார்ப்பனி; கணவன் இளமையில் என்னைப் பிரிந்து உன் தந்தையின் அவைக்களத்தைச் சார்ந்து அங்கே சில தினங்கள் தங்கி அப்படியே வேறிடஞ்சென்று திரும்பிவாராமையால், கற்பின் வரம்பைக்கடந்து ஒழுகினேன்; என் செய்கேன்! அதனையறிந்த அறங்கூறவையத்தார் அக்குற்றத்திற்காக மணற்குடத் தோடு கட்டி யமுனையாற்றினிடையே என்னை விழுத்திவிடும்படி விதித்தனர். ஒரு புலையன் அவர் கூறியவாறு கட்டிச் செங்கற்பொடியை என்மேலே தூவிப் பம்பைப்பறையை அறைந்து நகரத்தார்க்கு என் குற்றத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டே சென்று தோணியொன்றி லேற்றி யமுனையாற்றினிடையே சென்றான். அப்பொழுது, யானே யின்மேல் ஏறிச் சென்று அந்த ஆற்றில் தோழர்களுடன் விளை யாடிக்கொண்டிருந்த நீ என்செய்தியைக் கேள்வியுற்று என்னை அழைத்துவரும்படி ஏவலாளரை அனுப்பினே. அப்புலையன் கரைக்கு அருகேயுள்ள இடத்திற் கொணர்ந்து மிக விசுவாகத் தோணியி னின்றும் என்னை இறக்கியபொழுது தடுப்பு என்னுடைய நெற்றி யிற்பட்டது; அதனாலுண்டாகிய தழும்பு இதுவாகும்; காண்பாயாக; பிற்பாடு நிகழ்ந்ததை விசாரித்து நீ தெரிந்துகொண்டு, ‘இக்குற் றத்திற்காக இவளுக்கு விதித்த இத்தண்டம் மிக அதிகமே. இதற் குத் தக்க சிசையைச்சொல்லுக’ என்று அயல்தின்ற அறிஞர்களைக் கேட்டாய். ஒரு குறிகோளானன், ‘தாம் மேற்கொண்ட தவத்தை இடையே கைவிட்டவர்கள் செய்தற்குரிய வீரதத்தை இவள் கைப் பற்றுவாளாக’ என்றான். நீ அவன் கூற்றை அங்கீகரியாமற் பின் னும் வினாவியபோது அங்கேதின்ற கோசிகனென்ற பெயருள்ள சேனைக்கணிமகனொருவன், ‘மணம்புரிந்தவன் முற்றுங் கைவிட்டுப்

புறத்தே சென்றமையால் வரம்பைக் கடந்த இவ்ருக்குத் தவமே உரியது; கொல்லுவித்தல் தவறாகும்; இன்னுங்கூறுவேன்: யானே யின்நிழல் தன்மேற்படும்படி நின்றமையால் இவ்வந்தணி தான் மேற்கொண்ட தவத்துறையில் சிலகாலம் ஒழுகி அப்பால் அதினின்றும் நீங்கி ஓராசனுடைய பாதுகாப்பில் இருந்து அவனுடைய அந்தப்புரமகளிர்க்கு அறம் செவியறிவுறுத்தும் தலைவியாக விளங்குவாள் என்று கூறினன்” என்றனள்.

இவற்றையெல்லாங் கேட்ட உதயணன் தான் அவளை விடுவித்தபின் நிகழ்ந்ததையுங் கேட்க விரும்பினன். விரும்பவே அவள், “நீ விடையளித்தபின் அவ்விடத்தை நீங்கிச்சென்று கங்கைக்கரையையடைந்து விபாபாரஞ்செய்யுங் கூட்டத்தாருடன் அதற்கும் வடக்கேயுள்ள தேயத்திற் சென்று பெருவழியொன்றற்கு அபலதாகிய ஓராசமரத்தின்மீழே யிருந்தேன். இருந்த காலத்தில்,

பூதியு மண்ணும் பொத்தகக் கட்டும்
மானுரி மடியு மந்திரக் கல்ப்பையும்
கானெடு மணையுங் கட்டுறுத் தியாத்த
கூறை வெள்ளூறிக் குண்டிகைக் காவினர்
தரும தருக்கர் தற்புறஞ் சூழப்
பரிபு மெலிந்த படிவப் பண்டிதன்
சாங்கிய நூனித்தவோர் சாறயர் முனிவனை
ஆங்கெதிர்ப் பட்டாங் கவனெடும் போகி (க. 36 : 225-32)

அவனிடம் கல்வி பயில்வோருடனிருந்து சாங்கிய மதக்கொள்கையை அறிந்து அதனையே மேற்கொண்டு மற்றச் சமய நூலுணர்ச்சிகளையும் நன்குபெற்று அவற்றைப் பிறர்க்கு விளங்கச்சொல்லும் வன்மையை முடையேனாகி இமயமலையில் இரண்டுவருடம் அவனுடன் தங்கினேன். அவ்வாசிரியன், கன்னியாகுமரியில் நீராடநினைந்து மாணுக்கர்களுடன் யாத்திரையாகப் புறப்பட்டுத் தெற்கேவந்து இந்நகரத்தைச்சார்ந்த காளவனத்தில் ஓராச்சிரமத்தில் தங்கி இளைப்பாறினன். யானும் உடன்வந்து அங்கே தங்கினேன். பிரச்சோதனனுடைய அவைக்களத்தில் அறுவகைச் சமயத்தோரும் அவனுடைய வேண்டுகோளால் தம்முள் வாதஞ்செய்கின்றார்களென்ற செய்தியைக்கேட்டு மேற்கூறிய ஆசிரியன் அங்கேசென்று வாதம் நிகழ்த்தி மற்றச் சமயத்தவரை வென்று சாங்கிய சமயமே சிறந்ததென்று தாபித்தான். கேட்ட ஆண்டுள்ளோர் அச்சமயத்தை மேற்கொண்டார்கள். அரசன் அவ்வாசிரியனை நன்குமதித்துத் தன்னுடன் இருக்கும்படி விரும்பின

மையால் அவன் மாணக்கருடன் இங்கே இருந்தனன்; யானும் இருந்தேன். இருக்கையில், அரசன்தேவி என்பால் அறங்கேட்டலைவிரும்பி என்னைத் தன்பாங்கியாகக்கொண்டு பாதுகாத்து வந்தாள்; அக்காலத்தில் இளங்குழந்தையாக இருந்த வாசவதத்தை அடிக்கடி என்னிடம் வந்து விளையாடுவள்; அதுகண்ட நற்றாய் அவளுக்குச் செவிவித்தாயாக இருக்கும்படி என்னைக் கேட்டுக்கொண்டமையால் அப்படியே யிருந்து வருகின்றேன். இது நிற்க; தகாத இடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாத நீ நருமதையென்னுங் கணிகையொருத்தியை விரும்பி அவளை வருவித்தாயென்று ஊரார்கூறும் பழிமொழி மிக்க துன்பத்தை உண்டுபண்ணுகின்றது. அதற்குக் காரணம் யாது?" என்று வினவினள்.

உதயணன், 'பழமையாளரென்று நினைந்து, பகைவர்பாலுள்ள வரை நம்பி உண்மைக்கருத்தை வெளியிடுதல் தவறேயாயினும் இவளையன்றி இப்போது இங்கே நம்முடைய குறையை நீக்குவோரில்லை' என்று துணிந்து, நருமதையைத் தன்பால் வருவித்ததற்குரிய காரணத்தைத் தெரிவித்தனள். அவள்கேட்டு மகிழ்ந்து அவன்பால் வாசவதத்தைக்குள்ள வேணவாவையும் உறுதியாகிய அன்பையும் விளங்க விரித்து அவனுக்குக் கூறினாள்; பிறகு, "வாசவதத்தையை மணஞ்செய்தற்குரிய நன்முயற்சிகளை மேற்கொள்வாயாக; நின்னுடைய மனம் தனக்கு நேராதாயின் வாசவதத்தையானவள் தனக்கு நேர்ந்த பழிக்கு அஞ்சி, 'மண்கெழு மடந்தாய் மறைவிடந்தா' என்று வேண்டிப் பூமிக்குள்ளே ஒளித்துத் தன்புகழை எங்கும் விளங்கிச் செய்த சீதாதேவிபோல எந்த வகையாலாவது தன் உயிரை விட்டு விடுவாளென்று அஞ்சுகின்றேன்; நான் அவனிடம் போய்ச் சொல்லி விடுக்குமளவும் இங்கே இருப்பாயாக" என்று அவனிடம் சொல்லி விடைபெற்று வாசவதத்தையை யடைந்து உதயணன்பால் நிகழ்ந்த வற்றை அவளுக்குக் கூறி அவள் மயக்கத்தைத் தீர்த்தனள்; பின்பு காஞ்சனமாலையை நோக்கி, "தத்தை கற்றற்குரிய நேரம் கடந்து விட்டமையால், தன்னுடைய அரண்மனைக்குச் செல்லலாமென்று நீ உதயணனிடஞ் சொல்லிவருக" என்று கூறினள். அவள் அங்ஙனமே சென்று தெரிவிக்க உதயணன், "வாசவதத்தை யாழ்வித்தையை முற்றக் கற்றனள். அரசகுமாரர்களும் யானையேற்றம் முதலியவற்றையும் வில்வித்தை முதலியவற்றையும் நீ திறுல்களையுங்கற்றுக் கரைகண்டனர். விரைவில் அரங்கேற்றுவிக்க அரசர்பிரான் எண்ணியிருக்கின்றனன்; ஆதலால், வீணை வாசித்தலை நன்றாகப்பயின்று வைத்துக்

கொள்ளுப்படி வாசவதத்தைக்குச் சொல்லுவாயாக” என்று காஞ்சன மாலையிடம் சொல்லிவிட்டு, கோலவர் சூழ்ந்து பாதுகாத்து வரக் குறும்புழைவழியேபோய்த் தன்னிடத்தைச் சார்ந்தான்.

முதலில் மைந்தர்களை அரங்கேற்றுவிக்க எண்ணிய அரசன், மறுநாட் காலையில் ஐயாயிரம் அரசகுமரர் முதலியவர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர அவைக்களத்தை அடைந்து சந்தனப்பீடிகையிலுள்ள சார்வணையின்கண் வீற்றிருந்தான். அப்பொழுது, நகரத்திலுள்ள அறிஞர் முதலியோர் வந்து தத்தமக்கு அமைக்கப்பட்டுள்ள ஆசனத்தில் இருந்தனர். அரசன் கட்டளைப்படி அரச குமரர்கள் வந்து தாம் கற்றுக்கொண்ட பலவகைப் படைக்கலக்கல்விகளையும் பிறவற்றையும் தனித்தனியே காட்டி நன்கு அரங்கேற்றினர். கண்டு சபையோர் மிகவும் வியந்தார்கள். அப்படியே வியந்த அரசன், “தனக்கும் எமக்குமுள்ள விரோதத்தைப் பாராட்டாமலும் கபட மில்லாமலும் நம்மக்களைக் கற்பித்த உதயணனுக்கு யாம் செய்தற் குரிய கைம்மாறு யாதுளது?

ஒன்பதின் கோடி யொண்பொருள் கொடுப்பினும்
பண்பெனக் கொண்டவன் பண்டஞ் செய்யான்
நங்குடித் தலைமை இங்கிவற் கியற்றி
நாயிவன் குடைக்கீழ்க் காமுறக் கலந்திவன்
வேண்டியது செய்யு மாண்பல திலம்” (க. 37: 64-8)

என்று மிகப்பாராட்டி, “கௌசாம்பிரகர்க்கு விரைவில் இவனை அனுப்பி மணம் புரிந்துகொண்டு கவலையின்றி வாழும்படி செய்வது தான் நமது கடன்” என்று பிறரொடு பேசிக்கொண்டேயிருந்து முக மன்களைக் கூறி அவனை இருக்கைக்கு அனுப்பினான்; பிறகு அந்தப் புரம் சென்று மைந்தர்கள் கல்வியால் நிரம்பியதையும் அரங்கேற்றியதையும் தேவிக்குக் கூறினன். அவள் கேட்டு, “தத்தையின் கல்வியையும் நல்லதின்மொன்றில் அவையார் அறியும்படி செய்விக்க வேண்டும்” என்று தெரிவித்தாள். அதனை உதயணனுக்கு அறிவிக்க அவனும் உடன்பட்டான்.

அரசன் சொல்லிவிடுப்பவே, கேட்டு அறியும் வன்மையுள்ள பலவகை இசைப்பயிற்சியாளரும் வந்து அவைக்களத்தில் நாற்புறத்தும் நிரம்பினர். தோழிமாருடன் வாசவதத்தை அவைக்கண்வந்து விதிப்படி யாழ்வாசித்தனள்; பின்பு பாடினள். கேட்டவர், முதலில் வத்தவனைப் புகழ்ந்து பின்பு பிரச்சோதனை நோக்கி,

“வத்தவ நாடன் வாய்மையிற் றருக்கும்
கொற்ற வீணையுங் கொடுங்குழை கொண்டனர்
இறைகெழு குமரரு மேனை விச்சைத்
துறைநெறி போகிய துணிவின ராயினர்
தேயாத் திருவ நீயுந் தேரின்
நிலங்கொடை முனியாய் கலங்கொடை கடவாய்
வேள்வியிற் றிரியாய் கேள்வியிற் பிரியாய்
இனையோர் தாணிழற் றங்கிய நாடே
வயிர வெல்படை வானவ ரிறைவன்
ஆயிரங் குஞ்சரத் தண்ணல் காக்கும்
மீயிசை யுலகினுந் தீதிகந் தன்று” (க. 37 : 137-47)

என்று கொண்டாடினார்கள். வாசவத்ததை வந்து தந்தையை வணங்கினள். அவன் மிகவும் மெச்சி அவளை நற்றாய்பால் அனுப்பினான். நற்றாயும் மற்றைத்தாயரும் அவளைத் தழுவிப் பாராட்டினர்.

பிரச்சேரதனன் சுற்றறிவாளர் சுற்றிய ஆசனத்தேயிருந்து உதயணனை அழைத்து, “தாம் பிழைத்திருத்தற்கு விரும்பிய உலகத்தார், மரமுதல் சாய மருந்துகொண்ட அங்கு நங்குடி வலித்தல் வேண்டி நம்பி தன்குடி கெடுத்த தகவி லாளனேன் (க. 37 : 188-90)

நான்” என்று சொல்லி வருந்தினான்; பிறகு ஆருணியைவென்று உதயணனைக் கௌசாம்பி நகரத்திற்கு அனுப்பி முடிசூட்ட எண்ணி மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்தனன். அங்ஙனம் செய்வித்தல் நன்றென்று அவர்கள் சொன்னார்கள். பின்பு, “கோசம்பியும் உஞ்சேனையும் முன்புள்ள பகைமையொழிந்து பொன்னும் நெல்லும் வழங்குவனவாகுக” என்று பலரும் அறியும்படி முரசறைவித்து,

“முன்யா னிவனை முருக்கலும் வேண்டினேன்
பின்யா னிவனைப் பெருக்கலு முற்றனென்
எமர னாயி னிறைகொடுத்தகல்க
அமர னாயி னமைவொடு நிற்க (க. 37 : 199-202);

உதயணனுக்குப் போர்த்துணையாக என்னுடைய குமாரன் பாலகனும் வருவான்” என்ற கடுஞ்சொற்களை அமைத்தெழுதிய ஒலையொன்றை ஒரு தூதன் மூலமாக ஆருணியரசனுக்கு அனுப்பிவிட்டு உதயணனுக்கு வரிசைகள் பலவற்றையளித்து, “சேனைகளும் சேனைத் தலைவர்களும் பாலகனும் நாளை உதயணனுடன் புறப்படுக” என்று கட்டளையிட்டுப் போயினன்.

அதனைக் கேள்விற்ற யூசி, 'உதயணகுமரன், பாலகன் முதலியவர்களோடு கௌசாம்பிக்கு இப்போது செல்வானாயின் முன்னமே நாம்செய்த சபதம் நிறைவேறாமற் போம். ஆதலால், இதனை இப்பொழுது நடைபெறாமற் செய்வித்து நம்முடைய சபதத்தை நிறைவேற்றவேண்டுவது இன்றியமையாதது' என்று தன்னுள் நிச்சயித்துக்கொண்டு, குறிசொல்லுபவளாகிய பரகீரதியென்பவளை வருவித்து, "நீ ஆவேசமுற்றவள்போல நகரத்துள்ளேசென்று அரண்மனையிலுள்ளாரும் புறத்துள்ளாரும் அறியும்படி குறிசொல்லி எல்லோருக்கும் மிக்க கவலையையுண்டாக்கி விரைவில் நீர்விழா நடத்தும்படி செய்க" என்றதோடு சொல்லவேண்டிய பிறவற்றையும் அறிவுறுத்தி அவளை யனுப்பினன். அங்ஙனமே அவள் தெய்வாவேசமுடையவள்போலக் கையைவீசி ஆடிக்கொண்டு சென்று நகரிலுள்ள இருபாலாரும் கேட்கும்படி, "சென்ற ஆண்டில் நீர்விழாவை இந்நகரத்தார் செய்யாமல் நிறுத்திவிட்டமையாலே கோபமுற்று முன்பு நளகிரியை வெறிகொள்வித்து ஊரையழிக்கும்படிசெய்த தெய்வம் யான்; இப்பொழுதும் அவ்விழாவை நீங்கள் செய்யீராயின்,

பிணக்குறை படுத்துப் பிளிறுபு சீறிய

இன்றுஞ் சென்றியான் குஞ்சரம் புகுவல்" (க. 37 : 249-50)

என்று சொல்ல, பன்றியால் மிகவுந் துன்புற்ற நாய் சோற்றுப்பானையைக் கண்டபொழுதும் அதனைப் பன்றியென்று நினைந்து மிக அஞ்சுவதுபோல ஊரார் பொய்பாவேசங் கொண்டவளது கூற்றிற்கும் அஞ்சினவராகி அரசனுக்கு அதனைச் சொல்லி விடுத்தனர். கேட்ட அவன் நீர்விழாவை நடத்தும்படி கட்டளையிட்டான். சேனைத் தலைவன் 'நானே நீராட்டணி' என்று முரசறைவித்து ஊராரெல்லார்க்கும் அறிவித்தான். உடனே இயல்பாகவே நீர்விழாவில் விருப்பமுள்ள நகரத்தார்,

தோணியு மரமுந் துறைநா வாயும்

நீரியன் மாடமு நீந்தியற் புணையும்

சண்ணமுஞ் சூட்டுஞ் சவைநறுந் தேறலும்

செண்ணச் சிவிகையுந் தேரும் வையமும்

கண்ணூர் பிடிக்கையுந் கட்டமை யூர்தியும்

பண்ணிரும் பிடியும் பண்ணுவனர் மறவிப் (க. 37 : 266-71)

புறப்படுவாராயினர். இச்செய்தியை உதயணனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி அரசன் நூலறிவாளர் நால்வரை அனுப்பினன். எல்லாச்சேரியிலும் சங்கங்களும் கொம்பு முதலியவைகளும் முழங்கின; முரசுகள்

அதிர்ந்தன ; யாமும் குழல்களும் இயம்பின ; பலவகைக் கொடிகளும்
அசைந்தன ;

ஆர்வ மகளிரு மாய்கழன் மைந்தரும்
வீர குமாரும் விரும்புவன ரேறிய
மாவங் களிறு மருப்பிய லூர்தியும்
காலிரும் பிடியங் கடுங்காற் பிடிக்கையும்
தேரு மாக்களுந் தெருவகத் தெடுத்த
எழுதுகள் சூழ்ந்து (க. 38 : 9-14)

எழும்பிச் சூரியனுடைய கிரணங்களை மறைத்தன. யானைகளில்
வரும் நகரநம்பியரும் அரசகுமாரும், “செல்லுதற்கு வழியில்லை ;
யானைகள் வருகின்றன ; வழிவிலகுநின் ; அரசனது ஆணை இது”
என்று சொல்லவும் இளைஞர், “அரசன் ஆணைக்கு யாம் அஞ்சோம் ;
இப்புதுநீராட்டு எமக்கே யுரியது” என்று கூறி நெருங்கினார்கள்.

வைய நிரையும் வயப்பிடி யொழுக்கும்
கைபுனை சிவிகையங் கச்சணி மாடமும்
செற்றுபு செறிந்தவை மொக்கு ளாக
மக்கட் பெருங்கடன் மடைதிறந் ததுபோல்
எத்திசை மருங்கினு டிவர்ந்து (க. 38 : 42-6)

எல்லோரும் பலவகைச்சிறப்புக்களுடன் நகரத்தின் வாயிலைக்கடந்து
1 ஆற்றி னிருகரையையும் ஒருயோசனையளவுள்ளதாகிய பொய்கை
யின் நாற்கரையையும் அடைந்தனர் ; அங்கங்கேயுள்ள அசோகம்
பொழில்முதலிய தோட்டங்களில் மரங்களின் அடிகள் தோறும் பட
மாடங்களை அமைத்துப்பலவகைப்பட்ட துகர்பொருள்களுடன் தனித்
தனியே தங்கினர். பலபண்டங்கள் விற்கப்படுங் கடைகள் அங்கங்கே
அமைக்கப்பெற்றன. அரசன் வாராமையால் யாரும் விழாச்செய்யத்
தொடங்கவில்லை. அச்செய்தியைத் தூதர்கள் பிரச்சோதனனுக்கு
அறிவித்தனர். அவன் உரிமை மகளிரோடு புறப்பட நினைந்து, “மதம்
பட்ட களிறுகளை நகர்ப்புறத்தேயுள்ள சேனைகளின்பாற் சேர்த்திடுக ;

வேந்துபிழைத் தகன்ற வினைவ ராயினும்
சேர்ந்தோர்த் தப்பிய செறுந ராயினும்
கலங்கவர்ந் தகன்ற கள்வ ராயினும்
நிலம்பெயர்ந் துறைத னெடுத்தகை வேண்டான்
தொகுதந் தீண்டிக் கிளைஞ ராகிப்
புகுதந் தீகவிப் புனலாட் டகத்து” (க. 88 : 94-9)

1 ஆறு - சிப்பிராநதி (கூழிப்பிராநதி) ; உத்தோதய காவியம்.

என்று முரசறைவித்து யாவர்க்கும் தெரிவிக்கச்செய்து, தன் மெய்காப்பாளரையன்றி மற்றவீரர் யாவரும் அந்தவிழா நடைபெறும் இருபத்தொரு நாட்களிலும் ஆயுதங்களைக் கைக்கொள்ளாதொழிகவேண்டும் கட்டளையிட்டான் ;

தாழ்புனற் றுரையுந் தமரொடு தருக்கும்
நாழிகைத் தூம்பு நறுமலர்ப் பந்தும்
சுண்ண வட்டுஞ் சுழிகீர்க் கோடுமென்
றெண்ணிய பிறவும் (க. 38 : 105-8)

ஆகிய தேவியர்க்குரிய நீர்வீளையாட்டுக் கருவிகள் யானைகளின்மீது சென்றன. பிரச்சோதனன், அரசர்கள் கைகொடுப்பக் கடிகையாரங் கழுத்தில்பின்ன அண்ணாந்துசென்று ஆபிரம்பிடிகளினிடையே அலங்கரிக்கப்பட்டுநின்ற நளகிரியின்மீது ஏறிச்சென்றனன். மந்திரிகள் முதலியோர் தத்தம் ஊர்திகளிலேறி அவனைச்சூழ்ந்து சென்றனர். உரிமை மகளிரும் தத்தமக்கமைந்த ஊர்திகளிற் சென்றார்கள்.

கடைப்பகச் செப்பே கவரி குஞ்சம்
அடைப்பைச் சுற்றமோ டன்னவை பிறவும்
அணிகலப் பேழையு மாடை வட்டியும்
மணிசெய் வள்ளமு மதுமகிழ் குடமும்
பூப்பெய் செப்பும் புகையகி லறையும்
சீப்பிடு சிக்கமுஞ் செம்பொற் கலசமும்
காப்பியக் கோசமுங் கட்டிலும் பள்ளியும்
சுட்டிக் கலனுஞ் சுண்ணகக் குற்றியும்
வட்டிகைப் பலகையும் வருமுலைக் கச்சம்
முட்டிணை வட்டு முகக்கண் னாடியும்
நக்கிரப் பலகையு நறுஞ்சாந் தம்மியும்
கழுத்திடு கழங்குங் கவறுங் கண்ணியும்
பந்தும் பாவையும் பைங்கிளிக் கூடும்
யாழுங் குழலு மரிச்சிறு பறையும்
தாழ முழுவமுந் தண்ணுமைக் கருவியும் (க. 38: 161-75)

ஆகிய பொருள்கள் அவர்கள் புடையே கூனர் முதலியோர்களாற் கொண்டு செல்லப்பட்டன. தேவியர்கள் வாசவத்ததை வாராதது கண்டு ஏவன்மகளிரிடமாகச் சொல்லியனுப்பிவிட்டு அவளுடைய வரவைக்கதிர்விரற்கவியலுட் கண்ணிணைபிறழ் நோக்கிக்கொண்டு வழியிற்காத்திருந்தனர். சென்றவர்கள், சேனாபதிமகளை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த வாசவத்ததையிடஞ் சொல்ல, அவள் தோழியர்க்கு

வேண்டுவனவற்றை யளித்து அவர்களுடன் சென்றனர். அவளைக் கண்ட நற்றாய், “முற்றத்துறந்த முனிவர்களையும் நிலைகுலையச்செய்யும் இவள் கண்கள்” என்றுகூறி இன்புற்று அவளுடைய பாங்கி மாரையும் உயிர்த்தோழியாகிய காஞ்சனமாலையையும் பார்த்து, “இவள் உமதடைக்கலம்” என்றுகூறி ஒப்பித்துவிட்டுச் சென்றனர். வாசவதத்தை ஒருவையத்திலேறினர். அதிற்பூட்டிய காளிகளின் குளம்புகள் வழக்கக்கண்ட பாகன் அவற்றை அனுப்பிவிட்டு மல்லர் பலர்தாங்கும் ஒரு மாடச்சிவிகையின்மீது அவளை ஏற்றினன்; அவள் பொய்கைக்கரையை யடைந்தாள்.

பிடிகளுட் சிறந்ததும் இலக்கணமிக்கதும் மங்கலகரமான யாக்கையையுடையதும் வீரியமுடையதும் நெடுந்தூரஞ் செல்லும் வன்மையையுடையதும் மத்தகமாலையையணிந்து மணமகள்போல விளங்குவதும் நிகரில்லாததுமான பத்திராபதி யென்னும்பெண் யானையை அரசன் சிவேதன் முசமாக உதயணனுக்கு அனுப்பி அதனை ஊர்ந்து வரும்படி செய்துவிட்டுத் தான் மேற்கூறிய பொய்கைக்கரையிற் சென்று தங்கினான். உதயணனும் அரசனுடைய விருப்பத்தின்படி அந்த யானையை ஊர்ந்து வயந்தகனோடு அங்கே சென்றனர். நால்வகைப் படைகளும் தம்மைச் சூழ அரசுகுமாரர்கள் வந்து தமக்கு அமைந்த இடங்களில் தங்கினார்கள்; சிவப்புக் கொடிகளை எங்கும் பிடிக்கச்செய்து பரிவாரங்களுடன் நகரம்பியர்கள் தமக்குரிய இடங்களில் வந்து அமர்ந்தார்கள்.

நீராடுதற்குரிய நற்காலத்தை மங்கலக்கணிகள் கூறினர். அரசன் இருபது யானைகளையும் எண்பது புரவிகளையும் ஐம்பதுதேர்களை யும் நூறாயிரத்தொருகழஞ்சு மாசையையும் தானம் செய்தான்; தக்கணையளித்தான்; பெரியோர்களை வணங்கினான்; இரணிய கர்ப்பம் நடத்தினான்; ஸ்ரீ கோயிலுக்குப் பொற்பூ ஆயிரம் சேர்ப்பித்தான்; பின்னும் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்தான்; நெற்கதிர் சூட்டி வெண்டுகிலிட்ட விசய முரசத்தை முன்னே யனுப்பினான்; நீராடப் புறப்படும்படி ஏனையோர்க்குக் கூறியதன்றி விரும்பிய இடங்களிற் சென்று ஆடுமினென்று அரசுகுமாரர்களுக்கும் நீர்விழவின் காட்சிகளை அங்கங்கே சென்று கண்டு நீராடிவருகவேன்று உதயணனுக்கும் சொல்லியனுப்பிவிட்டுப் பின்னுர் பலவகைப்பட்ட தானங்கள் புரிந்து நீராடினன். உடன்வந்தோர்,

துறைதுறை தோறு முறைவிடம் பெறார்
தண்புன லாட்டின் நக்கணையேற்கும்

அந்த னுள ரடைக லிரைந்தெனப்
 பயினூ லாளரைப் ப்யிர்வனர் கூஉய்க்
 கவர்வனர் போலக் காதலி னுய்த்து
 நன்கல மேற்றி நாளணி யணிந்து
 மங்கல வேள்வியுண் மகளீ வோரும்
 செம்பொற் புரிசை வெண்சதை மாடத்
 துழைக்கலம் பரப்பி யுருவிய மகளீரோ
 டிழைக்கல நிறீஇ யில்லீ வோரும்
 ஆலைக் கரும்பு மரியுறு செந்நெலும்
 பாளைக் கழுகின் படுவுஞ் சுட்டிப்
 புயல்சே னீங்கினும் பூவளங் குன்றூ
 வயலுந் தோட்டமும் வழங்கு வோரும்
 நாகுரு னீங்கிய சேதாத் தொகுத்துக்
 குளம்புங் கோடும் விளங்குபொன் னுறீஇத்
 தளையுந் தாம்பு மனைகடை மத்தும்
 கழுவுங் கலனும் வழுவீல பிறவும்
 பைம்பொனி னியன்றவை பாற்பட வகுத்துக்
 குன்றாக் கோடி கொடுத்துவப் போரும்
 இன்னவை பிறவு மென்றோர்க் காயினும்
 உடையவை தவாஅக் கொடைபுரி படிவமோ
 டிலமென் மாக்களை யிரவொழிப் பவர்போற்
 கலங்கொடை பூண்ட கைய ராகி
 வெண்டிகில் பூட்டிய வேழக் குழவியும்
 ஒண்படை யணிந்த வண்பரிப் புரவியும்
 உண்டியு முடையுங் கொண்டகஞ் செறித்த
 பண்டியு மூர்தியுங் கொண்டன ருழிதந்
 தந்தனர் சாலையு மருந்தவர் பள்ளியும்
 தந்தற மருங்கிற் றலைவைப் போரும்
 நிலம்பெய் வோரு நிதிபெய் வோரும்
 களிறுபெய் வோரும் பரிபெய் வோரும் (க. 39 : 50-81)

ஆகித் தத்தமக்கியன்ற தானங்களைச் செய்தனர். நீராட்டு விழவு இங்ஙனம் பெருஞ்சிறப்புடன் நடைபெறுவதாயிற்று.

நகரமாந்தர் அங்கங்கேயுள்ள 1 பலவகையான காட்சிகளை யெல்லாம் தாம் கண்டு பிறர்க்குங் காட்டி இன்புற்று,

1 இந்தப்பகுதி விரிவாகவும் அழகாகவும் இதன் முதலூலிற் காணப் படுகின்றது ; க. 40.

“ பணிவி னல்வினைப் பயனுண் டாயின்
மணிமுடி மன்ன னணியுஞ் சேனையுள்
எழுமைப் பிறப்பு மெய்துகம் யாம்” (க. 40: 386-8)

என்று இன்புற்றுக்கூறினர்.

பொய்கையும் பொய்கைக்கரையும் பலவகைச் சிறப்புக்களாலும் பலவகை ஓசைகளாலும் விளங்குதலுற்றன. அரசுகுமாரும் பேதை மகளிர் முதலிய ¹வழு பருவமகளிரும் நீராடி மகிழ்ந்தனர். அப்பால் கரஞ்சனமாலையும் மற்றத்தோழிமாரும் வாசவதத்தையை,

வெயிலழல் கவியாது வியலக வரைப்பின்
உயிரழல் கவிக்கு முயர்ச்சித் தாகிப்
பூந்தா ரணிந்த வேந்தல் வெண்குடை
வேந்தன் மகளே விரையா தென்மரும்
பண்டை மகளிர் படிமையிற் பிழையாது
தண்டந் தூக்கித் தலைப்புனல் விழவினைக்
கொண்டுவந் தாடுங் கொழுமலர்த் தடங்கட்
பொங்குமலர்க் கோதாய் போற்றென் போரும்
நின்னை யுவக்குநின் பெருமா னேந்திய
வென்வேல் கடுக்கும் வெம்மை நோக்கத்துப்
பொன்னே போற்றி பொலிகென் போரும் (க. 42: 44-54)

ஆகி உபசாரத்துடன் அழைத்துச் சென்று விதிப்படி நீராட்டி அலங்கரிப்பாராயினர்.

அந்தணமகளிரும் அரசமகளிரும் சேனாபதிமகளும் பெருந் திணைமகளிரும் காவிதிமகளிரும் வாணிகமகளிரும் பெருங்குடி மகளிரும்,

நீர்தலைக் கொண்ட நெடும்பெருந் துறைவயிற்
போர்தலைக் கொண்டு பொங்குபு மறலிக்
கொங்கலர் கோதை கொண்டபுறத் தோச்சியும்
அஞ்செஞ் சாந்த மாகத் தெறிந்தும்
நறுநீர்ச் சிவிறிப் பொறிநீ ரெக்கியும்
முகிழ்விரற் றுரை முகநேர் வீட்டும்
மதிமரு டிருமுகத் தெதிர்நீர் தூவியும்
பொதியும் பந்தி னெதிர்நீ ரெறிந்தும்
சிவந்த கண்ணினர் வியர்ந்த நுதலினர்
அவிழ்ந்த கூந்தலர் நெகிழ்ந்த வாடையர்

¹ இந்தப் பகுதி மற்ற எந்த நூலிலுங் காணப்படாத இன்பமுடைய தாய் இதன் முதலிலிற் காணப்படுகின்றது ; க. 41.

ஒசிந்த மருங்குல ரசைந்த தோளினர்
 நல்கூர் பெரும்புனல் கொள்க வென்றுதம்
 செல்வ மெல்லாஞ் சேர்த்திறைத் தருளி
 இளையா வீருப்பிற்றம் விளையாட்டு முனைஇக்
 கயம்பா டவியப் புறங்கரை போந்து (க. 42 : 184-98)

கூந்தலை உலர்த்திப் பூமாலைகளை முடித்து,
 பைங்கூற் பாதிரிப் போதுயிரித் தன்ன
 அங்கோ சிகழும் வங்கச் சாதரும்
 கொங்கார் கோங்கின் கொய்ம்மல ரன்ன
 பைங்கேழ்க் கலிங்கமும் பட்டுத் தூசும்
 நீலமு மரத்தமும் வாவிழை வட்டமும்
 கோலமொடு புணர்ந்த வேறுவே நியற்கை
 தூலினு முலண்டினு நாரினு டியன்றன
 யாவை யாவை யவையவை மற்றவை
 மேவன மேவன காமுற வணிந்து (க. 42 : 204-12)

பின் ஏற்ற ஆபரணங்களையும் அணிந்து கொண்டனர்.

அந்தச்சமயத்தில், உதயணன் தன்னைச் சிறைப்படுத்திய பிரச் சோதனனுடைய செல்வமிசூதியும் அங்கே நீராடுவோருடைய இன்ப விசேடமும் தன்மனத்தை வருத்த, “பத்திராபதியின் மேலே ஏறிய இரந்தப் பகலிலாவது நம்மெண்ணத்தை முடிக்கவேண்டும்” என்ற கருத்துள்ளவனாகப் பிரச்சோதனை வஞ்சித்து வருத்துவதற்குரிய உபாயம் யாதென்னும் யோசனையோடே அந்தப் பிடியின்மேல் இருந்தனன்.

இருந்தபொழுது, அவனுடைய குறிப்பையறிந்த வயந்தகன், பிரயாணத்திற்குச் சாதனமானவற்றைச் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டு அவனை நோக்கி, “உனக்குத் தெரிவிக்கும்படி யூசி சொல்லிவிடுத்த வற்றை விண்ணப்பஞ் செய்வேன்; கேட்டுக்கைக்கொள்ளவேண்டும்: ‘உதயணன் இப்போது பிரச்சோதனனுடைய பாதுகாப்பில் உள்ளானாயினும் பாம்பைப்போலச் சமயம்பார்த்துப் பகையை வெல்லுதல் அரசர்க்குக் கடமையாதலாலும் தான் பத்திராபதியின்மேல் ஏறியிருத்தலாலும் வாசவதத்தை தனியே நீராடுதலாலும் அவளைக் கைப்பற்றி அந்த யானையின்மேலேற்றிச் செல்லுதற்குரிய சமயம்இதுவே யாம்; முன்னமே என்னால் நியமிக்கப்பட்டுள்ள சில கள்ள மகளிர் வீரையில் அகநகரத்தைத் தீக்கு இரையாக்குதல் கூடும்; அங்கே புகைதோன்றியவுடன் சிறிதும் பாணித்தவின்றி வாசவதத்தையைப் பிடியின்மீது ஏற்றிச் செல்வானாக; ஏற்றியவுடன் தடுக்கவந்த பிரச்.

சோதனனுடைய வீரர்களை, நாற்றிசைகளிலும் மறைந்து திரிதரும் நம்வீரர், வாழ்க உதயணன் என்று கூறிக்கொண்டும் அங்கங்கே மரப் பொந்து முதலியவற்றில் ஒளித்துவைத்திருக்கும் ஆயுதங்களை வெளிப்படையாகத் தாங்கிக்கொண்டும் போர்செய்து தொலைத்துவிடுவார்கள். அதுபற்றிய கவலை தனக்குச் சிறிதும் வேண்டாம்; பகையரசனுடைய நாட்டின் அகஎல்லையின் அளவாகிய 1 ஐந்நூறையும் கடந்து செல்லுதற்கு இப்பிடிக்கு வன்மையில்லையாயினும் நானாறெல்லையளவு சென்று வீழ்ந்தாலும் வீழ்க; அதனால் நமக்குத் துன்பமில்லை. அப்பாலுள்ள நாட்டின் பகுதி வேடர்முதலியோரையுடைய தாதலாற் செல்லுதற்கு அரியது; ஆனாலும் தான் வாசவதத்தை முதலியவர்களுடன் அங்கே வந்தாற் பாதுகாத்துக்கொள்ளும்படி அவ்விடமுள்ள வேடர்களின் தலைவனும் என்னுடைய நண்பனுமாகிய ஒருவனிடம் முன்னமே சொல்லிவைத்திருக்கிறேன்; ஆதலால், அவன் பாதுகாப்பான். அவ்விடத்திற் சிறிதுதுன்பம் நேரினும் அதனை நீக்கிக்கொண்டு அப்பாலுள்ள எல்லைநூறையும் கடந்துவிடுக; பகைவரை வெல்லும் ஆற்றலையுடைய நம்மவர் அங்கே யுள்ளார்; அங்கே தங்குக. யான் எண்ணித் துணிவது எந்தக் காரியமாயினும் தீதின்றி நிறைவேறுமென்பதை இதன் முகமாகத் தெளிக. யூகியென்னும்பெயர் எங்கும் பரவும்படி மான்கூட்டத்திற் புலி புகுந்தாற்போலப் பகைவருடைய வீரரை வாளால் வீழ்த்தி விட்டு விரைவில் தன்னிடம்வந்து சேருவேன். யான் சொல்லியவண்ணம் செய்யாவிட்டால் அரசாட்சியைத் தான் இழந்துவிடுதல் நிச்சயம்' என்பவையே" என்று சொன்னான்; கேட்ட உதயணன், "அவனும் யானும் உயிரோடிருப்பின் வானுலகத்தையும் வணங்கச் செய்வோம்; மற்றவை மிக எளியன" என்று சொல்லிப் புன்முறுவலுடன் அங்கங்கே நிகழுங் காட்சிகளைப் பார்ப்பதற்குச் செல்பவன் போலே பத்திராபதியை நடத்திக்கொண்டு சென்று வாசவதத்தை ஆடும் பெருந்துறையை அடைவானாயினன்.

அப்பொழுது நீருடை மேகமும் காற்றும் கலந்து மிகக்கடுமையாகத் தோன்றின. அதனைக்கண்ட யூகி கனாவிற்கண்ட பொருளைக் கையிற்பெற்ற வறியவன்போல மகிழ்ந்து அங்கே மறைந்துதிரியும் வீரர்கள் தன்கருத்தை அறிந்துகொள்ளும்படி முரசொமான்றைக்

1 இங்கே ஐந்நூறென்றது காதம், யோசனை, கவ்வியூதி, அம்பு வீழெல்லை, குரோசம், விற்கிடைமுதலிய நீட்டலளவைகளுள் இன்ன தென்று விளங்கவில்லை.

கொட்டினன். இடியைப்போல் அது முழங்கிற்று. அதனைக்கேட்ட அவன் வீரர்கள் ஊக்கமுடையவர்களாகித் தத்தம் வாட்படைகளைத் தாங்கி, “உதயணகுமரனும் யூகியும் வாழ்க” என்று முழக்கஞ் செய்பவர்களாய் உறையினின்றும் வானையுருவியெடுத்துக் கொண்டு ஆண்டுள்ளாரோடு போர்செய்யத் தொடங்கினர்.

உள்நகரத்தில் யூகியினால் வைக்கப்பட்டிருந்த கள்ளமகளிர் தங்கள் இருப்பிடங்களைவிட்டுப் புறப்பட்டு வீடுதோறும் நெருப்பு வைப்பாராயினர்.

ஐந்தலை யுத்தி யரவுநா னாக

மந்தர வில்லி னந்தணன் விட்ட

தீவா யம்பு திரிதரு நகரின்

ஓவா தெழுமடங் குட்குவர (க. 43 : 119-22)

எங்கும் திக்கொழுந்து நெடுந்தூரத்திலுள்ளவர்களும் அறிந்துகொள்ளும்படி ஒங்கித்தோன்றியது. ஆற்றங்கரையிலும் பொய்கைக்கரையிலுமுள்ள மகளிர்கள் அதனைக்கண்டு, “சக்கரவர்த்தி இல்லாத சமயம்பார்த்துப் பகைவர்கள் நகரத்திற்புகுந்து துன்பம் விளைக்கின்றார்களோ? நளகிரியென்னும் யானை முன்போலக் குணஞ்சிதைந்து மதவெறியால் வீதிதோறஞ் சென்றுசென்று துன்புறுத்துகின்றதோ? யாதுந் தெரியவில்லையே!” என்று சொல்லிக்கொண்டு நிலைகுலைந்து தத்தம் குழந்தைகளையும் பிறரையும் தம்மையும் பாதுகாத்தற்கு அறியாராய்ப் பரவசமுற்று ஒடிஒடிப் பலவாறு திரிவாராயினர். உச்சைசரியில்,

நறுநெய் பயந்த நன்னகர் முத்தீ

மறுமைக் கெண்ணிய மயலறு கிரிசை

அந்தணர் சேரியு மருந்தவர் பள்ளியும்

வெண்சதை மாடமும் வேந்தன் கோயிலும்

தெய்வத் தானமோ டவ்வழி யொழிய (க. 43 : 173-7)

ஏனைய இடங்கள் தீக்கிரையாயின. பின்னும்,

படலணி வாயின் மடலணி வேயுள்

இடையற வில்லா விருக்கையிற் பொலிந்த

பன்னா ருயிரம் பாடிக் கொட்டிலும்

முந்தா ருயிர முட்டிகைச் சேரியும்

ஐந்து ருயிரங் கம்மவா லயமும்

சேனை வேந்தன் சிறப்பினே டிருந்த

தானைச் சேரியுந் தலைக்கொண் டோடிக்

கானத் தீயிற் கடுகுபு திசைப்ப (க: 43 : 197-204)

மற்ற மாடங்களும் எரிந்துபோயின. அதனைக்கண்ட அரசமங்கையர் கள் பலரும் பலவகையாக அலைந்து துன்புற்றனர்.

அப்போது பிரச்சோதனன் வேறொன்றும் செய்ய அறியாதவ னாகி, “யானைகளை நாற்புறத்தும் அரணுகிறுத்தி அதன் இடையே நம்முடைய உரிமைமகளிரை இருக்கும்படி செய்க” என்று கட்டளை யிட்டான். அங்கேநின்ற யானைகளுட்சில மேகமுழக்கத்தைப் பகை மையைபுடைய யானைமுழக்கமென்று கருதி வரம்புகடந்து ஓடிச் சென்று கூட்டங்களை மீதிக்கத்தொடங்கின.

நகரி முழக்கினு மீகையெழு தீயினும்
அளவி லார்ப்பினு மருந்தளை பரிந்து
கடலென வதிர்ந்து காரொனத் தோன்றி
வீடலருஞ் சீற்றமொடு வேறுபட நோக்கிக்
களமெனக் கருதிக் கனன்ற வுள்ளமொடு
நளகிரிக் கூற்ற நகர முழக்க
எதிரெழு வோரை யதிர தூறி
வத்தவர் கோமான் வயவர் திரிதர (க. 41: 86-93)

அங்கிருந்த பிரச்சோதனன் தன் ஏவலினையரை நோக்கி, “தன் மாணுக்கியாகிய வாசவதத்தையை எப்படியேனும் பாதுகாத்தல் தன் கடனென்று யான் கூறியதாக உதயணனுக்கு விரைந்துசென்று சொல்லுமின்” என்று கூறினன். அதனை அவர்கள் உதயணனிடம் தெரிவிக்கவே அவன், “வாசவதத்தையைப் பாதுகாத்தல் என்னு டைய கடமை. இதுபற்றிச் சிறிதும் கவலையடையாதொழிக” என்று அரசனுக்குச் சொல்லியனுப்பிவிட்டுப் பத்திராபதியைச் செலுத் திக்கொண்டு வாசவதத்தையிருந்த துறையையடைந்தான். அடைந் தவனை அங்கேயிருந்த காவலாளர் முதலியோர் கண்டு விரைந்து சென்று, “நெருப்புப்பற்றி எரிகின்றமையால், இப்பொழுது நகரத்தி னுள்ளே செல்லல் எம்மால் இயலுவதன்று; பெருங்காற்றாற் பொறி கள் சிதைந்துபோனமையின், ஊர்திவகைகளும் இப்போது உதவா; ஆதலால், உம்மாணுக்கியாகிய வாசவதத்தையை இப்பிடியின்மீது ஏற்றிக்கொண்டு பாதுகாத்தருளல் வேண்டும்” என்று பணிந்துரைத் தனர். மற்றையோரும் அங்கனமே வேண்டிக்கூறினர். கேட்ட உத யணன் தன் மனத்திலுள்ள பேருவகையைச் சிறிதும் வெளியிடாது அடக்கிக்கொண்டு, அவர்கள் கூறுவதைக்கேட்டுத் தன்னை அடை வதில் பிக்க ஆவலோடு நிற்கும் வாசவதத்தையைக் காஞ்சனமாலை ஏற்ற அவன் தன்குடங்கையால் தழுவிப் பிடிமீதேற்றி, “முடியா ஆள்வினை முடித்தன மின்று” என்று மகிழ்வுற்றான்.

அப்பிடியின்மேல் அவளுடன் காஞ்சனமாலையும் ஏறித் தன்னுடைய கையிலிருந்த கோடபதியை வயந்தகனிடங் கொடுத்துவிட்டுப் பிடியின் வேகத்தால் நடுங்கும் வாசவதத்தையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது வாசவதத்தையைப் பார்த்தற்கு வருபவள்போலவே சாங்கியத்தாய் அங்கே வந்தனள்; யூசியின் அடையாளங்களை அவள் தெரிந்துகொண்டு அவளை அடைந்து யோசித்து மேல் நிகழ்த்தவேண்டியவற்றைச் செய்வித்தற்கு எண்ணிய உதயணன் முன்னமே தானெழுதி வைத்திருந்த ஒலையை அவளிடம் பிறரறியாமற் கொடுப்பித்து அவளை மந்தணமாக அவன்பாற் செல்லும்படி குறிப்பித்தனன். அவளும் அக்குறிப்பறிந்து வாசவதத்தையின் பிரிவாற்றாமற் சென்றனள்.

உதயணன் பிடியை நோக்கி, “உங்கள் சாதியிடத்துள்ள அன்பால் யான் அடைந்த சிறைத்துன்பத்தை முன்பு நளகிரி தீர்த்தளித்தது; இப்பொழுது இவள் கண்ணால் உண்டாகிய துன்பத்தை இவ்விருளில் விரைந்துசென்று தீர்த்தளிப்பது உன்னுடைய கடனாகும்” என்று அதன்செவியிற்கூறி அதனைச்செலுத்தினன். செலுத்துகையில், அம்பையும் வில்லையுந்தாங்கிய கையனாகி அங்கே வராகனென்னும் வீரன் வந்தனன். அவனைக்கண்டு, “வராக! நீ அஞ்சாதே; இங்கே சூழ்ந்து நிற்போர் கள்வர்களாகவும் இருத்தல்கூடும். ஆதலால் உன்கையிலுள்ள வில்லையும் அம்பையும் என்னிடங்கொடுத்து விட்டு என்கையிலுள்ள வாளை நீ தாங்கிக்கொண்டு இப்பிடியின்மீது ஏறிக் கவலையின்றி உடன்வருவாயாக” என்று கபடமாகச் சொல்ல, வராகன் தன்கையிலுள்ள வில்லையும் அம்பையும் உதயணன்கையிற் கொடுத்துவிட்டுப் பிடியின்மீது ஏறுதற்கு அதனருகிற் சென்றனன். அவன் ஏறுதற்கு இடங்கொடாமற் பத்திராபதியை உதயணன் அதிவேகமாகச் செலுத்திக்கொண்டு சென்றான். அங்கேசின்ற காவலர்கள் பெரிதும் மனங்கலங்கி, “வத்தவனுடைய கருத்தை நாமறிந்து கொள்ளாமல் இரந்து வாசவதத்தையை இவன் பிடியின்மேல் ஏற்றி விட்டோமே! இவன் தன்நாட்டை நோக்கிச் செல்லுகின்றனனே! இனிக் கூற்ற வாணையெங் கொற்றவன் திருமுன் யாது சொல்லிச் செல்வேம்?” என்று எண்ணி அச்சமும் நாணமுமுற்றார்.

உதயணன் வீரர்களில் ஒருசாரார், அம்புகளையும் விற்களையும் கையிலேந்தி எதிர்ப்போரைப் பெருதவர்களாகித் தம்அரசனுடைய வெற்றியைப் பாராட்டிக்கொண்டு, “எம் தலைவனுக்குப் பிழைசெய்தோர் விண்ணுலகத்தை அடைவதன்றி மண்ணுலகில் இருத்தற்கு

உரியரல்லர்” என்று சொல்லிக்கொண்டே பிடியின்பின் சென்றனர். வேறொருசாரார், போர்செய்தற்கு வருபவர் யாரேனும் உளரோ வென்று, இரையைவிரும்பிக் கடலில் உலாவித்திரியும் சுறாக்களைப் போன்று அங்கங்கே தேடித்திரிந்து சுழன்றுகொண்டு திட்டிவிட மென்னும் பாம்பைப்போலவே நெருப்பை உமிழுங்கண்களை உடைய வர்களாகி, எதிர்ப்போர்களை வெட்டிவீழ்த்துபவர்களாய்ப் பிடித்த வாளர் மடித்தவாயராய் நடுங்குவித்துத் திரிவாராயினர்.

பின்னும் யூகியால் அங்கங்கே இருத்தப்பட்ட ஐந்துற்றைம் பத்தைந்துவீரர்கள் வெளிப்பட்டுக் கேடகத்தையும் வாளையுமுடைய வர்களாகி, பிடியைத் தடுத்தற்கு அதன்பின் செல்லும்வீரர்களை முன் சென்று வெட்டி வீழ்த்திக்கொண்டும், ‘கூற்றுறையுலகினுள் உறைகு விராயின் விரைந்து குறுகுமின்’ என்று சொல்லிக்கொண்டும் திரிந்தனர்.

அந்தச்சமயத்தில் யூகி, இயல்பான உருவமுடையவனாகி மயானத்திலிருந்து பெருந்தவஞ்செய்து தான்பெற்றதும் கருங்கல்லைப் பிளந்தாலும் வடுப்படாத வாயையுடைய துமாகிய வாளைக்கையிலேந்தி அதனை நோக்கி, “வாட்படையே! அருச்சுனன் செந்தீக்கடவுளுக்குக் காண்டவ வனத்தை முற்காலத்தில் உணவாக அருத்தி அதன் பசியைத்தீர்த்ததுபோல, உன்பசியை இன்று தீர்த்துவிடுவேன்; பாதுகாக்கவேண்டும்” என்றுசொல்லி எதிர்த்தவர்களை எளிதிற்கொன்றுகொண்டு அதிவேகமாக உதயணனை அடைந்தான்; பத்திரா பதியை வலம்வந்து பலமுறை துதித்து, “பத்திராபதீ! உன்சாதியிலுள்ள பிரியத்தால் எம் தலைமகன் அடைந்த வருத்தத்தைத் தீர்த்தற்கு நீ விரைந்து சென்று இடையேயுள்ள காட்டில் தங்கிவிடாமல் எம்முடைய நாட்டையடைக; உனக்கு இது பெருங்கடனாகும்” என்று ஒம்படை சொல்லி அதன்காதில் மந்திரமொன்றை உபதேசித்து அரசனை நோக்கி, “விரைந்து செல்க; வெற்றி உன்டாகுக” என்றனன்.

உதயணன் சாங்கியத்தாயினுடைய இலக்கணங்களையும் இயல்பையும் உதவியையும் அவள் கைவிடுதற்கரியனென்பதையும் விளங்கப்பொறித்த ஒலையொன்றை யூகியினிடம் கொடுப்பித்து விட்டு, தன்னுடைய வீரர்களின்வெற்றியும் யூகியினுடைய ஆலோசனையின் மேம்பாடும் அவற்றாலுண்டாகிய இன்பமும் தன்னுள்ளத்தை நிரப்பத் தனக்காகவே இமையவர் நிருமித்துத்தந்தாற்போன்ற அந் தப்பிடியை வடகீழ்த்திசையின்வழியே செலுத்தத் தொடங்கினான்; அப்போது மேற்கூறிய வராகனென்பவன் உஞ்சைவீரர்களின் உயி

ரைப் பாதுகாப்பவனாகிப் பின்தொடர்ந்து அங்கேவந்தான். அவனை நோக்கி உதயணன், “ நீ அவந்தியர்பெருமானுடைய தாணிமுலை யடைந்து பாதுகாத்தீடுக வென்று வாசவதத்தையை என்பால் அன் புடன் ஒப்பித்தமையால் யான் இவளைக்கொண்டு என்னுடைய செல்லுதற் குத் துணிந்தேன்; இதனை அவருக்குக் கூறுவதுடன் என்வணக்கத்தையு ம் தெரிவிக்கவேண்டும் ” என்று பாலொடு தேன்கலந்தாற்போன்ற சொல்லைச் சொல்ல, வராகன் அதனைக்கேட்டு மயங்கிப் பிடியின் பின்னே மீட்டும் சென்றுநின்றான். உடனழைத்துச் செல்லாமற் செய்திசொல்லி வராகனைமட்டும் தந்தைபால் விடுத்தமைதெரிந்த வாசவதத்தை மயங்கி வெய்துயிர்த்துத் துன்புற்றுக் காஞ்சன மாலையை நோக்கி, “ காஞ்சன மாலாய், என்னைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு கீழேயிறங்குக ” என்று சொல்லுவாளாய்த் தந்தைமுதலியோரின் பிரிவாற்றாதவள்போலவும் அச்சமுற்றவள்போலவும் புலம்புவாளாயி னள்; அதனைக் கண்ட காஞ்சனமலை கைகுவித்துக்கொண்டு தான் எண்ணியதை முடித்து விளங்கும் உதயணனை நோக்கி, “ அரசே! தான் ஊசலாடினும் பாங்கியர் குரவையாடினும் மிக அஞ்சுகின்ற எங்கோமகள் நடுங்கும்படி,

எறிவளி புரையு மிரும்பிடி கடைஇப்

பின்வழிப் படருமெம் பெரும்படை பேணய்

என்வலித் தனையோ இறைவ ” (க. 46 : 185-7)

என்று சொல்லி வருந்தினள். உடனே உதயணன், “ நீவிர் இருவரும் மயங்காதொழிக. அரசன் இவளை என்னோடுசேர்த்து அனுப்பியதை அறியாத வீரர்கள் போர்செய்தற்குத் துணிந்து வருகின்றார்கள். யான் இவர்களை ஒருபொருளாக எண்ணேன். இவர்களை வெல்லுதல் எனக்கு மிக எளிய காரியமாகும்; அஞ்சற்க ” என்றான். காஞ்சன மலை வாசவதத்தையைத் தெருட்டி அவள் நடுக்கத்தைத் தீர்த்த னள். அவளும் நடுக்கொழிந்திருந்தாள். அப்பால் உதயணன் தன் நாட்டை நோக்கிப் பிடியைச்செலுத்தினன். அதுகண்டோர் யாவ ரும், “ உதயணன் வாசவதத்தையை அரசனிடத்தாவது இராசமா தேவியிடத்தாவது கொண்டுசெல்லாமல் தன் நாடுநோக்கிச் செல்லு கின்றனனே! இனி என்ன நேருமோ! ” என்று பகற்காலத்திற் சூரியனை இழந்தவர்கள் போலவே மிகவும் அஞ்சினர். செவிலித்தாய ரும் பாங்கிமாரும் மற்றையோரும் அவளுடைய செயல்களை நினைந்து நினைந்து சொல்லிச் சொல்லி அங்கங்கே பலவகையாகப் புலம்புவா ராயினர்.

சாங்கியத்தாய், எதிர்த்தோரை வென்றுகொண்டு திரிகின்ற யுகியை ஒற்றியடைந்தனர். அப்போது உதயணன் கொடுத்த ஒலையால் அல்விருவரும் ஒருவரைபொருவர் நன்கறிந்துகொண்டு மேல் ஆகவேண்டியவற்றை யுணர்ந்து சாதகனென்னும் குயவனுடைய மனையில் மறைந்திருந்தனர்.

நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை அரசனுக்கு அறிவித்தற்கு அஞ்சி நகரத்தார் இன்னது செய்வதென்றறியாமல் தங்கள் கையைப்பிசைந்து கொண்டு அங்கும் இங்கும் திரிவாராயினர்.

உதயணனால் விடுக்கப்பட்ட வராகன் மீண்டுவந்து அரசனுடைய படமாடக்கோயிலின் முதல்வாயிலிலுள்ள தோரணக் கம்பத்தின் அடியையடைந்து வாயில்காவலனைக் கண்டு, “அரசர் பெருமானுக்குச் சில செய்திகள் அடியேன் வணங்கித் தெரிவிக்கவேண்டுவதுண்டு; அதற்குச் சமயம்அறிந்து விரைந்து வருக” என்று சொல்லி நின்றான்.

நிற்கையில், உள்ளே சோதிடனொருவன் அரசனைநோக்கி, “காற்றும் மேகமும் கலந்த இந்நிமித்தமானது ஊருக்கு முதலில் துன்பத்தைத்தந்து பின்பு உமக்கு இன்பத்தைத் தரும்” என்று சொல்லவே அரசன், “அதுயாது?” என்று வினாவிப்பொழுது வாயில்காவலன் வந்து இறைஞ்சினன். அரசன், “வந்த காரியத்தைச்சொல்” என்று கட்டளையிட அவன் மீட்டும் வணங்கி, “வாசவத்தைக்கு அடித்தொண்டு செய்பவர்களுள் ஒருவனும் வல்வில் விளைஞனுமாகிய வராகனென்பவன் தான்வந்து இங்கே சிலவற்றைத் தெரிவித்துக்கொள்வதற்குச் சமயம் பெறவேண்டிப் புறத்தே நிற்கின்றான்; பல்லாண்டு வாழ்க” என்று இறைஞ்சினன். அரசன், “அவனை விரைவில் வரவிடுக” என்று சொல்ல, அவன் வராகனுக்கு அதனை அறிவித்தனன்; உடனே வராகன் உள்ளேவந்து, உலாவுமண்டபத்தில் உலாவாமல் முனைக்கோற் பெருந்திரைகுழந்த வட்டத்தினிடையே சிங்காதனத்திற் சிவந்த மேலாடையால் தாண்முதலைக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு தாமரைப்பூவைக் கையிலேந்திக் கதிரவன்போலவே வீற்றிருந்த அரசர்பிராணை எழுகோல் எல்லைக்கு அப்பால்கின்று நடுக்கத்துடன் வணங்கினான். அரசன் அவனது அச்சத்தோற்றத்தைக் கண்டு அவன் கருகி வந்த காரியம் மிகவும் கடுமையாக இருத்தல் வேண்டுமென்றெண்ணி அவனை இருகோலெல்லையுள் வரும்படி கட்டளையிட்டு, “வாசவத்தை பால் நிகழ்ந்த புதிய நிகழ்ச்சி வதேனுமுண்டோ?” என்று வினாவி

னன்; அப்போது அவன் யாதொன்றையுஞ் சொல்ல இயலாதவனாகி மீட்டும் இறைஞ்சினன். தான் மீட்டும் மீட்டுங் கேட்கவும் அவன் விடைகூறாமற் பின்னும்பின்னும் மயங்குதலைக்கண்டு, “நிகழ்ந்ததை அஞ்சாமற்சொல்” என்று அரசன் அவனுயிர்க்கு அபயங்கொடுத்தனன். அப்போது வராகன் தீயிற்பட்ட மெழுகுபோல் உருகிய முகத்தனாகி, “அரசர் பிரானுடைய ஆணையாலோ வேறொன்றாலோ விளங்கவில்லை; காற்றாலும் மழையாலும் தீயாலும் புறநகரும் அகநகரும் அணுகுதற்கு அரியனவாயின; அங்கங்கே பலர் போர்செய்தற்குப் புறப்பட்டனர். அந்நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு மிகவும் அஞ்சி வாசவதத்தையை இங்கே அழைத்துவருதற்கு ஏற்ற அரசன் காணப்படாமையின், நின் ஆற்றலானே, யாங்கள் செயலற்றோமாகி, இனிச் செய்யவேண்டுவது யாதென்று கருதி முன்னம் நளகிரியை அடக்கிய உதயணகுமரனைக் குறையிரந்து அவனுடன் பத்திராபதியின்மேலே ஏற்றினம்; ஏற்றியவுடன் அவன் பத்திராபதியைக் காற்றைப் போலவே செலுத்திக்கொண்டு, எம்மைப் பாராமலும் இந்நகரத்தை அடையாமலும் தன் நகரஞ் செல்லத் தொடங்கினன்; மாயிருஞ்ஞாலத்து மன்னுயிருண்ணுங் கூற்றைப் போன்றவராகிய நம்முடைய வீரர் ஆயிரத்தைஞ்ஞாற்றுவர் அஞ்சாமற்சென்று தடுத்தனர்; தடுக்கவும் அவனுடைய வீரர்வந்து போர்செய்து நம்மவர்களைக் கொன்று வீழ்த்தி வெற்றிபெற்றுத் திரியலாயினர். அப்பொழுதும் நான் அஞ்சி நில்லாமல் பத்திராபதியின் பின்னே விரைந்து சென்ற பொழுது உதயணன் என்னைநோக்கி, ‘நம்மரசர்பிரான் வாசவதத்தையை என்னிடம் ஒப்பித்து அனுப்பினமையால் நான் இவளுடன் என்னிடஞ் செல்கின்றேன்; என் வணக்கத்தை அவருக்குச் சொல்ல வேண்டும்’ என்று திசைநோக்கி இறைஞ்சிக்கூறிப் பிடியை நடத்திக் கொண்டு செல்வானாயினன்; தெரிவித்தற்கு வந்தேன்; இச்செயல் மாயம்போலும்! காவல! அருள்புரிக” என்று கூறினன்.

கேட்டவுடன் பிரச்சோதனனுக்குக் கண்கள் தீயைப்போலச் சிவந்தன. சூழ்ந்துநின்ற உறுதிச்சுற்றத்தார்களைச் சுடுபவன் போல அவன் பார்த்து, அருகேயுள்ள தூணைப்புடைத்து, பகைச்சிங்கத்தின் கொடுங்குரலைக்கேட்ட சிங்கவேற்றைப் போலப் பெருமுழக்கஞ் செய்து, “கொடியணி தேரும் குதிரையும் யானையும் வடிவேலிளையரும் வல்விரைந்தோடி, இப்புண்ணியவிழவிற் சமயம் பார்த்து ஒற்றி நம்முடைய சோர்வையறிந்து வாசவதத்தையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு நம்மை இகழ்ந்துசென்ற பகைவனைப் பிடித்துக்கொண்டு

விரைவில் வருக” என்று வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டனன்; அவர்களும் அப்படியே சென்றனர். அப்போது அங்கே பல மந்திரிமாருடனிருந்த சாலங்காயன், “உதயணன் வாசவதத்தையைப் பிடித்துச் சென்றது குற்றமாகாது; ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்து,

குலத்தினுங் குணத்தினு நலத்தகு நண்பினும்
நிலத்தினி னின்னொடு நிகர்க்குந னாதலின்
மேல்வகை விதியின் விழுமியோர் வகுத்த
பால்வகை யல்லது பழிக்குந ரில்லை. (க. 47: 137-40)

ஆதலால், இப்போது சினந்தணிதல் நலமாகும்” என்று சொல்லக் கோபந்தணிந்த பிரச்சோதனன், “இச்செய்தியை மற்றையோர் தெரிவித்தற்கு முன்னதாக நாமே பட்டத்தேவிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்றெண்ணி முரசறைகின்ற வள்ளுவமுதுமகளை வருவித்து, “இப்புனலாடு விழுவின்கண், மாலையில் மழைத்துளியில் நகரத்துக்குச் செல்லுதல் நன்றன்று; ஆதலால் இப்போது செல்லவேண்டாம்; காலையிற் செல்லுக; இஃது அரசன் கட்டளையென்று நீர்த்துறைநகரத்தார் அறியும்படி முரசறைவித்துத் தெரிவித்திடுக” என்று கட்டளையிட்டான். அவனும் அவ்வண்ணஞ் செய்தனன்; அப்பால் அரசன் முதற்பெருந்தேவியையடைந்து அங்கே பள்ளிகொள்ளானாகி அவளை நோக்கி, “வாசவதத்தையை உதயணனுக்கு மணஞ்செய்வித்து அவனுடைய நாட்டிற்கு அனுப்ப என்மனம் விரும்பியது; உனக்கு உடன்பாடுதானோ இது?” என்று கேட்டனன். அவள், “நளகூரியையடக்கி உமக்குமுன் கொணர்ந்து நிறுத்திய அன்றே அவனுடைய இளமைக்கோலமும் பிறவும் அவன் வாசவதத்தைக்குரியவனென்று நினைக்கும்படிசெய்தன; எனக்கு அச்செயலில் யாதொரு வெறுப்புமில்லை; விருப்பமே” என்று உவந்து கூறினள். அதனைக் கேட்டு உட்கொண்ட அரசன், நெருப்பிற்காய்ந்த நாராசத்தைக் காதிற் செறித்ததுபோல வாசவதத்தையின் பிரிவுச்செய்தியைப் பின்பு கூறினன்; கூறியவுடன் அவள்,

இசைகொள் சீறியாழின்னிசை கேட்ட
அசுண நன்மா வந்நிலைக் கண்ணே
பறையொலி கேட்டுத்தன் படிமறந் ததுபோல் (க. 47:241-3)

மூர்ச்சித்துப் பின்பு புலம்புவாளாயினள்; அரசன், தக்க காரணங்களைக்கூறித் தேற்றினன். அவள் சிறிது தெளிந்திருந்தாள்; மற்றைய அந்தப்புரமகளிர் வாசவதத்தையின் பிரிவாற்றாமல் பலவாறு புலம்பு

வாராயினர். பொய்கைக்கரைக்கண் விழாவிற்றாக அமைக்கப்பட்ட அப்புதிய நகரத்துள்ள மகளிர் பலரும் வாசவதத்தையைப் பிரிந்த மையால் திங்களையிழந்த விண்மீன்களைப்போலப் பொலிவில்லாத வர்களாய் விலாவித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

முன்னம் உதயணனைப் பிடித்துவரும்படி பிரச்சோதனனால் அனுப்பப்பட்ட போர்வீரர்பலர் நால்வகைப்படைகளுடன் சென்று கடல் புடைபெயர்ந்தாற்போலவே முன்பும் பின்பும் பக்கங்களிலும் வந்து தடுக்கையில் அங்கங்கே யூகியால் வைக்கப்பட்டுப் பதுங்கி யிருந்த வீரர்கள் அவர்களைவென்று மீளச்செய்தார்கள். பத்திராபதி உஞ்சேனைக்கு அப்பால் இரண்டுகாததூரஞ் செல்லுதற்குமுன், சூரியன் அத்தமித்தான் ; மதி தோன்றியது ; பிடி விரைந்துசென்றது ; அதன் அடியோசைக்கும் வேகத்திற்கும் வாசவதத்தை அஞ்சினள் ; அவளை நோக்கிக் காஞ்சனை, “ விதிப்படி உன்தந்தை மணஞ் செய்துகொடுக்கவில்லையென்கிற குறையையன்றி வேறுகுறையாதும் இலது ; நீ விரும்பிய அணிமுடியண்ணல் வலியவந்து உன்னை அடுத்தான் ; ஆதலால், நீ கவலையடையாதே ; பிடியின் வேகத்தால் சந்திரமண்டிலமும் நகரத்திரங்களும் விண்ணில் ஒருகிலையாக இராமற் சுழலுவனபோலத் தோன்றாநின்றன ; மலைகளும் மரங்களும் பிறவும் முகத்தைத் தாக்குதற்கு விரைந்து வருவனபோலவே மண்ணிற் காணப்படுகின்றன ; நீ ஒன்றையும் பாராமலிருப்பாயாக ” என்று அவளது நுதல்வேர்வையைத் துடைத்துக் கூட்டமாகச்செல்லுங் கருடப் பறவைகளுடைய சிறகுகளின் ஒலியைப்போலவே திம்மென ஒலிக்கும் பிடியின் அடியோசை கேளாதபடி அவள் காதிற் பஞ்சியைச் செறித்து அவளைத் தழுவிக்கொண்டனள். அப்போது பிடியானது,

பானைக் தமுகும் பணையும் பழுக்கிய
வாழைக் கானமும் வாரூலைத் தெங்கும்
பலவும் பயினு மிலைவளர் மாவும்
புன்னையுஞ் செருந்தியும் பொன்னினர் ஞாமுலும்
இன்னவை பிறவு மிடையற வின்றி
இயற்றப் பட்டவை யெரிகதிர் விலக்கிப்
பகலிருள் பயக்கும் படிமத் தாகி
அகல மமைந்த வயிர்மண லடுக்கத்துக்
காரேய் கணைக்கதிர்ச் சாரேய் சாலி
வரம்பணி கொண்ட நிரம்பணி றெடுவிடை
உழுவ ரொலியங் களமர் கம்பலும்

வளவய விடையிடைக் களைகளை கடைசியர்
 பதலை யரியல் பாசிலைப் பருகிய
 மதலைக் கிளியின் மழலைப் பாடலும்
 தண்ணுமை யொலியுந் தடாரிக் கம்பலும்
 மண்ணமை முழுவின் வயவ ரார்ப்பும்
 மடைவாய் திருத்து மள்ளர் சும்மையும்
 இடையற வின்றி யிரையாறு தழீஇ
 வயற்புலச் சீறா ரயற்புலத் தணுகி
 மருதந் தழீஇய (க. 48 : 151 - 70)

அம்மருத்திணையைக்கடந்து விரைந்து சென்றது. செல்லுகையில்
 வயந்தகன், “இங்கே தோன்றும் அருட்டநகரத்தார் இதன் ஓசை
 பைக் கேளாதபடி இந்நகரத்தின் வலப்பக்கமாகவுள்ள பெருவழியில்
 இதனைச் செலுத்துதல் நன்று” என்று உதயணரிடம் தெரிவிக்கவே
 அவன் அவ்வாறு செலுத்தினன்; அப்போது அப்பிடி,

இறங்குகுர விறடி யிறங்குகடை நீடிக்
 கவைக்கதிர் வரகுங் கார்பயி லெள்ளும்
 புகர்ப்பூ வவரையும் பொங்குருலைப் பயறும்
 உழுந்துங் கொள்ளுங் கொழுந்துபடு சனையும்
 தோரையுந் துவரையு மாயவும் பிறவும்
 அடக்க லாகா விடற்கரு விளையுட்
 கொல்லை பயின்று வல்லை யோங்கிய
 வரையி னருகா மரையா மடப்பிணை
 செருத்தற் நீம்பால் செதும்புபடப் பிலிற்றி
 வெண்பூ முசண்டைப் பைங்குழை மேயச்
 சிறுபிணை தழீஇய திரிமருப் பிரலை
 செறியிலைக் காயா சிறுபுறத் துறைப்பத்
 தடவுநிலைக் கொன்றையொடு பிடவுதலைப் பிணங்கிய
 (க. 49 : 104 - 16)

முல்லைத்திணையையும்,

ஈரமில் குறவ ரிதண்மிசைப் பொத்திய
 ஆரத் துணியொடு காரகில் கழுமிய
 கொள்ளிக் கூரெரி வெள்ளி விளக்கிற்.
 கவரிமா னேறு கண்படை கொள்ளும்
 தகரங் கவினிய தண்வரைச் சாரல்
 நறையு நாகமு முறையிரு வேரியும்
 வருக்கையு மாயும் வழையும் வாழையும்

மருப்பிடை நிவந்த வாசினி மரமும்
 பெருஞ்செண் பகமும் பிண்டியும் பிரம்பும்
 கருங்காற் குறிஞ்சியுங் கடிநாள் வேங்கையும்
 சுள்ளியுஞ் சூரலும் வள்ளியு மரலும்
 வால்வெள் வசம்பும் வள்ளிதழ்க் காந்தளும்
 பால்வெண் கோட்டமும் பனிச்சையுந் திலகமும்
 வேயும் வெதிரமும் வெட்சியுங் குளவியும்
 ஆய்பூந் தில்லையு மணிமா ரோடமும்
 ஆரமுஞ் சந்து மகிலுந் தமாலமும்
 ஏரில வங்கமு மேலமு மிருப்பையும் (க. 50 : 17 - 33)

செறிந்த குறிஞ்சித்தீணையையும்,

விஞ்சையம் பெருமலை நெஞ்சகம் பிளந்து
 கல்லுட் பிறந்த கழுவாக் கதிர்மணி
 மண்ணுட் பிறந்த மாசறு பசும்பொன்
 வேயுட் பிறந்த வாய்கதிர் முத்தம்
 வெதிரிற் பிறந்த பொதியவி முருநெல்
 மருப்பினுட் பிறந்த மண்ணு முத்தம்
 வரையிற் பிறந்த வயிரமொடு வரன்றி

 முடந்தாட் பலவின் குடம்புரை யமிழ்தமும்
 நெடுந்தாண் மாலி நெய்ப்படு கனியும்
 கருந்தாள் வாழைப் பருங்குலைப் பழனும்
 பெருந்தேன் நெடுடையலும் விரைந்துகொண் டளேஇ
 நறவஞ் சாரற் குறவர் பரீஇய
 ஐவன நெல்லுங் கைவளர் கரும்பும்
 கருந்தினைக் குரலும் பெருந்தினைப் பிறங்கலும்
 பாவை யிஞ்சியுங் கூவைச் சுண்ணமும்
 நாகத் தல்லியு மேலத் திணரும்
 கட்சா லேகமு முட்கா ழுகிலும்
 குங்குமத் தாதும் பைங்கறிப் பழனும்
 கிழங்கு மஞ்சளங் கொழுங்காற் நகரமும்
 கடுப்படு கனியுங் காழ்த்திப் பிலியும்
 சிற்றிலை நெல்லிச் சிறுகாய்த் துணரும்
 அரக்கின் கோலோ டன்னவை பிறவும்
 ஒருப்படுத் தொழியாது விருப்பி னேந்தி
 மலைவயிற் பிறந்த மாண்புறு பெருங்கலம்
 நிலைவயின் வாழ்நர்க்குத் தலைவயி னுய்க்கும்

பகர்விலை மாந்தரி னுகர்பொரு ளடக்கி
 பன்மலைப் பிறந்த தண்ணிற வருவிய
 அமலை யருங்கல மடக்குபு தழீஇத்
 தன்னிற் கூட்டிய தானைச் செல்வமோ
 டிருகரை மருங்கினும் பெருகுபு தழீஇ
 அணிக் குருக் கத்தியு மதிரலு மனுக்கி
 மணிச்சையு மயிலையு மெளவலு மயக்கி
 ஞாழலும் புன்னையும் வீழ நூக்கிக்
 குருந்துங் கொன்றையும் வருந்த வணக்கித்
 தடவும் பிடவுந் தாழச் சாய்த்து
 முளவு முருக்கு முருங்க வொற்றி
 மாவு மருதும் வேரறப் புய்த்துச்
 சேவுங் குரவுஞ் சினைபிளந் தனோந்து
 நறையு நாகமு முறைநடு முருக்கி
 வழையும் வாழையுங் கழையுங் கால்கீண்
 டாலு மரசுங் காலொடு துளக்கிப்
 புன்கு நாவலும் புரள வெற்றிக்
 கொங்கார் கோடலோடு கொய்யல் குழைஇ
 அளிச்சமு மசோகமு மடர வலைத்துப்
 பனிச்சையும் பயினும் பறியப் பாய்ந்து
 வள்ளியு மரலுந் தன்வழி வணக்கிப்
 புள்ளி மாலும் புல்வாய்த் தொகுதியும்
 ஆமா வீனமுந் தாமா ரோடி (க. 51 : 8-56)

வரும் நருமதையாற்றையுங் கடந்து செல்லும்பொழுது, வயந்தகன்
 விண்மீன்களைப் பார்த்துக் காலவெல்லையை அளந்து கூறினன். உத
 யணன் விரைவாகப் பிடியை நடத்தியபொழுது, அரத்தின் நுதி
 போன்ற பருக்கைக் கற்களாலாகிய முரம்புகளைபுடைய பாலைநிலம்
 காணப்பட்டது ; “ எயினர் இதிலுள்ள தூர்க்காதேவியின் கற்சிறைக்
 கோட்டத்தின் ஒருசார் ஒடுங்கி மறைந்திருந்துகொண்டு, இவ்வழியே
 செல்லும் வணிகர் திரளையும் மற்றவர்களையும் வருத்திப் பொருள்
 களைப் பறித்துக்கொள்ளும் நடுகல்லுழியையும் இறந்தவர்களின் உடம்பு
 களை அவர்கள் தழைகளால்முடி அவற்றின்மேற் குவிக்கப்பட்டிருக்
 கும் கற்குவியல்களைபுடைய இடங்களும் சிறுதூறுகள் பிணங்கி
 யிருக்குமிடங்களும் கொல்லப்பட்ட ஆட்களைச் சும்மாபோகட்டுவிடும்
 குழிகளும் இவைபோன்ற பிறவும் மிக்கதாய்த் தட்பக்காலத்தும்
 வெப்பம் நீங்காததாய்,

ஓமையு முழிஞ்சிலு முலவையு முகாஹம்
 கடுவுந் தான்றியுங் கொடுமுட் டொடரியும்
 அரவு மரசு மாரு மாத்தியும்
 இரவு பிண்டுங் குரவுங் கோங்கும்
 கள்ளியுங் கடம்பு முள்ளியு முருக்கும்
 தணக்கும் பலாசுங் கணைக்கான் ஓமையும்¹
 ஈங்கையு மிலவுந் தேங்காய் நெல்லியும்
 வாகையும் பிறவும் (க. 52: 37-41)

ஆகிய மரங்களை யுடையதாய்த் தோன்றும் இப்பாலைத்திணைப் பெரு வழியிற் பகலிற்செல்லுதல் இயலுவதன்று; இரவிலேயே செல்ல வேண்டும்” என்று வயந்தகன் கூறினன்; உதயணன் பிடியை விரைவாக நடத்தினன்; அப்பொழுது அவனுடைய யாழ் கட்ட வீழ்ந்து வீழ்ந்து¹ முங்கிற்காட்டில் ஒருமுங்கிலிற் சிக்கிக்கொண்டது.

அதனையறிந்த வயந்தகன், “நின்யாழ் கீழே விழுந்தது; பிடியை நிறுத்துக” எனவே உதயணன், “பிடி எண்ணூறு விற்கிடைத்தூரம் வந்துவிட்டது; இனி நம்மாற் செய்யற்பாலது யாதொன்றுமில்லை; தந்ததெய்வம் தானே தரும்” என்று சொல்லிப் பறந்து செல்வது போலத் தோற்றும்படி பிடியை விரைவாக நடத்தினன்; உடனே காலவேகமென்னும் நோய் கனற்ற அப்பிடி மெல்லச் சென்று பிரச் சோதனனுடைய நாட்டின் எல்லையாகிய ஐந்தாற்றினுள் மெலிவுறுவ தாயிற்று. அதனையறிந்த உதயணன் வயந்தகனிடம், “இப்பிடி நோயால் மெலிவுற்றது; இனி வீழ்ந்துவிடும்; காஞ்சனையுடன் நீ பின்பக்கத்து வழியே இறங்குவாயாக” என்று கூறித் தான் வாசவ தத்தையைத் தழுவிக்கொண்டு,

உமையொடு புணர்ந்த விமையா நாட்டத்துக்

கண்ணணங் கவிரொளிக் கடவுள் போல (க. 53: 15-6)

அதன் தலைப்பக்கத்துவழியே மெல்ல இறங்குகையில், அப்பிடி சாயாமற் காலைப் பரப்பிக்கொண்டு, “நான் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்க” என்று உதயணனை வணங்குவதுபோலத் தன்தலை அவன் காலிற்படும்படி வீழ்ந்தது; உதயணன் அதுவீழ்ந்த இயல்பையும் அதுநோக்கிய திசையையும் நிமித்தநூல்வழியே ஆராய்ந்துபார்த்து, முதலில் தனக்குத் துன்பமுண்டாகுமென்றும் அப்பால் அத்துன்பம் நீங்கப்பெற்றுத் தன்இடத்தைத் தான் அடைதல் கூடுமென்றும் தெரிந்துகொண்டான். பின்பு அதனுடைய மணிகள், புரோசைக்கயிறு,

¹ இக்காட்டின்பெயர் பஞ்சவனமென்பது; உத்தோதய. உதயண.

தவிசு, கடித்தகமென்பவற்றைக் களைந்து வேறிடத்தே வைத்தான் ; வைத்தபின், “ இதனுயிர் விரைவில் நீங்கும் ” என்று வயந்தகானுக்குச் சொல்லிவிட்டுத் தான் அதன் மத்தகத்தைச் சார்ந்து உடம்பு குளிரும் படி அதனைத் தைவந்தான் ; இறுதிக்காலத்திற் சொல்லுகற்குரிய உறுதியாகிய ஒம்படை மொழிகளைக் கூறி, நற்கதியை யடைவிக்கவேண்ணிப் 1 பஞ்சமந்திரத்தை அதன்செவியில் உபதேசித்துவிட்டு, “ இப்பிறப்பில் என்னுடைய துயரத்தைத் தீர்த்த பிடியே ! வருபிறப்பில் என்னோடு உடன்வாழ்வாயாக ” என்று கண்ணீர்த்துளியுடன் சொல்லித் தாங்கமுடியாத மனக்கவலைபுடையவனாகி, வயந்தகனை நோக்கி, “ இவ்விருவரையும் துயிலச்செய்து பாதுகாத்திடுக ” என்றுசொல்லி வில்லையும் அம்பையும் அவன்கையிற் கொடுத்துவிட்டுக் கேடகத்தையும் வாளையும் தான் கைக்கொண்டு யானைக்கு நீர்க்கடன் கழித்தற் பொருட்டு அங்கே நீர்கிலையுளதோவென்று தேடித்திரிபவன் ஓர் அம்புவீழ் தூரத்தில் ஒரு புட்கரணியைக் கண்டனன்.

அப்பொழுது வெள்ளிமுனைத்துத் தோன்றியது ; தோன்றவே உதயணன் வாள்முதலியவற்றை அப்புட்கரணியின்கரையில் வைத்து விட்டு அதில் ஆடித் தன் நியமங்களை நிறைவேற்றிப் பிடி நல்ல கதியை அடையக் கடவதென்று அதற்கு நீர்க்கடனாற்றி வயந்தகனை அடைந்து, “ இனிப் பகற்காலத்தில் யாம் மறைந்திருக்க வேண்டிய இடத்தை அறியவேண்டுவது இன்றியமையாதது ” என்று சொல்லி ஆலோசிக்கையில் வயந்தகன், “ இவ்விடம் நாட்டுச்சந்தி ; அன்றியும் காட்டகத்துறையுங் கடுவினை வாழ்க்கை வேட்டுவர் பயிலுமிடம் ; ஆதலால், இந்த இடம் இருத்தற்குத் தகுதியுள்ளதன்று ; இனி இரண்டுகாத வழித்தூரம் சென்றால் நம்மவர் இருக்கும் நகரத்திற் குச் செல்லும் வழியை நாம் அறிந்து செல்லலாம் ” என்று சொன்னான். கேட்ட உதயணன் தன்கையிலிருந்த வாளையும் கேடகத்தையும் அவன்கையிற் கொடுத்துவிட்டு அவன் கையிலிருந்த வில்லையும் அம்பையும் தான் வாங்கிக்கொண்டு காஞ்சனமாலையை நோக்கி, “ இனி வாசவதத்தையை எழுப்பிக்கொண்டு நடந்துசென்று துன்பமில்லாத இடத்தை யாம் அடையவேண்டும் ” என்றனன். காஞ்சனமலை அவளை எழுப்பி நடந்துவரும்படி வேண்டினள். அப்போது பூமாலையையும் பாரமாக நினைத்து மெலிபவளாகிய வாசவதத்தை உதயணன்பாலுள்ள காதன்மிகுதியால், தன் மென்மையை அறியாமல் ஊக்கத்தோடு நடந்து வருகையில், அவளுடைய முன்

னிடத்தை உதயணனும் பின்னிடத்தை வயந்தகனும் பக்கத்தைக் காஞ்சனையும் காத்துக்கொண்டு சென்றனர் ;

கொடிப்படை கோமக னாகக் கூழை
வடுத்தீர் வயந்தகன் வாள்வலம் பிடித்துக்
கடித்தகப் பும்படை கைவயி னடக்கிக்
காவல் கொண்ட கருத்தின னாகப்
புரிசைச் சுற்றங் காஞ்சனை யாக (க. 53 : 138-42)

வாசவதத்தை விரைவாக நடந்துசென்றனர். செல்லுகையில், அனிச்ச மலரை மிதிப்பினும் நடுங்குதல் நீங்காத அவளுடைய கால்கள் கொப் புளங்கொண்டு வருந்தின. அதனையறிந்த உதயணன், “இவள் வருந்தினள் ; இனிச் செல்லுதல் முறையன்று ; மறைந்து தங்குமிடத்தை விரைந்தறிவாயாக” என்றுசொல்ல, வயந்தகன் சென்று பார்த்து அவ் விடத்தே ஒரு பொய்கையையும் அதன்கரையில் கிளைகள் பக்கத்தில் தாழ்ந்திருத்தலால் உள்ளிடம் புறத்தோர்க்கு அறிவரியதாகவும் புள்ளினமும் புகுதற்கரிதாகவுமுள்ள முள்ளிலமரப்போதும்பரையும் கண்டு தெரிவித்தான் ; இருவரும் அவ்விடம் இருத்தற்குரியதென்றெண்ணி அந்த இடத்தைத் தூத்து இலைகளாற் படுக்கையமைத்து வாசவதத்தையைத் துயிற்றிக் காஞ்சனையை அங்கேயிருக்கச் செய்து விட்டுத் தாம் புறத்தே நின்று பாதுகாப்பாராயினர்.

அப்பொழுது சூரியன் அத்தமித்தான் ; சந்திரன் உதித்தனன். விலங்குகளும் பறவைகளும் எங்கும் ஒன்றோடொன்று பகைத்து முழங்கத்தொடங்கின. வயந்தகன், “அரசே ! உருமண்ணுவா உறையும் சயந்தீநகரத்தை இனி யாம் அடையலாமென்றாலோ இருட்கால மாதலால் வழியிற் பலவகையான துன்பங்கள் நமக்கு உண்டாகும் ; மிக மெல்லியளாகிய வாசவதத்தையும் வருந்துவாள் ; ஆதலால் யூகிக்கு அனுகூலங்களைச்செய்துகொண்டு பார்த படையோடு இடவகன் தங்கியிருக்கும் புட்பகநகரத்தை இவ்விருளிலேயே அடைந்து சேனைகளுடன் காலையில் வருவேன் ; அதுவரையில் பாதுகாத்துக்கொண்டு இவ்விடத்தே இருந்திடுக” என்று கூறினன். கேட்ட உதயணன் இடவகனும் தானுமேயறிந்த ஓரடையாளச்செய்தியை அவனுக்குச்சொல்லி, “உன்னை நம்பும்படி இச்செய்தியை முதலிற் சொல்லிவிட்டு அப்பால் வாசவதத்தையை உச்சையிலிருந்து யான் பிடிமேலேற்றிப் போந்தது முதல் இவ்விடத்தே வந்து தங்கியிருத்தலுதியாகவுள்ள செய்திகளைக் கூறிச் சேனைகளைத்

தொகுத்துக்கொண்டு காலையில் வருவாயாக” என்று சொல்லி அவனை அனுப்பிவிட்டு, வாசவதத்தையின் காட்சியையே அத்துன்பக் கடலைக் கடத்தற்குப் புணையாக எண்ணிக் கணையோடு திரிதரு காமன் போலத் தான் உலாவிக்கொண்டு, அவளைக் காஞ்சனமாலையோடு துயில்வித்துத் தான் வானை வலத்தேயேந்திப் பாதுகாப்பவனாகி முன்புறத்தே நின்றான் ; இந்நபு புலர்ந்தது.

அப்பால், உதயணன் கண்களைக் கழுவிக் காலைக்கடனை முடித்து விட்டுத் தன்னுடைய தனிமையை நினைந்து வருந்துபவனாகிச் சேனையுடன் வயந்தகன் வருதலைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். அப்பொழுது, குடும்பெற்றியையும் கூருளியன்ன வல்வாயையுமுடைய வயவனென்னும் பறவையொன்று இலவமரத்தின் உச்சியிற் பலமுறை ஒலித்தது. அதனைக்கேட்ட உதயணன், “இனி விரைவிற்பனைப் படைப் படை வருமென்பதை இது தெரிவிக்கின்றதே” என்று அச்சங்கொண்டவனாகி அம்பைத் திருத்தி வில்லை இடக்கையிற் றாங்கிக் கொண்டு நிற்பானாயினன் ; அப்பொழுது, பத்திராபதி வீழ்ந்த மலைச் சாரற்காட்டிலுள்ள சிற்றூர்களில் உறைப்பவர்களும் அவ்வழியே செல்லுபவர்களை வருத்தி அவர்களுடைய அரும்பண்டங்களைக் கவர்ந்து சிறுவிலைக்கு விற்பவர்களும் இன்னும் பற்பல தீச்செயல்களை உடையவர்களுமாகிய சவரரும் புளிஞரும் கூடிநின்று அடிச்சுவடுகளை உற்றுநோக்கிக்கொண்டே வந்து யானையின் அடிச்சுவட்டைக்கண்டு, “இங்கே நடந்துசென்றது காட்டுப் பிடியன்று ; காட்டுப் பிடியே” என்று அதன் உதிரம் வீழ்ந்தவழியே ஓடிச்சென்று பார்த்தனர் ; பார்க்கையில், பிடிவீழ்ந்து கிடத்தலையும் அதனயலில் தோன்றும் மகளிர் ஆடவர்களின் காற்சுவடுகளையுங்கண்டு, “நேற்று இருளில் இவ்வழியே சென்றவர்களுடைய அடிச்சுவடுகள் இவை ; இனி அவர்களை யாம் காணுதல் அரிது” என்றுபரபரப்பு அடங்குகின்றனர் ; அப்பொழுது, அங்கே யுண்டான புட்குரலொன்றைக் கேட்ட நிமித்திகனாகிய முதிய வேட்டுருவன் அவர்களை இகழ்ந்து கூறி, “இப்பொழுதே நாம் செல்வோமாயின், பெரும்பொருளையுடைய ஒரு தலைவனைக் காண்போம் ; முகலில் அவன் நம்மைத் தன்புறுத்திப் பின்பு நம் கையில் அகப்படுவான்” என்று கூறினன் ; கேட்ட அவர்கள் உடனே புறப்பட்டு,

வான்மரப் பொதும்புங் கானமுங் கடறும்
முழைவளர் குன்றுங் கழைவளர் கானமும்
பயம்பும் பாழியு மியங்குவனர் வதியும்
முதுமரப் பொத்தும் புதுமலர்ப் பொய்கையும்

இனையவை பிறவு மனையவ ருள்வழிச்
செருக்கய லுண்கட் சீதையைத் தேர்வுழிக்
குரக்கினத் தன்ன பரப்பின ராகி (க. 55 : 104-10)

ஊன்றி ஊன்றிப் பார்த்துக்கொண்டே செல்லுகையில், உதயணனைக் கண்டனர்; பலவகைப்பட்ட ஒலிகளையும் எழுப்பினர்; நாற்புறமுஞ் சூழ்ந்து தாக்கினர். அதனைக்கண்டு நடுங்கும் வாசவதத்தையைப் பாதுகாக்கும் வண்ணம் காஞ்சனமாலையிடஞ் சொல்லிவிட்டு, உதயணன் புறத்தே வந்து ஒருகோங்கமரத்தின் அடியையடைந்துநின்று வில்லை வளைத்து அவர்கள்மீது அம்புகளைத் தொடுத்துத் தொடுத்து வருத்துவானாயினன்; அதனைக்கண்டும் அவர்கள் சிறிதும் அஞ்சாமல் அவனை நெருங்கி, “பிடி வீழ்ந்தவுடன் யாம் பிழைக்கலாமென்று நீ ஒளித்தவந்தவனல்லையோ? உன்னுயிரை உண்பேம்; எங்கே செல்லுகின்றாய்? நீ யாவன்? உண்மையைச் சொல்வாயாக” என்று கொடிய மொழிகளைக் கூறி அவன்மீது அம்புகளைத் தூவினர். அவன் சிறிதும் அஞ்சாது அவற்றை விலக்கி, அவர்கள் மெய்யைத்துளைத்துக் கொண்டு பூமியிற் புதைபும்படி அம்புகளை யெய்தினன்; நாற்பத்தொன்பது மறவர்கள் இறந்தனர்; இறக்கவே அச்சமுற்று எஞ்சியவர்கள் ஆற்றாராக, “அழகிய வடிவத்தோடு நம்மைக் கொல்வதற்கு இம்மலையிடத்தே வந்த காலமே இவன்?” என்று சொல்லி அவனுடைய வில்லுக்கு எதிரே நின்றற்கும் ஆற்றவில்லாதவராகி நிமித்தங்கூறிய முதியவனைப் பலவாறு பழித்துக்கொண்டே மீட்டும் உதயணனை வளைத்து நின்றார்கள்.

பின்பு அவர்கள், மேலே செய்வது இன்னதென்பதை அறியாதவர்களாகி, “இவன் ஒருவன்; யாம் பலராயிருந்தும் இவனால் அழிக்கப்பட்டோம்; மேலே யாம் செய்யவேண்டியவற்றை அறிந்து கூறுமின்” என்று பறவைநிமித்தங்கூறுவோனைக் கேட்ப, “இலவம்போதும்பரைச் சூழ்ந்த இடங்களை நீங்கள் தீக்கு இரையாக்கிவிட்டு உள்ளே யிருப்பவர்களைப் புறப்படச்செய்து துன்புறுத்துங்கோள்” என்று கூறினன். உடனே எல்லாப் பக்கங்களிலும் தீயை மூட்டிவிட்டு ஒரு சிங்கத்தைப் பல நரிகள் சூழ்ந்ததுபோல அவர்கள் உதயணனைச் சூழ்ந்துநின்று துன்புறுத்தினார்கள். அதனைக்கண்ட வாசவதத்தை துயரமடைந்தாள். அப்போது உதயணன், “காஞ்சனமாலாய், இவளை அழைத்துக்கொண்டு வேறொருபக்கத்தின்வழியே செல்வாயாக; யான் இவ்வழியே சென்று அவர்களை வென்று மீள்வேன்” என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டுத் தான் குகையினின்றும் வெளிப்படும்

புலிபோல் முள்ளிலவமரப்பொதும்பரினின்றும் புறப்பட்டனன். வேடர்கள், அத்தியாளியைக்கண்ட யானைகள்போலவே அஞ்சி நீங்கினர். அப்பொழுது வாசவதத்தையை மெல்ல நடத்திக்கொண்டு உதயணன் புறப்படுவானாயினன். அவ்வேடர்கள் திரும்பவும் நாற்புறமும் வந்துநெருங்கி அவனது விற்போர் அடங்கும்படி பொருது வில்நாணை அறுத்தனர் ; அறுக்கவே யாதொன்றையும் செய்வதற்கு இயலாமையால் வலையிற் சிக்குண்டு அகப்பட்ட சிங்கம்போன்று செய்தற்குரியது இன்னதென்பதை அறியாதவனாகிப் பாரதப்போரிற் பல வீரர்க்கு இடையில் கர்ணனால் நாணற்றுப்போன வில்லோடு தனியே நின்று போர்செய்த அபிமன்னுவைப்போலவே உதயணன் அவர்களெய்யும் அம்புகளை வில்லாலே விலக்கிக்கொண்டு நின்றனன் ; அதனைக்கண்டு ஆற்றாதவளாகிய வாசவதத்தை நடுநடுங்கித்தான் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களைக் களைந்து, “இவற்றை வேட்டுவர்கையிற்கொடு” என்று காஞ்சனமாலையின்கையிற் கொடுத்துவிட்டு வேடரைநோக்கி, “நீங்கள் வருத்தாதீர்கள்” என்று கூறியழுதனள். காஞ்சனமலை, “இவற்றை வேடர்கள் கையிற் கொடுமாயின் கொடுத்துன்பம் விளையும்” என்று கூறி ஆபரணங்களை உதயணன் கையிற்கொடுத்தனள்.

அதுகண்ட வேடர், “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்ப உதயணன், “வேடர்களே ! உதயணனுடைய வாணிகர் யாங்கள் ; வத்தவநாட்டினின்றும் பிரச்சோதனனது நாடுசென்று பொருள்களையீட்டி அவற்றைப் பிடித்து ஏற்றிக்கொண்டு வந்தோம் ; வழியில் அப்பிடி வீழ்ந்து வீடவே அப்பொருள்களை இருளில் ஒரு சோலையிடத்திற் புதைத்து அடையாளமிட்டிருக்கின்றோம். அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளுதலில் உங்களுக்கு மனமிருப்பின் இக்கொலைத்தொழிலை ஒழிமின் ; எம்முடன்வரின் அப்பொருளைக் காட்டுவோம்” என்று கூறினன்.

“உதயணனுடைய வாணிகர் யாங்கள்” என்ற சொல்லைக்கேட்ட வேடர்களின் தலைவன் சினம்தணிந்து தன்வில்லை மடக்கிக்கொண்டு போர்செய்யும் ஏனையோர்களையும் அடக்கினான் ; ஆபுதங்களைத் தூரத்திற்போடும்படிசெய்து மேலாடையால் உதயணனது முன்கையைக் கட்டி, “அப்பொருளைக் காட்டுதற்கு எழுவாயாக” என்று கூற, உதயணன் அந்த இடத்தைப் பார்ப்பவன்போலவே விரைந்து சிறிதுதூரஞ்சென்றுபார்த்து, “நாம் பாலைநிலத்து வழியே வந்தமையால் மெலிவுற்றுத் தங்கிய சோலையொன்றில் அவற்றைப் புதைத்தோம் ; நீங்கள் மூட்டிய நெருப்பாலும் புகையாலும் புதைத்த இடத்தைக்காணமுடிய

வில்லை; இவ்வழல் ஆறும் அளவும் நீங்கள் சும்மா நில்லுங்கள்” என்று கூறினன்; அவர்கள் மனந்தெளிந்து, “அழலவிர்தபின்பு நீ காட்டாயாயின் உன்னைக் கொன்றுவிடுவோம்” என்றனர்.

அதனையறிந்து வாசவதத்தை மிகவும் நடுங்கி அழுதனள். உதயணன், “யாம் புதைத்த ஆபரணங்களைப் பெறுதற்கு விருப்பமிருப்பின், எமது கைக்கட்டை அவிழ்த்து விடுங்கள்; இவளுடைய துயரத்தை நீக்கிப் புதைத்திருந்தவுடன் ஆபரணங்களைக் காட்டுவோம்” என்ற கூற, அவர்கள், “சொல்லியவண்ணஞ் செய்யானாயின் இவன்பிழைத்தற்கு வழியில்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டு மையணியாணையைத் தடுத்துத் தழும்பிய அவன் கைகளின் கட்டை அவிழ்த்து விட்டு அவனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். உதயணன் இனிய மொழிகளால் வாசவதத்தையைத் தேற்றித் தன் மெல்லிய கரத்தால் தைவர அவள் கண்களினின்றும் நீர்த்துளிகள் சிந்தின. ஒருவரையொருவர் நோக்கி அவலங்கொண்டு நிற்பாராயினர்.

இவர்கள் இப்படியிருக்க, கன்றைப்பிரிந்த கறவையைப்போல உதயணனு பிரிவாற்றாமல் அவன் கட்டையால் இருளிற்சென்ற வயந்தகன் புட்பகநகரத்தை அடைந்தனன்.

அங்கே இடவகன், “உதயணனுடைய குணமிகுதிகளையெல்லாம் அறிந்த பிரச்சோதனனுடைய தமர் உதயணன் எல்லாவற்றிலும் சிறந்து மிக்க செருக்குடையவனாக இருத்தலால் அவனை எப்படியேனும் அடக்கிவிட வேண்டுமென்றெண்ணி உள்ளே ஆபுதங்களைப் பரப்பிய பொய்நிலமொன்றைக் காட்டி அதில் அவனை வீழச் செய்தனர்” என்னும் பொய்மொழியைச் சிலர் கூறக்கேட்டு மிகுந்த கவலையை புடையவனாக, “இச்செய்தி உண்மையாயின் யாம் உயிர்துறப்பேம்” என்று எண்ணி, உச்சைனி நகர்சென்று நிகழ்ந்ததை அறிந்துவரும் ஆற்றலையுடைய ஒற்றனொருவனை வருவித்து அவனிடம் அச்செய்தியைக்கூறி அந்நகருக்கு அனுப்புதற்கு வந்து நின்றான். அந்தச் சமயத்தில், அங்கு எதிரே வந்த வயந்தகனை அவன் கண்டு, தோழனாகிய உதயணன் உயிரோடிருத்தலை முதலில் அறிந்து மனமுவந்து, முத்தியிலகத்தைப் பெற்றவன்போல இன்புற்று உதயணனுடைய சௌக்கியம் முதலியவற்றை விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டு அவன் வந்த காரியத்தை அறிந்து ஆராய்தற்கு அவனோடு தனியே சென்றான். உச்சைனிநகரத்தே நிகழ்ந்த நீர்விழவிற்பிரச்சோதனனுடைய சோர்வையறிந்து வாசவதத்தையைப் பிடிமீதேற்றிக்கொண்டு இருளிற் போந்தது முதலிய செய்திகளையும் உதய

னன் கூறிய அடையாளச்செய்தியையும் வயந்தகன் கூறினன். அவற்றைக்கேட்ட இடவகன், “சேனைகளை அமைத்து யாம் விரைந்துசெல்ல வேண்டும்” என்று எழுந்து, உதயணனுக்கும் வாசவதத்தைக்கும் வேண்டிய ஊர்திகள் முதலியவற்றுடன் பின்னே வரும்படி வேலைக்காரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டு வயந்தகனுடன் புறப்பட்டுச் சேனைகளோடு சென்று உதயணன் இருந்த முள்ளிலவம்பொதும்பரையடைந்தனன்.

அங்கே உதயணனுடைய அம்புகளால் வீழ்ந்த வேடர்களின் இரத்தத்தையுண்டு மரங்களின்மீது அங்கங்கே யிருந்த காககைக் கூட்டங்களையும் கழுசின்கூட்டங்களையும் புகைப்படலத்தையுங் கண்டு, “இது நம் இறைவன் இருந்த இடம்; அவனுக்கு ஏதோ ஒருதுன்பம் நேர்ந்ததுபோலும்; யாம் உயிரை விடுதலே நலம்” என்று வயந்தகன் புலம்பினன். இடவகனும் வருந்துவாயினன். அப்போது உடன்வந்த படைவீரர், அங்கனம் நடந்திருக்கமாட்டாதென்பதைத் தக்க காரணத்துடன் சொல்லி அவர்களுடைய வருத்தத்தைப் போக்கி அப்பாற் சிறிது தூரம் அழைத்துச் செல்லுகையில், வாசவதத்தையுடன் உதயணன் நின்றலையும் வேடர்கள் சூழ்ந்து நெருக்குதலையுங் கண்டு சிறிது ஆறுதலுற்றனர். குதிரைவீரரும் யானைவீரரும் விரைந்துவந்து வேடர்களை வருத்தத்தொடங்கினர். அப்போது, “நீங்கள் விரைவில் ஓடிப்போயின்; போகிராயின் உங்களுயிர் இப்போதே கெடுமென்று ஒருபறவை தெரிவிக்கின்றது” என்று முன்பு நிமித்தங்கூறிய முதுமகன் வேடர்க்குக் கூறினன். கூறியும் அவர் அதனைமதியாமல் துத்தரிக்கொம்புகளை ஊதி முழக்கினர். உதயணன் அங்கேவந்தோர் தம்மவரென்பதைபறிந்தும் அதனை வெளிப்படுத்தாமல் மனத்தில் அடக்கிக்கொண்டு அவ்வேடர்களை நோக்கி, “இங்கே வந்தபடை தும்முடையதோ பிறருடையதோ?” என்று வினாவினன்; வினாவே, “இப்படை உதயணன் மந்திரியாகிய இடவகன் படை; நீ எம்மோடு வா; வாராயரின் இப்படையால் துன்புறுவை” என்று தம் உருவை மறைத்துக்கொண்டு சிலர் போன இடந் தெரியாதபடி ஓடியேபோயினர்; சிலர் புல்லிலும் புதரிலும் மறைந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொண்டனர்; சிலர்மட்டும் எதிர்த்துப் போர்செய்து நின்றனர். அங்கனம் நின்றவர்களை இடவகன்வீரர் ஆயுதங்களாற் பலவாறு வருத்தினர். வருத்தவே, அவர்களும் ஓடிவிட்டனர். தம்மவர் வழங்கும் படைகளும் வேடர்கள் வழங்கும் படைகளும் தங்கள் மேலே படாதபடி உதயணன் பாது

காத்துக்கொண்டே அங்கு நின்றனன். இங்ஙனம் குறவர்களை வென்ற படைவீரர், திங்களைச் சூழ்ந்த விண்மீனைப்போல உதயணனைச்சூழ்ந்து பாதுகாத்து நின்றார். உதயணன் முகமலர்ச்சியுடன் வாசவதத்தையோடு அப்படையினிடையே விளங்கி நின்றான்.

அப்போது, வயந்தகனும் இடவகனும் அருகே வந்து உதயணனைப் பாராட்டினார்கள். அவர்கள் பணித்த ஏவுல்களைக்கேட்டு இயற்றிக் கொண்டே படைவீரர் சூழ்ந்து நின்றனர். அவ்விருவரையும் நோக்கி உதயணன், “ துன்பமாகிய பெருங்கடலைக் கடத்தற்கு நீவிர் பெரும் புணையாயினீர் ” என்று அன்புடன் பாராட்டினன். அப்பொழுது சயந்திரகரத்தைச் சார்ந்த மலைச்சாரலிற் பலவகையினரும் தனித் தனியே தங்குதற்கேற்ற கொட்டில்கள் அமைந்த விசாலமான பாடி நகரமொன்று அமைக்கப்பெற்றது. உதயணனுக்கும் வாசவதத்தைக்கும் உரிய படமாடங்கள் அதில் இயற்றப்பெற்றன. அவற்றிற் பலவகைப் பொருள்களும் ஆயத்தஞ்செய்து நிறைத்துவைக்கப்பட்டன. உதயணன் வாசவதத்தையுடன் வந்து அப்படை வீட்டில் தங்கி இன்புற்றிருந்தனன்.

வாசவதத்தைக்கு அமைந்தனவாகிய பாவை, முற்றில், வேய்ங் குழல், பொற்கவறு, பளிக்குநாய், சந்தனப்பலகை, சந்தனப்பேழை, சாந்தரையம்மி, அகிற்புகைத்துளையகல், சிக்கம், கோதைச்செப்பு, கிளி, மயில், பூவை, பொற்காண்டம், அணிகலப்பேழை, மணிக் கண்ணாடி, மணிவிளக்கு, மயிர்வினைத்தவிசு, இருக்கைக்கட்டில், அடைப்பை, கோடிகம், முட்டிணைவட்டு, பட்டமளி, ஆலவட்டம், சாந்தாற்றி, மாலைப்பந்து முதலியவற்றை ஏந்திய மங்கையர் ஒருபால் நின்றனர். உதயணனுக்கு அமைந்தனவாகிய பரிமாயாணை, தேர், கொற்றக்குடை, வேல், கொடி, கவரி, முரசு, சங்கம், படவம், விதானம், சிங்காதனம், பொங்குபூந்தவிசு முதலியவற்றையுடையவர்களாய்ச் சிலதரும் இயவரும் சிந்துதேசத்துள்ள பலவகைப் பாவைமாக்களும் ஒருபால் நின்றனர். கைக்கோலினைஞரும் கணக்கரும் மெய்காப்பாளரும் வீரரும் பிறரும் புற்றிலிருந்து புறப்படும் ஈசற்கணம்போல் வந்து கூடிச் சூழ்ந்து நின்றனர்.

நாழிகைக் கணக்கர்வந்து உண்ணுதற்குரிய காலத்தைத் தெரிவிக்க, இருளிற் பிடியை ஊர்ந்துவந்த நலிவாலும் துயில்கொள்ளாத மெலிவாலும் வேடர்களோடு போர்செய்த துன்பத்தாலும் பல பொழுது உண்ணாத பசிமிகுதியாலும் வருத்தமுற்றிருந்த உதயணன், வல்லவன் வகுத்த வாசஎண்ணெய்ப்பூசிக் காப்புடை நறு

நீராடி, மருத்துவர்வகுத்த அரும்பெறலடிசிலைத் தோழரோடு உண்டு மகிழ்ந்தான்.

வண்ணமகளிர் முதலியோர் வந்து உபசரித்து நீராட்டி அலங்கரித்து வாசவதத்தையை உண்பித்தார்கள். அவளும் ஆறு தலையடைந்து மகிழ்ந்தாள்.

படமாடங்களின் வயிசைகளாலும் யானைகளின் பெருமுழக்கத் தாலும் அலைகளையுடைய பாற்கடலையும், பலவகையான இன்பநுகர்ச்சிகளால் உத்தராகுருவையும் போன்று அப்புதுநகர் சிறந்து விளங்கிற்று.

அப்பொழுது சயந்திரகராஞ்செல்லுவதற்கு யானையொன்று அலங்கரித்துக் கொணர்ந்து நிறுத்தப்பட்டது. உதயணன் மேகத்தின் மேலே தோன்றும் பருதியஞ் செல்வன்போல அதனை ஊர்ந்து விளங்கினன். பூர்ண சந்திரனைப்போலே வெண்கொற்றக்குடை நிழற்றியது; தோழர் களிறுகளிலேறி அவனுக்கு இருபுறத்துஞ் சென்றனர். கடுங்கட்காவலர் சட்டையிட்டு வானையேந்திப் பாதுகாத்துக்கொண்டு வந்தனர். யானைகளும் குதிரைகளும் காலாட்படைகளும் சூழ்ந்து சென்றன. பொதியிற்சந்தனம், வீந்தமலையிலுள்ள யானைத்தந்தம், வடமலைப்பொன், மேல்கடற் கொடிப்பவழம், கொற்கைத்துறைமுத்தம், விஞ்சையம்பெருமலை வெள்ளி, இலங்கையீழத்துச்செப்பு, இமயத்துவயிரம், கடாரத்திரும்பு ஆகிய இவற்றைக்கொண்டு

யவனத் தச்சரு மவந்திக் கொல்லரும்

மகதத்துப் பிறந்த மணிவினைக் காரரும்

பாடலிப் பிறந்த பசும்பொன் வீணொரும்

கோசலத் தியன்ற வோவியத் தொழிலரும்

வத்த நாட்டு வண்ணக் கம்மரும் (க. 58 : 40-44)

தத்தம் கைத்தொழிற்றிறமை புலப்படும்படியியற்றிய ஆரமுதலிய உறுப்புக்களையும், நாண்மீன் கோண்மீன் முதலியவற்றின் எழுச்சி அத்தமயங்களைப்புலப்படுத்தும் பொறிமண்டலமமைந்த உள்ளி டத்தையும், சாமரையிரட்டல் முதலியவற்றைச்செய்யும் எந்திரப் பாவைகள் பல நிற்கும் பக்கங்களையும், பின்னும் பற்பல விசித்திர வேலைப்பாடுகளையுமுடையதாய் விளங்கும் ஒரு தேரின்மீது காஞ்சன மாலையின்தோளைப்பற்றிக்கொண்டு வாசவதத்தை ஏறி இந்திரனுடைய செல்வக்குமாரிபோல விளங்கிப் பின்னே வருவாளாயினள்; புதுத்துணைமகளிர் அவளுடைய அடியீடுகளை ஏத்தினர்; கொற்கைக் காவலாளர் பக்கத்தே பாதுகாத்துவந்தனர். பலவகைக்கொடிகள்

அசைந்துதோன்றின. மலையில் எதிரொலியுண்டாகும்படி முரசங்கள் முழங்கின.

அப்போது மலையைச்சார்ந்த சிற்றூர்களில்வாழும் குறும்பர்கள் யானைக்கொம்பு, மலைத்தேன், பலாக்கனி முதலிய கனிகள், வீணைத்தண்டு, முங்கில்முத்து, அகில், பன்றியின்எறி, புலித்தோல், ஊகம், பீணை முதலிய காணிக்கைப்பொருள்களை வந்திக்கொண்டு வந்து அரசன் முன்னே வைத்து வணங்கி, “அரசே!

அற்ற காலத்தும் முற்ற நோக்கி
அடியறை செய்தொழிற் குடிமுதல் பிழைத்தல்
இருநிலம் பெயரினு மெம்மாட்டில (க. 58 : 90-92)

என்று பணிவுடன்மொழிந்து படைகளோடு கூடித் தாமும் பாதுகாத்து வந்தனர். மலைச்சமன்னர் முற்படையிலும், வீரர் பிற்படையிலும் காவல்செய்துகொண்டு வந்தார்கள். பலரும் இங்ஙனமே பணி செய்துவர இடையிலேயுள்ள சிற்றரண்களையுடைய ஊர்கள் பலவற்றைக்கடந்து உதயணன் சயந்தியம்பதியை அடைந்தனன்.

இலவாணகாண்டம்.

உதயணன் வாசவதத்தையுடன் வருதலைக்கேட்ட சயந்தி நகரத்தார் மிகுந்தமகிழ்ச்சியடைந்து எல்லா வீதிகளிலும் நடைக்கா வணமிட்டுக் கீழே பூக்களைப்பரப்பிப் பழுக்குலைக்கமுகு, சூலைவாழை, கரும்பு முதலியவற்றை இரண்டுபக்கங்களிலும் முறையேகட்டி முத்த மாலைகளையும் பலமுமாலைகளையும் அங்கங்கே நாற்றி வாயில்தோறும் தோரணகம்பங்களை நாட்டிப் பெருங்கொடிகளையும் சிறுகொடிகளையும் கட்டிப் பின்னும் பலவகையான அலங்காரங்களையும் செய்தனர்; அப்போது வெந்துய 1 ரருவினை வீட்டிய 2 அண்ணலை இந்திரவுலக மெதிர்கொண்டாற்போல, அவர்கள் உதயணனை எதிர்கொண்டார்கள். முரசங்கள் முழங்கின; பலவகையான வாத்தியங்கள் ஒலித்தன. மகளிரும் மைந்தரும் வாயில்களில் வந்துநின்று அவனையும் வாசவதத்தையையும் கண்குளிர்ந்து மனங்களித்து, “எங்க ளுடைய துன்பமாகிய இருளைப் போக்குதற்குச் சூரியன்போலவே தோன்றிய பொங்குமலர்த் தாரோய்! புகு” என்போரும், “தெய்வயானையைப் பெறவேண்டிச் சேனையின்றித் தனியேபோய்ப் பகைவனாற்பற்றப்பட்டு உச்சைனிசென்று வென்று அப்பகைவனு டைய செல்வப் புதல்வியைக் கைப்பற்றி அழைத்துக்கொண்டு வந்த ஆண்சிங்கமே! வருக” என்போரும், “நீ இல்லாத சமயம்பார்த் துக் கௌசாம்பி நகரத்தைக் கைப்பற்றிய ஆருணி யரசனைவென்று புதல்வர்களாகிய எங்களைப் பாதுகாத்துச் செங்கோல் செலுத்திக் கொண்டு நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக” என்போரும், “திருமால்மார் பைச்சார்ந்து இன்புற்றிருக்கும் திருமகள்போல எங்களரசனைச் சார்ந்து இன்புறுதற்கு முற்பிறப்பில் தவஞ்செய்த புண்ணியப் பாவையே! எங்களைப் பாதுகாத்தருள்வாயாக” என்போரும், “செந் தாமரைக் கண்ணனாகிய நம்மரசனுடன் பிரச்சோதன சக்கரவர்த்தி யின் அருமைப் புதல்வியாகிய வாசவத்தை மகிழ்ந்துவருதலைக் கண்டோம்; யாமே மிக்க புண்ணியமுடையோம்; இப்பிறப்பில் இனி யாம் அடையவேண்டிய பயன் யாதளது?” என்போரும், “பிரச் சோதனனுடைய பெண்கள் பலருள் வாசவதத்தையென்பவள்

1 அருவினை - காதிசுரம்.

2 அண்ணல் - அருகன்.

பேரழகினளென்றும் காணுதற்கரியளென்றும் சொல்லக் கேட்டிருந்த துண்டு; கண்டதில்லை; அந்தக் கட்டழகியை நாம் எளிதிற்கண்டு கண்கள்பெற்ற பயனையடையும்படி அழைத்துவந்து நமக்குக் காட்டிய மன்னர்மன்னன் மன்னுக” என்போரும், “பிரச்சோதனன் காட்டில் மாயயானைபக்காட்டி வஞ்சித்து நம்பெருமானைப் பிடிப்பித்துத் தன்நகர்க்குவருவித்துச் சிறைப்படுத்திய செய்தியைக்கேட்டுத் தான் இறந்துவிட்டதாக யாவரையும் நினைக்கச்செய்துவிட்டு மாறுவேடம் பூண்டு உச்சையிற்புகுந்து செய்தற்கரியவற்றைச் செய்து தன் தலைவனைச் சிறைமீட்டுப் பகைமன்னனுடைய நங்கையைக் கைக்கொண்டு செல்கவென்று சொல்லிப் போய்வருகவென்று அனுப்பிய பேராற்றலைபுடைய யுகி இவ்வுலகில் நீடுழி வாழ்வானாக” என்போரும், “நம் அரசனுக்குவந்த பெருந்துன்பம் முடிவில் வாசவ தத்தையை அவன் அடையும்படி செய்ததன்றி நம்முடைய துன்பத்தையும் தீர்த்துவிட்டது; ஆதலால், இது மிகவும் வியப்பைத் தருகின்றது” என்று அவனது புண்ணியத்தைப் புகழ்வோரும், “யாழில் மிக்க தேர்ச்சியுற்றுத் தருக்கி இணையற்று விளங்கும் உதயணனுக்கு வாசவதத்தையை மணஞ்செய்துகொடுக்க எண்ணிய பிரச்சோதனன், ‘நம்மகளை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி இரப்போமாயின் அவன் செய்துகொள்ளமாட்டான்; இவளை அவன்பால் அனுப்பி அவனுக்கு மணஞ்செய்விப்போமாயின், குலத்திற் சிறியவனென்று நம்மை உலகமிகழும்’ என்று நாணி யானைமாயத்தால் நம் சேனைக்கிழவனைப் பிடிப்பித்துச் சிறைப்படுத்தி வாசவதத்தைக்கு யாழ் சுற்பிக்கும்வண்ணஞ்செய்து அவளுடைய அழகில் ஈடுபடும்படி பண்ணி அவனுடன் அவளை யனுப்பினன்; மகளிரைக் கொடுப்போருடைய குறிப்பு இதுவாகும்” என்போரும், தத்தமக்குத் தோற்றியவாறே இன்னும் இவைபோன்ற பலவற்றைச் சொல்லுபவர்களுமாய் அங்கங்கே நிற்க, உதயணன் அமராபதியிற்புகும் இந்திரன் போலவே சயந்திரகரத்திற்புகுந்து தன்னுடைய அரண்மனையை அடைந்து வீற்றிருந்து விளங்குவானாயினன்.

அங்ஙனம் விளங்கும் நாட்களிலே ஒருநாள், குடையை மேற்கொண்டு செல்லல், ஆசனத்திருத்தல், செருப்பொடுபுகுதல், சேனையெழுச்சி, யானை, தானைமுதலிய மரியாதைகளைத் தன்னுடைய கல்விப் பெருமையாற்றெற்றவனாகிய டெருங்கணியானவன் வந்து மணஞ்செய்தற்குரிய நல்லநாளைத் தெரிவித்தனன். தெரிவிக்கவே திருநாள், படைநாள், மணநாளென்னும் நாட்களிலன்றி மற்றநாட்களில் முரசறை

யாத வள்ளுவமுதுமகன், வெண்சாந்துபூசி வெண்மலர்மாலையணிந்து வெண்குகிலுடுத்திச்சென்று, பொன்வார்வீசித்து முத்தமலை மலர் மாலையணியணிந்து ஏற்றுரி போர்த்தப்பெற்றதாகிய அரசனுடைய கொற்றமுரசத்தைப் பெரும்பணைக்கொட்டி.விற்பூசித்துக் கொற்றவையைத்துதித்து அதனை யானையினது பணையெருத்தத்திலேற்றிப் பலர் தன்னைச் சூழ்ந்துவரத் தான் அந்தயானையின் முதுகிலுள்ள அணையிலிருந்துகொண்டு, தேரோடும் வீதிகளெல்லாஞ்சென்று நகரத்தாரெல்லாரும் அறியும்படி “அரசன்வேல் வெற்றிபெற்று விளங்குக; பூமகள் புணர்க; மண்மகள் மலிக; நகரத்தீர்! நான் கூறுவனவற்றைக் கேளுங்கள்; பாவச்செயல்களை நீக்கித் திருவையுடையீராய்ப் புகழ்பெற்று விளங்குங்கள்; பிரச்சோதனசக்கரவர்த்தியின் குலமகளாகிய வாசவதத்தையை நம்முடைய அரசர்பிரான் மணஞ்செய்யும்நாள் இன்னதாகும்” என்று குறுந்தடியால் அம்முரசையறைந்து தெரிவித்தனன்; கேட்ட நகரத்தார்கள் மகிழ்ந்து அதிக விருப்பத்துடன் தத்தம் வாயில் களில் தோரணங்களை நாட்டி மிகவும் விசாலமான பந்தர்களைப்போடு வித்து அவற்றின் அகத்தும் புறத்தும் விசித்திரமாகிய அலங்காரங்களைச் செய்வித்தனர்.

பலவகையானபழங்களும் வெற்றிலையும் பலவகைப்பாக்குக்களும் நிரம்பிய பெட்டிகளையும் சுண்ணப்பெருங்குடங்களையும் தம் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு வந்தோர்க்கு வரைவின்றி அவற்றைக்கொடுப்போர் முழக்கமும், முரட்கோவிலையர்களின் காவல் சூழப்பெற்றுக் கீழே வெண்மணல்பரப்பிய தண்ணிழற்பந்தரைச் சுற்றுப்பக்கத்திலுடையனவும் மடைத்தொழில் வழுவாத வாழ்க்கையர் பயின்றனவுமாகிய அறச்சோற்றட்டில்களின் அகத்தும் புறத்தும் அந்தணார்க்கும் அல்லாதபிறர்க்கும் அமுதினன்ன அடிசில்களையும் நெய்யாலாக்கிய சற்றுண்டிகளையும் எப்போது விரும்பினாலும் அப்போதே அளித்தலைத் தவறின்றிச் செய்வோர் முழக்கமும், கொடுப்பவர்கள் வீழ்த்திய குங்குமக்களியும் மலர்களும் வேதியர்களின் வீட்டு வாயில்களிற் சிந்திய சமிதைகளும் வாசனைப்பொருள்களைத் தொகுப்போர்களின் வீட்டுவாயில்களிற் சிந்திய வாசச்சுண்ணமும் புலந்தமகவிரெறிந்த மலர்மாலையளும் சிறார்வீழ்த்திய செம்பொற்கண்ணிகளும் வீதிகளில் தெய்வங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பலிகளும் தம்பலமுமாகிய குப்பைகளைத் தூத்துச் சந்தனக்குழம்பால் துகளையவித்துப் போது பல பரப்பிய வாயில்களிற் செய்யப்பட்டுள்ள அலங்காரங்களை அழித்துவிட்ட சிறுபிள்ளைகளைப் பிடித்துக்கொண்டுசென்று அவர்க

ஞடைய குற்றச்செயல்களைத் தாய்மார்களுக்கு அறிவுறுத்தும் ஏவன்
 மகளிருடைய முழக்கமும், சக்கரவடிவத்தினவாகிய ஆறு எந்திரங்கள்
 ஒன்றற்கொன்று மாறாய்தின்று நீரைச்சொரியாநிற்கச் சந்திராதித்த
 முதலிய முக்குடைகள் எந்திரத்தாற் புடைபெயர்ந்து அசையாநிற்க
 விளங்கும் சினுலயங்களில் தீர்த்தங்கரர்களுடைய சரித்திரங்களை
 விளங்க எடுத்துரைத்துப் பெரியோர்கள் அருகனைப்பூசிக்கும் முழக்க
 மும், கண்ணாற்கண்டவற்றைக் கையாற் செய்யும் நூல்வினைக் கம்மி
 யர் பனையோலை நெட்டி துகில் முதலியவற்றால் நாற்றம்தோற்றங்க
 ளிற் சிறிதும் வேற்றுமையில்லாதபடி இயற்றிய இலை கொழுந்து
 முகிழ்போது மலரென்பவற்றையுடைய பலவகைமரங்களை அங்கங்கே
 பந்தர்க்கால்களிலெல்லாம்கட்டி, அப்படியே முன்சுவர்களில் ஒவியங்
 களைத்தீட்டிக் 1 காலத்தைப் புலப்படுத்தும் எந்திரங்களை உரியஇடங்
 களில் அமைத்துப் பார்த்தவர்களை மீளவிடாதபடி பின்னும்
 செய்யவேண்டிய அலங்காரங்களுடையெல்லாம் அங்கங்கே செய்பவர்க
 ளிடத்துண்டாகிய முழக்கமும், அரசனுடைய வேலைக்காரர்களில்
 முதியவர்கள்பலர் நாற்புறத்துமுள்ள கடைவீதிதோறும் வந்து,
 “கீர்டமல்லாத பெருங்கலங்களுள் எவற்றை யாவர்வேண்டினாலும்
 உடனே அன்புடன் அவற்றைக்கொடுத்துவிடலாம்; கொடுத்த வற்
 றிற்கு இரண்டுமடங்கு அரசன் பின்பு மகிழ்ந்து அளிப்பது திண்
 ணம்” என்று வாணிகர்களுக்குச் சொல்லும் பெருமுழக்கமும், அலங்
 காரமின்றிச் சும்மா ஒடி விளையாடுகின்ற தம்முடையபிள்ளைகளை
 அழைத்து, “எந்தையர்! இங்கேவருக; புதியவற்றை அணிந்து நூற்
 தந்தைமார்களோடு நம் அரசர்பிரானுடைய கவியாணமண்டபத்
 திற்குச் செல்லுங்கள்” என்று சொல்லி நல்ல உடைகளையுடுத்தி
 அவர்களுடைய உச்சிமுதல் பாதம்வரையில் அணியவேண்டியவற்றை
 அணிந்து தழுவி முத்தமளித்து அவர்களுையனுப்பும் அரிவைமார்க
 ளின் முழக்கமும், உண்டவர் கைவிடமுடியாத பலவகைப்பட்ட பான
 வகைகளைத் தம் இல்லங்களில் தொகுத்துவைத்து, “வள்ளத்திற்
 பெய்யுங்கள்; பிறர்க்குக்கொடுங்கள்; தாருங்கள்” என்று மிக்க
 ஊக்கத்தோடுகூறுங் கள்ளுண்ணாளுடைய பெருமுழக்கமும், பகை
 வரைவென்று அவர்களுடைய குடரை மாலையாகச் சூடுவனவும்,
 மூத்தோர் பெண்டிர் துறவியர் பாலரென்பவர்களுக்கு ஒரு பொழு
 தும் துன்பஞ்செய்யாதனவும் உத்தமவிலக்கணங்களையுடையனவு
 மாகிய ஆயிரத்தெட்டு யானைகளை அலங்கரித்து அரசன் ஆடு

தற்குரிய மண்ணுநீர் கொணர்தற்காக அவற்றைச் செலுத்துகின்ற பாகர்களுடைய பெருமுழுக்கமும், மிக்க அழகையுடையவர்களும் ஈன்றோரையும் எதிர்நோக்காதவர்களுமாகிய கன்னிமகளிருள், “மண்ணுநீர் சுமத்தற்குரிய புண்ணியமுடையவர்களே ! வாருங்கள்” என்று எதிர்கொள்ளும் கோயின்மகளிர்களின் பாடகவோசையும், இவை போன்ற பல்லாயிரவோசைகளும் தம்முட்கலக்கப்பட்டு நகர் கடிமணச் செல்வத்தால் விளங்கியது; கலியாணத்திற்கு வேண்டிய எல்லாம் அமைக்கப்பெற்றன.

அப்பொழுது, சோதிடர் வந்து முகூர்த்தவேளையைத் தெரிவித்தனர்; அறுதொழின் முத்தீ அருந்துறைபோகிய மறைநவினாவினை அமுடைய புரோகிதன் வந்து மணப்பந்தரில் உதயணனையும் வாசவத்ததையையும் ஆசனத்திலிருக்கச்செய்து எதிரில் அக்கினியை வளர்த்து உரியபொருள்களைக்கொண்டு ஆகுதிபண்ணித் திசைகளிலெல்லாம் உரிய தெய்வங்களைப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்து நிலேதித்து, அம்மியேற்றுதல் முதலிய விசேடங்களை நிகழ்த்தி, “நன்னிலைபுலகி னாவல் போலவும் பொன்னணி நெடுமலைபோலவும் மன்னுக விவர்” என வாழ்த்தினன்; பின்னர் வாசவத்ததையின் முன்கையைப்பற்றிக் கொண்டு உதயணன் தீயை வலம் வந்தனன். அருந்ததிகாட்டல் முதலாகிய மற்றச் சடங்குகளும் விதிப்படி நிறைவேறியபின் இருவரையும் கட்டிலேற்றினர்.

அப்பால், ஆரூந்திங்களிற் பெருங்கணிச் சங்கத்தாரும் தீனைகளும் கணக்கரும் பிறரும்வந்து உடல்மயிர்களை தலாகிய விசேடத்தையும் விதிப்படி நிகழ்த்தினர்.

பின்பு, உதயணனுக்கு மண்ணுநீராட்டுதற்பொருட்டு ஐம் பெருங்குழுவும் எண்பேராயமும் உறுதிச்சுற்றத்தாரும் பிறரும் பக்கங்களில் நெருங்கி வாராநிற்க, ஆயிரத்தெட்டு யானைகளின்மேல் குடைகள் கவிப்ப ஆயிரத்தெட்டுப் பொற்குடங்கள் சென்றன; அக்குடங்களை இறுகப்பிடித்துக்கொண்டு அவற்றின் இருபுறத்தும் கன்னிமகளிர் இருந்தார்கள். முழுவும் பிறவாத்தியங்களும் முழங்கின; முரசங்கள் சிலைத்தன; சங்கங்கள் ஒலித்தன; சிறுகொடிகளும் பெருங்கொடிகளும் உயர்ந்து அசைந்து விளங்கின; மேற்கட்டிகளின் சீழே பதினாறு மங்கலப்பொருள்களை எந்திக்கொண்டு மங்கலமகளிர் முன்னே சென்றனர்; வேல் வான் கோல் இவற்றைக்கையிற் கொண்ட காவலினையர் பாதுகாத்துச் சென்றனர்; இந்தச் சிறப்புடன் சென்று ஒருவாவியில் நீரை முகந்து கொணர்ந்து, உதயணனுடைய இடப்பக்

சுத்தில் வாசவதத்தையைவைத்து இருவருக்கும் விதிப்படி நீராட்டி அலங்கரித்தனர். பின் நிகழ்த்தவேண்டியவை முறைப்படி நடைபெற்றன. அப்பால், இருவரும் இரிய உணவுகளை உண்டு அன்புமிக்கவர்களாகி இன்புறுவாராயினர்.

அக்காலத்தில் அறிஞர் சிலர் உதயணனை யடைந்து, “தேவாலயத்தையும் நகரத்தையும் வலஞ்செய்தல் விவாகத்திற்குரிய விதியாகும்” என்று கூற, உதயணன் அதனை அங்கீகரித்து முறைப்படி வாசவதத்தையோடு கோயிலையடைந்து முக்குடைக்கீழ் விளங்கும் அருந்தவக்கிழவனாகிய அருகதேவனைத் தரிசித்துத் தன்னுடைய பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றிக்கொண்டு புறத்தேபோந்து மிக்க வைபவத்துடன் நகர்வலஞ் செய்தனன்; அப்பொழுது, அவனுடைய புதுமணக் கோலத்தையும் வாசவதத்தையையும் உலாச்சிறப்பையும் பார்த்தற்கு நகரத்துள்ள இருபாலாரும் வாயில்மாடங்களின்மீதும் கட்டுமலைகளின்மீதும் நகர்காண் ஏணியின்மீதும் ஏறிக் கண்டுகளித்தார்கள். அதன்பின் அவ்விருவரும் அரண்மனையையடைந்து ஒரு வரையொருவர் வீட்டுப்பிரியாமல் மிக்க காதலையுடையவர்களாகி ஒப்பற்ற இன்பமடைந்து வாழ்வாராயினர்.

அவ்விருவரும் இங்ஙனம் வாழ்ந்துவருகையில், புகழின் பெருமையையும் வேறுவேறிடத்துப் பிறந்த ஆன்பாலும் தேனும் கலந்தாற்போலத் தோழர் வேறுபட்டேகினும் கூறுபட்டியலாத அன்புமிக்க நண்பின் அமைதியையும் இராசகாரியங்களில் தழும்புபட்ட அமைச்சினுற்றலையும் இவைபோன்ற பிறகுணங்களையும் தன்பால் தாங்கி உச்சைனியில் எல்லாவற்றிலும் வெற்றிபெற்று விளங்கியபூகி, உதயணன் சிறைப்பட்டுச் செல்வத்தை நீத்தனனென்று நினையாமல், பிரச்சோதனன் தன்மகள் வாசவதத்தையை அவனுக்கு அன்பொடு கொடுத்தமையாலேதான் அவன் பிடிமேலேற்றிக்கொண்டு தன் நகர் சென்றனனென்பதையும் பிறவற்றையும்,

‘கோயின் முற்றத்தும் வாயின் மருங்கினும்
வம்பலர் மொய்த்த வம்பலத் தகத்தும்
யானைத் தானத்து மருந்தவப் பள்ளியும்
தானைச் சேரியுந் தானெடுத் துரைக்கும்
பாடையறியாத் தேசிகச் சேரியும்
ஓதுநர் சாலையகத்து மோவாச்
குதுபொரு கழகத் தருகலுந் தோமில்
நல்லதுந் தீயது மறிந்தகத் தடக்கா

மட்டுமகிழ் மகளிர் துட்டச் சேரியும்
 காரிகை பகருங் கருங்கடை மழைக்கண்
 வார்டொடி மகளிர் வளநகர் வரைப்பினும்
 குதிரைப் பந்தியுங் கோடிகர் வரைப்பினும்
 மதிமயக் குறூஉ மறுகணி கடையினும்
 நீர்த்துறைக் கரையினுங் கூத்துறை சேரியும்
 மன்றுஞ் சந்தியும்' (உ. 8 : 56-70)

ஆகிய இடங்களிற் பேசுவித்து நகரத்தாரெல்லோரும் அறியும்படி பண்ணி, அங்கங்கேயுள்ளவர்கள் பேசுவனவற்றையெல்லாங்கேட்டு, மாகளவனத்திற் காளிகோயிலிலிருந்த தன் தோழர்களையும் வீரர்களையும் பிறரையும் ஓரிடத்திற்கூட்டி முகமன்கூறி, “இந்நகர் வறுமையடையும்படி இனி நீங்கள் பெருவழியேசெல்லாமல் வேறு வேறு வழியே தனித்தனியாகச் சென்று விரைவில் நம் மன்னனை அடையுமின்” என்றுசொல்லி அவர்களைப் புறப்படச்செய்தான்.

அப்பால் அவன் ஆகவேண்டியவற்றை நாடினனாகித் துறந் தோர்களின் வேடம்பூண்டு நகரத்தாருடைய மனங்களைக்கவர்ந்து காரியங்களை முடிப்பவர்களாய்ச்சென்று முனிவராச்சிரமங்களிலிருக்கும் தன் தோழர்களைக்கண்டு அங்குள்ளமுனிவர் தெரிந்துகொள்ளாத படி வேற்றோன்டீபாலத் தன்னைக்காட்டிச்சொல்லவேண்டியவற்றைச் சொல்லி அவர்களை உதயணன்பாற் செல்லும்படி அனுப்பினான். பின் ஆண்டுள்ள முனிவர்களுடன் சமயவிகற்பங்களையும் நீதிகளையும் பகற்காலமுழுவதும் பேசிக்கொண்டே யிருந்துவிட்டு இரவீற் புறப்பட்டுத் தன்னுடன் முன்னமேவந்து ஆகவேண்டியவற்றைப் பிறாறியாமற் செய்துகொண்டிருந்த சாதகனென்னும் குயமகனது இல்லத்தையடைந்து அங்கேயிருந்த சாங்கியத்தாயைக் கண்டு நிகழ்ந்த வற்றையும் நிகழ்த்தவேண்டுவனவற்றையும் அவளுக்குக்கூறிப் பசியையும் வெப்பத்தையும் போக்கும் மருந்தொடுகலந்த அவல்வைத்துள்ள கிழியையும் தண்ணீர்க்கரகத்தையும் கைக்கொண்டு புறப்படுதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கும்படி அவளுக்குச் சொன்னான்.

பின்னர் யுகி, உதயணனுடைய நன்பனான யவனாப்பாடித் தலைவனையடைந்து சொல்லவேண்டுவனவற்றையும் தன்புறப்பாட்டையும் அவனுக்குச்சொல்லி அவன்கொடுத்த யந்திரவண்டியாகிய பூணியின்றியும் பொறியினியங்கும் வையத்தைக்கைக்கொண்டு, “ஈண்டு எஞ்சியுள்ள தோழர்களுையெல்லாம் புறப்படச்செய்துவிட்டே நீ புறப்படவேண்டும்” என்பதை அவனுக்குச்சொல்லித் தனக்கு வேண்டுவன

வற்றையெல்லாம் அவ்வண்டியில் வைத்துக்கொண்டு சாங்கியத்தாயையும் அதில்வற்றி அதைஊர்ந்து புறப்பட்டுப் புறநகர்கடந்து பூமியில் விமானமேறிச்செல்லும் இந்திரகுமரன்போலப் புட்பக நகரத்தை நோக்கிச் சென்றான் ; அப்போது பிறரறியாமல் தங்கவேண்டிய இடங்களில் தங்கிச் சென்று நானூற்று நூற்பதெல்லையில் அந்தவண்டியை நிறுத்தவேண்டிய முறைப்படியே நிறுத்திச் சாங்கியத்தாயை ஒரு பாதுகாப்பான இடத்தில் இறக்கிப் பின்னேவரும்படி சொல்லிவிட்டுத் தான் மாத்திரம் புட்பகநகரத்தை இரவில் அடைந்து ஒருவரும் தெரிந்துகொள்ளாதபடி தன்வண்டியைப்பிரித்து ஒருபால் வைத்து விட்டு இடவகளைக்கண்டு மன்னவனுடைய சௌக்கியத்தைக் கேட்டுத் தன்னுடைய இளைப்புக்களையெல்லாம் அங்கே இருளிற் போக்கி விட்டு மேலே ஆகவேண்டியவற்றை யோசித்தற்கு எண்ணி வெந்திறன்மலைச்சர் வந்தோரை விலக்கிக்கொண்டு பாதுகாத்திருக்கும் மந்திரமாடத்தில் அவனுடன் மறைந்திருந்து, யானைமாயத்தாற் பிடியுண்டு சிறையில் அகப்பட்ட உதயணனை விடுத்தல்வேண்டித் தான் இறந்துவிட்டதாகப் பெயர்பண்ணி உச்சைனியையடைந்ததுமுதலிய செய்திகளையெல்லாம் அவனுக்குக் கூறினன் ; கேட்ட இடவகன்,

“கெட்ட கால விட்டன ரென்னுது

நட்டோ ரென்பது நாட்டினை நன்று” (உ. 9 : 118-9)

எனப் பாராட்டினன்.

பின்னர், “உதயணன் நீர்விழாவின்கண்ணே வாசவதத்தையைப் பிடிமீதேற்றிவந்த பின்பு நிகழ்ந்தசெய்திகளைச்சொல்” என்று யூகி கேட்ப இடவகன், “பத்திராபதிஐந்துறெல்லே யளவுஒடிப்பாலை நிலத்தினிடையே உயிர் துறந்தது ; உதயணன்முதலியோர் நடந்து வந்து பகற்காலம் நீங்கும்வரையில் ஒரு முள்ளிலவமரப்பொதும்பரில் மறைந்து தங்கினர். இரவிற் படைகளைத் தொகுத்துச்செல்லுவதற்கு வயந்தகன் என்பால் வந்தனன். உதயணன் வாசவதத்தையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு தனியே அங்கிருந்தனன். இருக்கையில், சூரியன் உதித்தபின்பு அக்காட்டிலுள்ள சவரர் புளிஞர்கள் இவர்களுடைய அடிச்சுவடுகளையும் பிடியின் அடிச்சுவடுகளையும் பார்த்துக்கொண்டே வந்து உதயணனைக்கண்டு சூழ்ந்து போர்செய்யத்தொடங்கினர். அவர்களைக்கண்டு வருந்திய வாசவதத்தையை உதயணன், ‘அஞ்சற்க’ என்று சொல்லிக் காஞ்சனையோடு அவளைத் தனியே நிறுத்திவிட்டுப் போந்து வில்லைவளைத்து அம்புகளையெய்து நூற்பத்தொன்பது மறவர்களை வீழ்த்தினன். வீழ்த்தவே இறந்தவருடைய தமர் அச்சமுற்

றுப் போர்செய்தலை நிறுத்தி அந்தப் பொதும்பரின் நாற்புறத்தும் நெருப்பைவைத்து மூட்டிவிட்டு ஓடினர்” என்று சொன்னவுடனே யூகி மூர்ச்சித்துத் திடீரென்று கீழேவிழுந்தனன். இடவகன் அவனை யெடுத்துத் தழுவி அச்செய்தியைத்தான் சொல்லவேண்டிய முறைப் படியே மெல்லச்சொல்லாமைக்கு மிகவும் வருந்திச் சைத்தியோப சாரஞ் செய்து உணர்ச்சியை யுண்டாக்கி, “உதயணன் உயிருடனிருக்கின்றனன்” என்று கூறினன்; உடனே யூகி எழுந்திருந்து, “அதன் மேல் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறு” என்று கேட்டனன்.

அப்போது இடவகன், “ஆடுகளின் இடையே பாயும் சிங்கம் போலவே அவ்வேடர்கூட்டத்தினிடையே உதயணன்பாய்ந்து போர் செய்யத்தொடங்குதலைக்கண்ட வாசவதத்தை மிகவும் அஞ்சி நடுங்கினான்; அவனை மெல்ல நடத்திக்கொண்டு ஓரிடத்தில் அவன்நிற்கையில், உரோகணியோடுநின்ற திங்களைச்சூழ்ந்த ஊர்கோளைப் போல வேடர்கள் அவர்களை வளைந்துகொண்டு துன்புறுத்த ஆரம்பித்தனர்; உதயணன், ‘யாம் புதைத்திருக்கும் திரவியங்களை உமக்குக் காட்டுவோம்; துன்புறுத்தாமல் இரும்’ என்றனன்; அதனைக் கேட்டு அவர்கள் சும்மாநின்றனர். அப்பால் நாங்கள்சேனைகளோடு சென்றோம். உதயணன் எங்களை அறியாதவன் போலவே அவர்களோடுசேர்ந்து முதலில் இருந்துவிட்டு அப்பால் வாசவதத்தையோடு ஒருபக்கத்தில் நின்றனன். சேனையின் பெருக்கத்தைக்கண்டு அவ்வேடர்கள் ஓடிவிட்டார்கள். பின்பு, அவ்விருவரையும் முறைப்படி அழைத்துக்கொண்டு சயந்திரகரம் அடைந்து மணஞ்சேய்வித்தோம்; உதயணன் வாசவதத்தையோடு இன்புற்று வாழ்வானாயினன்; சூரியசந்திரர் உதித்தலும் அத்தமித்தலும் அவனுக்குத் தெரியா; தன்னுடைய இராசதானியாகிய கௌசாம்பியைக்கைப்பற்றிக்கொண்டு ஆருணியென்னும் அரசன் ஆண்டு வருதலையும் அறிந்திலன்; உயிர்போன்ற தன் தம்பியர்களாகிய பிங்கலகடகரையும் திணைக்கின்றானில்லை; நகுடராசன்போலவே காமவின்பமொன்றையே நினைந்து அதனையே பாராட்டிக்கொண்டு பிறர்க்குச் சமயங்கொடானாயினன்; நாம் என்செய்வோம்!” என்று வருத்தமுற்றுக் கூறினன்; கேட்ட யூகி புன்முறுவல்செய்து, “அன்ப! இதுகாறும் துன்புற்றிருந்த அரசன் இடைவிடாமல் இன்பத்தை நுகர்வது இயல்பே” என்று முதலிற் கூறிவிட்டு, அப்பால் அங்கே வந்திருந்த சாங்கியத்தாயை வருவித்து அவளிடம் தரும இயல்பைக்கேட்பவன் போலவே சிலநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து, நீங்காமல் அயலினிற்கும்

ஒற்றர் போன்றவர்களுக்கு ஒவ்வொரு காரியத்தைக்கூறி அனுப்பி விட்டு அவனைநோக்கி, “உதயணனை இனிமேலும் பாதுகாத்தல் உம் முடைய கடமையாகும்;

அற்றங் காத்தலி னுண்மை போலவும்
குற்றங் காத்தலிற் குரவர் போலவும்
ஒன்றி யொழுகலி னுயிரே போலவும்
நன்றி யன்றிக் கன்றியது கடிதற்குத்
தகவில செய்தலிற் பகைவர் போலவும் (உ. 9 : 219-23)

ஒழுக்குகல் அன்பரது செயலென்பது நீரறிந்ததே. உதயணன் இன்பச் சேற்றுள் இறங்கினன்; ஆதலால் இனி இலாவாண நகரத்தின் பக்கத்தேயுள்ள மலையைச்சார்ந்த சோலையொன்றில் அவனை உண்டாடும்படி செய்வித்து அவன் அங்கனம் செய்யும் நாட்களுள் ஒருநாள் வாசவதத்தையை அவனிடமிருந்து பிரித்து அங்கனம் பிரிந்து செல்லுகையில் அவளிருந்த வீட்டைத் தீக்கிரையாக்கி அவனைச் சுருங்கைவழியே அழைத்துவந்து நீர் என்னிடம் சேர்ப்பிக்கவேண்டும். நெடுந்தூர வழிப்பிரயாணத்திற்காக வைத்திருந்த அவலையுண்டு விக்கி நான் இறந்துவிட்டேனென்பதையும் அவனுக்குச் சொல்லி அவனை அரசாட்சிக்கு உரியவனாகச்செய்தல் உம்முடைய கடமை; இது நாங்கள் எல்லோரும் ஆலோசித்த செய்தியாகும்” என்று சொல்லி, இன்னஇடத்தில் தன்னைவந்து பார்க்கவேண்டும் என்று அவளுக்குத் தோழர்க்கும் தெரிவித்துவிட்டு அவலையுண்டு விக்கி இறந்தவன்போலவே தன்னைப் புலப்படுத்தினன்; உடனே இடவகனும் ஏனையோரும், “எம்முடைய உயிர்த்தோழனாகிய யூகி இறந்த பின்பு யாம் இனி உயிரோடு வாழேம்” என்று அழுது தம்முடைய துக்கத்தைப் பிறர்க்குப் புலப்படுத்தினர். பின்பு அவர்கள், “சிறந்த அறிவுடையோனாகிய இவனைச் சுடுதல் முறையன்று; இவனது உடலைக் கங்காதீரத்தில் இடுவதுதான் முறை” என்று சொல்லிப் பிறரறியாமல் அவனுடம்பை மறைத்து வைத்தார்; சாங்கியத்தாயை நோக்கி, “நீர் சென்று அரசனிடத்தும் அரசியிடத்தும் முன்போலவே அன்போடு பழகவேண்டும்; யூகி கூறியவற்றை உரிய காலத்தில் நிறைவேற்றவேண்டும்” என்று அவனை உதயணன்பால் அனுப்பினர். அங்கனமே அவள் புறப்பட்டு மருத நிலத்தைபுடைய சயந்தியம் பெரும்பதியை அடைந்தாள்.

உண்ட அவல் விக்கியதால் யூகி இறந்தானென்ற செய்தி எங்கும் பரவியது.

சயந்திரகரை அடைந்த சாங்கியத்தாய் உதயணகுமரனைக் கண்டாள். தாயைக்கண்ட கன்றைப்போல அவன் விருப்பங்கொண்டு உபசரித்துப் பீடமொன்றில் அவளை இருக்கச்செய்தான். அவள் உதயணனுக்கு உபசாரமொழிகளைக்கூறி, “வாசவதத்தையை அழைத்து வந்தபின்பு உச்சைனி நகரத்தில் நிகழ்ந்தவை இவை” என்று சில செய்திகளை உரைத்தனள். அப்போது அவன், “இனிய நண்பர்களுடைய கடமையைத் தீர்த்த யுகி தும்முடன் வந்திலனோ?” என்று வினாவ, அவள் உடனே விடைகூறாமற் சற்றுநேரம் ஆராய்ந்து பின், “நீ வாசவதத்தையைப் பிடியின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டுவந்த இரவில் அங்கே போர் செய்தற்குவந்த வீரர்களுடையெல்லாம் வென்று அந்நகரின் அகத்தும் புறத்துமுள்ளார் தத்தமக்குத் தோற்றியவாரே கூறுவனவற்றையெல்லாம் கேட்டு அவன் பின்னர்ச் செய்விக்க வேண்டியவற்றையெல்லாம் அங்கே செய்தான். அப்பால் இருட்பொழுதில் மறைந்து எந்திரவையமொன்றில் என்னைபும் ஏற்றிக்கொண்டு இப்பால்வந்து பாதுகாப்புள்ள இடமொன்றில் என்னை இருக்கச் செய்து, ‘வேடர்களுடைய உறைவிடமாகிய இவ்விடத்திற் செய்தற்குரிய காரியங்களைச் செய்து வருவேன்; நீர் அரசனை அடையும்’ என்று சொல்லி என்னை அனுப்பி அவன் பின்னே தங்கி விட்டான்” என்றனள்; உதயணன் அவளை நோக்கி, “வாசவதத்தையைப் பார்த்துவிட்டு வருக” என்றனள்.

சாங்கியத்தாய் கன்றைக்காணும் சறவையைப்போல ஆவலுடன் சென்று வாசவதத்தையைக் கண்டனள். இளமை தொடங்கித் தன்னைப் பாதுகாத்துவந்த செவிலியாதலின் அவளைக் கண்டவுடன் எழுந்து உவகைக்கண்ணீர் பெருக அவளை வாசவதத்தை தழுவி மிகவும் பாராட்டினள். உடனே சாங்கியத்தாய், “தாய்மார் பதினொராயிரவரும் தோழிமார்களும் பிறரும் உன்னுடைய பிரிவாற்றாமற் புலம்புகையில், பிரச்சோதனன் ‘யானே வாசவதத்தையை உதயணனுடன் அனுப்பினேன்’ என்று சொல்லக்கேட்டு அவர்கள் வருத்தந்தணிந்து உயர்ந்தனர்” என்று கூறவே, வாசவதத்தை பின்னும் தம்மவரை நினைந்து வருந்துவாளாயினள். சாங்கியத்தாய் அவளுடைய கண்ணீரைத் தன் விரலால் துடைத்து, “பாவையே! பிறந்த விட்டினரையே நினைந்து நீ இங்ஙனம் அவலங்கொள்ளாதே; அவ்வாறு செய்தல் மங்கல மகளிர்க்கு மரபன்று” என்று கூறி அவளை உடனழைத்துச்சென்று அங்கே மிக உயர்ந்ததாகவுள்ள கட்டுமையொன்றின்மேல் ஏற்றி அதன் உச்சியில் அவளை நிறுத்தி, “நங்கையே! பார்ப்பாயாக; அதோதோன்று

கிறதே அதுதான் அரசர் பெருமானாகிய உன் தந்தையின் நகரம்; ஏன் கவலையடைகிறாய்?" என்று அவனாவப்பக் கூறிப் பின்பு காம இன்பத்தில் அழுந்தித் தன் அரசவரிமையையும் பகைவன் நகரைக் கைக்கொண்டிருத்தலையும் நினையாமலிருக்கும் உதயணனுக்கு நல்ல அறிவை உண்டாக்குவதற்குப்பொருட்டு யூகி கூறிய அழற் கருமத்தை மந்தனமாகச் சொன்னான்; அதனால், நன்னெறி நூல்வழித் திண்ணறிவாளன் வருந்தி நோற்ற அருந்தவம் போலப் பிற்பயமுடைமையை வாசவதத்தை தெளிந்து சமாதானமுற்றான்.

அப்பால் சாங்கியத்தாய் மறைந்திருந்த யூகியையடைந்து நிகழ்ந்த வற்றைச் சொல்லவே, அவன் உதயணனுடைய வடிவம்போன்ற ஓவியமொன்றைப் படந்திலெழுதி அவ்வுருவத்தில் நான்கு கண்களைப் பொறித்து அவற்றுள் மேலேயுள்ள கண்ணை மழுங்கியதாக அமைப்பித்து அப்படத்தை அவரிடங்கொடுத்து, "இதனை உதயணனுக்குக் காட்டும்" என்றான். அவள் சென்று வாசவதத்தையோடு அவன் இருந்த சமயம் பார்த்து அப்படத்தைக் காட்டினள். அவன் அதனைப் பார்த்து அதிலமைந்த நுட்ப வேலைகளைக் கண்டு வியந்து மனிதருடைய உறுப்புக்களுள், 'அடிகளே ஆட்கள்; தோள் மனைவி; பல் மக்கள்; கண் தோழர்; தலை இருமுது குரவர்' என்னும் நூற்கருத்தை அறிந்தவனாகலின், கண்கள் நான்கனுள் மேலாயகண் மழுங்கியிருத்தலையறிந்து, "நம்முடைய தோழர்கள் நால்வருள் மேம்பட்டவனான யூகிக்கு ஏதோ துன்பம் உளது" என்று கவலையுற்று நோக்கியபொழுது சாங்கியத்தாய், "உச்சைனியிலிருந்து வருகையில் அவலையுண்டு விக்கி இறந்துபோயினன் அவன்" என்றான்; உடனே உதயணன் பொறிகெட்ட எந்திரம்போலக் கண்ணோர்ந்து கீழே வீழ்ந்து தன்னை மறந்துகிடந்தான். அதனைக்கண்ட வாசவதத்தையும் இடியேறுண்ட நாகம்போலத் துயருற்று அவன்மார்பில் வீழ்ந்தாள். அதுதெரிந்து அரண்மனையிலுள்ளோரெல்லாரும் துன்புற்றனர். அப்பொழுது அருகிலிருந்தோர் சைத்தியோபசாரத்தால் உதயணனுடைய மூர்ச்சையைப் போக்கவே அவன் எழுந்து கண்களினின்றும் அவலக்கண்ணீர் பெருக,

“விண்டோய் கானத்து வேழ வேட்டத்துச்
சிறைகொளப் பட்டியான் செல்சார் வறுத்தபின்
மறைகொண் மாயமொடு துறைநகர் விழவினுள்
ஏதின் மன்னன் காதலி பயந்த
மாதரைத் தழீஇப் போதரப் புணர்த்துப்
போதுவ லென்றேய் பொய்த் தனையோ? (உ. 10 : 125-30)

இனி வாழ்தலாற்றேன்; இளமைதொடங்கித் தாயினும் என்பால் அன்புடையாய்! என்னையும் உடனழைத்துச் செல்லவேண்டுமன்றோ? நீ மட்டும் முன்னே தனித்துச்சென்றது முறையோ!” என்று பலவாறு விலாவித்தனன்.

அங்கிருந்த அறிஞர், “ விரோதிகளுக்குமுன் இங்ஙனம் நீ வருந்துதல் இறைமையன்று; தளர்ச்சியின்றி இருத்தல்வேண்டும்; நல்வினை துணைசெய்யுமாயின் யுகியை நீ பெறலாம் ” என்று தேற்ற அவன் மேல் ஆகவேண்டியவற்றை நினைந்து சிறிது வருத்தந்தணிந்திருந்தான். ஆனாலும் யுகியின் நினைவால், அவரபக்கத்துத் திங்கள் ஒளிகுன்றுவதுபோல் அவன் எல்லாவகையிலும் குறைவுறுவதையறிந்த தோழர், அரசனுக்குரிய எல்லாக் காரியங்களையும் யுகியைப் போலவே செய்தற்குரியவன் உருமண்ணுவாவேயென்றறிந்து அக் காரியங்களையெல்லாம் அவனிடமாகச் சார்த்தினர்; அவன் அங்ஙனமே அரசனுக்குரிய எல்லாவற்றையும் அறிந்து செய்பவனாயினன்.

அப்படி நிகழ்ங்காலத்தில் ஒருநாள் உருமண்ணுவா தோழரை நோக்கி, “ அரசனுடைய தன்பத்தை நீக்குதற்குரிய பரிகாரவழிகள் பலவுள; அவை பகைவரைவென்று அவர் கொடுக்கும் கப்பங்களைக் கொணர்ந்து முன்னிடுதல், மகளிருடன் தெப்பத்திலேற்றி நீர்விளையாடச் செய்தல், உண்டாட்டயர்வித்தல் முதலியனவாம்; அவற்றுள் ஏதேனுமொன்றால் அரசன் கவலையைப் போக்குவதுடன் மலைச்சாரலிலுள்ள முனிவரையடைந்து வினாவின், நிகழ்நகவற்றையும் நிகழ்வனவற்றையும் கூறுவாரென்பதைச்சொல்லி அங்ஙனமே கேட்பித்தும், அவனது துக்கத்தைப் போக்கவேண்டும் ” என்றனன். அதனைச் சொல்லவேண்டிய முறைப்படியே மற்றத்தோழர் உதயணனுக்குக் கூறினார்.

கேட்ட உதயணன், “ அங்ஙனங்கூறும் முனிவரும் உளரோ? ” என்று வினவியபொழுது அருகிலிருந்த உருமண்ணுவா, “ அரசே! நின்னைக்கருவுற்றுப் பூர்ணகர்ப்பினியாக இருந்த மிருகாவதி நிலாமுற்றத்திற் சிவந்த ஆடையைப் போர்த்திக்கொண்டு துயிலும்பொழுது அவளைத் தசைத்திரளென்று சிம்புட்பறவையொன்று எடுத்துச் சென்று விபுலகிரியில் வைக்க, நீ அங்கே உதித்து வளர்ந்து கற்றுத் தேர்ந்து உன் மாமன் விக்கிரனால் ஏயர்குலத்திற்குரிய இறைமை பெற்று அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தாய்; அப்போது, இந்திகழ்ச்சியைச் சிறிதும் அறியாத உன்தந்தை கௌசாம்பிரகரத்தின் அயலதாயிய வனத்திலுள்ள ஒருமுனிவரை யடைந்து வணங்கித் தன்

குறையை விண்ணப்பஞ்செய்தனன் ; அம்முனிவர் நிகழ்ந்தவற்றையும்கூறியும் நிகழ்வனவற்றையும் தம்முடைய ஞானத்தால் அறிந்துகூறினர். அதனைக்கேட்ட சதானிகள் உன்னையும் உன்தாயையும் கௌசாம்பிக்கு அழைத்துச்சென்று தன்னுடைய அரசாட்சியை உன்னிடம் ஒப்பித்துத் துறந்தனன் ; அப்படியே இப்பொழுதும் ஒருமுனிவரையடைந்து கேட்பின் எல்லாம் தெரிந்துகொள்ளலாம் ; யுகி முன்போலவே இறந்து முடிக்குங்காரியம் யாதேனும் இருத்தலுங்கூடும் ; அது விளங்கவில்லை' என்றனன் ; கேட்ட உதயணன் உண்டாட்டயர் தலுக்கு உடன்பட்டான். தோழரும் அஃது உறுதியுடைத்தென்றனர். அச்செய்தியை வள்ளுவமுதுமகன் முரசறைந்து நகரத்தார்க்குத் தெரிவித்தனன்.

உடனே மடமொழிமகளிரும் மைந்தரும் வான்பூத்தன்ன அந்நகரம் வறுவிதாகும்படி வேண்டியவற்றைக் கைக்கொண்டு நல்லநாளிற் புறப்பட்டுத் தேர் முதலியவற்றை ஊர்ந்து ஒருகாலத்தில் மலையைச்சூழ்வதற்குக் கடல்புடைபெயர்வதுபோலவே போய் இலாவாண நகரின் அயலிலுள்ளதும் தக்கோருறையும் தாபதப்பள்ளிகளையும் கற்றோருறையும் கடவுட்டானங்களையும் ஆட்புகுந்தவர் மீளுவதற்குத் துணியாத சுணைகளையும் ஆறுகளையும் கோயில்களையும் குரம்பைகளையும் தன்பாலுடையதும், பலாமுதலிய பலவகை மரங்கள் கொடிப்பந்தர் முதலியவற்றோடு செறிந்ததுமாகிய மலைச்சாரலையடைந்தனர் ; உதயணன் வாசவதத்தை முதலியவர்களோடும் மற்றப்பரிசனங்களோடும் வந்து அங்கே தங்கினன். தூசக்குடினைதுலாமண்டபம் பல்காழ்த்திரை படாகைக்கொட்டில் கூடம் முதலியவற்றை இருபுறத்தும்பெற்ற வீதிகளாலும் அங்கங்கேயுள்ள மன்களாலும் வீறெய்தி, இந்திரன் தன்னுடைய நந்தனவனத்தோடும் உரிமையோடும் வந்து தங்கினாற்போன்ற அழகுபெற்று விளங்கியது அப்பாடி. மைந்தரும் மகளிரும் சுணைப்பூக்குற்றும் சுள்ளிசூடியும் சுணைப்பூ அணிந்தும் கொடிப்பூக்கொய்தும் மகிழின் வட்டமலர்களைத் தொகுத்தும் அசோகின் செந்தளிர்களாற் கண்ணிகட்டியும் மாலைதொடுத்தும் மலைவளம் புகழ்ந்தும் குரவையாடியும் மயில்களின் ஆடல்களைக்கண்டு உவந்தும் கிளிகளின் மழலைச் சொற்களைக்கேட்டு இன்புற்றும் பலமகளிரின் இடையே களிப்புற்று விளங்கும் அரசர்களைப்போலவே பல பிடிகளினிடையே விளையாடிக்கொண்டு இறுமாந்துநிற்கும் களிற்றினங்களை நோக்கியும் நீர்விளையாடியும் நனைக்கொல்லுகளிலும் சுணையைச்சூழ்ந்த பாறைகளிலும் மிகவுயர்ந்த

மரங்கள்செறிந்த காடுகளிலும் பூஞ்சோலைகளிலும் கொடிவீடுகளிலும் மாறாததானை மன்னனை வழத்தி ஆறாக்காதலொடு தீனைத்தும் அமையாதவர்களாகி ஆடியும் பாடியும் கூடியும் பிரிந்தும் ஊடியும் உணர்ந்தும் ஒடியும் ஒளித்தும் நாடியும் நயந்தும் நலம்பாராட்டியும் வீளையாடி இன்புறுவாராயினர்.

இங்ஙனம் இருபாலார்களும் அன்புற்று அம்மலைச்சாரலில் வீளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், ஐம்பெருங்குழுவினரும் எண்பேராயத்தாரும் உதயணனுக்கு அங்கங்கேயுள்ள இனிய காட்சிகளைக் காட்டிக்கொண்டு சென்று, அவனைத் தொடர்ந்துவரும் உரிமைச் சுற்றத்தாரைப் பின்னே வரும்படி செய்து அவர்களுக்குத்தக்க பாதுகாப்பை அமைத்துவிட்டுப் பண்டைநூற்பொருள்களை அறிந்து பிறர்க்கும் அறிவித்துத் தவம்செய்துவிளங்கும் ஒரு முனிவருடைய தவப்பள்ளியாகிய சோலையொன்றை அடைந்தார்கள். முக்குற்றங்களையும் நீக்கிய பெரியோர் தங்கியிருத்தலின் கொடிய விலங்குகள் முதலியவற்றால் உண்டாகும் அச்சத்திற்கு அதிற் சிறிதும் இடமில்லை; காவலையே வேண்டாதது அது. மேலும் மிகுந்த வளத்தையுடையதாகி ஐந்திணை மரங்களும் பைந்தளிர்க்கொடிகளும் நெருங்கப்பெற்று வெப்பம் நீக்கி, நீருட்புகுந்தாற்போன்ற தண்மையுற்று, ஊரின் உள்ளிடத்தைப் போன்ற விரிந்த இடங்களையுடையதாய் மலர்த்தவிசடுத்துத் தளிர்க்குடையோங்கிப் பூங்குலைக்கவரி புடைபுடைவீசி மிஞ்ஞும் சுரும்பும் வண்டும் தும்பியும் குயிலும் பாடும் மழலையம்பாடலாற் கேட்பொருடைய மனத்தை வயப்படுத்துவதாகிப் பிறர்க்குக்கொடுக்கக்கருதித் தாங்கிவைத்திருந்தாற்போலே தோற்றும்படி அமுதமயமான கணிகளையேந்திப் பயனுள்ளமரங்களையே முற்றும்பெற்று விளங்குவது அச்சோலை.

அவர்கள் அகன்புறத்தையடைந்து, “ உதயணன் ஒரு காரியத்தைக்கருதித் தரிசிக்க வந்திருக்கின்றனன் ” என்பதை அம்முனிவருக்கு முறைப்படியே சொல்லிவிடுத்தனர். முனிவர் அவனுடைய பெருங்குலப்பிறப்பையும் அரும்பொருள்வகையையும் மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போலவே எண்ணிப்பாதுகாக்கும் கடப்பாட்டையும் மதித்து அவனைக் காணுகற்கு விரும்பி, இந்திரனை எதிர்கொள்ளும் தெய்வ முனிவரைப்போலவே முறைப்படி வரவேற்று, அசோகமரத்தின் அணிநிழலில் மணன்மீது கிடந்துள்ள பலவகைப்பட்ட மலர்த் தொகுதியாகிய இயற்றாத்கவிகில் இருக்கும்படி கையாற் குறிப்பித்த

னர் ; அவன் அந்தமுனிவரைவணங்கி அவர் காட்டிய இடத்திலிருந்த
 னன் ; சிறிது நேரத்திற்குப்பின் அம்மரத்தின் அடியைச்சார்ந்து யுகி
 யையே நினைந்து கவலைகொண்டிருந்தான் ; இருக்கையில், அவன் பிடித்தி
 ருந்த வெள்ளைப்பூ ஒன்று கையினின்றும் நழுவிக்காலின்கீழே வீழ்ந்
 தது ; அவற்றையெல்லாம் அறிந்த முனிவர், நிமித்தப்பயனையறிந்து
 சொல்லுவதில் மிக்க வல்லுநராதலின் அவுணைநோக்கி, “ அரச ! நீ
 பசுமரத்தைச் சார்ந்திருந்தமையால், அது நின் உயிர்த்தோழன் உயி
 ரோடிருத்தலையும் அவன் பின்புவந்து உன்னை அடைதலையும் நன்கு
 புலப்படுத்தும் ; இது தவறாது ; தெளிவாயாக ; பிடித்த வெண்பூவின்
 வீழ்ச்சி நீ இப்போது அனுபவிக்கும் போகத்திற்கு இடையூறு உண்
 டென்பதை அறிவியாநிற்கும் ; அந்தப்பூ வேறிடம் செல்லாமல்
 உன்காலின் கீழிடத்தை அடைந்தமையால் அந்தப்போகத்தை மீட்
 டும் அடைவை ; நீ பூமியின்மேல் இருந்தமையால் நின்தலைநகரத்
 தையும் நாட்டையும்பெற்று அரசு உரிமையையும் அடைவை ; சிறி
 தும் ஐயமில்லை ; பிற்காலத்தில் உனக்குச்சாரணருடைய உபதேசமு
 முண்டு ; உன்னுடைய ஆயுள்நாளின் அளவு இத்துணையாகும் ”
 என்று கூறினர். உதயணன், “ இவருடைய அருண்மொழி நிச்சய
 மாகவே இருத்தல் கூடும் ” என்று எண்ணி, யுகியை அடைந்தவன்
 போன்றவனாகி வணங்கி அவரிடம் விடைபெற்றுப் புறம்போந்து
 வாசவதத்தையை யடைந்து அவளுடன் அங்கே தனக்கு அமைக்கப்
 பட்டிருக்கும் படமாடத்தில் உறைபவனாயினன்.

அங்நவமுறைந்த உதயணன் ஒருவாறு கவலைதீர்ந்து வாசவதத்
 தையுடன்சென்று கான்யாற்றுக் கடும்புனலாடியும், பலநிறமலர்கள்
 பூத்து, மேல்முடியைத் திறந்த ஆபரணப்பெட்டிபோலத்தோன்றும்
 குறுவாய்ச்சுனைநீரில் முழுவொலியைப்பிறப்பித்து அந்தத்தாளத்திற்
 கேற்பப்பாடியும், காட்டிலுள்ள அரசுகளிர்போன்றவரும் குழையர்
 கோதையர் இழையர் இணர்த்தழையர் தாரினர்களுமாகிய பலவகை
 மகளிர்களினிடையேநின்று அவர்களுடைய ஆடலைக்கண்டு பாடல்
 களைக்கேட்டு இன்புற்றும், பாறையாகிய உரலில் ஐவனநெல்லைச்
 சொரிந்து யானைக்கொம்பாகிய உலக்கையால் தம் ஐயருடைய இயல்
 புகளைப் புகழ்ந்துகொண்டு பாசவலிடிக்கும் வேடமகளிருடைய அம்
 மனைவள்ளைப்பாட்டைக் கேட்டும், அருவியாடியும், சுனைவீளையாடி
 யும், பூங்குழைமகளிர் பொன்வள்ளத்தேந்திய தேறலையும் மதுவையு
 முண்டும், ஒருயிரையுடைய இருதலைப்புள்ளைப்போல் ஒட்டி இன்புற்
 றும் அம்மலைச்சாரலில் உண்டாட்டயர்ந்தனன்.

உடன்வந்த மகளிர் வெண்முத்தங்களாற் சிற்றிலிழைத்தும் கோங்கம்பூக்களைப் பறித்து இவை பொற்பணியென்று பாவைகளின் தலையில்வைத்தும் அசோகஞ்சினைகளிற் கட்டப்பட்டிருக்கும் தழைக்கயிற்று ஊசல்களில் இருந்து ஆடியும் முல்லைப்போதுகளைப் பறித்துக் கத்திகைதொடுத்தும் பித்திகைபிணைத்தும் தளிர்களைக் கையிற் கொண்டு பல விசித்திரவடிவங்கள்தோன்றும்படி கிள்ளியும் சண்பகச்சோலையையடைந்து தழையுடைகளை அமைத்தும் வாசவதத்தையின் செல்வத்தையும் சிறப்பையும் பாடிக்கொண்டே குராமரத்தின் நிழலில் வளைகளொலிப்ப மறவிக் குரவையாடியும் பந்தாடியும் பாவையுனைந்தும் தளிர்ப்படுக்கையின்மேலே கண்படைகொண்டும் பானவகைகளை உண்டும் விளையாடினர். மற்றையோர்களும் தத்தமக்கு இயன்றவண்ணம் இப்படியே விளையாடிக் களித்து இன்புற்றனர்.

இங்ஙனம் உண்டாட்டயரும் நாட்களில் ஒருநாள், யாத்திரை செய்பவர்கள் வந்துதங்கும் கொட்டில்களையும் கொடிப்பந்தர்களையும் பின்னும் இவைபோன்ற இனிய பல இடங்களையுமுடையதாய்க் காண்பானாயின் இந்திரனும் வேறிடஞ்செல்லத் துணியாத மிக்க அழகைப் பெற்று, இனிய பழமரங்களையும் நறுவிய பூமரங்களையுந் தன்பாற் கொண்டு மயில் முதலிய பறவைகளின் செறிவையுடையதாய் என்றும் நலிவோர் இல்லாமையால் உயிர்த்தொகுதிகள் கவலையின்றிவாழும் பொலிவையுடையதாய் விளங்கும் பொழிலொன்றில் மரவுரியுடுக்கையையும் சிவந்த சடையையும் உண்மை ஞானத்தையும் விரதத்தையுமுடைய முனிவரொருவர் தவஞ்செய்யும் ஆச்சிரமத்தையடைந்து அசோகமரத்தினிழலில் மணற்பரப்பில் உதயணன் வயந்தகனுடன் இருந்தான்.

அப்பொழுது அவனிடம் விடைபெற்று வாசவதத்தை காஞ்சினையோடு சோலைவளங்காணுதற்குச் சென்றான். ஏவலாளர்களும் ஒவ்வொரு காரியத்தை முன்னிட்டு வேறு வேறிடங்கள் சென்றனர். அரசாட்சியைத்துறந்து மனைவியுடன் வந்து அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் ஓர் அரசமுனிவருடைய புத்திரியும் பேரழகினளுமாகிய விரிசிகையென்னும் பெயரையுடைய சிறுபிராயத்தாளொருத்தி அங்கேயிருந்தனர்; அவள் முனிவர்களையன்றி வேறு ஆடவர்கள் யாரையும் கண்டறியாதவள். அவள் உதயணனைக் கண்டு, “இவன் காமன்” என்று எண்ணிக் காதல்கொண்டு தான் வைத்திருந்த பாவைபந்துகளை ஓரிடத்தே வைத்துவிட்டு மெல்லச் சென்று நந்தியாவர்த்தம், நாகம், சிந்துவாரம், சேபாலிகை,

குருக்கத்தி, சுள்ளி, சிறுசேடம், சண்பகம் ஆகிய இவற்றின் பூக்களைப் பறித்துத் தன் குடங்கையில் அடக்கிக்கொண்டுவந்து உதயணனை யடைந்து, “ஐயா! இம்மலர்களைப் பிணையல்களாகத் தொடுத்து ஈமின்; ஈந்தாற் பாவையும் யானும் அணிந்துகொள்வேம்” என்று சொல்லி இரந்து அம்மலர்களை நீட்டினள். அவன் அவளைப் பார்த்து, “இத்தவ வனத்திலுறையும் திருமகளோ இவள்” என்று முதலில் எண்ணி அவளுடையகண்களின் இமைகள் ஆடுதலையும் அணிந்த மாலைகள் வாடுதலையுங்கண்டு, “இவள் முனிவர்மகளே” என்று தெளிந்து தெய்வத்திகிரியையுடைய அரசர்மகளிர்க்குரிய சிறந்த இலக்கணங்களை அவள் பாற்கண்டு யாழ்நரம்பை வருடுதலாலும் படைக்கலங்களைப் பகைவர்மேற் செலுத்தலாலும் தழும்புபட்டுத்திருந்திய அங்கையால் தன்மேலாடையை விரித்து அதில் அம்மலர்களைவாங்கிப் பலசிறமுள்ள மணிகள் நிறம்மாறுபட அழுத்தப்பெற்ற இரத்தின மாலைபோலத் தோற்றம்படி பலவகைநிறமுள்ள அம்மலர்களை உரிய இடங்களில் வைத்துப் பலவகைமாலைகள் கட்டி அவளுக்குக்கொடுக்க, அவள் அம்மாலையைத்தக்கவாறு அணிந்துகொள்ளுதற்கு அறியாதவளாகி வருந்தி அலமந்தனள். அதனையறிந்த அவன், “இங்கேவா” என்று அழைத்து அவளைத் தன்மடிமேல்வைத்து அவற்றை அவள் உச்சியிலும் தலைப்பக்கத்திலும் மயிர்முடியிலும் அலங்காரமாகப் புனைந்து பாராட்டி, “மெல்லச்செல்” என்று விடுக்க விரிசிகை சென்றாள்.

உதயணனைவிட்டுப்பிரிந்த சிலநேரத்தை ஒருவருடமாக நினைந்து அவன் பிரிவாற்றாமல் வருந்தித் தழைகளையும் கண்ணிகளையும் ஏந்திக் கொண்டு நற்பூங்கொம்பர் நடைபெற்றாங்கு நடந்து விரைந்துவரும் வாசவதத்தை, தன்முன்வரும் விரிசிகையையும் அவள்கூந்தலில் அணியப்பட்டிருக்கும் மாலைகளையுங்கண்டு அம்மாலைகள் உதயணனால் தொடுத்துச் சூட்டப்பட்டனவென்பதை அறிந்து சினந்து கண்களினின்றும் வெய்ய நீர்த்துளிகளைச்சிந்திக் கையிலிருந்த கண்ணிகளையும் தழைகளையும் எறிந்துவிட்டு, “ஓடைத்த தாமரைப்பூவிலுள்ள தேனை உண்ணாமல் நெடுந்தூரத்திலிருக்கும் நெய்தற்பூவிலுள்ள தேனை உண்பதற்குச்செல்லும் வண்டைப்போல்வார் ஆடவரென்பதை இன்று நேரிற்கண்டோம்” என்று கடுஞ்சினங்கொண்டு உடன்வரும் சாங்கியத்தாயையும் காஞ்சணையையும்நோக்கி, “என்தந்தையின் அணிநகரத்திற்கு என்னை அனுப்பிவிடுங்கள்” என்றுசொல்லித் தன்னுடைய கோலங்களைச் சிதைத்துக்கொண்டே அச்சோலையின் ஒருபக்கத்தே

செல்வாளாயினள்; அதனைக்காஞ்சனையாலறிந்த உதயணன் அச்சமுற்றுச்சென்று அவனைத்தழுவி அவளுடைய முடியணிகளைத் திருத்தியும் பாதகிண்கணியைத் துடைத்துத் துகள்போக்கியும் கூந்தலணிகளைப்புனைந்தும் வளைகளைக் கையிலேற்றியும் கண்ணீர்த்துளிகளைத் துடைத்தும் காதணிகளைச் சரியாக அணிந்தும் புதுத்தளிர்களைக் கையிற்கொடுத்தும் புறத்தைத் தைவந்தும், 'நீ இங்ஙனம் கோடிப்பாயாயின் என்னுயிருக்குப் பெருந்தீங்கு விளைத்தாயாவாய்' என்றுகூறியும் பலவாறு தேற்றினன்; தேற்றவும் அவள் சிறிதும் ஊடல்தணியாமற் கடுஞ்சினத்தோடே யிருந்தனள்; அப்போது அம்மலைச்சாரலிலுள்ள ஒரு பலாமரத்திலிருந்து ஆண்குரங்கொன்று திடீரென்று குதித்து வந்தது. அதனைக்கண்ட வாசவதத்தை அஞ்சி நடுநடுங்கி விசைந்து அவனைத்தழுவிக்கொண்டனள். அவன் மனமுவந்து வேறு யாதொரு கவலைபுயில்லாதவனாகி அக்கானத்தில் அவளுடன் காலத்தை இனிது கழிப்பானாயினன்.

இலாவாணநகரினதுபுறத்தே ஓடுங்கியிருந்த யூகி அந்நகரத்திலுள்ள அரண்மனைக்கும் தானிருக்குமிடத்திற்கும் பிறரறியாமல் ஒரு சுருங்கைவழியை இயற்றுவித்துப் பின் செய்யவேண்டுவனவற்றை உருமண்ணுவாவிற்றும் வயந்தகனுக்கும் உணர்த்தினன். அவன் கூறியதை அவர்கள் சாங்கியத்தாய்க்குத் தெரிவித்தனர். சாங்கியத்தாய் உதயணனையடைந்து, "அரசே, கொடியவிலங்குகள் உலாவும் மலைச்சாரலில் இருந்தால் ஒருசமயம் யாதேனுமொன்றால் வாசவதத்தை அச்சம் அடையக்கூடும்; ஆதலால் இனிமேல் இலாவாண நகரத்துள்ள அரண்மனையைச் சார்ந்திருத்தல் நலமாகும்" என்றனள்; உதயணன் அதனை அங்கீகரித்து வாசவதத்தையோடும் புறப்பட்டு அந்நகரத்தையடைந்து அரண்மனையில் வாழ்வானாயினன். இங்ஙனம் சிலநாட்கள் சென்றன.

இப்படியிருக்கையில் தோழர்கள் உதயணனைநோக்கி, "ஒருகாரியமுமில்லாமற் சும்மாவிருந்தால் திருமகள் நம்மை வெறுப்பாள்; ஆதலால் எங்கேனும் சென்று வரவேண்டும்" என்றுகூறினர். கேட்ட உதயணன் வாசவதத்தையின் பிரிவிற்கு அஞ்சி அதற்கு உடன்படவில்லை. சிலதினம் சென்றபின் பிரிதற்குரிய ஊழ்வினை வந்தமையால், அரசனை நோக்கி வாசவதத்தை, "அடிகளை! வேட்டஞ்சென்று அரும்பு மலர் தளிர் என்பவற்றை கண்ணிகட்டி எனக்குத்தந்தருளுக" என்று வேண்டினள். அது செய்தற்குவிரும்பிய உதயணன் மறுநாட்காலையிற் பரிமாலுந்து காட்டிற்குச்சென்றனன்; மந்திரிகள்

தாம் எண்ணியதை நிறைவேற்றாதற்கு அதுவே நல்லசமயமென்று நினைத்து, “அரசன் காமவீன்பத்தையே விரும்பி ஊக்கமிலனாயினென்று வேடர்கள் ஊரைச் சுடுதற்குவந்து சூழ்ந்துகொண்டனர்” என்னும் பேச்சை எங்கும்பரவிச்செய்து ஏவலாளர்களைக்கொண்டு அரண்மனையின் நாற்புறத்தையும் தீக்கு இரையாக்கி, அந்தப்புரத்திற் சென்று, வெளியே புறப்பட்டுச் செல்லுதற்கு முடியாமல் தனித்து அலமந்து நிற்கும் வாசவதத்தையையும் சாங்கியத்தாயையுங்கண்டு, “இந்தச் சுருங்கைவழியாகச் செல்லுங்கள்” என்று அவர்களை அனுப்பிவிட்டு அவர்களிருந்தவிடத்திற் கொலைச்சிறையாளர் இருவரை வலிந்து புகுத்தி, வாசவதத்தையின் அடிக்கலமுதல் தலைக்கலம் இறுதியாகவுள்ள ஆபரணங்களையெல்லாம் ஓரிடத்திற் சிதறிவைத்தார்கள்; அரண்மனையின் நாற்புறத்தையும் தீக்கிரையாக்கிய கருமக்கள் வரைத் தாக்கிக்கொண்டே உருமண்ணுவா ஒருபாற் செல்வானாயினன்.

அப்போது சாங்கியத்தாய் வெய்துயிர்த்து நடுங்கும் வாசவதத்தையைச் சுருங்கை வழியே அழைத்துக்கொண்டு யுகியிருக்குமிடஞ் சென்றாள்; செல்லுகையில் வாசவதத்தையை நோக்கி அவள், “நீ சிறிதும் அஞ்சாதே; உன்னுடைய உயிர்த்துணைவனுக்கு ஆக்கமளிக்க விரும்பி அவனுடைய உயிர்நண்பனாகிய யுகிசெய்த மாயச்சூழ்ச்சியாகுமிது” என்று கூறினள். அந்தச்சமயத்தில் யுகி தானெண்ணியது முடிந்ததென்று புன்முறுவல் கொண்டு அங்கேவந்து வணங்கி, “தாயே! மறமாச்சேனன் காதல் மகளை! கேட்டருள்க; உன்னுடைய தந்தை சேனைகளின் இடையே உதயணனைச் சிறைப்படுத்தித் தளையிட்டமையால், பாஞ்சாலராயன் கௌசாம்பி நகரத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். பிங்கலகடகர் அஞ்சியோடினர்; அவற்றை அறியாத உன்தலைவன் யாதொன்றையும் நினைத்தலின்றிக் கவலையற்று உன்னுடன் இடைவிடாமல் உறைவானாயினன்; பகைவனைக் கொன்று அவனை நல்ல பதவியில் நிறுத்தவேண்டுமாயின் நீ சிலநாள் பிரிந்திருக்கவேண்டுமே. ஆகலால், உங்கள் குடிக்கு வந்த சிறு சொல் நீங்கும்படி ஆவதைச்சொல்லும் உயிர்போன்ற என்னைநோக்கியும் நின்குலத்தைநோக்கியும் தலைவன் தன் தலைமையினின்றும் வழுவிய நிலைமையைநோக்கியும் நிலம்புடைபெயரினும் விசம்பு வந்திழியினும் சிறிதும் கலங்காத நின்கடவுட்கற்பை நோக்கியும் இந்த வரத்தை அருளிச்செய்யவேண்டும்” என்று மிகவும் இரந்துவேண்டினன்.

வாசவதத்தை, “நம்முடைய அரசர்பிரானுக்கு இயைந்த நூல் வல்லாளர்களாகிய மந்திரிகள் நால்வருள் யுகி இறந்தனன்; இங்கே

இரப்பவன் இடவகன்முதலிய மூவருள் ஒருவனுமல்லன் ; இவன் யாரோ?" என்று எண்ணிக்கவலையுற்று விரைந்து விடைகொடாமல் ஆராய்வாளாயினள். அவளுடைய நிலைமையை அறிந்த சாங்கியத்தாய், “இவன் யுகியே. அரசன் கவலையற்றிருப்பதை மாற்றுவதற்கே தான் இறந்துவிட்டதாகப் பெயர்பண்ணிவிட்டு இவன் இங்கேவந்திருக்கின்றான்; நீ கவலையைவிட்டுவிடு” என்று தெரிவிக்கவே அவள் தேறினள். யுகி கூறிய நியாயங்களையெல்லாம் உட்கொண்டவளாயினும் அவள் உதயணன்பிரிவை நீனைந்து வருந்திப் பின்பு, “இவன் எண்ணியது உறுதி பயப்பதாகும்” என்று துணிந்து, “என்னிறைவன் முன்பு மாயயானையாற் சிறைப்பட்டபொழுது அவனைமீட்பதற்கு மாய விறுதி வல்லையாகிய நீதியாள! நீ வேண்டியதைச் செய்வாயாக” என்று அவனுக்கு உபசாரமொழிகளைக்கூறி ஒருவாறு கவலையொழிந்திருந்தனள்.

வாசவதத்தையின்பிரிவால் அரசன் தீங்கில்லாமலிருத்தலை அறிந்துகொள்ளும்வரையில் அவ்விடத்திலேயேயிருத்தற்கு நிச்சயித்துக்கொண்டு யுகி மேலே ஆகவேண்டிய காரியங்களைப்பற்றி ஆராய்பவனாகி அவ்விருவரோடும் அங்கேயிருந்தான். இதுநிற்க;

உதயணகுமரன் வாசவதத்தை விரும்பியபடியே தழையும் தாரும் கண்ணியும் பிணையலும் கைக்கொண்டு குதிரையை யூர்ந்து அவளைக்காண விரைந்துவருகையில் இடக்கண் ஆடியது; இடத்தோள் அசைந்தது; பின்னும் சில தூர்நிமித்தங்களும் தீயசகுனங்களும் தோன்றின; அவற்றின்பயனை ஆராய்ந்து பார்க்கையில், “உயிர்க்கீழுத்தி நீங்கினள்; இங்கேஇலள்; அவளைக் காணாதவருத்தத்தால் தோழர்களோடு தான்சிலகாலம் புறத்தே இயங்குதல்கூடும்” என்பது தெரியவந்தது. அதனால் மிக்க கவலையுற்றிருந்த அவன் எதிரே பெரும்புகையின் எழுச்சியைக்கண்டு மிகவும் விரைந்துவருகையில், வாசவதத்தையிருந்த இடத்திலும் நெருப்புப் பரவித் தோன்றக் கண்டான். கண்டு ஊக்கங்குன்றியவனாகிச் செல்லும்பொழுது, தனக்கு ஒருசோர்வும் நேராதபடி உருமண்ணுவாவும் வயந்தகனும் மாயமள்ளரைக் கூட்டத்தோடு துரத்தியடிப்பவர்களாகித் தன்வரவு பார்த்துக் கொண்டு எதிரே நிற்பதைக்கண்டனன்; அப்போது காஞ்சனமாலை,

“நாவலந் தண்பொழி னண்ண ரோட்டிய
காவலன் மகளே! கணங்குழை மடவோய்!
மண்விளக் காகி வரத்தின் வந்தோய்!
பெண்விளக் காகிய பெறலரும் பேதாய்!

பொன்னே! திருவே! அன்னே! அரிவாய்!

நங்காய்! நல்லாய்! கொங்கார் கோதாய்!

வீணைக் கிழத்தீ! வித்தக லுருவீ!

தேனேர் கிளவீ! சிறுமுதுக் குறைவீ!

உதயண குமர னுயிர்த்துணைத் தேவீ!

புதயமு லகவயிற் புக்கனையோ” (உ. 18 :-76-85)

என்று காட்டுத்தீயின் இடையே அகப்பட்டுவருந்தும் மயிலைப்போல இடைவிடாமற் புலம்பி அலமந்து வீழ்ந்து புரண்டுபுரண்டு அழுதலை உதயணன் பார்த்தனன்; வாசவதத்தைக்கு ஏதோ ஒருதுன்பம் வந்து விட்டதென்று நிச்சயித்து அறிவுமயங்கிச் சோர்ந்து பொறியற்ற பாவைபோலக் குதிரையினின்றும் திடீரென்று நிலத்தில் வீழ்ந்தனன். அங்ஙனம் அறிவற்றுக்கிடக்கும் அரசனைத் தோழரணுகி மூர்ச்சையை மாற்றுதற்குரிய பொருள்களைக்கொண்டு மாற்ற, எழுமைபுந் தொடர்ந்த அன்புடைய அவளைநினைந்து அரற்றிக்கொண்டே அவன் எழுந்தான்; அவளை அவர்கள்கூழ்ந்து பலவகையான சமாதானங்களைச்சொல்லித் தேற்றவும் அவன் தேறாமல், “என்உயிர்த்துணைவி மூழ்கிய தீயில் யானும் புகுவேன்” என்று அத்தீயிற் புகுவானாயினன்; அப்போது தோழர், “உன்னுடைய பகைவர் மகிழும்படி நீ இங்ஙனம் எண்ணுதல் பெரிய தவறாகும்; ‘யுகி இல்லா விடின் உதயணனுக்கு யாதும் செயலில்லை’ என்று அறிவிலார் சொல்லுஞ்சொல் எங்கள் மனத்தைச் சுடாநிற்கும்; அதனை நீ அறிந்து உன் குலத்தைத் தாங்குதல் நன்று” என்று விலக்க, கடல்கரையைக் கடவாததுபோல அவன் தோழர்வார்த்தையைக் கடவாறாக, “என்னுயிர்த்துணைவியின் உடம்பைப் பார்க்கவேண்டும்; ஆதலால், விசைந்து நெருப்பையவித்து அதனைக்காட்டுமின்” என்றனன்.

அவர்கள், “அரசர் கரிப்பிணத்தைக் காண்பது மரபன்று” என்று வற்புறுத்தவும் அவன் தடைப்படாமற் காண்பதையே வீரும்பித் துன்புற்றனன்; “நம்முடைய பெருந்தேவி உயிர்நீங்கும்படி இவர் பார்த்திராரென்று அரசன் எண்ணுவானாயின், அது நாம் எண்ணிய காரியத்திற்கு மிக்க இடையூறாகும்” என்று தோழர் அவளை அழைத்துக்கொண்டு ஒருவகையாகப் பள்ளிப் பேரறைசென்று அங்கே அமைக்கப்பட்டுள்ள சுருங்கை அவனுக்குத் தோன்றாதபடி அதன்வாயிலை நன்றாக முதலில் மறைத்துவிட்டு அங்கே கரிந்துகிடந்த இரண்டு குறைப்பிணங்களைக்காட்டி, “சாங்கியத்தாயும் தத்தையும் இறந்தமை பொய்யன்று; உண்மையே” என்று

அவன் மனங்கொள்ளச்செய்து அங்கங்கே சிதறுண்டு கிடந்தனவும் தீயில் மூழ்கினமையால் ஒளிவிட்டு விளங்குவனவுமாகிய அவ ளுடைய ஆபரணங்களைப்போறுக்கிவந்து அவனுக்குமுன்னே இட் டனர்; பொன்னரிமாலை, நெற்றிப்பட்டம், திலகம், செவியணி, பொற்கொடி, இலைப்பெரும்பூண், இதயவாசனை, களிகை, முத்தாரம், பன்மணிப்பூண், சின்மணித்தாலி, முத்தணிவடம், சித்திரவுத்தி, நாண், தொடர், தோளணி, இடையணி, விரலணிமுதலிய அணி கலங்களுள் ஒவ்வொன்றையும் அவன் தனித்தனியே எடுத்தெடுத்துப் பார்த்துப்பார்த்து விளித்துவிளித்துப் பலவாறு புலம்பிஅரற்றினன்.

பின்பு அவனுடைய மெலிவையும் கவலையையும் அறிந்த மந்திரி மார், “இவன் சோர்வையறிந்து பாஞ்சாலராயன போர்செய்தற்கு வருவானாயின் இந்நகரத்துள்ளே வரவிடாமல் தடுத்துவிடுக” என்று சொல்லிச் சதூரங்கப்படைகளுடன் வீரர்களை அந்நகரத்தைச் சூழ அமைத்து அவர்களுக்கும் சேனைகளுக்கும் வேண்டிய போர்க்கருவி களையும்அளித்து உணவுப்பொருள்களையும் அங்கங்கே நிரம்பவைத்த தோடு பெரும்படைகளைத் திசைகள்தோறும் அனுப்பிப்பாதுகாக்கும் படி செய்வித்து உதயணனுக்கும் அதனைத்தெரிவித்து அவனது துன்பத்தை ஒருவாறு தீர்த்து வருவாராயிருந்தனர். பின்னும் அவர்கள் காமத்தாலுண்டாகுந் தீங்குகளைப் பலவாறு எடுத்தெடுத்துரைத்து அவனுடைய வருத்தத்தைப் போக்க, அவன் ஆறுதலுற்றிருந்தனன்;

அதனைபறிந்த தோழர், “அரசனுக்கு யாதொரு தீங்கும் இல்லை. இனி வேறிடத்திற்குச் செல்லுதல் நலம்” என்று யூகிக்குத் தெரிவிக்க அவன் வாசவதத்தைக்குஅச்செய்தியைத் தெரிவித்தனன்; அவன் மந்திரத்தாற் பிணிப்புண்ட நாககன்னிகைபோல யூகியினுடைய நீதி மொழியாற் பிணிப்புண்டவளாகித் தன்னுடைய குறையை வெளிப்படுத்தாமல் தலைவன் ஆக்கமடைதலையே பெரும்பயனாக நினைந்து ஆறுதலுற்றனள். பின்பு அம்மூவரும் உடம்பை வேறுபடுத்துவ தாகிய மருந்தொன்றால் வேறுசிறம்பெற்று அந்தணவடிவங்கொண்டு மெல்லப்புறப்பட்டு ஒருமலையைச்சார்ந்து அங்கே தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த உருமண்ணுவாவின் தந்தையாகிய முனிவனையடைந்து தாம் இன்னாரென்பதை அவனுக்குப் புலப்படுத்தாமல் ஆகவேண்டிய வற்றை அவரிடஞ்சொல்லி மிக அனுகாமலும் மிக அகலாமலும் அவனது தவப்பள்ளியில் தங்கியிருந்தனர்.

வாசவதத்தையின் பிரிவாற்றாமல் மிக வருந்திய காஞ்சனைக்குத் தாம் எண்ணிய காரியத்தை உருமண்ணுவா மந்தணமாகத் தெரிவித்

துத் தேற்றி அவளையழைத்துவந்து வாசவதத்தையிடம் சேர்ப்பித்து விட்டுச்சென்றான். அவள் வாசவதத்தையைத் தேற்றுவித்து அவளுடன் இருந்தான். அந்நாட்களில் ஒருநாள் அந்நால்வரும், “நாம் இங்கே இருத்தலை அயலார் அறியின், நம்முடைய காரியம் பழுதுபடும்” என்று எண்ணி, “இனி யாம் இருத்தற்குரிய இடம் யாது?” என்று ஆலோசித்து ஒருவருக்கும் தெரியாமற்புறப்பட்டு உருமண்ணுவாவினுடைய தந்தையின்தோழனும் உக்கிரகுலத்திற் பிறந்தவனுமாகிய விசயவரனென்னும் அரசனுடைய இராசதானியும் அங்கநாட்டிலுள்ள துமான சண்பையென்னும் பெருநகரத்தில் வாழும் பெருஞ்செல்வவானாகிய மித்திரகாமனென்னும் வணிகர் பெருமானுடைய வீட்டில் தங்கிக் காலங்கழிப்பாராயினர்.

முன்ருவது

ம க த கா ண் ட ம் .

ஏயர்குலத்திற்குப் பழம்பகைவனும் அதுபற்றியே கௌசாம்பி நகரத்தைக் கைப்பற்றியவனுமாகிய பாஞ்சால அரசன் யுகி இறந்த செய்திபையும் வாசவதத்தையை இழந்தமையால் உதயணன் மெலிவுற்றிருத்தலையும் அறிந்து அப்பால் தனக்கு யாதொரு தீங்கும் உண்டாகமாட்டாதென்றெண்ணிக் கௌசாம்பிநகரத்தைப் பாதுகாவாமற் செல்வக்களிப்பால் மிகுந்தமகிழ்ச்சியடைந்திருந்தனன். அதனையறிந்த உருமண்ணுவா முதலியோர், “இனி மகதமன்னனோடு நட்புப்பூண்டு அவனுடைய படைகளையுஞ்சேர்த்துக்கொண்டு பகைவனை வெல்லவேண்டும்” என்று உதயணனுக்குக்கூறினர். அவன், “யுகி முதலியவரை இழந்தபின்பு எனக்கு வேண்டுவது யாது?” என்று மறுத்தனன். நாளுக்குநாள் உதயணனுடைய உடம்பு மெலிவுற்றது. அப்பொழுது தோழர், “சிறந்த வித்தையில் வல்லவனாகிய இலாமயனென்னும் ஒருமுனிவன் இருந்த வனங்கூடத் தீயால் வெந்துவிட்டது” என்று எடுத்துக்கூறி, “தீயால் துன்பமுறுதல் யாவராலும் விலக்கற்பாலதன்று” என்றும் வேறு செய்திகள் சிலவற்றைக்கூறியும் அவனைத் தேற்றிக்கொண்டிருந்தனர்.

அங்ஙனமிருக்கையில் பார்ப்பனத்தோழனாகிய இசைச்சனென்பவன், “யான் கூறுவதைக் கேட்டீடுக! மந்திரத்தால் முடியாத காரியம் யாதுமில்லை; வாசவதத்தை இறந்து வேறுபிறப்பை அடைந்திருப்பினும் பழைய உருவத்தோடு அவனைத்தருவதற்கு உரித்தான மந்திரமொன்று உண்டு; அதனைக்கற்று வல்லோனாகிய அந்தணனொருவன் இராசகிரியமென்னும் நகரத்தின்பால் உள்ளான். அவனையடைந்து வழிபாடாற்றி வேண்டினால், வாசவதத்தையை யாம் பெறுதல் எளிதாகும்” என்று இயம்பினன்; கேட்ட உதயணன், “அங்ஙனம் செய்யும் மந்திரமும் உண்டோ?” என்றுவியந்து தலையெடுப்ப இசைச்சன் அந்தவழியே பின் முயலவேண்டுமென்று நிச்சயித்து, “இங்ஙனம் பெரியோர் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன்” என்று பின்னும் கூறினன். அப்போது உதயணன், “இப்பொழுதே அவ்விடத்திற்கு யாம் விரைந்து செல்லவேண்டும்” என்றுசொல்லக் தோழர்

கள் அவனைக்கூட்டத்தினின்றும் தனியே பிரித்து அழைத்துக் கொண்டு வந்து மிக்க ஆற்றலையும் கல்வியையும் உடையவர்களாகிய நூறுவீரர்களை வருவித்து வேறு வடிவங்கொள்ளும்படி சொல்ல, அவர்கள் அங்ஙனங்கொண்டனர்; அரசனும் தாமும் யாத்திரைக்கு ஏற்ற பார்ப்பன வடிவங்கொண்டவர்களாகிப் புறப்பட்டுப் புன்றளக மென்னும் நாட்டையும் காளவனத்தையும் கடந்து சுருப்பாசமென்னும் காட்டாரொன்றைத் தாண்டி அப்பாலுள்ள காட்டின்வழியே சென்றனர்.

அப்போது உதயணன் அங்கே திரியும் கலைமான் பாதுகாப்பப் பெண்மான் மருண்டுநோக்கி நின்றலைக்கண்டு, வாசவதத்தையின் பார்வையை நினைந்து மனம்புழுங்கி, “பிணையே! என் உயிர்த்துணைவி சென்ற இடத்தை நீ கூறுவாயாயின் யான் அவ்விடம்சென்று உய்வேன்; நீ கூறுக” என்று புலம்பியும், அப்படியே மயில் புறவு வண்டு தென்றல் முதலியவற்றைத் தனித்தனியே விளித்து அரற்றிக்கொண்டும் செல்லுதலை அறிந்த தோழர் இரங்கி அவனுடன்,

துறக்கம் புரியுந் தொல்லையி னியன்றது
பிறப்பற முயலும் பெரியோர் பிறந்தது
சிறப்பிடை யறாத தேசிக முடையது
மறப்பெருந் தகையது மாற்றோ ரில்லது
விறற்புக முடையது வீரிய மமைந்தது
உலகிற் கெல்லாந் திலகம் போல்வது
அலகை வேந்த னானே கேட்பது
அரம்பு மல்லலுங் கரம்பு மில்லது
செல்வப் பெருங்குடி சிறந்தணி பெற்றது
நல்குர வாளரை நாடினு மில்லது
நன்பெரும் புலவர் பண்புளிப் பன்னிய
புகழ்ச்சி முற்ற மகிழ்ச்சியின் மலிந்தது
இன்னவை பிறவு மெண்ணுவரம் பிகந்த
மன்பெருஞ் சிறப்பின் மகதநன் னாடு (க. 2 : 41 - 54)

சென்று சார்ந்தனர்.

அவர்கள் அவனுக்கு மிக்க ஆறுதல்சொல்பவர்களாகி அந்நாட்டின் ஐந்திணைவளங்களையும் நோக்கிக்கொண்டே அதன் தலைநகராகிய இராசகிரியத்தை அடைந்து, அதன் அகழி மதில் பலவகைச் சாதியாருடைய சேரிகள் நால்வகை வருணத்தாருடைய தெருக்கள் முதலியவற்றை யெல்லாங்கண்டு மிகவும் உவகையுற்று உள்நகர்

சென்றனர். உதயணன் அதன்வளங்களை யெல்லாங்கண்டு வாசவ
தத்தையின் பிரிவு மனத்தை வருத்த மிகுந்த வாட்டமுற்று அவர்க
ளுடன் தங்கினன்; அங்கே அவன்,

விழுப்பெருஞ் செல்வமொடு வென்றி தாங்கிய
ஐம்பதி னிரட்டி யவனச் சேரியும்
எண்பதி னிரட்டி யெறிபடைப் பாடியும்
அளப்பெருஞ் சிறப்பி னுயிர மாகிய
தலைப்பெருஞ் சேனைத் தமிழ்ச் சேரியும்
கொலைப்பெருங் கடுத்திறற் கொல்லர் சேரியும்
மலைச்சச் சேரியுந் தலைத்தலை சிறந்து
வித்தக வினைஞர் பத்தியிற் குயிற்றிய
சித்திர சாலையு மொத்தியைந் தோங்கிய
ஒட்டுவினை மாடமுங் கொட்டுவினைக் கொட்டிலும்
தண்ணீர்ப் பந்தருந் தகையமை சாலையும்
அறத்தியல் கொட்டிலு மம்பலக் கூடமும்
மறப்போர்க் கோழி மரபிற் பொருத்தும்
விறற்போ ராடவர் விரும்பிய கண்ணும்
மறக்களி யானை வடிக்கும் வட்டமும்
கடிசெல் புரவி முடுகும் வீதியும்
அடுத்தொலி யறாஅ வரங்கமுங் கழகமும்
அறச்சோற் றட்டிலு மம்பலச் சாலையும்...நெருங்கி

7-29)

(ஈ. 4:

விளங்குவதும் அதன் அயலில் உள்ளதுமான புறநகரத்தில் காமன்
கோயிலின் பக்கத்தேயுள்ள பொய்கைக்கரையில் விளங்கும் இளமரக்
காவில் இருக்கும் தாபதப்பள்ளியொன்றில் அவர்களுடன் தங்கி
வாசவதத்தையின் பிரிவாற்றாமல் மிகவும் வருந்துவானாயினன்.

அவனுயிரைக் காப்பாற்ற நினைந்த தோழர் அங்கேயுள்ள கண்க
வர் பேரொளிக் காகதுண்டகரென்னும் ஒரு பெரியவரையடைந்து
தம்முடைய குறைகளை யெல்லாம் அவரிடம் விளங்கக்கூறி, உதயண
னுக்குத் தைரியமுண்டாகவேண்டிய வழிகளை இன்ன இன்னவகையா
கச் சொல்லவேண்டுமென்று சொல்லி உடன்படுவித்து அவரை
அழைத்துவந்து அவனுக்குக்காட்டி, “முன்னம் யாம் கூறிய பெரி
யோர் இவரே” என்றனர். உதயணன் மிகுந்த ஆவலோடு அவர்
கூறுவதைக் கேட்பதற்கு விரும்பி அவரை வணங்கினன். அவர்
அவனை நோக்கி, “இரண்டுமாதம் விரதத்தோடே நீர் இங்கே இருத்
தல்வேண்டும்; அப்பால் ஈமத்தில் யாம்செய்யவேண்டிய சாதனை

ஒன்றுண்டு; அதுமுடிந்தபின் வாசவதத்தை பழைய உருவத்தோடு வருதல் ஒருதலை; உம்முடைய இராச்சியமும் உமக்குக்கிடக்கும்; இதனை நீர் நம்பும்” என்றுசொல்லிக் கைக்கொள்ளவேண்டிய விரதத்தையும் அதன் விதியையும் தெரிவித்துத் தம்மிடஞ்சென்றனர்.

கேட்ட உருமன்னுவாமுதலியோர், “நிலத்திற்புகுதலும் விசும் பிற்செல்லுதலும் கடனீரைவாய்க்கொண்டு உமிழ்தலும் மலையைவந்து தலும் ஆகிய இவைபோன்ற விச்சைபயின்றவர்களைக் கண்கூடாகவே கண்டிருக்கின்றோம்; செத்தோரைமீட்கும் விச்சையையுடையோரை இதுவரையிற்கேட்டுந் அறிந்திலம்; பெரும்புண்ணியமுடையோமாதலின் இவரைக்கண்டோம்; இவர் வாசவதத்தையை வருவித்தளித்தல் ஒருதலை” என்று வியப்புற்றுக்கூறியவராகி அரசனைத்தேற்றிப் புறநகரத்தே முன்பு கூறிய இடத்தில் அவனுடன் தங்கினர்; “நம்மரசனை மகதமன்னனுக்கு நண்பனாக எப்படியேனும் செய்துவிடவேண்டும்” என்ற ஆலோசனை அவர்களுக்கு மிகுதியாக இருந்தது.

அப்போது அந்நகரில் காமதேவனுக்கு விழா நடந்தது; நடக்கையில் அரசன் கட்டளைப்படி, “பதுமாபதி காமனை வழிபடுதற்கு இன்றுசெல்வாள்; நகரத்தை அலங்கரித்திடும்” என்று வள்ளுவமுதமகன் முரசறைந்துதெரிவித்தனன்; கேட்டவர்கள் அங்கங்கே அலங்காரஞ்செய்தார்கள். திருமகளாயினும் உருவிலும் உணர்விலும் ஒப்புமையாற்றாப் பதுமாபதி நீராடி அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு யாப்பியாயினிமுதலிய தோழியரும் காஞ்சகியர்முதலியோரும் சூழ ஒரு வையத்தை ஊர்ந்துசெல்லுகையில், அது புறநகரத்தேயுள்ள காமன்கோட்டத்து வாயிலில் வந்துநின்றது.

வையம் நின்றபொழுது அதனை முடிய திரை காற்றால் விலகியது; அப்போது அதனுள்ளேயிருந்த பதுமாபதியை எதிரிற்முன்னேமரத்தின் கீழே வாசவதத்தையின் நினைவுடனிருந்த உதயணன் கண்டான்; பதுமாபதியும் அவனைக்கண்டான்; ஒருவரைஒருவர் விரும்பி மனங்குழைந்தார்கள். வாசவதத்தக்கும் அவளுக்கும் வேற்றுமைதோன்றாமையால், “நாம் கருதிவந்த பெரியோர் வாசவதத்தையை மீட்டு அளித்தனரோ?” என்று உதயணன் எண்ணினான்; “இவன், தன்னை வழிபடவந்த எனதுநிறையை அளத்தற்கு என்முன்னர்த் தோன்றிய காமதேவனோ? அன்றி அந்தண வடிவத்தோடு தோன்றிய வேறுதேவகுமரனோ?” என்று பதுமை எண்ணினள்; அப்பொழுது தோழிவந்து வணங்கினள்; அவளுடைய தோளைப்பற்றிக்கொண்டு வண்டியிலிருந்து இறங்கிய பதுமாபதி, கோயிலினுள்ளேசென்று காமதேவனுடைய

மாடத்தை வலம்வந்து, விதிப்படி தானங்களைச் செய்துநோன்பை இயற்றத் தொடங்கினள். தொடங்கியவள், தன்முன்னேநின்ற முதிய காவலாளர்களை நோக்கி, “இங்கே தானம் பெறவரும் அந்தணர்களைத் தடை செய்யாமல் உள்ளே வரச்செய்யின்” என்று கட்டளையிட்டனள்.

“எல்லா நலமும் அமைந்த உதயணனைப்போன்ற தலைவனை இவள் அடைதற்குரியள்”, என்று அங்கே நின்ற முதியவளொருத்தி ஒருபாட்டைப் பாடினள்; அதனைக்கேட்ட பதுமை, “இப்போது புன்னையின் கீழேநின்றோன் அவனைப்போன்றவனே” என்று கருதினள். விழாவினது முதலாளிற் செய்யவேண்டிய தானங்கள் விதிப்படி செய்யப்பட்டன. அப்பொழுது முதுமகளிர், “சூரியன் அத்த பித்தற்கு முன்பே நாம் கன்னிமாடம் செல்வது நலம்” என்று கூறினர். கூறவே செல்லுதற்கு அவளுடைய மனம் தடுமாறியது. தோழிமார் வந்து ஏற்றப் பதுமாபதி வையத்தில் ஏறிக் கன்னிமாடம் சென்றனள். சென்றபின், “இவளுடைய நோன்பு இந்தவிழாவில் முடிவுபெறும்; அந்தக்காலத்தில் இவள் தானம்செய்வாள்; வாங்க வருபவர்களை நீவிர் விலக்கவேண்டாம்” என்று சிலதியர் சொற்றனர்; அதைக்கேட்ட உதயணன், “மீட்டும் இவளை நாம் பார்த்தல்கூடும்” என்று தன்னுடைய மனத்திற்கு ஆறுதல்செய்து கொண்டிருந்தனள்.

அப்பொழுது பின்னே மெல்லச்செல்லும் ஐராவதியென்னும் அவள்தோழியைக்கண்டு, “இவள் யார்? இவள் பெயரென்ன? இச்சோலையின்கண் இவள் வந்த காரியம் யாது?” என்று உதயணன் வினாவினன்; “இந்த அந்தணைன் பொருள்நசையால் வந்தவன்” என்று நினைத்து ஐராவதி, “இவள் இந்நகரத்தரசன் பட்டத்துத்தேவியாகிய சிவமதியென்பவளுடைய சகோதரியும் காசிராசன் மனைவியுமான உதயையோடையென்பவளுடைய மகள்; பதுமாபதியென்னும் பெயருடையாள்; கலியாணமாகாதவள்; மன்மதனுக்கு நகரம் செய்யும் விழாவின்புடவில் வேதியர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்க எண்ணியிருக்கின்றாள். பொருளில் விருப்பம் இருப்பின் நீர் இங்கே இரும்” என்று சொன்னதன்றி, “உம்முடைய நாடு எது? ஊர் எது? கோத்திரம் யாது?” என்றும் கேட்டனள். உதயணன் கேட்டதைக்குறித்து உள்ளே மகிழ்ந்து, “என்னுடைய நாடு காந்தாரம்; ஊர் இரத்தினபுரம்; என்னுடைய தந்தை சாண்டியனென்னும் அந்தணன்; என்பெயரை மாணகனென்று சொல்லுவர்” என்று கூறினள். கேட்ட ஐராவதி மகிழ்ந்து விரைந்து கன்னி மாடஞ் சென்றாள்.

அப்பால் உதயணன் தோழரையடைந்தான். சூரியன் அத்தமித்தது; முல்லை மலர்ந்தது; தாமரைகள் குவிந்தன; பின்னும் உள்ள மாலைக்கால நிகழ்ச்சிகளைக்கண்டு காமவேகம் அதிகரிக்கப்பெற்ற உதயணன் வாசவத்தையை மறந்து பதுமாபதியின் அழகையே நினைந்து,

“ வனப்பமை வையந் தனக்குமறை யாகிய ”
கஞ்சிகை கடுவளி யெடுப்ப மஞ்சிடை
வானர மகளிரிற் றுனணி சுடர
முறைநலக் காந்தண் முகிழ்விர னேவத்
தகைமலர்ப் பொய்கைத் தன்செங் கழுகீர்
சில்லெனப் பிடித்து மெல்லென விழிந்து
நண்ண வருவோள் போலு மென்கண்
ஆற்றேன்; (க. 7 : 47 - 54)

தவஞ்செய்தேனும் யான் இவளை அடைவேன்” என்று துணிந்து தன் கருத்தைத் தோழர்களுக்குக் கூறி வருந்தினன்.

சென்ற பதுமாபதியும் அவனையே நினைந்து வருந்திப் பின்பு அமளியில் ஏறி,

நறுமலர்க் காவீனுட் டுறுமிய பூந்துணர்க்
கொடிக்குருக் கத்திக் கொழுந்தளிர் பிடித்து
நாண்மலர்ப் புன்னைத் தாண்முத லணைந்து
பருகு வன்ன நோக்கமொடு பையாந்து
உருகு முள்ளமோ டொருமர னெடுங்கி
நின்றேன் போலவு மென்றேள் பற்றி
அகலத் தொடுக்கி நுகர்வோன் போலவும்
அரிமலர் நெடுங்க ணகவயிற் போகாப்
புரிதான் மார்பன் புண்ணிய நறுந்தோள்
தீண்டும் வாயில் யாதுகா லென்றுதன்
மாண்ட சூழ்ச்சி மனத்தே மறுகி
ஆசி லணியிழை தீயயல் வைத்த
மெழுகுசெய் பாவையி னுருகு நெஞ்சினள்
பள்ளி கொள்ளா ளுள்ளுபு வதிய (க. 7 : 77-90)

இவ்வண்ணம் இருவரும் இருவயினொத்த இயற்கை நோக்கமொடு ஒருவயினொத்த உள்ளநோபையுடையவர்களாய்த் துன்புற்றனர்; அந்த இராத்திரியானது கொல்லவந்ததுபோலவே அவர்களுக்குத் தோற்றி 1 ஏழிருள்போலச் சென்றது.

1 “நெருநற்றுச் சென்றொரங் காதலர் யாமும், எழுநாளே மேனி பசந்து” திருக்குறள், 1288.

மறுநாட்காலையில் மீட்டும் அவனைக் காணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை மனத்திலேயே அடக்கிக்கொண்டு பதுமாபதி கண்களைக் கழுவித் தெய்வத்தை வழிபட்டுக் கவலையுடனிருக்கையில் அவளுடைய வேறுபாட்டைக்கண்ட செவிலித்தாய் முதலியோர்கள் பலவாறு கவலைபுற்றுச் சமயம்பார்த்து, “வையமேறிச் சோலைக்குச் செல்வோமா?” என்று அவளை வினாவினர். அவள், “நோன்பு முற்றும்வரையில் என்னைக் கேட்கவேண்டுவதில்லை; அரசனுடைய கட்டளை இல்லையாயினும் செல்லவேண்டுவதே முறை” என்றனள். உடனே அவர்கள் அவளை வையத்திலேற்றிச் சோலைக்கு அனுப்பினர். அனுப்பியபொழுது முதல்நாளிற்போலவே புன்னைமரத்தின் கீழேநின்ற உதயணனும் அவளும் ஒருவரையொருவர் நோக்கித் தம் விழைவைப் புலப்படுத்திக்கொண்டு மயங்கினர். இப்படியே சில தினங்கள் சென்றன.

ஒருநாள் அங்கேவந்த பதுமாபதி தன்காமநோயை வெளிப்படுத்தும் ஊக்கமுடையவளாக ஐராவதியின் கழுத்தில் தன் கையைச் சேர்த்துத் தழுவிக்கொண்டு ஒரு மண்டபத்தின்மேல் ஏறி நின்றாள்; அப்படியே உதயணன் தன்விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தும் குறிப்போடு வயந்தகன்தோளை ஒருகையாற்றமுவி மற்றொரு கையால் மிக அழகியதாகிய பூப்பந்தொன்றை உருட்டிக்கொண்டு புன்னையின் கீழே நின்றான். அங்ஙனம் நின்றவனைக்கண்ட பதுமாபதி ஐராவதியை நோக்கி, “அந்தணஉருவத்தோடு அங்கே நிற்பவன் யாவன்? நீ அவனை அறிவாயோ?” என்று வினாவினள். ஐராவதி, “முன்னொரு நாள் நீ கன்னிமாடம் சென்றபின்பு நான் அன்பின்மிகுதியால் அவன் வரலாற்றைக்கேட்டு அறிந்துகொண்டேன். மாணகனென்பது அவன் பெயர்; அவன் அந்தணன்; இந்நாடு பார்த்தற்குவந்தான். அவனும் அவனுடைய தோழரும் உன்னுடைய தானத்தை விரும்பியே இங்கே தாமதித்தனர் போலும்; விரைவில் திரும்பிச் செல்வாரல்லர்” என்றனள்.

கேட்ட பதுமை, “பிறரறிபாமற் குறிப்பித்து அவன்கையிலுள்ள பந்தை வாங்கித்தருதல் கூடுமோ?” என்ன, ஐராவதி கையைத்தட்டி அவளை நோக்கி, “உன்னைப்பந்தை இவளுக்குத் தரவேண்டும்” என்று கண்ணிலும் கையாலும் அவனுக்குத் தெரிவித்தனள். அதனையறிந்து மனத்தில் அடக்கிக்கொண்ட அவன், “தந்தையை நினைந்து உழலும் என்மனத்தைத் தன்பால் இவள் இழுத்துக் கொண்டு தன்மனத்தை என்னிடத்தே நிறுத்திக் கலந்த நேயமுள்ள

வளாயிருக்கின்றனள்” என்று தோழர்க்கு உணர்த்தினன். கேட்ட தோழருள் இசைச்சென்பவன், “இந்த நாட்டுமகளிர் நிறையையுடையார்; மனத்தைப்பிறப்பாற் செலுத்தார்; அரசனுடைய கட்டளையும் அறவே; பதுமாபதியும் அத்தன்மையளே; அஃதன்றாயின் தன்மனைவி தீப்பட்டாளென்பது தெரிந்து வருந்தி உதயணன் பார்ப்பனவேடங்கொண்டு வந்துளானென்பதை அறிந்தோர் சொல்லக் கேட்டு அவனிடம் நம்முடைய கருத்தைத்தெரிவித்தல் குணமென்று தன்னுடைய கருத்தை வெளியிட்டிருத்தல் கூடும். அன்றாயின், தோற்றப்பொலிவால் மிக்க இவர்கள் வந்து தானமேற்றல் தகுதியன்றென்று நன்மதிப்போடும் நம்மை நோக்கியிருத்தல்கூடும். ஆதலால், அவளிடத்தில் விருப்பத்தைச் செலுத்துதல் முறையன்று” என்று தடுத்தனன். மற்றத்தோழர்களும் அக்கருத்தையே தழுவிக்கூறினர்.

அவளுக்கும் தனக்குமுள்ள அன்பை அறியாத மற்றத் தோழர்களைத் தேற்றவேண்டி உதயணன், “மலர் முதலியவற்றற் செய்த கண்ணியை இப்பொய்கையின் பக்கத்துள்ள மரக்களை யொன்றில் அவள்காணக் கட்டிவிட்டு நான் மறைந்திருப்பேன்; அவள் அக்கண்ணியைக் கைக்கொள்வாளாயின் யான் கூறியதை உண்மையென்று கொள்க” என்று அவர்களுக்குக் கூறினன். பின்பு அவன் அப்படியே கண்ணியொன்று கட்டித் தான் கருதிய சோலையிற் புன்னை, ஞாழல், மகிழ்ஆகிய மரங்களின் செறிவிற கிளையொன்றில் அவள் காணும்படி அதனைக்கட்டிவிட்டுப் பின்னும் தான் அவளை முதலிற்கண்ட காமன்கோட்ட முதலியவற்றையும் தம்முள் நிகழ்ந்த செய்திகளைப் புலப்படுத்துஞ் சித்திரங்களையும் வாழைக்குருத்தில் நகத்தாற்பொறித்து அவற்றை ஆண்டுள்ள ஞாழல்மரத்தின் கிளையில் தொங்கச்செய்து விட்டுத் தான் அயலிடஞ்சென்றனன்.

பதுமாபதி, யாப்பியாயினியோடுசென்று அப்பொய்கையில் நீராடித் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு கரையில் தனியேசென்று சோலையைப் பார்த்தபொழுது அங்கே உதயணன் கட்டி நாற்றிய கண்ணி முதலியவற்றைக் கண்டாள். கண்டு புன்முறுவல்கொண்டு ஒரு கழுநீர்ப்பூவைக் கையிற்பற்றி அதன் தண்டில் தன் பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ள மோதிரத்தைச்செறித்து அதனையும் பிணையலையும் சந்தனத்தையும் அவன் வைத்த கண்ணியைச்சார ஒருபால் வைத்தனள்; பின்பு அவன் வைத்த கண்ணிமுதலியவற்றை எடுத்துவந்து அக்கண்ணியைத்தன் சென்னியிலணிந்து பிறவற்றை மார்பில் அப்பிக்கொண்டு மிக அழகுபெற்று விளங்கினின்றாள். நின்றவளை அங்குவந்த யாப்பியா

யினிகண்டு, “ நீ யார்? உன்னைப்போன்றவளும் என்னுயிர்த்தோழியும் தருசகன் தங்கையுமாகிய பதுமாபதியை யான் பிரிந்தேன் ” என்றனள். தன் வேறுபாட்டையறிந்து அவள் கேட்டதாகப் பதுமாபதி நாணி முகங்கவிழ்ந்தனள். பின்பு அவ்விருவரும் தம்மிடஞ் சென்றார்கள்.

அங்கே நிகழ்ந்தவற்றை மறைந்திருந்த உருமண்ணுவாகண்டு மற்ரைத்தோழர்க்குக்கூறினள். எல்லோரும் ஒத்தமனமுடையவர்களாயினர். வயந்தகன் சென்று ஆராய்ந்து பதுமை உதயணனுக்காக அங்கே வைத்திருந்த பிணையல், சாந்தம், கழுநீர்ப்பூ, மணியாழி இவற்றைக்கண்டு எடுத்துவந்து உதயணனுக்குக் கொடுத்தனள். அவன் யுகி முதலியவர்களைப் பெற்றவன்போல மகிழ்வுற்றுப் பதுமாபதி ஆடிய பொய்கையில் நீராடி அவள்வைத்த சந்தனத்தை மார்பிலும் தோளிலும்பூசி அப்பிணையலைச்சூடி மோதிரத்தைப்பிறர் அறிந்துகொள்ளாதபடி தன்விரலிற்சேர்த்திக் கழுநீர்மலரைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு சிறிதும் கவலையேயில்லாமல் முகமலர்ச்சியோடும் போந்தபொழுது மாடத்தின்மேலே நின்ற பதுமாபதி கண்டு, “ யாம் கண்ணாற் கூடிய கூட்டமன்றிக் கண்ணிமுதலியவற்றாலும் கலப்புடையேமாயினேம்; நெஞ்சே! கவலைப்படாமலிரு ” என்று தன்னுட் சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு தன்னிடம் சென்றனள். தனக்கு அவள் உரிமைபூண்டனளென்று தோழர்க்கு உதயணன் தெரிவித்துவிட்டுச் சென்று கவலையில்லாமல் துயின்றான்.

அப்பொழுது அவனுடைய கனவில் வாசவதத்தை மாசுபடிந்து மெலிந்து வாடிய உடம்போடு தோன்றினள். உடனே உதயணன்,

“ மாசில் கற்பின் வாசவ தத்தாய்
வன்க ணாளனைன் புன்கண் தீர
வந்தனையோ ” (நு. 1 : 158-60)

என வாய்திறந்து அரற்றவே வாசவதத்தை, “ அயல்நாட்டிற்கு என்னைத் துறந்துசென்றாய்; அன்புடையாரைப்போலக் கூறும் கட்டுரையை ஒழிவாயாக ” என்று சொல்லி அகன்றனள்; அவன் குறுகி, “ உன்னைப்பிழைப்பித்துத் தருபவன் இவ்வூரிலுள்ளானென்பதைக் கேட்டே பலமலைகளையும் காடுகளையுங்கடந்து இங்கேவந்தேன்; நீ வெகுளாதே ” என்று இரந்தனள்; அவள், “ நீ பதுமாபதியினிடத்தே அன்புற்று அவள்வைத்த மாலையையும் சந்தனத்தையும் இப்பொழுது அணிந்தாயன்றோ ” என்று சொல்லிவிட்டுப் பின்னும் நீங்க அவன் “ பதுமாபதியென்கின்ற பெயரை இன்றுதான் நின் வாயாற்கேட்

டேன் ; வேறு அறியேன் ” என்று பின்னும் இரக்கும்பொழுது அவள் மறைந்தாள். சூரியன் உதித்தான்.

விழித்தெழுந்த உதயணன் தான்கண்ட கனவைத் தோழர்க்குக் கூறினன் ; அவர்கள், “வாசவதத்தை சினங்கொண்டாளாதலால், பதுமையின் மலைமுதலியவற்றை நீ அணிந்தது பிழையாகும் ; இவள் பால் வைத்த காமத்தை விட்டொழிவாயாக ” என்று மிக வற்புறுத்தவும் அவன் தன் கொள்கையைவிடானுகிப் பதுமையை யடைவதற்கு முயற்சி செய்வானாயினன். அதனைக்கண்ணுற்ற தோழர், “இவனைத் தருசகனுக்கு நண்பனாகச் செய்தற்குவந்த நமக்கு இங்ஙனம் நேர்ந்ததற்குக் காரணம் ஊழ்வினையின் வலி ” என்று மனமுவந்து ஆலோசிப்பாராயினர். அப்பொழுது உதயணன், “பதுமையோடு மாடத்திற்புகுந்து அவளுடன் இரேனாயின் என்னுள்ளம் கலங்கா நிற்கும் ” என்று தன் குறையைத்தெரிவித்தான். தோழர், “அவளுடைய மாடத்தில் நீ புகுவாயாயின் உண்டாகுந்தீங்குகள் இன்னவை ” என்பதைக் கூறித்தடுப்ப, உதயணன் உடன்படானுகி ஒருநாள் 1 தோழர்களைப்பிரிந்து முதுமைவேடம்பூண்டு தானம்வாங்கச் செல்பவர்களுடன்சென்று காமன்கோட்டத்தின் உள்ளேயிருக்கும் மணவறையில் ஒருவரும் அறியாதபடி ஒளித்திருந்தான்.

இருக்கையில் பதுமாபதி தனியே அவ்வறையின் உள்ளிடத்தை அடைந்தாள் ; அடைந்தபொழுது உதயணன் தன் இளமைக்கோலத்தோடு எதிரே நின்றான். நின்றவனை அவள் மனம்துட்கினக் கண்டு நாணிக் கொடிபோல அசைந்து ஒதுங்கினின்றான் ; அவன் பாராட்டி, “தீண்டிலேனாயின் உய்யேன் ; அருள் ” என்று வேண்டினன். அப்போது அவ்விருவருக்கும் காந்தருவமணம் நடைபெற்றது. பின்பு அவள் புறம்போந்து தோழிமாரோடு வையமுர்ந்து தன்மாடஞ்சென்றாள். அவள் சென்றபின், பிறரறியாமற் புறம்போந்த உதயணன், ஒருநாள் வேற்றுவடிவத்தீதாடு தருசகனது அரண்மனைவாயிலையடைந்து அங்கேநின்ற பேரறிவாளனொருவனைக்கண்டு, “தருசகராசனுக்கு எந்த வித்தையில் விருப்பமுண்டு ? ” என்று வினாவ அவன், “தன்னுடைய தகப்பன் ஈட்டிய பெரும்பொருள் வைக்கப்பட்ட இடம்தெரியாமையால் தருசகன் கவலையுற்று வருந்துகின்றான் ; அதனையறிந்து

1 இதன்மேலுள்ள மூலப்பகுதி கையெழுத்துப்பிரதியிற் சிதைந்து போய்விட்டமையால், அதற்குப் பின்னும் முன்னுமுள்ள ஆதாரங்களைக் கொண்டும் வேறு தூல்களைக்கொண்டும் ஆராய்ந்து கதை இங்கே எழுதலாயிற்று.

சொல்வோருக்கு அவன் தன்னுடைய உயிரையும் அளிப்பான்” என்று கூறினன். கூறவே, “புதையலெடுக்கும் வித்தையிலும் கீழ்நீர்களையறியும் நூல்களிலும் மற்றநூல்களிலும் நான் நல்ல பயிற்சியுடையேன்; அரசனைப்பார்த்தலில் எனக்கு விருப்பம் மிகுதியாகவுண்டு” என்று உதயணன் சொல்ல, அம்முதியோன்சென்று, “புதையலெடுத்தல் முதலிய வித்தைகளில் சிறந்தபயிற்சியுள்ள ஒருவர் நும்மைக்காணுதற்கு விருப்பங்கொண்டு வாயிலில்வந்து காத்திருக்கின்றனர்” என்று தருசகனிடம் தெரிவித்தான். உடனே தருசகன், “கற்றவர்களைக்காண்பது அரசாட்சியாலாகிய பயனாகும்” என்று சொல்லி அவனை அழைத்துவாச்செய்து தனியேசென்று ஓராசனத்தி லிருத்திக் கற்றவித்தைகளையெல்லாம் வினாவிறிந்து, “என்னுடைய தந்தை புதைத்த பொருள்களை யான் அறியும்படி செய்யவேண்டும்” என்று தெரிவிக்க, உதயணன் தான் புதைத்துவைத்த பொருள்க ளுள்ள இடத்தைக் காட்டுபவன் போலவே அவனுக்கு அவ்விடத் தைக் காட்டினன்.

அவற்றைக்கண்டு அரசன் மிகவும் வியப்புற்று, “இவன் பெறு தற்கரியன். எதனை விரும்பினாலும் அதனை இவனுக்குக் கொடுத்தற் குக் கடப்பாடுடையேன்” என்று சொல்லிப் பின்பு, “இவ்வரண் மனையிலும் இதனைச்சார்ந்த இடங்களிலும் நல்ல நீர் இருக்குமாயின் அதனையும் காட்டவேண்டும்” என்றுகூற, உதயணன் அப்படியே நீர்நிலைகளையறிதற்குரிய இலக்கணங்களை முறையே தெரிவித்ததன்றி நல்லநீருள்ள இடத்தை அகழ்வித்துக்காட்டி மகிழ்விப்ப, தருசகன் மகிழ்ந்து அவனை அரண்மனையின் அகத்தே இருக்கும்படி சொல்லிப் பொன்னறைப் பாதுகாவலராகிய கணக்குவீனயாளரை அவனுட னிருந்து பாதுகாக்கும்படி கட்டளையிட்டனன்.

உதயணன் அங்கிருப்பவன்போலவே தன்னைக்காட்டிக்கொண்டு பிறரறியாமல் உரியகாலத்திற் சென்று காமன்கோட்டத்துள்ள மண வறையில் இருந்துவருவானாயினன். அதனையறிந்த உருமன்னுவா வேற்றுவடிவங்கொண்டு சென்று அரசன்பால் ஒரு வேலையைப்பெற்று அதனை நன்குசெய்பவனாகி அரண்மனையிலேயேயிருந்து அவனைப் பாதுகாத்து வருபவனாயினன். அங்கனமே இசைச்சனும் வயந்தகனும் அவனைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டு வேற்றுவடிவங்கொண்டு தருமநூல் முதலியவற்றைப் பதுமையின் தாய்க்குச் சொல்லுபவர்களாகியும் கண்டோர் வியக்கும்படி மலர்களைப்பலவகைப் பிணையல்களாகக்கட்டி யும் சுட்டுவித்தும் பதுமைக்கு அனுப்புபவர்களாகியும் அங்கேயிருந்

தனர். உடன்வந்த ஏனைவீரர்களும் வேறு வடிவங்கொண்டு தத்தமக் கேற்ற தொழில்களைச் செய்பவர்களாகிச் சமீபமான வேறு வேறிடங்களில் தங்கினர்.

இப்படியிருக்கையில், பதுமை உதயணனைத் தன்னுடன் கன்னி மாடத்திற்குப் பிறரறியாமல் அழைத்துக்கொண்டு செல்ல நினைந்து அதற்குரிய உபாயமொன்றை ஆராய்ந்து, “பலவ்கையான தானங்களைச் செய்தற்கு நிச்சயித்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லி அதனைப் பலரும் அறியச்செய்தனர். செய்தபின் சிவிகையை வருவித்து அதிலேறிச்சென்று காமன்கோட்டத்தின்வாயிலில் இறங்கித் தானிருக்கும் அறையின்வாயிலிற் சிவிகையை வைக்கும்படி கட்டளையிட்டு விட்டுத் தனியே அறையுட்சென்று அங்கே ஒதுங்கியிருந்த உதயணனைக்கண்டு உவந்து அவனுடன் அங்கே காலத்தைப் போக்கினள்; பின்பு தனது நோன்பிற்குரிய நாட்களின் இறுதித்தினம் அன்றாடலால் வந்த யாவர்க்கும் மணியும் முத்தும் பவழமும் மாசையும் அணியும் ஆடையும் ஆசில்உண்டியும் பூவும் நானமும் பூசஞ்சாந்தமும் யாவையாவை அவையவை அவரவர் வேண்டாராயினும் ஈண்டவீசி அவர்களுடைய ஆசிகளைப்பெற்று அவர்களை அவள் அனுப்பினள்; அப்பால், காமன்கோயிலில் மணிவிளக்கேற்றி மகளிர் பாடினர். அப்பொழுது உயிர்த்தோழியாகிய யாப்பியாயினி அவளது குறிப்பறிந்துவந்து ஆங்கு நின்றாரைநோக்கி, “எம்மிறைவி இன்று பட்டினியுற்றாள்; சனநெருக்கத்தால் வெப்பமடைந்து வருந்துகின்றாள். நீவிர் எல்லோரும் புறத்தேசெல்லுமின்” என்று சொல்ல, எல்லோரும் உடனே புறத்தேபோயினர்.

மறைந்துவந்து கஞ்சிகைச்சிவிகையில் உதயணன் தங்கினன்; பதுமையும்சென்று அதில் தங்கினள். அப்பொழுது சுருக்குத்திரையைவிரித்து அச்சிவிகையை மறைத்தனர். காவலாளர்கள், “இச்சிவிகையைக் கன்னிமாடத்துள்ள பள்ளியறையினுள்ளேசென்று வைத்திடுக” என்றுசொல்லிக்கொண்டு பின்சென்றனர். யாரும் அனுகாதபடி கடுங்காவலராகிய சிலதமாக்கள் உசும்பிக்கொண்டு அயலிடஞ்சென்றார்கள். புறநகரத்துள்ள காவும் வாவியும் காமன்கோட்டமும் பூவீழ்கொடியிற் பொலிவிலவாக அகநகரஞ்சென்று பல வீதிகளையுங்கடந்து அரண்மனையுட்சென்று கன்னிமாடம்புகுந்து மல்லர் உள்ளே சென்று சிவிகையை வைத்தனர்.

அப்பொழுது பதுமை, “எனக்கு மிகவும் வெப்பமுண்டாகின்றது; எல்லோரும் போயின்” என்று கட்டளையிடவே, ஆங்குச்

செறிந்துநின்ற யாவரும் புறத்தே சென்றனர். உடனே திரையை யகற்றிப் பதுமை தன்னுடைய பள்ளியறையிற் சென்றிருந்தனள். யாப்பியாயினி பள்ளியறையின் நாற்புறத்துஞ்சென்று ஆராய்ந்து யாருமில்லையென்பதைச் சொன்னபின்பு, உதயணன் பிறரறியாமற் சென்று அங்கேதங்கி மிக்க மகிழ்ச்சியுடையவனாயினன். “யாவராயிருப்பினும் சமயம் அறியாமல் இங்கே வாரற்க” என்பதைப் பதுமை தோழிமார்க்குத் தெரிவித்ததன்றி, “யாமும் பாட்டும் இனி நன்றாகப் பயிலுமெண்ணமுடையேனாதலின் எனக்குரிய உணவுவகைகள் இங்கேயே வருவனவாக” என்றும் கட்டளையிட்டனள். அங்ஙனமே அவை வருவனவாயின; பின் அவள் எழுநிலைமாடத்தில் உயர்நிலையறையிற்சென்று ஆண்டுள்ள அணையின்மிசை உதயணனோடிருந்து அளவளாவி மகிழ்ச்சியடைந்திருந்தனள்.

இருந்தபொழுது உதயணன் ஒருநாள், நாற்புறத்துமுள்ள துட்பமான சிற்பவேலைகளைப் பார்த்துப்பார்த்து வியப்புற்றான்; பதுமாபதி, அவன் தன்னைப்பாராமல் வேறிடத்திற் கருத்தைச் செலுத்திக்கொண்டே யிருத்தலைஅறிந்து புலந்து கடியசொற்களைச் சொல்லி உடல்வியர்த்துக் கண்ணீர்பெருகத் தன்னுடைய அணிகலங்களையும் மாலைகளையும் எடுத்தெறிந்துவிட்டுக் கலங்குவாளாயினள். அதனையறிந்த உதயணன், “நங்காய்! யான் யாதொரு குற்றமும் செய்திலேன்; நினைத்துமிலேன்; வருந்தல்வேண்டா; பொறுத்திடுக” என்று பலமுறை குறையிரந்து அவளுடைய புறத்தைத் தைவந்து தோட்டைக்காதிலணிந்து மற்ற ஆபரணங்களையுந்திருத்தி நலம்பாராட்டிச் சந்தனத்தைப் பூசித் தழுவுவதற்கு நெருங்குகையில் அவள், “என்னைத் தீண்டாதீர்” என்று சினந்துரைத்து வேறிடஞ்செல்லப் புடைபெயர்ந்தனள்; அப்பொழுது, பக்கத்திலுள்ள பூஞ்சோலையின் கீளையிலிருந்த கோட்டானொன்றுவந்து அம்மாடத்தின்மேலுள்ள சூலத்திலேறியிருந்து கேட்போர் அஞ்சும்படி ஒலித்தது; உடனே பதுமை நடுக்கமுற்று ஒடிவந்து உதயணனைத் தழுவிக்கொண்டாள். உதயணன் அவளுடைய அச்சமுயக்கத்தை மிகவிரும்பி, “அஞ்சற்க” என்று கூறிக் கூகையினுதவியை நெஞ்சத்துள்ளே பாராட்டி அவளைப்புல்லியும் திளைத்தும், “அமரராக்கிய அமிழ்தே!” எனப் புகழ்ந்தும் ஒழுகுவானாயினன்.

இங்ஙனம் ஒழுகும் நாட்களில் ஒருநாள் பதுமை தோழியையழைத்து, “இவன் கற்றவித்தைகளை நாம் ஆராய்ந்தறியவேண்டும்” என்று சொல்ல, தோழி அவனை வினாவினள். வினாவவே அவன்

“வேள்விக்குரிய வித்தைகளெல்லாவற்றிலும் வல்லேன் ; என்னுடைய மனைவி விரும்பியபொழுது குடமுழுவென்னும் வாத்தியத்தை அவளுக்குப் பயிற்றினேன்” என்றான் ; “அதில்வல்ல இவ்வந்தணன் இசையிலும் வல்லவாக இருக்கத் கூடும் ; இவன் சுவைத்தொழில் மகன்” என்று சொல்லிப் பதுமை நகைத்துத் தன் யாழை வருவித்துத் தான் வாசித்தற்கு ஆற்றுவாளாக, “இதனை இவனிடர்கொடு” என்று தோழிக்குக் குறிப்பால் உணர்த்தினள். அவள் அப்படியே சென்று அதனை அவனிடங் கொடுத்து, “இதனைச் செப்பஞ்செய்து தருக” என்றாள். அவன், “எம்முடைய குலத்திற்கு ஒவ்வாத இதனை வாசிக்கும்படி என்னை வருத்தாதொழிக ; யாழ் வித்தையை இனிக் கற்றற்கு விரும்பினேன்” என்றான். அவன், “நரம்புகளை வலித்து இறுக்கித் தானத்திலிருத்தலையே யாம் விரும்பினேம்” என்றான். அவன், “அப்படியானால் ஒருவாறு பார்ப்பேன் ; அதனைக் கொடு” என்று சொல்லி வாங்கித் திவவை இறுக்கிப்பார்த்து, அது பட்டமரத்தாற் செய்யப்பட்டதென்பதையும் பிற இலக்கணங்களை யுங் கூறினன். கேட்ட பதுமை, “இவன் யாழறிவித்தகன்போலும் ; அதனை நன்கறிந்துகொண்டு வாசிக்கச் செய்வாயாக” என்று தோழிக்குக் கூறினள் ; அவள்வந்து குறையிரப்பதை அறிந்த உதயணன், “இவளுக்கு அறிவுபெரிது” என்று எண்ணி, “யான் இதில் வல்லுநன் அல்லேன்” என்றான் ; பதுமை, “ஒருமனமுடையவர்க்குத் தெரிவியாத காரியம் ஒன்றுமில்லை ; இன்பமயக்கமடைந்த எம்மை வஞ்சித்தல் அறனன்று ; மறாதருள்க” என்றாள். அப்போது சூரியன் அத்தமித்தனன் ; மலர்ந்த முல்லைப்பூவின்மணத்துடன் தென்றல் சாளரத்துள்ளே வந்து தவழ்ந்தது.

உதயணன் தனது யாழாகிய கோடபதியினை நினைந்து வருந்திப் பின்பு அவ்வியாழைத்தீண்டி வாசித்தனன் ; அவனுடைய குரலிசைக்கும் யாழொலிக்கும் வேற்றுமை தோற்றவில்லை ;

“செவிச்சுவை யடிர்த மிசைத்தலின் மயங்கி
 மாடக் கொடுமுடி மழலையம் புறவும்
 ஆடமை பயிரு மன்னமுங் கிளியும்
 பிறவு மின்னன பறவையும் பறவா
 ஆடுசிற கொடுக்கி மாடஞ் சோரக்
 கொய்மலர்க் காவிற் குறிஞ்சி முதலாப்
 பன்மர மெல்லாம் பணிந்தன குரங்க
 மைம்மலர்க் கண்ணியு மகிழ்ந்து மெய்ம்மறப்ப
 ஏனோர்க் கிசைப்பி னேதந் தரும்” (கூ. 4: 277-85)

என்று எண்ணிப் பதுமை, “ யாழ் வித்தையிற் சிறந்தவன் காமன் ; அவனுக்குப்பின் தும்புரு ; அவனுக்குப்பின் உதயணன் சிறந்தவனென்று சொல்லுவர் ; அவனிலும் இவ்வந்தணன் சிறந்தோனாவான் ” என்று நினைந்து உள்ளங்கொள்ளா உவகையளாடி அவனைப் பெரிதும் பேணுவாளாய்க் கழிபெருங்காமம் களவினிற் கழித்து ஒழுகுவாளாயினள்.

அந்நாட்களில் ஒருநாள், பதுமையின்தோழி உதயணனைநோக்கி, “ மறையோம்பாள ! கேட்பாயாக ; பிரமதேவன் கொன்றைக்காயைப் பெருக்கியும் பயற்றுநெற்றைச் சிறுக்கியும் கரும்பைச் சுருக்கியும் மூங்கிலை மிகநீட்டியும் இசைவிலவாகப் படைத்தான் ; அதுபோல யானையை வணக்கும் யாழில்வல்ல உதயணனிலும் மிக்க உன்னுடைய இயல்பை முன்னம் உணரோமாயினேம் ; இனி உன்மாணாக்கியராவேம் ” என்று சொல்லி, “ இதைச் செவ்விதாக்கித் தரவேண்டும் ” என்று யாமொன்றை அவன்கையிற்கொடுத்தனள். அவன், “ இது கேட்டுப்போன மரத்தாற் செய்யப்பட்டது ; வாசித்தற்கு உதவாதது ” என்று அதைக் கீழேவைத்துவிட்டனன் ; பின்பு தருசகன் பதுமைக்கு அன்புடன் அளித்த யாழை அவள்தரவே, அவன், “ இந்த யாழ் சிறிதும் குற்றமில்லாததே ; ஆனாலும் இதிலுள்ள நரம்புகள் மட்டும் மிகவும் குற்றமுடையன ; வேறு நரம்புகளிருந்தால் அவற்றைத்தருக ” என்றனன் ; அவள் அப்படியே வேறு நரம்புகளை வருவித்தளிப்ப, அவன், “ இன்னஇன்ன காரணத்தால் இவைகளும் குற்றமுடையன ” என்றுமறுத்தனன் ; பின்னும் அவள்புதிய வேறு நரம்புகளை வருவித்தளிப்ப, அவன், “ இவைகளும் குற்றமுடையனவே ” என்றனன் ; அவள், “ குற்றங்களை விளங்கச்சொல்லவேண்டும் ” என்றுவேண்ட, அவன் அவற்றை ஆதாரத்துடன் விளங்கக் காட்டினன். அவன், “ யாழும் பாட்டும் யாவரும் அறிவர் ; இவனைப் போல அவற்றின் குணகுற்றங்களை அறிந்து விரித்துரைப்பவர்களைக் கண்டதில்லை ” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளேசென்று பொன்னைத் திரித்தாற்போன்ற நரம்புகளைக்கொணர்ந்து கொடுப்ப, அவன் அவற்றைவாங்கி யாழிலமைத்துச் செவ்வைசெய்து கொடுத்தனன். அதனைப் பதுமைபெற்று மகிழ்ந்தாள். பின்பு,

குறிவயிற் புணர்ந்து நெறிவயிற் நிரியார்
வாயினுஞ் செவியினுங் கண்ணினு மூக்கினும்
மேதகு மெய்யினு மோத லின்றி
உண்டுங் கேட்டுங் கண்டு நாறியும்

உற்று மற்றிவை யற்ற மின்றி
 ஐம்புல வாயிலுந் தம்புலம் பெருக
 வைக றேறு மெய்வகை தெரிவார்
 செய்வளைத் தோளியைச் சேர்ந்துநல னுகர்வதோர்
 தெய்வங் கொல்லெனத் தெளித லாற்றார்
 உருவினு முணர்வினு மொப்போ ரில்லென
 வரிவளைத் தோளியொடு வத்தவர் பெருமகன்
 ஒழுகினன் (௩.15 : 63-74) ;

இவ்வாறு ஒரு திங்கள் சென்றது.

இப்படியிருக்கையில், பதுமாபதியின் மணத்தை விரும்பி அதற் குரிய பரிசங்களை முன்னேசெல்லவிட்டுக்கொண்டு கேகயதேசத்தரச னாகிய அச்சுவப் பெருமகனென்பவன் ஒருநாள்வந்து தருசகனுக்குத் தன் வரவைத் தெரிவித்தனன். தருசகன் நகரை அலங்கரிப்பித்துத் தன்பரிவாரங்களோடு எதிர்கொண்டு சென்று அளவளாவி அவனை அழைத்து வந்து தன் அரண்மனைசென்று விருந்தளித்து மகிழ்ந் திருந்தனன்.

அப்போது, தருசகனுடைய 1 மேம்பாட்டைப் பொறுதவர்க ளாகி மிகுந்த பகைமை கொண்டொழுகுபவர்களாகிய விரிசிகள், அரி மான், எலிச்செவி, அடவி, அயோத்தியரசன், மிலைச்சன், சங்கரன், மல்லன், வேசாலியென்னும் அரசர்கள் ஒருங்குகூடிச் சதுரங்கசேனை களுடன் புறப்பட்டுப் பலபுரிகளாலாகிய ஒருபெருங்கயிற்றால் யானை யைப் பிணிப்பதுபோல இராசகிரியநகரத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு பெருமுழக்கத்தைச் செய்தனர். அதனையறிந்த தருசகன் மிகுந்த கவலையுற்றுத் தெருமரலெய்தினன். அதனைக்கேட்ட பதுமை, “இச் செய்தியை மாணகனுக்குச்சொல்” என்று ஐராபதியைவிடுத்தனள். அவள் காமன்கோட்டத்திற்குவந்து நிகழ்ந்தவற்றையும் பதுமையின் கருத்தையும் உதயணனுக்குச்சொல்ல, அவன், “இங்ஙனம் பகைவர் வந்து போர்செய்தற்குச் சூழ்ந்தமை நமக்கு அநுகூலமான காரியம்” என்று எண்ணி ஐராபதியைநோக்கி, “இரண்டுமாதத்திற் பதுமை யைவந்து பார்ப்பேன்; இதனை அவளுக்கு நீ சென்றுகூறி அவளைப் பாதுகாத்துக்கொள்” என்று அனுப்பிவிட்டுப் பின், “வாணிகவுரு வத்தோடு பகைவருடைய படைபுட்டுசென்று அவரை யழிப்பேம்”

1 பதுமையைக் கேகயத்தரசனுக்குக் கொடுக்கக் கருதியதுதெரிந்து தருசகன்பால் வேற்றரசர் பகைமைகொண்டார்களென்று வேறு தூல்கள் கூறும்.

என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு சின்னச்சோலையென்னும் மலைமேலே
றிச் சங்கேதமாகிய ஒரு பண்ணைப்பாடினன்.

கேட்ட அவனுடைய வீரரெல்லோரும் அங்கேவந்து கூடினர் ;
அவர்களைநோக்கி உதயணன், “இனி எமக்கு யாதொருதீங்குமிலது”
என்றெண்ணி, மேலே செய்யவேண்டுவனவற்றை அவர்களுக்குக் கூறி
விட்டு, தானும் தோழர்களும் வாணிகவேடம்பூண்டு வாணிகத்திற்
குரிய பலபொருள்களையுஞ்சேகரித்துக் கைக்கொண்டு பகைவருடைய
பாடிகளைச் சார்ந்தபொழுது, முன்பு இடபகனால் அனுப்பப்பட்ட
இசைச்சன் பல குதிரைகளோடு அங்கே தோன்றினன். தோன்றிய
பொழுது வயந்தகளைக் குதிரை வியாபாரிகளுக்குத் தலைவனாக நியமி
த்து, அவனுடன் பகைவருடைய பாடிகளிற் புகுந்து அவர்களை நோக்கி
உதயணன், “யாம் குதிரைவியாபாரிகள் ; பலவருடங்களாக மகதராச
னோடு பழக்கமுடையோம்; இப்பொழுது அவன் எம்மிடம் மனவேறு
பாடுடையனாதலின், வென்று அவன் நகரத்தை எம்முடைய நகர
மாகச் செய்துகொள்ள எண்ணினேம்; நீவிரும் எமக்கு நட்புடை
யவர்களாக இருத்தல்வேண்டும்” என்றுசொல்ல, அவர்கள் அங்கே
ரித்து அவனை உடனிருக்கச் செய்தனர்; அப்பால் தோழர்கள் தமக்
குரிய இடங்களை யமைத்து அவற்றிலிருப்பவர்களாய்ப் பகைவர்பா
லுள்ள எல்லா இரகசியச் செய்திகளையும் கால அடைவில் அறிந்து
அப்பகைவர்களை இன்னவகையாக வெல்ல வேண்டுமென்பதைத்
தம்முள் நிச்சயித்துக்கொண்டு தாங்கள் யுத்தசன்னத்தர்களாகி
வேறுவேறாக விரைவிற்சென்று, “விரிசிகன்வாழ்க” என்று கூறி
மல்லன்பாடிகாத்த வீரர்களைக்கொன்று, பகைவர்கள் தம்முள்
விரோதங்கொண்டு ஒருவரோடொருவர் போர்செய்வது போலவே
தோற்றும்படி அப்படியே போர்செய்து முடிவில் “எத்தவன் வாழ்க”
என்றுகூறிப் போர்செய்தார்கள்; அதனைக்கண்ட பகைவர்கள்,
“நமக்குள் யாரோ விரோதத்தை உண்டாக்குதற்கு இங்ஙனம் போர்
செய்கின்றார்கள்; இனி இங்கிருத்தலாகாது; பொழுது ஊழிவதற்குள்
எப்படியேனும் நாம் புறத்தேசென்று விடவேண்டும்” என்று நிச்ச
யித்துத் தத்தம் பொருள்கள் பாடிகளில் அங்கங்கே கிடப்ப ஒடிப்
போய்த் தமக்கு அரணுகவுள்ள ஒருமலையையடைந்து அங்கே
தங்கினர்.

உருமண்ணுவாமுதலியோர் தம்முட்கூடி மகிழ்வுற்று, “பகை
வரை வென்றோ மாதலால், பதுமையை விரும்பிய உதயணனுக்கு
இனி ஆக்கமுண்டு” என்று எண்ணிக்கொண்டு, “தந்தேவி வாசவ

தத்தையையிழந்து தன்வருத்தத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளாதற்கு இந் நாட்டிற்குவந்த உதயணன் தருசகனுடைய பகைவர்போர்செய்தற்கு நகரத்தைச்சூழ்ந்தது தெரிந்து தன்தந்தைக்கும் மகதராசனுக்கும் மிகுந்த நட்புண்டென்பதை அறிந்தோனாதலின், அவனுக்குவந்த துன்பத்தைப் போக்கவேண்டுவது தன்கடமையென்று நினைத்து வலிந்து சென்று போர்செய்து பகைவரைவென்று ஓடச்செய்துவிட்டு அதனையே கையுறையாகக்கொண்டு காணவந்தானென்பதை நீ சென்று சொல்லுக” என்று வயந்தகனை அனுப்பினார். அவன் அச்செய்தியை வீதிதோறும் சொல்லிக்கொண்டே அரசன் மாளிகைக்குச் செல்வானாயினன். இஃது இவ்வாறாக,

“இந்நகரத்தைச்சூழ்ந்த பகைவரைவெல்லுதற்கு வழி யாது?” என்று கவலையுற்று அத்தாணியிலிருந்த தருசகனுக்கு, உதயணன் பழமையைப் பாராட்டிவந்து துணைவருடன்சென்று போர்செய்து வென்று பகைவரை ஓட்டிவிட்டானென்ற செய்தி எட்டியது. உடனே அவன் எழுந்து வெளியேவந்து, “இச்செய்தியை அறிந்து வந்தோர்களை எனக்கு நேரிற்காட்டவேண்டும்” என்றனன்; எனவே ஏவலாளர் போந்து வயந்தகனை அழைத்துவந்து காட்டினர்; நிகழ்ந்த வற்றை அவன் கூறக்கேட்ட தருசகன், “விறல்வேலுதயணன் இவண் வரப்பெற்றேன்; தவமிகவுடையேன்” என்றும், “கெட்ட காலையுங் கேட்டோருவப்ப நட்போர்க்கு ஆற்றும் நன்னராளனுடைய வரவை எதிர்கொள்ளக்கடவேன்” என்றும் சொல்லி நகரை அலங்கரிப்பித்து எதிர்கொண்டு செல்லும்பொழுது, “உதயணனைத் தெளிந்து அழைத்தல் தீது” என்று சிலர் தடுத்தனர்; தடுக்கவும் அதனை மதியாது தருசகன் அவனைத்தழுவி யழைத்துவந்து மிகவும் பாராட்டித் தனியே வசதி யமைத்து அதில் இருக்கச்செய்து அவனுக்குப்போர் செய்ததாலுண்டான வருத்தத்தைப் போக்குவானாயினன்.

இவர்கள் இங்கே இப்படியிருக்கையில், தோற்று ஓடிய அப்பகையரசர் தம்முள்ளேகூடி ஆராய்ந்து தங்களுள் யாரிடத்தும் பிழைப்பில்லையென்று தெளிந்து, “இனியாரையும் நம்பித்தெளிதலாகாது” என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு குளுறவுசெய்து எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து பெரும்படைகளோடு வந்து மரங்களை வெட்டிவீழ்த்தியும் விளைந்த நெற்கதிர்களைக் கொளுத்தியும் பிறதீங்குகளைச்செய்தும் நாட்டிற்குப் பெருந்துன்பத்தை விளைவித்தனர். அதனையறிந்த படை யொற்றாளர் விரைந்துவந்து தருசகனுக்குத்தெரிவித்தனர். அவன்

மிக்ககோபங்கொண்டு போர்செய்தற்குத் தானே புறப்பட நிச்சயித்தனன். அதுதெரிந்த உதயணன், “யானே சென்று போர்புரிந்து வென்றுவருவேன்; தன்னுடைய நால்வகைப்படடைகளையும் அவற்றிற்குத்தலைவனாக ஒரு வீரனையும் எனக்குத்துணையாக அனுப்புமாறு தருசகனிடம் சொல்லிவா” என்று வயந்தகளை அனுப்பினான். அவன் வந்து சொல்லக்கேட்ட தருசகன், மந்திரிகளுடன் யோசித்துத் தன்னுடைய படைகளையும் வீரர்களையும் அவன்பால் அனுப்பினன்; அதையறிந்த கேகயத்தரசன், “என்னை யனுப்பின் நான் விரைவிற்பகைவரைவென்று வருவேன்” என்று தெரிவிக்க, அவன், “என்னுடைய படைகளுக்குத் தலைவனாகச்சென்று உதயணனுடன் கூடிப் பகைவரோடு போர்செய்துவருக” என்று கேகயத்தரசனை அனுப்பிவிட்டு, “என் தங்கையை விரும்பிவந்த கேகயவரசனும் வருகின்றான்; அவனுக்கு யாதொருதீங்கும் நேராதபடி பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று உதயணனுக்குச்சொல்” என்று வயந்தகளை அனுப்பினன். அவனும் அப்படியேவந்து அதனை உதயணனுக்குக் கூறினன். உதயணன் யானைமீதேறிப் போருக்குப்புறப்பட்டனன். உருமண்ணுவா முதலிய முந்நூற்றாறு வீரர்கள் தமக்குரிய ஊர்திகளில் ஏறி உதயணனைப் புறங்காத்துச் சென்றனர். அக்காலத்தில் தருசகன் வந்து, “கேகயத்தரசனைப் பாதுகாத்துக்கொள்க” என்று மீட்டும் உதயணனுக்கு நேரிற் சொல்லிவிட்டு மீண்டு தன்னிடம் சென்றனன். உதயணன், “சேனையின்றடுவே, கேகயத்தரசனும் உருமண்ணுவாவும் எனக்கு முன்னேசெல்லுக; இன்னார் இன்னார் எனக்குப்பின்னே வருக” என்று கூறுபடுத்தி அமைத்துக்கொண்டு பகைவர் பாசறையை அடைந்தனன். உடனே பகைவரெல்லோரும் தங்களுக்குரிய பெரும்படையோடுவந்து எதிர்த்தார்கள்.

அப்பொழுது இருவகைப்படடைகளுக்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. உதயணன் எலிச்செவியரசனுடைய தம்பியேறிய யானையின் மேற்பாய்ந்து அதனைப்பிடித்துக் கச்சால் அவன்தேறிகட்டினன். அதனைக்கண்ட உருமண்ணுவா, “நம்முடைய கருத்தை முடித்தற்கு உரிய காலம் இதுதான்” என்று எண்ணிக் கேகயத்தரசனோடு சேர்ந்து எலிச்செவியரசன்படையோடு போர்செய்தற்கு எழுந்தான். உடனே எலிச்செவியரசன் விரைந்துவந்து கேகயத்தரசனுடைய தலையைவெட்டி வீழ்த்திவிட்டுத் தன் தம்பி உதயணனும் சிறைப்பட்டிருத்தலையறிந்து உருமண்ணுவாவின் யானைமேற் குதித்து, “என்தம்பியை விட்டுவிடும்படி செய்வாயாயின் நீ பிழைப்பாய்” என்று

சொல்ல, அதனைக்கண்ட உதயணன், “ தருசகனுக்கும் இவனுக்கும் வேறுபாடில்லை. இவனைப்போற்றுவாயாயின் உன் தம்பியை நீ பெறுவாய் ” என்று சொல்லிப் போர்செய்தனன் ; அப்பொழுது, வெள்ளத்தால் உப்பனை கரைவதுபோலப் பகைவர்படை உடைந்துபோயிற்று; போகியும் பகைவர் உருமண்ணுவாவைப் பிடித்துக்கொண்டு தம் மிடஞ்சென்று அவனைச் சிறைப்படுத்திவிட்டனர்.

உதயணன், விசயமுரசத்தோடு தோழர்கள் சூழ்ச்சென்று வெற்றிச் செய்தியைத் தருசகனுக்குத் தூதர் மூலமாக அறிவித்தான். தருசகன் புறம்போந்து உதயணனைப் பலமுறை புல்லி, “ நிகழ்ந்ததைச் சொல்லவேண்டும் ” என்று கேட்க, “ கேகயத்தரசன் பகைப்படையின் எழுச்சியையும் அதனால் உண்டாகும் தீங்கையும் நினையாதவனாகிய யாம் விலக்கவும் அடங்கிநில்லாமல் விரைந்தோடித் தமரையும் எமரையும் நீங்கிப் போர்செய்து எலிச்செவியரசனுடைய வாளால் வெட்டுண்டு வீரசுவர்க்கமடைந்தான் ” என்று கூறினன் ; அதுகேட்ட தருசகன்.

“ என்கடன் நீரே னாயி னேனவன்

தன்கடன் நீர்ந்து தக்க தாற்றினன் ” (நு. 20: 141-2)

என்பதைக்கூறி உள்ளம் நெகிழ்ந்துருகிப் போர்க்களத்தில் ஆராய்ந்தெடுத்து அவனுடம்பைத் தகனஞ்செய்வித்து மற்றக்காரியங்களை யும் முடித்துவிட்டு உதயணனுடன் அகநகர்புகுந்தான். புகுந்த பொழுது கண்டோர் மகிழ்ந்து உதயணனைப் பலவாறு வாழ்த்தினார்கள். அங்ஙனம் வாழ்த்திக்கொண்டிருக்கத் தருசகனோடுசேர்ந்து உதயணன் அரண்மனைக்குட் புகுந்தான்.

அப்பொழுது தருசகன், “ துரியோதனாதியர் நூற்றுவரைத் தனியேவென்ற பெருவிறல்வாய்ந்த வீமனைப்போலத் தனியேசென்று பகைவரைவென்ற உதயணனுடைய சுற்றத்தாரென்று சொல்லப்படும் அரசர் பழம்பிறப்பில் தவமுடையோர் ” என்றெண்ணித் தன் தங்கையாகிய பதுமாபதியை அவனுக்கு மணம்செய்விக்க நினைந்து அச்செய்தியை அவளிடத்தும் உதயணனிடத்தும் சொல்லிவரும்படி முதுமகனாகிய அமைச்சனொருவனை அனுப்ப, அவன்சென்று தனியேயிருக்கும் பதுமையைக்கண்டு, “ நம்முடைய பகைவரைவென்றவனும் யானையை வணக்கும் வீணைவித்தகனுமாகிய உதயணனுக்கு உன்னை மணஞ்செய்விக்கத் தானெண்ணியிருப்பதாக அரசன் உனக்குத் தெரிவிக்கச்சொன்னான் ” என்றுசொல்ல, அவள் புன்முறுவலையுடையவளாகி, “ மந்திரநாவின் அந்தணன்கேண்மை இருநிலம்போரி

னும் தீர்தலின்று ; ஆதலால், இங்ஙனம்ரேரின் யான் உயிருடன் வாழேன் ” என்ற உறுதியுடன் பேசாமலிருந்தாள்.

அப்பால், அவ்வமைச்சன் உதயணனையடைந்து அரசன் கருதியதைச் சொல்ல, உதயணன் நெடுநேரம் யோசித்துக்கொண்டிருந்து பின்பு, “ யான் குறைகொள்ளும் காரியத்தை அவனே குறைகோடல் என் தவத்தின் விளைவு ” என உவந்தவுள்ளமொடு தன் மகிழ்வை வெளிப்படுத்தாதவனாக, “ வாசவதத்தை தீப்பட்டமையால் மிக்க கவலைபுடன் என்னுடைய அரசாட்சியைத் துறந்துவிட்டு அவனையும் யுகியையும் இழந்தபின் வாழ்வதனால் உளதாகும்பயன் யாதென்று எண்ணினேன் ; எனக்கு நீ சொல்லிய காரியத்தைச் செய்தலில் விருப்பமில்லை ” என்று மறுத்தான். கேட்ட அவன், “ நீ கூறுஞ் சொல் குடிப்பிறந்தோர்க்கு ஒத்ததன்று ” என்று வணங்கிநின்று, “ மத்தயானையை வணக்கும் நல்பாழ் வித்தகவீர ! இவ்வேண்டுகோளை நிறைவேற்றவேண்டும் ” என்று மீட்டும் இரப்ப, உதயணன், “ தருசகனும் நீயும் மிக வற்புறுத்துதலால் நான் செய்வதற்கு யாது தடை உளது ? ” என்று கூறினன் ; அவ்வமைச்சன் மகிழ்ந்து மீண்டு சென்றான்.

சென்ற அமைச்சன், நிகழ்ந்தவற்றைத் தருசகனுக்குச் சொல்ல அவன் கேட்டு மகிழ்ந்தான். இஃது இவ்வாறாக,

“ மாடத்திலொடுங்கியிருக்கும் மாணகனே நாமென்பதைப் பதுமாபதி அறியாளாதலின், நம்மை மணத்தற்கு உடன்படாள் ; ஆதலால், அவனே நாமென்பதை முதலில் அவளுக்கு ஏதேனும் ஒருவாற்றால் தெரிவிக்கவேண்டும் ; அதற்கு உபாயம் யாது ? ” என்பதை நினைந்த உதயணன் வயந்தகனை அழைத்து, “ என்னுடைய உயிர்த்தோழனாகிய இசைச்சனென்பவன் இருமுதுகுரவரையும் இழந்தோன். அவனுக்கு ஓரந்தணக்கன்னியை மணம்புரிவித்த பின்பே என்னுடைய மணத்தைக்குறித்து நினைத்தல்வேண்டு மென்பதை என் வார்த்தையாகத் தருசகனிடஞ்சொல்லி அதனை முடித்துக் கொண்டுவருதல் உளது கடமையாகும் ” என்று சொல்லியனுப்ப, வயந்தகன் சென்று தருசகனுக்கு உதயணனுடைய கருத்தை முறையாகத்தெரிவித்தனன்.

தருசகன், “ பதுமையின் பார்ப்பனத்தோழியாகிய யாப்பியா யினியென்னும் கன்னி, ஒழுக்கத்தினும் குலத்தினும் விழுப்பமிக்கவளாதலால், அவளை இசைச்சனுக்கு மணஞ்செய்வித்தல் நலமென்பதை உதயணனுக்குத் தெரிவித்திடுக ” என்று சொல்லியனுப்பினன்.

அதனை வயந்தகன்வந்து உதயணனுக்குத் தெரிவித்தான். தோழர்கள் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். பின்பு அம்மணத்திற்குரிய நாள் குறிப்பிடப்பட்டது. அதனையறிந்த தருசகன், “பதுமையை உதயணனுக்கும் யாப்பியாயினியை அவன் தோழன் இசைச்சனுக்கும் மணஞ்செய்விக்க நிச்சயித்திருத்தலையும் யாப்பியாயினியின் மணத்தை முன்னதாகவே நிகழ்த்தவேண்டுமென்பதையும் தன்னுடைய தாய்க்குத்தெரிவித்துத் தாயின் அருள்வகையறிந்து வம்மின்” என்று தம்மிடல்வழாப் பெருமுதாளரை விடுத்தனன். அவர்கள் சென்று சொல்லக்கேட்ட தாய் உண்மவி உவகையளாய் யாப்பியாயினி அணிந்துகொள்ளுதற்கேற்ற ஆபரணங்களைக் கொடுத்தனுப்பினள்.

அச்செய்தியைக்கேட்ட பதுமை, “மாணகளைப் பிரிந்த என்னுடைய பெருந்துயரத்தை நீக்கிக்கொள்ளுதற்குப் பெருந்துணையாக இருந்த யாப்பியாயினிக்கு நீங்குதிறனுண்டெனின் என் உயிரைத் தாங்கும் வழியையறியேன்; விலக்குதலும் இயல்பன்று; என்செய்கேன்” என்று நினைத்து ஆடை அணிகலம் மாலை முதலியவற்றையாப்பியாயினிக்கு அன்புடன் அளித்து, “வதுவை விசேடத்தால் என்னை மறந்தொழியாமல் விரைந்துவா” என்று சொல்லி அவளைத் தழுவித் தன்னுடைய கவலையைப் புலப்படுத்தாமல் நற்றாய் செய்தற்குரிய பரிசுகளையெல்லாம் அவளுக்குச்செய்து தன்னுடைய உழைக்கலங்களையும் சிறந்த சிவிகையொன்றையும் அளித்தனள்.

தருசகன், பதுமையின் பெருந்தகைமையை நினைந்து மகிழ்ந்ததன்றி யாப்பியாயினியின் வதுவைச்செய்தியை நகரத்தாரெல்லாரும் அறியும்படி செய்வித்து மணத்திற்கு வேண்டியவற்றை மிகச்செவ்வையாக அமைப்பித்தனன். உரியநாளில் வதுவைமண்டபத்தில் இசைச்சனும் யாப்பியாயினியும் ஆசனத்திலிருந்தனர். வதுவைச்சடங்கு நடைபெற்றது. அச்சமயத்தில் உதயணன், அருகேயிருந்து இசைச்சனைநோக்கி, “நாம் மகதத்திற்கு வந்தது, முதன்மையான கோசம்பிரகரத்தையும் யமுனையாற்றையும் பிறவளங்களையும் யாப்பியாயினி கண்டு மகிழ்ந்து உறைவதற்கு ஏதுவாயிற்று” என்று அவள் காதிற்படுப்படி கூறினன். கேட்ட அவள், “இக்குரல் மாணகன்குரலாக இருக்கின்றதே” என்று கடைக்கண்ணால் அவனைப்பார்த்து ஐயம்ஒழிந்தும், “உதயணனே பார்ப்பனவுருவொடு பதுமாபதியின் யாப்புடைநெஞ்சம் அழித்தனன்; ஒத்தவிடத்தன்றி ஒவ்வாத இடத்தில் மணஞ்செல்லாதென்பது உண்மையே” என்று நினைந்து, “இச்செய்தியை விரைவில் அவளுக்குத்தெரிவிக்கவேண்

டும்” என்னும் எண்ணத்தோடு சமயம் நோக்கிக்கொண்டே யிருந்தனள்; வதுவைக்குரிய ஏழுநாட்களும் சென்றன. செல்லவே மணக்கோலத்தோடு தன்னைக்காணவரும்படி பதுமை சொல்லிவிடுத்தபடியே சிவிகையில் யாப்பியாயினிசென்று அவளைக்கண்டு அளவளாயியபின், “மாணகனாகவந்து உன்னுடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்தவன் உதயணனே; இனி வருந்துதலையொழிக” என்று துணிந்துகூறினள்.

பதுமை, “உன்னைமணந்த அந்தணன் உதயணனுடைய தோழனென்பதை முன்னமே நான் கேட்டறிந்திருப்பதுண்டு; மாணகனுக்கு உரிமைபூண்ட என்நிறை வடுப்படாதிருத்தல் வேண்டுமன்றோ? ஆராய்ந்து பார்” என்று சொற்றனள். யாப்பியாயினி பதுமையின் கருத்தை உதயணனுக்குத்தெரிவிக்க, அவன் தன்வடிவை ஒரு படத்திலெழுதி, “ஒரவிற கன்னிமாடத்தில் என்னுடனிருக்கும்பொழுது கோட்டானது குரலைக்கேட்டு மிகவும் அஞ்சினள்; அந்த அடையாளத்தைபுஞ்சொல்” என்று சொல்லித் தன்படத்தைக் கொடுத்தனுப்பினன்; படத்தில் உதயணன் வடிவைக்கண்டபதுமை, “மாணகன் வடிவத்திற்கும் இதற்கும் சிறிதும் வேற்றுமையில்லை யாயினும் இதனை நன்கு ஆராய்ந்தே தெளியவேண்டும்; இதனைத் தொடுத்தலும் தவறு” என்று சொல்லி அதனைக் கையில்வாங்காளாயினள்; உடனே நள்ளிரவிற கோட்டானுடைய ஒலிக்கு அஞ்சிய அடையாளத்தை அவள் சொற்றனள்; சொல்லவே பதுமை, தன்கணவனுயிரைக் கூற்றுவன்கையினின்றும் மீட்ட சாவித்திரியைப் போல மிக்க இன்பமடைந்து தோழியைக் கையால்தட்டி அப்படத்தைத் தாங்கமுடியாதவிறுப்பத்தோடு மார்பில் ஒடுக்கி அதன்தோளைத் தீண்டிப் புன்முறுவல்செய்துகொண்டு, “நெஞ்சங்கொண்ட நெடுமொழியாள! வஞ்சவுருவொடு வலைப்படுத்தனை” என்று பாராட்டுவாளாய்க் கவலையொழிந்திருந்தனள்.

சிலநாள்சென்றபின், அரசன் கட்டளைப்படி சேனைக்கணியால் வதுவைக்குரிய நல்லமுகூர்த்தம் வைக்கப்பெற்றது; நகரம் அலங்கரிக்கப்பட்டது. பதுமைக்கும் உதயணனுக்கும் விதிப்படி மணம் நடைபெற்றது. உதயணன், “மிகவிரைந்து உருமண்ணுவாவைச் சிறையினின்றும் மீட்டுவரச் செய்யவேண்டும்” என்று தருசகனுக்குத் தெரிவித்தனன்; அவன் அதனை அங்கீகரித்ததன்றி, “உதயணன், வலிந்துவந்து நம்முடைய பகைவரைவென்ற நட்பாளனாக இருப்பதல்லாமற் சுற்றமாகவுமிருத்தலின், அவன் பகைவனாகிய ஆருணியைவென்று வத்தநாட்டையும் கௌசாம்பிரகரையும் அவனுக்

சூரியனவாகச் செய்யவேண்டுவது நம்முடைய கடப்பாடு” என்று எண்ணினான்; எண்ணி, தாமே சென்று தம்வினைமுடிக்கும் மந்திரிகளுடன் சிறந்த வருடகாரன், தாரகாரி, தருமதத்தன், சத்தியகாயன் முதலிய மந்திரிகளையும்,

இருநூ றூனையு மிராயிரங் குதிரையும்
அறுநூற் றிரட்டி யடன்மணித் தேரும்
அறுபதி றையிர மெறிபடை மள்ளரும்
திருமணிச் சிவிகையும் பொருவினைப் படாகையும்
செங்காற் பாண்டிய நன்று பூண்ட
பைம்பொ னூதிர்யும் பவழக் கட்டிலும்
படாஅக் கொட்டிலும் பண்டிபண் டாரமும்
கடாஅக் களியானைக் காவலற் கியைந்த
பனைத்தோட் சிலசொற் பதுமா நங்கைக்கு
அமைக்கப் பட்ட வகன்பரி யாளமும்
அன்னவை யெல்லா மந்நிலை நல்கி (கூ. 23: 30-40)

“பின்னும் வேண்டுவனவற்றை அப்பொழுது அப்பொழுது வரவிடுவேன்” என்று மந்திரிகளிடஞ் சொன்னதன்றி, “உதயணனுக்கு ஆவனவற்றை அறிந்து அவ்வப்பொழுதே செய்துவரவேண்டுவது உம்முடைய கடமை” என்று ஒவ்வொரு மந்திரிக்கும் தனித்தனியே கூறினன்;

“வடுத்தொழி லகன்ற வருட கார!
உடற்றுநர்க் கடந்த வுதயண குமான்
அடைக்கல நினக்கு” (கூ. 23: 47-9)

என்று ஒம்படுத்து மந்திரிமாரைநோக்கி, “ஒற்றினனும் உபாயத்தானும் ஆருணியைக் தொலைத்துவிட்டே நீர்பெயர்ந்துவரல்வேண்டும்” என்றுசொல்ல, எல்லோரும் கோசம்பி நகரத்தை நோக்கிப் படையுடன் புறப்பட்டார்கள்.

புறப்படவே தருசகன் பின்னும்தொடர்ந்துவந்து உதயணனைக் கண்டு அன்புமிக்கசொற்கள் பலவற்றைச் சொன்னதன்றி, “வந்து உதவிசெய்ய வேண்டுமென்பதைப் பிரச்சோதனனுக்குத் தெரிவித்தால் அவனும் நமக்கு அதுகூலஞ் செய்வனாவான்; வேண்டுமாயின் யானும் வருவேன்; தெரிவித்தால் அன்புடைய பிறஅரசர்களும் வருவார்கள். எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்துசெய்க; உனக்கு வெற்றியுண்டாகுக” என்று கூறினன். உதயணன் தருசகனைநோக்கி, “அடையக் கூடிய இன்பங்களை இன்பமாக யான் எண்ணுவது உருமண்ணுவாவை

அடைந்த பின்புதான்; ஆதலால், அவனைப் பதினைந்து தினங்களில் சிறையினின்றும் விடுவித்து அனுப்புவது உனக்குக்கடனாகும்” என்பதைத் தெரிவித்தனன். தருசகன், உருமண்ணுவாவின் பெருமையையும் அவனிடத்து உதயணனுக்குள்ளே போனபையும் அறிந்து மனமு வந்து, “அப்படியே செய்வேன்” என்று சொல்லி விடைபெற்றுத் தன்னகர்க்குச் சென்றான். சென்றபின்பு,

அடற்பே ரியானையு மலங்குமயிர்ப் புரவியும்
படைக்கூழ்ப் பண்டியும் பள்ளி வையமும்
நடைத்தே ரொழுக்கு நற்கோட் டீர்தியும்
இடைப்படப் பிறவு மியைந்தகம் பெய்து
கொடிப்படை போக்கிப் படிப்படை ரிதீஇப்
புடைப்படை புணர்த்து (ந. 24: 35-40)

உதயணன் செல்லுதலையறிந்த மன்னர்கள், “உதயணன் போரை மேற்கொண்டு செல்லுகின்றான்; இச்செலவு யார்மேலதோ? அஞ்சற் பாலது இது” என்று தம்முட் கவலைபுற்றார்கள்.

அவன் அங்ஙனஞ்சென்று ஓரிடத்தில் தங்கியிருந்தபொழுது, “பாஞ்சாலனோடு போர்செய்தற்கு விரைவில் எழுவேண்டும்” என்று யுகி தனக்கு இரகசியமாக எழுதிய ஒலையைப் பிரித்துப் படித்துப் பார்த்து அச்செய்தியை உட்கொண்டு அதனை மறைத்துவைத்து விட்டு வயந்தகன் அங்கேவந்த பிங்கலகடகரைக்கண்டு அவர்கள் கூறியவற்றை அறிந்து உதயணனை அடைந்து, “உன்னுடைய தம்பி களாகிய பிங்கலகடகர் முன்னம் கோசம்பிரகரத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தனர்; பின்பு, அந்நகரத்தைக் சூழ்ந்துவந்து முற்றிய பாஞ்சாலராசனுடைய போருக்கு ஆற்றாராகித் தோல்வியுற்று யமுனை யாற்றில் வீழ்தற்குக் குதிரையூர்ந்து விரைந்து செல்லுகையில் இடையே அரணுள்ளதும் பெண்கள்மட்டும் உறைவதுமாகிய நகர மொன்றைக் கண்ணுற்று அதிற் பன்னிரண்டு திங்கள் தங்கியிருந்து பாஞ்சாலராசனுடைய ஆட்சியைப் பொறுதவர்களாகித் தம்குறையை உனக்குத்தெரிவித்தற்கு இங்கே வந்திருக்கின்றனர்” என்றுசொல்ல, அவன் மிகுந்த விருப்பமுற்று அவர்களைப்பார்க்க விரும்பிய காலத்தில், பிங்கலகடகர் பன்னிராயிரம் வீரர்களோடு அற்றக்காலைக்கு அமைக்கப்பட்ட ஏனைக்கொற்றத்தானையோடு வந்து பணிந்தனர். பணியவே உதயணன் அவர்களைப்புல்லிப் பாராட்டினன். அவர்கள், “உனக்கு வழிபாடுசெய்தலைத் தவிர்த்ததன்றிப் பெற்றதாய்க்குப் பணி செய்துகொண்டிருத்தலைபுமொழிந்தேம்; நல்வினையில்லேம்”

என்று கலங்கிக் கண்ணீர் ஆறாகப்பெருகப் பூமியில் தலைபடும்படி வணங்கினர்.

உதயணன் அவர்களை எடுத்துத்தழுவி, “மந்திரிகளுடைய எண்ணத்தின் வழியே நடவாத புல்லறிவினையுடையேன் செய்த குற்றத்தின் பயன்இது; நீங்கள் இனி வருந்தவேண்டாம்” என்று இனிய மொழிகளைக்கூறி, “உங்களை அடைந்தமையால் இனிப்பகைவர் எரிவாய்ப்பட்டபஞ்சி போல்வார். யான் யாதொருகுறையுமில்லேன்” என்றும், “இனி யுகியையும் வாசவதத்தையையும் யான் எளிதில் அடைவேன்; என்னுடைய தவம் உம்மைத்தந்து எல்லாத்துயரையும் நீக்கியது” என்றும் சொல்லி இன்புற்று அவர்களுடைய கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு மந்திரிகளை நோக்கி, “பாஞ்சாலராசனை வெல்லுதற்குரிய ஆலோசனையைச் செய்யவேண்டும்” என்றான். உடனே வருடகாரன், “நாம் மேல் நடத்தவேண்டுவது இன்னது” என்பதை விளங்கக்கூறிப் பாஞ்சாலராசனிடத்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை அறிந்துவரும்படி ஒற்றர்களைக் கோசம்பிரகருக்கனுப்பினன். சென்ற ஒற்றர் அங்கே நிகழ்ந்தவற்றை அறிந்துவந்து விளங்கக்கூறினர்.

அப்பால், வருடகாரனும் பிறரும் இடையிடையே செய்த முயற்சிகள் பல; இருதிறத்தாரும் போர்செய்யத்தொடங்கினர்; பெரும் போர் நிகழ்ந்தது; இறந்தோர் பலர். பின்பு பாஞ்சாலராசன் சேனைகளுடன் போர்செய்யப்புகப்பட்டனன்; தீயநிமித்தங்கள் பல நிகழ்ந்தன; பூரணகுண்டலனென்னும் மந்திரி, “இப்பொழுது யாம்போருக்குச் செல்லுதல் முறையன்று; திரும்பிவிடுதலே நலம்” என்று தடுப்ப, ஆருணி கேளானாகிச் சென்று போர்செய்யத்தொடங்கினன். அப்பொழுது,

சிலைத்தன தூசி ; மலைத்தன யானை ;
ஆர்த்தனர் மறவர் ; தூர்த்தனர் பல்கணை ;
விலங்கின வெள்வாள் ; இலங்கின குந்தம் ;
விட்டன தோமரம் ; பட்டன பாய்மா ;
துணிந்தன தடக்கை ; குனிந்தன குஞ்சரம் ;
அற்றன பைந்தலை ; இற்றன பல்கொடி ;
சோர்ந்தன பல்குடர் ; வார்ந்தன குருதி ;
குழிந்தது போர்க்களம் ; எழுந்தது செந்துகள் ;
அழிந்தன பூழி ; விழுந்தனர் மேலோர் ;
இப்படி நிகழ்ந்த கால (கூ. 27 : 107 - 16)

ஆருணியைச்சார்ந்த வீரர்கள்பலர் உதயணனுடைய வீரர்களாற் கொல்லப் பட்டனர். கார்த்தவீரியார்ச்சுனைக்கொன்ற பரசுராம

னைப்போலவே பாஞ்சாலராசனை உதயணன் வெட்டிவீழ்த்தினன். அப்பால், “அரசு உரிமையை உதயணன் பெற்றான்” என்று நாட்டினரும் நகரத்தினரும் அறிந்து கொள்ளும்படி யானையின்மேல் வெற்றிமுரசத்தை ஏற்றி அறையச் செய்தனர். உதயணன் பின்பு உரியவர்களைக்கொண்டு பாஞ்சாலராசனுக்கு ஈமக்கடனைக் கழிப்பித்தனன். கோட்டைவாயிலையடைந்து கதவையடைத்துக்கொண்டு உள்ளேயிருக்கும் நகரத்தார்களை வருடகாரன், நோக்கி, “நீங்கள் சிறிதும் இனி அஞ்சவேண்டாம்; உங்கள் தலைவனாகிய உதயணன் பாஞ்சாலராசனைக் கொன்றுவிட்டான்; ஆகலால், கதவைத்திறந்திடுமின்” என்று கூறினன். கேட்ட நகரத்தார், “எம்முடைய பழைய அரசனாகிய உதயணனுடைய முத்திரையமைந்த ஓலையைக்கண்டாலன்றி யாம் கதவைத்திறவேம்” என்று மறுத்தனர்; உடனே அவர்களுடைய சந்தேகம் நீங்கும்படி, “உதயணனுடைய மந்திரியாகிய இடவகன் வந்திருக்கின்றான்” என்பதைக்கூறினன்; கூறவே அவர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுற்றுக் கதவைத்திறந்து சொடிமுதலியவற்றை உயர்த்திக்கொண்டு எதிர்கொண்டார்கள். அங்கேயின்ற பாஞ்சாலராசனுடைய நண்பனாகிய சும்பனென்பவனைக்கண்டு அவனைக் கொன்று பின்னும், “பகைவனுடைய தமர் இங்கு உளராயின், அவர்களையும் கொல்வேம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆயுதபாணிகளாகப் பலவீரர்கள் பாதுகாக்கச் சென்று விதிதோறும், “உதயணன் வாழ்க” என்று சொல்லுவாராகி யாவரும் அறியும்படி யானையின் மேற் பறையையேற்றிவிடுத்தனர்.

நான்காவது

வ த் த வ க ண் ட ம்.

அப்பால், உதயணன் வருடகரணைத்தழுவி மிகவும் பாராட்டித் தன்னுடைய யானையையும் ஆபரணங்களையும் அவனுக்குக் கொடுத்தனன்; பின்பு தருமத்தனைநோக்கி, “பாஞ்சாலராசனை வென்றது உன்னுல்தான்” என்று முகமன்கூறி, “அவனைவென்ற தற்கு இவை அறிஞுகள்” என்று நெய்த்தோர்ப்பட்டிகையையும் பத்து ஊர்களையும் அவனுக்கு அளித்தனன். நல்லவேளையிற் புறப்பட்டு யானையின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தோழர்கள்குழ வெண்கொற்றக் குடை கவிப்பக் கவரிகள் இரட்டச் சங்கமும் முரசமும் இயம்ப மாசனங்களின் வாழ்த்தொவிமிக, “நெடுந்தகாய்! நெடுங்காலம் உலகத்தைப் பாதுகாத்து வாழ்வாயாக” என்று பலர் கோபுரந்தோறும் நின்று பூமழை பொழியாநிற்ப உதயணன் அரண்மனையை யடைந்தான். பின்னர், ஆருணியோடு அழற்பள்ளியையடையாத அவன் மனைவியர்களுக்கு வேண்டும்பொன்னையளித்து வேறிடஞ்சென்றிருக்கும்படி செய்வித்தான்; “இறந்தோர்களுக்குரிய கடன்களைக் கழிப்பீர்களாக” என்று மற்றவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை யளித்தான். இப்படியே செய்யவேண்டிய பலவற்றையும் செய்துமுடித்து முதன்மையான வேறோர் அரண்மனையைத் தனக்கு இயற்றுவித்துத் தனக்குரியவர்களான அமைச்சர்கள் நண்பர்கள் முதலியவர்களை முறையே உடன் அமைத்துக்கொண்டு எல்லா அங்கங்களையும் நிரப்பி அரண்மனையிலுள்ள பேரத்தாணியினிடையே பகைவனை வென்ற மகிழ்ச்சியுடன் வீற்றிருந்தான்.

ஆருணியரசனால் இடையே அமைக்கப்பட்ட புதிய கொடுங்கோல்முறைகளையெல்லாம் பின்பு அவன் அடியோடே அகற்றிவிட்டுச் செங்கோற்செல்வம் சிறப்பச்செய்து பழமையாகவுள்ள குடிகளை நகரிலும் நாட்டிலும் எடுப்பித்தான்; தேவாலயங்கள், அருந்தவர்பள்ளி, அந்தணரிருக்கை, தோட்டம், வாவி, ஆவணக்கடை, நாற்சந்தி, முச்சந்தி, தெரு முதலியவற்றைப் புதுப்பித்து, “தமக்குரியவற்றை இடையேயிழந்த மாந்தர் அவற்றை அடைவாராக” என்று கட்டளையிட்டான். “வறுமையையுடையீரும் ஊக்கமுதலியவற்றை யிழந்து மூப்பால் முடங்கினீரும் கணவர்கள் கைவிடுதலால் வாழ்வையிழந்து

வருந்தும் பெண்டிரும் உறுப்புக்குறைந்தீரும் பிறரும் வந்து வேண்டியவற்றை வேண்டியவாறே பெற்று வாழக்கடவீர்” என்று மன்றங் தோறும் வீதிதோறும் முரசறைவித்துச்சாற்றி அவரவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை உபகரிக்கச்செய்தான்.

போரின் வாழ்நரும் புலத்தின் வாழ்நரும்
தாரின் வாழ்நருந் தவாஅப் பண்டத்துப்
பயத்தின் வாழ்நரும் படியிற் றிரியா
ஓத்தின் வாழ்நரு மொழுக்கின் வாழ்நரும்
யாத்த சிற்பக் கயிற்றின் வாழ்நரும்
உயர்ந்தோர் தலையா விழிந்தோ ரீரு (ச. 2 : 47-52)

யாவர்க்கும் சிறிதேனும் துன்பம் உண்டாகாதபடி செய்வித்தான். அறம் ஒங்கிற்று; பாவம் நீங்கிற்று. கூற்று அகாலத்தில் வந்து உயிர்களைக் கவர்ந்து செல்லுதலைத் தவிர்த்தது. நானிலங்களும் செழித்தன. தம்பியர், பகைவருடைய ஊர்தோறுஞ்சென்று அவர்களை அடக்கி வருவாராயினர். தருசகனுடைய சேனையோடுவந்து உதவிபுரிந்த வீரர்களுக்கு வேண்டியவற்றை உதயணன் அளித்து அனுப்பினன். அருவிலைநன்கலம் முதலியவற்றைத் தமர்முகமாக அவனுக்கு விடுத்தனன்.

பட்டமெய்திய பதுராபதியுடன் இவ்வாறு உதயணன் இன்புறுவானாகிச் செங்கதிர்ச்செல்வனுடைய எழுச்சியும் பாடும் திங்களும் நாளும் தெளிதலின்றி மகிழ்வெய்திச் செங்கோலோச்சித் தன்னுடைய நாட்டை வளமுறச்செய்தனன்.

உதயணன் தன்நாட்டிலுள்ளாருடைய துன்பத்தை இங்ஙனம் தீர்த்தபின், “செய்யவேண்டுவது யாது?” என்று ஆராய்ந்து உஞ்சையிலிருந்து தன்னை ஏற்றிவந்த பிடிவீழ்ந்த இடத்தை விளங்கச்சொல்லி, “அதன் என்பு தோல் முதலியவைகளை விரைவிற் கொண்டுவாருங்கள்” என்று சிலரை அனுப்பிவிட்டு அந்தப்பக்கத்துள்ள வேட்டுவத் தலைவர்களையும் குறும்பர்களையும் அழைத்து, “எம்மைச் சமந்துவந்து காட்டில்விழுந்த பிடிசெய்த பேருதவிக்கு யாம்செய்யும் கைம்மாறு யாதுமில்லை. ஆனாலும் அதனை மறவாமலிருத்தல் மாட்சிமையுடையதாதலால், அது வீழ்ந்த இடத்தில் ஒருமாடமெடுப்பித்து அதில் அதன் உருவத்தை அமைப்பித்துக் காலமாலையில் அதனை வழிபடல்வேண்டும்; அவ்வழியே செல்லுபவர்களுக்குப் பசிதீரும்படி அடிசிற்சாடையமைத்து உணவளித்தல்வேண்டும்; தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்குத் தண்ணீர்ப்பந்தர்கள் வைத்து உண்ணாரளித்தல் வேண்

டும்; யாராயிருப்பினும் துன்பமுற்றவர்களுக்கு உரிய துகர்பொருள் களைக் கொடுத்தல்வேண்டும்” என்றுசொல்லி அவற்றிற்கு வேண்டிய திரவியங்களை அவர்களுக்கு அளித்து, அவர்களுடன் அம்மாடம் எடுப்பித்தற்குரிய தச்சர் முதலியோர்களையும் அதன்வடிவம் அமைப் போர்களையும் அனுப்பினன்.

அதன்பின், முற்கூறியவாறு அப்பிடியின் என்பு முதலியவற் றைக் கொணர்ந்தவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை அளித்து அனுப்பி விட்டு, அவற்றைக் கௌசாம்பியினிடையே ஓரிடத்திற் சேமித்து வைத்து அங்கே ஒரு கொற்றவாயிலையும் அதன் முன்னே மிக வுயர்ந்த மாடமொன்றையும் இயற்றுவித்து அவ்வாயிலுக்கு அப்பிடி யின் பெயரை வைத்து அம்மாடத்தில் அப்பிடியின் உருவத்தை அமைப்பித்து அவ்வடிவத்தை வழிபடுதற்குரியவர்களையும் பிறரை யும் நியமித்து அடிசற்சாலைகளையும் தண்ணீர்ப்பந்தர்களையும் அம் மாடத்தின்பக்கத்தே அமைத்து அதனைச்சூழக் கூத்தியரிருக்கையை யும் தருமசரிதங்களைப் படிப்போர்களுடைய இருப்பிடங்களையும் கட்டி மாதந்தோறும் விழாக்கொள்ளவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டு வேண் டிய பொருள்களையும் கொடுத்தனன்.

இங்ஙனம் உதயணன் தன்னுடைய கடப்பாடுகளை நிறைவேற்றி மகிழ்வற்றிருக்குப்பொழுது, உஞ்சைநகரத்திலுள்ள பிரமசாரியும் வேதமுதலியவற்றை நன்கு ஓதிபுணர்ந்தவனும் பேரியாழ் முதலிய யாழ்வகையையும் பிறநூல்களையும் நன்றாக அறிந்தவனுமாகிய ¹ அருஞ்சுகனென்னும் அந்தணனொருவன் கௌசாம்பியிலுள்ள தன் உறவினரைக் காணுதற்பொருட்டுப் புறப்பட்டுவந்தான்; இடை வழியில் நீருண்ணுதற்கெழுந்த யானைக்கூட்டத்தினிடையே அவன் அகப்பட்டு அச்சமுற்று, அங்கேநின்ற மிகவுயர்ந்த வேங்கைமர மொன்றின் கிளைமீதேறி நின்று நாற்புறத்தையும் நோக்கினன். அப் பொழுது, கோடபதியென்னும் யாழ் தலைவனைப்பிரிந்த கற்புடை யாள்போல அழகுக்கெட்டு நரம்புகளை மூங்கில் வருடும்பொழுது ‘தாம் தீம்’ என்னும் முழக்கமுடையதாகி அங்கே மாட்டிக்கொண்டு கிடப்ப தைக் கண்டான். அதன் இனிய ஓசையைக்கேட்டு யானைகள் கோபம் நீங்கிச் சாந்தமுற்றுச் சென்றதையறிந்து அவன் அதன் சமீபத்திற் சென்று, “இது கின்னரரால் இடப்பட்டதாயினும் இயக்கர்கள் மெய்ம்மறந்து போகட்டதாயினும் தேவருலகத்தினின்றும் வீழ்ந்த தாயினும் வேறு யாதாயினு மாகுக” என்று நினைத்துப் பல மலர்

¹ அரிஞ்சயனென்று இப்பெயர் வேறுநூல்களிற் காணப்படுகின்றது.

களால் அருச்சித்து அதனைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கௌசாம்பி யையடைந்து உதயணனுடைய அரண்மனையின் அயலிடத்தேயுள்ள தன்சுற்றத்தாரைச்சார்ந்து அவர்களோடு மகிழ்வுற்றிருக்கையில் மாலைக்காலம் வந்தது ; அக்காலத்தில் அவன் அதனை வாசித்தான்.

வாசிக்கையில், மேல்மாடத்திற் சாளரத்தைத் திறந்துவைத்துக்கொண்டு பதுமாபதியோடு அளவளாவி மகிழ்வுற்றிருந்த உதயணன் அந்த யாழொலியைக் கேட்டு விம்மிதழுற்று ஆராய்ந்து பார்த்து, “ இவ்வொலி நம்முடைய யாழின் ஒலியாகும் ” என்று தெளிந்து உடனே அதனை வருவிக்க நினைந்து புறத்தே வந்து தன் மெய்காப்பாளரைத் தேடியபொழுது அங்கே வீழிப்புடன் படுத்திருந்த வயந்தகன் எழுந்து விரைந்துசென்று, “ யாது நிகழ்ந்தது ? ” என்று கேட்டான். உதயணன், “ கோடபதியின்குரல் இங்கே கேட்கப்படுகின்றது ; நீயும் கேட்பாயாக ; விரைந்துசென்று அது வாசிப்பவனை இங்கே அழைத்துவா ” என்றான். உடனே வயந்தகன் மாடத்தினின்றும் கீழேயிறங்கி அவ்வொலிதோன்றிய எதிர்வீட்டையடைந்து உள்ளேபுகுந்து யாழ் வாசிப்பவனை நோக்கி, “ இந்த யாழ் உனக்கு எவ்வாறு கிடைத்தது ? ” என்றுகேட்க அவன், “ உஞ்சையிலிருந்து நான் நருமதையாற்றைக் கடந்துவரும்பொழுது ஒருமலைச்சாரலில் இதனைப் பெற்றேன் ” என்று கூறினான். கூறவே வயந்தகன் அந்த யாழுடன் அவனை அழைத்துக் கொண்டுவந்து காட்டி, “ நாம் உஞ்சையம்பதியினின்று வருநாளில் நள்ளிருளிற் பத்திராபதி புகுந்த வேகமாக வருகையில் விர்தமலையின் தென்றிசைச்சாரலில் விழுந்தகோடபதியாகும் இது ” என்று கூறினான்.

உடனே உதயணன் தாங்கா உவகையனாகி, “ வருக என்னல்லி யாழ் வத்தவ னமுதம் ” என்று அதனை வாங்கி, “ என் உயிர்த்துணை யாகிய இந்த யாழைத் தந்த நீ வேண்டுவனவற்றைக் கூறுவாயாக ” என்றுசொல்லி வேண்டிய அருங்கலங்களையும் பெரும்பொருளையும் ஓர் ஊரையும் அருஞ்சுகனுக்குக் கொடுத்து, “ நீ இந்நகரத்தே இருக்கவேண்டும் ” என்று சொல்லிப் பின்னும் விரும்புவனவற்றை அளித்து அவனை யனுப்பிவிட்டு, உலவாவிருப்பொடு புலர்தலைகாரும் உள்ளியும் உருகியும் அதனைப் புல்லியும் பாராட்டி வாசவதத்தையை நினைந்தே இராப்பொழுதைக் கழித்தனன்.

விடிந்தவுடன் அந்த யாழைப் புதுப்பித்து வாசவதத்தையை நினைந்து, “ வாசவதத்தாய் ! நீ கற்ற யாழ் இதோ வந்துவிட்டது ; நீ வந்து இதனை வாசித்து மகிழ்வாயாக ; என்னை மறந்தாய் ” என்று

அவளை நினைந்து நினைந்து புலம்புவானாகி இழந்த தம்பிகளைப்பெற்றும் கோடபதியையடைந்தும் சிறிதும் மகிழ்வின்றிக் காலங்கழிப்பானாயினன்.

அவன் இங்ஙனம் இருக்கையில் இராசகிரிய நகரத்தில் தருசகன் தான் பாதுகாத்துவைத்திருந்த சங்கமன்னருடைய உரிமைப் பொருள்களை அவர்களிடம் அனுப்பிவிட்டு, “இங்கே யுள்ள அரசர்களைச் சிறையினின்றும் நீக்கிப் பின்பு அனுப்புவேன்; உருமண்ணுவாவைச் சிறையினின்றும் நீக்கி இங்கே விரைவில் அனுப்புக” என்பதைச் சொல்லும்படி தன்னுடைய கருமமாக்களை அப்பகைவர்பால் விடுத்தனன். கேட்ட அவர்கள் மிகமகிழ்ந்து,

“இழிந்த மாக்களொ டின்ப மார்தலின்
உயர்ந்த மாக்களொ டுறுபகை யினிது” (ச. 4: 21-2)

என்று கூறி மகிழ்ந்து தருசகனைப் புகழ்ந்து உருமண்ணுவாவைச் சிறையினின்றும் நீக்கி அவன்பாலனுப்பினர். உருமண்ணுவா வந்து தருசகனைக்கண்டு எலிச்செவியரசன் தம்பியாகிய சித்திராங்கதனை யும் மற்ற அரசர்களையும் சிறையினின்று நீக்கி அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தனுப்பும்படி செய்தபின்பு, உதயணன்பால் நிகழ்ந்த செய்திகளையெல்லாங்கேட்டு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியோடு அங்கேயிருந்தான்.

யூகிகொடுத்த ஒலையைச் சாதகன் அப்பொழுது கொணர்ந்து உருமண்ணுவாவிடங்கொடுத்தான். அவ்வொலையில், “யான் எண்ணிய காரியம் இனிது நிறைவேறினமையின், இனி வாசவதத்தையை உதயணன்பால் ஒப்பித்தல் நலம்” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அதனையறிந்த உருமண்ணுவா சாதகனைநோக்கி, “எம்மைவிட்டுப் பிரிந்தபின்பு நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்லவேண்டும்” என்ன, அவன் அவற்றையெல்லாங்கூறினன். உடனே உருமண்ணுவா அவனுடன் புறப்பட்டு இடையே தங்கவேண்டிய இடங்களில் தங்கி, புண்டரமென்னும் நகரத்தையடைந்து அங்கேயிருந்த யூகியையும் வாசவதத்தைமுதலியவர்களையும் பார்த்து, மிகுந்த உவகையுற்று அவர்களுடன் கௌசாம்பியைச்சார்ந்து அதன்புறத்தேயுள்ள மதுகாம்பீரமென்னும் சோலையிற் புதியராய்வரும் அரசர்களுக்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள மாடமொன்றில் வாசவதத்தை முதலியவர்களை இருக்கும்படி செய்து தான்மட்டும் உதயணன்பாற் செல்வானாயினன்.

உருமண்ணுவா செல்லுவதற்கு முன்பு ஒருநாள் உதயணன் கோடபதியை வாசித்துக்கொண்டு மகிழ்ந்திருக்கும்பொழுது பதுமை,

“அரசு, நினை வழிபட்டு வாசவதத்தை கற்றுவல்லளாதற்குக் காரணமான இந்தயாழை அடிச்சியும் வழிபட்டுக் கற்றற்கு விருப்ப முடையேன் ; தெரிவித்தருளவேண்டும்” என்றுமெல்லச்சொல்லி அஞ்சவி செய்தனர். செய்யவே, வாசவதத்தையின்நினைவினால் மன நெகிழ்ந்து உருகி வீம்முதலுற்றுப் பதுமைக்கு யாதொரு விடையும் கொடாணாயினன்.

அதனையறிந்த பதுமை, “இப்பொழுது யாம் புலத்தல் பொருந் துவதன்று” என்றும், “வாசவதத்தையை இவர் நினைந்துவருந்து தல் முறையே ; உயர்ந்தோர் ஒழுக்கம் இதுதான்” என்றும் எண்ணி யாதொன்றையும் அறியாதவள்போல இருந்து வேறொரு காரியத்தை முன்னிட்டு எழுபுவள்போலவே எழுந்து தேரழியர்கள்சூழத் தன் மாடத்தை யுடைந்தாள்.

அப்பொழுது வயந்தகன் உதயணனை நோக்கி, “இதுகாறும் இரண்டு மனைவியரையும் சமமாக நினைந்து ஒழுகிய நீ வாசவதத்தையைநினைந்து இன்று இவள்பால் அன்பு குறைந்ததற்குக் காரணம் என்னை ?” என்றுவினாவ, அவன் அதனையும் கேளானாயினன் ; பதுமா பதியையும் நினைந்திலன். பின்பு, நளகிரியை அடக்கி அதன்பிடரில் ஏறியபொழுது வாசவதத்தையைக் கண்டதுமுதல் அவள் அழல் வாய்ப்பட்டு இறந்தனளென்பது இறுதியாகவுள்ள செய்திகளை இடை விடாது சொல்லி அரற்றிக்கொண்டு படுக்கையிற் சாய்ந்தனன். சாயவே சிறிது துயில்வந்தது ; அப்பொழுது, பாற்கடலினிடையே யுள்ள வெள்ளேறொன்று வந்து தங்கப்பெற்ற வெண்டாமரைப்பூ வொன்றை ஒரு தெய்வமங்கை தனக்குக் கொடுத்ததாக ஒருகனாக் கண்டனன். உடனே எழுந்து அருகனைத்தொழுது ஒரு முனிவரைக் கண்டு வணங்கித் தான் முதலாளிரவிற்கண்ட கனாவைத் தெரிவித்து அதன்பயனைச் சொல்லவேண்டுமென்று வேண்டினன்.

அம்முனிவர், “வாசவதத்தை தீயில் மூழ்கி இறந்தானென்று எண்ணியிருக்கின்றனை ; அதுபொய் ; அவளை விரைவில் அடைவாய் ; அடைந்தபின்பு அவளிடமாக வித்தியாதரருலகை ஆளும் சக்கரவர்த்தி யாதற்குரிய ஒரு மகனைப் பெறுவை” என்று சொல்லி அதற்குரிய காரணத்தையும் கூறினார். கேட்ட உதயணன், “முனிவருடைய வாக்கு என்றும் வீண்போவதில்லை ; வாசவதத்தையை நாம் எதிர்ப் படுவதும் உளதாகும்” என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தனன். இருக் கையில், உருமண்ணுவாவின் வரவை வாயில்காவலர் உணர்த்தினர். உடனே உதயணன், “வருக” என்று சொல்லிக்கொண்டு தானே

எழுந்து விரைந்துசென்று தன்னடியில் வீழ்ந்த உருமண்ணுவாவின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு யுகியையடைந்த மகிழ்ச்சியைப்பெற்றுத் தன்னுடைய உரிமைப்பள்ளியை யடைந்தான்.

அப்பால் உதயணன் அவனுடன் தனியே ஓரிடத்திலிருந்து, “நிகழ்ந்தவற்றைக்கூறு” என்றுகேட்க, உருமண்ணுவா தான் சிறைப் பட்டது முதலிய செய்திகளை விளங்கச் சொல்லிவிட்டு, “இங்கே நிகழ்ந்த செய்திகளைக் கூறு” என்று அங்கு வந்த வயந்தகனைக் கேட்ப, அவன் உதயணன் கோட்பதியைப் பெற்றதைச் சொற்றான்; அப்போது உதயணன் அது கற்ற வாசவதத்தையை நினைந்து மீட்டும் அரற்றுவானாயினன். அவனுடைய மனவருத்தத்தை ஒருவகையாக மாற்ற விரும்பிய வயந்தகன், “மனைவியரிருவருள் அறிவிலும் ஒழுக்கத்திலுஞ் சிறந்தவள் யார்? யாரிடத்தில் உனக்கு விருப்பம் அதிகம்?” என்று கேட்ப; “எனக்குச் சிறந்தவள் வாசவதத்தையே; யான் தவயில்லேனாதலின் அவள் தீயில் ஒளித்தனள்” என்று சொல்லி உதயணன் பின்னும் மனம் மறுகுவானாயினன்.

கண்ட வயந்தகன், “வாசவதத்தையை மீட்டுத்தரும் பெரியோரைத் தரிசித்து வழிபாடாற்றுதற்கு யாம் மகதம்சென்ற பொழுது பதுமையைக்கண்டு அவளை விரும்பி அவள் மயமாக இருந்தனை; அங்ஙனம் இருந்தது உனக்கு நலமோ? உன்னுடைய மனம் ஒருவழிப்பட்டதன்று” என்றுசொல்ல உதயணன், “வாசவதத்தைக்கும் பதுமைக்கும் உருவத்திலும் குணங்களிலும் சிறிதேனும் வேறுபாடினமையின் யான் விரும்பலாயினேன்; அன்றியும் பதுமையை யான் விரும்பியதற்குக் காரணம் ஊழ்வினைபுமாகும்; அதனை மறுத்தற்கு யாராலே முடியும்?” என்று கூறினன். கேட்ட வயந்தகன், “அறியாதவனென்று என்னை இகழற்க; யான் சொல்லுதலை ஊன்றிக்கேட்டிடுக; முன்பு இராசகிரியத்தின் புறத்தே யுள்ள சோலையில் யாம் கண்ட பெறுதற்கரிய பெரியோர் இன்று வந்திருக்கின்றனர்; வாசவதத்தையை வருவித்துத் தருவதாகவும் வலிந்து கூறினர். ஆதலால், நீ சிலதினம் பதுமையை நீங்கித் தனியே தூபையாகியிருத்தல் நன்று” என்று சொன்னான். சொன்னவுடன் உதயணன் வியந்து சென்று பதுமாபதியை நோக்கி, “எஞ்சியுள்ள பகைவரைக்கெடுத்தற்குரிய சிறந்த ஆலோசனை யொன்றுண்டு; அதனை யாம் தனித்துச்செய்யவேண்டும்; ஆதலால், தோழி மாரோடு நீ வேறிடத்திற்குச் செல்லுக” என்றுசொல்லி அனுப்பி விட்டு, அவனுடைய அந்தப்புரத்தைத் தூய்மைசெய்து விளக்கேற்று

வித்துத் தானும் தூயகுசி வெள்ளுடையுடுத்து, “தெய்வமே! வாச வதத்தையை எனக்குத் தரவேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டும் வீணையைக் கையால் அணைத்துக்கொண்டும் துயில்வானாயினன்.

அவன் அங்கனந்துயில்கையில், வேறுமகளிரிடத்து அவனுக்கு விருப்பம் இல்லாமையையும் பகைவனை வெல்லுதற்குத் தருசக னுடைய நட்பைப் பெறவேண்டியே அவன்தங்கையாகிய பதுமா பதியை அவன் மணந்தனனென்பதையும் இரவும்பகலும் வாசவதத் தையையே நினைந்து துயிலுங்காலத்தும் அரற்றிப் பலவாறு புலம்பிக் கொண்டேயிருத்தலையும் காட்டி வாசவதத்தையைத் தேறச்செய்ய விரும்பி மந்திரிகள் அவளைச் சிவிகையிலேற்றிக் கொணர்ந்து, “உன்னுடைய தலைவனியல்பை நீ பார்ப்பாயாக” என்று அவ்வந்தப் புரத்தினுள்ளே அனுப்பினர்; அச்சமயத்தில் உதயணன், “வாசவ தத்தாய்! உனக்கு வீணையைப் பயிற்றுவிக்கும்பொழுது உன் னுடைய பார்வையால் வருந்திய யான் உன்னைப்பிரிந்து ஆற்றேனாயி னேன்; என்னை மறந்தாயோ” என்று அரற்றிக்கொண்டும் அங்கே யுள்ள பூமாலைகளை வாடச்செய்யும் வெவ்விய உயிர்ப்பினனாகியும் கனவில் அவன்வருந்துதலை வாசவதத்தை கண்டாள். கண்டு, “நனவிலும் என்னுயிர்த் துணைவனிருத்தல் இவ்வண்ணந்தானே? தம்மையன்றி வேறுதெய்வமில்லாத மகளிருடைய பிரிவின்கண் அவர் களை நினைந்து வருந்துதல் உயர்ந்த கணவர்களது இயல்பென்று நூல் கள் கூறுவதை இன்று நேரே கண்டேன்” என்னும் தணியாத உவகையளாகி, “இங்ஙனம் நல்ல வொழுக்கத்தைபுடைய இவருக்கு மறுமையின்பமும் இயைவதாக” என்றுசொல்லி அவனுக்கு அஞ்சலி செய்து மெல்ல அருகிற்சென்று கோடபதியைக்கண்டு பிரிந்தகுழந் தையைக் காணுந்தாயைப்போலவே ஆறுதலுற்று அதனை மெல்ல எடுத்து வாசிக்கத்தொடங்கினள். அவ்வொலி அவன் காதிற்படவே, “வாசவதத்தாய்! வந்தனையோ” என்று கூந்தன்முதலாப் பூம்புறம் நீவி, “என்னை நெடுநாட்பிரிந்து நீ எங்ஙனம் ஆற்றினே? அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்றுகேட்ப, அவள் வியந்து ஒன்றற்கும் விடை கூறாளாகி வணங்கிச் சும்மா இருந்தனள். அவன் மீட்டும், “பொழில்வினையாட்டைக்கருதி யாம் இலாவாணக மலைச்சாரலில் தங்கியபொழுது ஒரு நாள், ‘தழைமுதலியவற்றைக்கொணர்ந்து தரவேண்டும்’ என்று நீ சொல்லக்கேட்டு யான் கொண்டு வருதற்குக் காட்டிற்குச்சென்ற இடத்து வீட்டில் நெருப்புப்பற்ற இன்னுயிர் நீத்த இலங்கிழை மடவோய்! உரிய அணிகளையெல்லாம் நீக்கி

மெலிந்து பிறள்போலே தோற்றுகின்றாய் ; நெருப்பில் வெந்தோர் இயல்பு இப்படியோ? இதனைச்சொல்லவேண்டும்” என்று அவள் மெய்யைத் தீண்டிவிட்டுத் துயிலத்தொடங்கினள்.

அப்பொழுது வயந்தகன் வந்து அவளைநோக்கி, “நீர் இங்கே வர வேண்டுவது நாளைத்தினம் யுகியோடேதான் ; தலைவன் எப்பொழுதும் உம்மிடத்து அன்போடிருப்பதைக் காட்டுதற்கே இப்பொழுது அழைத்துவந்தேம்” என்று சொல்ல, அவள் பிரிவிற்கு அஞ்சி நடுங்கும் மனத்தோடு தன்மேலே கிடந்த உதயணன்கையை மெல்ல எடுத்து அணையில் வைத்துவிட்டு அவளை வணங்கி உடம்பினின்றும் நீங்கும் உயிர்போல வெளிப்போந்து சாங்கியத்தாயையும் யுகியையும் அடைந்தனள். உதயணன் புடைபெயர்ந்து எழுந்து, “எனக்கு ஏன் விடைதரவில்லை?” என்று அவளைத் தழுவுவதற்குச்சென்று அவளை அங்கே காணாது செயலற்றுத் துயில்மயக்கமொழிந்து, உயர்ந்த மாணிக்கத்தைப்பெற்ற வறியவனொருவன் அதனை ஆழமான நீர்நிலையிற் போகட்டுவிட்டுத் தளர்வதுபோலத் துயிலிற்கண்ட தன்னுயிர்த்துணைவியை விழித்தபின் காணாமையால் அரற்றுவானாயினள்.

அதனையறிந்த வயந்தகன் மிகவிரைந்துசென்று, “இங்ஙனம் இரவுப்பகலும் துன்பத்தோடு அரற்றுதல் அரசர்க்கு இயல்பன்று” என்று தக்க காரணங்களைக்காட்டிக் கூறினள். உதயணன், “வாசவ தத்தை நேற்றிரவில் என்பள்ளியறையில் மெல்லவந்து கோடபதியை எடுத்து வாசித்துக்கொண்டிருந்தனள் ; அப்போது அவளொடைய எண்ணெயினிற் அழுக்கடைந்து பிணங்கிய கூந்தற்பின்னலையுடைய புறத்தையும் நெற்றியையும் தைவந்து மெலிவொழிந்து கண்படைகொண்டேன் ; கொண்டபொழுது அவள் என்னைவிட்டு நீங்கினள் ; என்னுடைய நெஞ்சம் எனக்கு வயமாகின்றதில்லை ; யான் என்செய்வேன்?” என்றுசொல்ல வயந்தகன், “கனவிற்கண்ட பொருளை நனவிலடைதல் தேவர்க்கும் இசைவதன்று ; இக்கூற்றைக் கேட்டின் பிறர் நகைப்பர் ; வாசவதத்தையின் வடிவங்கொண்ட இயக்கியென்னுந்தெய்வம் இங்கே உண்டு ; அதனைத் தடுத்தற்கு ஏற்ற மந்திரத்தை யானறிவேன்” என்று இன்னொரன்ன பொருளில்லாத வார்த்தைகள் பலவற்றைச்சொல்லி மிக்க துணிவோடு இருந்தனள். சிறிது நேரத்தில் பொழுது விடிந்தது.

உடனே உதயணன் கண்கழுவி நியமங்களை முடித்துக்கொண்டு குளம்பும் கோடும் பொன்னமுத்தியனவும் புதியஆடைகள் அணியப் பெற்றனவுமாகிய பசுக்கள் பலவற்றை வாசவதத்தையை நினைந்து

அருமறையாளர்க்கு எழுமுறைவீசித் தன் கனவை வேறு பிறர்க்குச் சொல்லாமல், “விரகமுடையவர்களுக்கு உளதாகுங்காரியமிதுவோ?” என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தனன். அப்போழுது வயந்தகன் வந்து, “யாம் முன்பு மகதத்திற்கண்ட பெரியோர் இந்நகரத்தைச்சார்ந்த மது காம்பீரவனமென்னுஞ் சோலையில்வந்து தங்கியிருக்கின்றனர். அங்கே செல்வோமாக” என்று சொல்லவே உதயணன் மகிழ்ந்து தேரேறி அவனுடன் அச்சோலையை அடைந்தனன்.

அங்கேயுள்ள மாடத்தின் ஓரறையில் தவக்கோலத்தோடு யுக இருந்தனன். மற்றோரறையிற் சாங்கியத்தாயோடு வாசவதத்தை இருந்தனள்; வயந்தகன் முதலில் இவன் வரவை யுகிக்கு உணர்த்தி உதயணனோடு சென்று அவனைக்காட்ட, உதயணன், “இவன் யாம் மகதத்திற்கண்ட முனிவன் அல்லன்; யுகியே; இவனைத் தழுவுதற்கு மனம் விரைகின்றது; இதனை நன்றாக அறியவேண்டும்” என்று ஆராய்கையில், அவன் மார்பிலுள்ள யானைக்கொம்பாலுண்டான தழும்பு காணப்பட்டது. உடனே ஐயந்தீர்ந்து வெய்துயிர்த்தெழுந்துநின்று,

“ஊறில் சூழ்ச்சி யுகந்த ராய!

நாறிருங் கூந்தலை மாறிப் பிறந்துழிக்
காணத் தருகுறு முனிவனை நீயினி
யாணர்ச் செய்கை யுடைத்தது தெளிந்தேன்;
வந்தனை யென்றுதன் சந்தன மார்பிற்
பூந்தார் குழையப் புல்லினன் பொருக்கெனத்
தீந்தேன் கலந்த தேம்பால் போல
நகையுருத் தெழுதரு முகத்த னாகித்
துறந்தோர்க் கொத்த தன்றுநின் சிறந்த
அருள்வகை” (ச. 7 : 186-95)

என்றுகூறி, “இனி எதைக்கருதியாவது நீங்குவாயாயின், என் உயிர் நீங்கிவிடும்” என்று சொன்னபொழுது யுகி, “வாசவதத்தையை விரைந்து இவனுக்குக் காட்டவேண்டும்” என்று கூறினன். உடனே தோழர், வாசவதத்தை செவிலித்தாயோடிருந்த அறையில் அவனை அழைத்துச் சென்றனர். அப்போது வாசவதத்தை, “நாமக்குப் பெரிய அதுகூலம் பிறக்குமென்பதை உணர்த்தி நம்மன்பர் சொல்லியதை மேற்கொண்டு நம்மகட்டளை பெறாமையாகிய அபசாரத்தை மேற்கொண்ட கல்லாக்கற்பிற் கயத்தியேன் யான்” என்று நாணங்கொண்டு நடுங்கி எழுந்து கைகுவித்துத் தன்கூந்தல் அவன் காலிற்புரளவும் கண்ணீர் அவன்புறவடியை நனைப்பவும் வணங்கிக்

கிடந்தனர் ; உதயணன் அவளையெடுத்துப் பலமுறைதழுவி, அகல
நின்ற சாங்கியத்தாயை நோக்கி,

“ துன்பக் காலத்துத் துணையெமக் காகி
இன்ப மீதற் கியைந்துகை விடாது
பெருமுது தலைமையி னொருமீக் கூரிய
உயர்தவக் கிழமைதும் முடம்பி னாகிய
சிற்றுப காரம் வற்றல்செல் லாது
ஆல வித்திற் பெருகி ஞாலத்து
நன்றி யின்றது ” (ச. 7 : 219-25)

என்று அன்புமயமாகிய மொழிகளை அவளுக்குச் சாலக்கூறினன்.

பின்பு வாசவதத்தையின் தோற்றத்தை யறிந்து உதயணன்
மனம்வருந்தினான் ; அவளைத் தானடைந்த நற்செய்தியை நகரத்
தார்க்கு முரசறைவித்துத் தெரிவித்தான். அறிந்த நகரத்தார் தத்தம்
மாடங்களின் மீது கொடியெடுத்து விழுவயர்ந்தனர் ; யூகியின் ஆற்
றலையும் அவனது நண்பின், மேம்பாட்டையும் வாசவதத்தையின்
நிறையையும் வியந்து மதித்துப் பலபடப் பாராட்டினார்கள். அப்பால்
உதயணனும் வாசவதத்தையும் யூகியும் பஞ்சவண்ணத்துப் படாகை
கள் பல அசையும்படி யானையின் பிடரியிற் கொண்டுவரப்பட்ட புண்
ணிய தீர்த்தநீராடி விலைவரம்பற்ற சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்து
கொண்டு மிக்க இன்பத்தோடு வீறுபெற்று விளங்கினார்கள்.

அப்பால் உதயணன் யூகிக்குச்சொல்லவேண்டிய முகமன்களைச்
சொல்லுதல் ¹வேறுபாட்டைப் புலப்படுத்துமென்றெண்ணி ஒன்
றும் சொல்லானாகிச் சாங்கியத்தாயின் அருள்மிகுதியை மீட்
டும் பாராட்டினன். “ உன்தவ்வையை வந்து பார்த்துச் செல்ல
வேண்டும் ” என்று பதுமாபதிக்கு அவன் சொல்லியனுப்ப
உடனே அவள், தலைவனுக்கு வாசவதத்தை உயிர்த்துணைவி
யென்பதை நன்கறிந்தவளாதலால், அம்மொழியை விருப்பத்தோடு
ஏற்றுக்கொண்டு சிறந்த அணிகலங்களைக் காணிக்கையாக ஏந்தித்
தோழிமார் பலர் சூழ்ந்துவர அரசனைநீங்கித் தனியேயிருந்த சமயம்
அறிந்து தன்வரவை அவளுக்கு முன்னதாகவே தெரிவித்துக்
கொண்டு சென்று வாசவதத்தையை வணங்கினள். வணங்கவே
அவள் பதுமையைத் தழுவியெடுத்து, “ கற்பில் இன்னும் மேம்படு
வாயாக ” என்று ஆசிகூறி மிகுந்த இன்பமடைந்தாள். அப்பால்,

¹ “ இனைய ரிவரெமக் கின்னம்யா மென்று, புனையினும் புல்லென்னு
நட்பு ” திருக்குறள், 790.

இருவரும் யானைத்தந்தத்தாற் செய்யப்பட்ட கால்களையுடைய கட்டில் மேலுள்ள மெல்லணையொன்றில் ஏறியிருந்து ஒருநாமரைமலரிற் சேர்ந்து தங்கிய இரண்டு திருமகளிர் போல விளங்கினர்.

உதயணன் பேரத்தாணியிற் பல பெரியோர்கூழ் இருந்து யுகியை நோக்கி, “உஞ்சைநகரத்தில் நானடைந்த சிறைத்துன்பத்தை நீக்கியபின்பு மீட்டும் உனக்குநேர்ந்த மாயச்சாக்காட்டிற்கும் வாசவதத்தை தீயில் மாய்ந்தனளென்ற மாயச்செய்திக்கும் உரிய காரணங்களை விளங்கச்சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க யுகி, “பாஞ்சாலராசன், கௌசாம்பியைத் தன்னதாக ஆக்கிக்கொண்டிருந்ததையும் பிரச்சோதனனோடு நட்புக்கொள்ளாதற்கு முயன்று அதற்குரிய காலத்தை அவன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது முதலியவற்றையும் அகத்தொற்றாளரால் நன்கறிந்து அவனுடைய மாறுபாட்டையும் பெருமுயற்சியையும் குறைக்கவேண்டுமென்று துணிந்தும் அவனை வென்று பழைய அரசாட்சியைப் பெறுதலிற் சிறிதும் கவலையின்றி வாசவதத்தையை ஒருபொழுதும் பிரியாமல் இன்புற்றிருந்த உனதியல்பை வேறுபடுத்தவேண்ணியும் தருசகனை உனக்குப் படைத்துணையாகக் நிச்சயித்தும் பிங்கலகடகரை உன்னுடன் சேர்க்க நினைத்தும் இங்ஙனம் செய்தேன். எண்ணியவெல்லாம் தெய்வத்தாற் செவ்வனே நிறைவேறின. உன் திறத்தும் வாசவதத்தை திறத்தும் யாங்கள் எண்ணியவெல்லாம் திண்ணியவாய் நிறைவேறியதற்குக் காரணம் இந்தச்சாங்கியத்தாயின் பேருதவியே. உன்னுடைய கட்டளையின்றி 1 உரிமையால் யான் செய்தனவற்றைப் பொறுத்தருளவேண்டும்” என்று கூறினன்; கேட்ட உதயணன், “என்னுடைய தலைமையை நானடையும்படி செய்தாயென்பதை அயலாரிருக்கும் பொழுது சொல்லுவேனாயின் அது வேற்றுமை பயக்கும்; யாம் இருவரும் ஒருயிரே” என்று முகமன்கூறி அவனை அழைத்துக்கொண்டு அரண்மனை சென்றனன்.

சென்றபின் அவன் பதுமையை நோக்கி, “வாசவதத்தை யோடு நீ ஒரு கலத்திலேயே உண்ணவேண்டும்” என்று சொல்லிய பொழுது அவள் வணங்கி,

‘பெருந்தகு கற்பினெம் பெருமக டன்னொடு
பிரிந்த திங்க ளெல்லாம் பிரியாது
ஒருங்கவ ணுறைதல் வேண்டுவ லடிகள்!
அவ்வர மருளித் தருத வென்குறை” (ச. 8: 92-5)

1 “விழைதகையான் வேண்டி யிருப்பர் கெழுதகையாற், கேளாது நட்பார் செயின்” திருக்குறள், 801.

என்று வேண்டினள் ; உதயணன், அவளை அன்புடன் மிகப்பாராட்டி அனுப்பினன். அதுதெரிந்த வாசவதத்தை, பதுமாபதியிடம் அவன் வைத்துள்ள அன்பை நினைந்து மிக ஊடினள். அதுகண்ட உதயணன் அவளை நோக்கி, “ அறிவிலும் தோற்றப்பொலிவிலும் உன்னை ஒத்திருந்தமைபற்றியே பதுமையை மணஞ்செய்தேன் ” என்று தெளிவிக்கவே, பதுமை தன்னைப்போன்றவள் அவனொன்ற சொல் மனத்தவருத்த வாசவதத்தை கடைக்கண் சிவந்து அப்பாற் சென்றனள் ; அப்போது அவன் அவளைப் பலமுறை நயந்து பாராட்டி, “ உருவத்தாலல்லது பெண்மையில் நின்னை அவள் ஒவ்வாள் ” என்று அவள் மகிழ்தற்குரிய இனிய மொழிகள் பலவற்றைச் சொல்லித் தெருட்டியும் தெளித்தும் மருட்டியும் மகிழ்ந்தும் அவளது துனியைத் தீர்த்தனன். அப்பாற் கண்டோர் வியக்கும்படி ஒருவரை ஒருவர் பிரியாமல் உறைவாராயினர்.

அங்ஙனம் உறைகையில், உதயணன் தன்னுடைய பரிசனத்தார் யாவரையும் வைத்துக்கொண்டு, உருமண்ணுவாவிற்குச் சேர்ப்பதிப் பட்டத்தை யளித்து ஏனாதீமோதிரத்தைத் தானே அவன் விரலிற் செறித்ததன்றி, பல இலக்கம்பொன் வருவாயுள்ள பல ஊர்களையும் நால்வகைப் படைகளையும் கொடுத்துப் பதுமையின் தோழியாகிய இராசனையென்பவளை அவனுக்குப் பெருஞ்சிறப்புடன் மணஞ்செய் வித்துச் சயந்தி நகரத்தையும் இலாவாணக நகரத்தையும் அளித்து, 1 “ குரவரைக்கண்டு வழிபாடு செய்துகொண்டு அவ்விடத்திலேயே இருந்து யாம் விரும்பிய காலத்தில் இங்கே வந்து செல்வாயாக ” என்று சொல்லி அவளை அனுப்பினன் ; பின்பு சேதிநாட்டையும் வைசாலி நகரத்தையும் யூகிக்கு அளித்து அச்செய்தியை அந்நாட்டாரும் நகரத்தாரும் அறிந்துகொள்ளும்படி திருமுகமனுப்பித் தெரிவித்தனன் ; இடபகனுக்கு முனையூரென்று பெயருள்ள ஒருதலை நகரும் காட்டு நாடு ஐம்பதும் கொடுத்துப் பின்னும் சில வருவாய்களை யளித்து, “ புட்பக நகரத்தையடைந்து நட்பாளரோடு மகிழ்ந்திருந்து அழைத்த பின் வருக ” என்று அவனைப் போக்கினன். வயந்தகனுக்குப் பதினொரு நகரங்களை யளித்ததுடன் ஒவ்வொரு நாளைக்கும் ஆயிரம் பொன் வேதனமளித்து, “ எப்பொழுதும் என்னுடனுறைக ” என்று கட்டளையிட்டனன் ; இசைச்சன் முதலிய தோழர்க்குப் பல ஊர்களை அளித்து, விரும்பிய இடங்களிற் சென்றிருக்கும்படி செய்வித்தான் ; தான் உஞ்சையம்பதியிற் சிறையிலிருந்தபொழுது பல

இடங்களில் மறைந்திருந்து பாதுகாத்து வந்த வீரர்களை முரசறை வித்து வருவித்து வேண்டியவற்றையளித்து அனுப்பிவிட்டுப் போரில் இறந்தவர்களுடைய சந்ததியாளர்களைத் தெரிந்தழைத்து அவர்களுக்கு விரும்பியவற்றை ஈந்தனன். சாதகனென்னும் குலாலனை அழைப்பித்து அவனுக்குப் பெருங்குயப்பட்டமளித்து, “நீ கவலையின்றி இலாவாண்க நகரில் இரு” என்றுசொல்லி அவனுக்கு இரண்டூர்களைக் கொடுத்தனன். தனக்காக வந்து மகதநாட்டில் உழந்து உதவிய மாந்தர்களுக்கு விரும்பிய பொருள்களை அளித்துத் தத்தம் ஊர்களிற்சென்று இருக்கும்படி அனுப்பினன். ஆதித்திய தருமனென்னும் வீரனுக்கு ஒருந் நல்கினன்; போரில் உயிர்விட்ட சத்தியகாயனென்னும் வீரனுடைய மக்களை வருவித்து அவர்களுடைய கூட்டத்தாராள் தலைமையை மேற்கொண்டிருக்கும் பதவியை அவர்களுக்கு அளித்தனன். யுகியைமட்டும் தன்னுடனிருக்கும்படி செய்து விட்டு அவனுடனிருந்த படையாளிகள் பலரையும் உரிய இடங்களில் தங்கும்படி வேண்டியவற்றையளித்து அனுப்பினன். தன்னுடைய தாயை அடைந்து பணிந்து, “வேண்டிய தானங்களைச்செய்வாயாக” என்று மிக்க வருவாயையுடையதொரு நாட்டைச் சேர்ப்பித்தான். வாசவதத்தைக்கும் பதுமைக்கும் தேவிகளுக்குக் கொடுத்தற்குரிய விருத்தியைக் கொடுத்தான். ஆடல் பாடல் அழகு என்பவற்றில் மிக்க சேடிமார்களை இருகூறாக்கிப் பின்னும் அவர்களுக்கு அளித்து அவர்களுடன் மிகமகிழ்ந்து உறைவானாயினன்.

இப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் வாயில்காவலன் வந்து வணங்கி, “பிரச்சோதனன் தூதுவர் கடைத்தலையில் வந்து நிற்கின்றனர்” என்றனன்; உதயனன், “அவர்களை வரவிடுக” எனவே,

“மண்ணியன் மன்னர்க்குக் கண்ணென வகுத்த
நீதி நன்னூ லோதிய நாவினள்
கற்றுநன் கடங்கிச் செற்றமு மார்வமும்
முற்ற நீக்கித் தத்துவ வகையினும்.....
குறிப்பி னெச்ச நெறிப்பட நாடித்
தேன்றேய்த் தன்ன கிளவியிற் நெளிபடத்
தான்நெரிந் துணருந் தன்மையறிவினள்
உறுப்புப்பல வறுப்பினு முயிர்முத நிருக்கினும்
நிறுத்துப்பல ஓசி நெருங்க ஆன்றினும்
கறுத்துப்பல கடியக் காட்டினுங் காட்டாது
சிறப்புப்பல செயினுந் திரிந்துபிறி துரையாள்;
பிறைப்பூ ணகலத்துப் பெருமக னவன்மாட்டுக்

குறித்தது கூறுதல் செல்லாக் கொள்கையள் ;
 இன்னது செய்கென வேவ லின்றியும்
 மன்னிய கோமான் மனத்ததை யுணர்ந்து
 முன்னியது முடிக்கு முயற்சிய ளொன்றார்
 சிறந்தன பின்னுஞ் செயினு மறியினும்
 புறஞ்சொ றாற்றாது புகழுந் தன்மையள் ;
 புல்லோர் வாய்மொழி யொரீஇ நல்லோர்
 துணிந்த நூற்பொருள் செவியுளங் கெழீஇப்
 பணிந்த தீஞ்சொற் பதுமை யென்னுங்
 கட்டுரை மகளொடு ” (ச. 10 : 19-35)

மேம்பாடுற்ற காரியக்காரரும் கணக்கரும் திணைகளும் காவலாளருமா
 கிய இவர்கள், ஐம்பது யவனவையம்முதலிய பொருள்கள் பலவற்றைக்
 கொணர்ந்துவைத்து ஆயிரந்தோழிமார்களையும் *மேற்கூறிய நரு
 மதை முதலிய நாடகமகளிர்களையும் பிறரையும் உள்ளே அழைத்து
 வந்து நிறுத்தி உதயணனுக்குக் காட்டி, “இவற்றையும் இவர்களை
 யும் உம்மிடம் சேர்ப்பிக்கவேண்டுமென்பது எங்கள் அரசனது கட்
 டனை” என்று தெரிவித்தனர். அப்பொழுது பதுமையென்னுங்
 கட்டுரைமகள் வணங்கி அருகிற்சென்று பிரச்சோதனன் கொடுத்த
 திருமுகத்தை வணக்கத்துடன் உதயணன்முன்பு நீட்டினள். உடனே
 அவன் ஆசனத்தினின்றுமிறங்கி மிகுந்தவணக்கத்துடன் வககளா
 லேற்று அதனைப் படித்துப் பார்த்தனன்; அதில், “பிரச்சோதன
 னென்னும் அரசனுடைய ஒலையை உதயணன் காண்க; தன்னுடைய
 உறவைக்கொள்ள விரும்பிய யான் போர்செய்து தன்னைவெல்லுதல்
 அருமையென்று நினைந்து மாயயானையைக் காட்டித் தன்னைப்
 பிடித்துவரும்படி முன்னம் என்னுடைய மந்திரிமுதலியோரை
 அனுப்பினேன்; இப்பொழுது அந்த நினைவை விட்டுவிட்டேன்; தன்
 னுடைய தந்தையாகவே என்னைக்கொள்ள விரும்பினேன்; யானும்
 பட்டத்தேவியும் உவக்கும்படி வாசவதத்தையோடு தான் இங்கேவந்து
 மகிழ்ச்சியை விளைவித்திடுக. பாஞ்சாலனைவென்று தான் கொற்றங்
 கொண்டதைக் கேள்வியுற்றேன். யான்செய்யவேண்டுவதைத் தான்
 செய்தனன். தன்னுடைய குடைநிழலில் தங்கி உலகு இன்புறும்படி
 குழவிகொள்பவரின் இகழாதோம்பிப் புகழ்படவாழ்க; யுகியை
 விரைவில் இவ்விடத்திற்கனுப்பு; அவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்
 னும் விருப்பம் எனக்கு மிகுதியாக உண்டு. இதில் எழுதியவற்றை

யெல்லாம் யான் விருப்பத்தோடு எழுதினேனென்று எண்ணிக் கொள்க” என்பது எழுதப்பட்டிருந்தது.

உதயணன் எல்லாவற்றையும்பார்த்து அவற்றை மனத்திலடக்கிக் கொண்டு பதுமையைநோக்கி, “வாசவதத்தை தீயிற்பட்டது பொய்ச் செய்தியாயினும் அச்செய்தியை இவ்வோலையில் ஏன் எழுதவில்லை?” என்று கேட்கவே அவள் கைகுவித்து, “எங்கள் சக்கரவர்த்தி இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்று அதிகவாட்டமடைந்து அறிவிற்சிற்றந்த ஒருமுனிவர்பாற்சென்று ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் முகவாட்டத்தோடும் அவர் முன்னே நின்றார். உடனே அவர், உம்முடைய மந்திரிகளோடு ஆராய்ந்து தெளிந்தவர்போல, ‘வாசவதத்தை மறைந்திருக்கும் நாட்கள் இத்துணை; அவள் உம்மை அடையுங்காலம் இன்னது’ என்று தொடுத்தமாலையை எடுத்தது போலச் சொல்லியதன்றி இன்றுவரையில் உள்ள நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் விளங்கக்கூறினர். அம்முனிவர் அன்புடையவராதலின் அதை அரசன் தெளிந்து அடங்கினன். அரசர் தலைவ! யான் சொல்லியவை ஒத்துள்ளனவா?” என்று கூறினள்; அதற்கு உதயணன், “எல்லாம் சரியாகவே இருக்கின்றன” என்றுசொல்லி அம்முனிவரைப்புகழ்ந்து இனிய தோழர்களோடுசென்று அங்கே வைக்கப்பட்டுள்ளனவாகிய பல பொருள்களையும் பார்த்து மகிழ்ந்து வந்தவர்களுக்கு இனிய வார்த்தைகளைக் கூறி அச்செய்திகளையெல்லாம் வாசவதத்தைக்கு அவர்களைக் கொண்டு சொல்லும்படிசெய்வித்து அவர்களுக்குத் தனியிடங்களை வேறேயமைப்பித்து உபசரித்து வேண்டியவற்றை அளித்தனன்; யுகியைநோக்கி, “நீ பிரச்சோதனனிடஞ்சென்று இங்கே நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாஞ்சொல்லி உன்னுடைய நீதிநூற்பயிற்சியையும் நன்குவிளக்கித் தாமதியாமல் விரைவில் வருக” என்று சொற்றனன்.

அங்ஙனம் சொன்னபின்பு உதயணன், “தம்முடைய நாட்டிற்கும் எங்கள் நாட்டிற்கும் இடையேயுள்ள காடுகெழுதும்பும் கனமலைவட்டமும் நான் இங்கில்லாதபொழுது எல்லையற்றுப் பிறர்வசமாகி அழிந்துபோயின; அவை எங்கள் ஆட்சிக்குட்பட்டாலன்றி எம்மவர் புகுதற்கு இடங்கொடா” என்று மிக்க வணக்கத்துடன் எழுதிய ஓலையொன்றைப் பிரச்சோதனனுக்குத் தூதர்வசம் அனுப்பியதன்றி, ‘எந்தக்காலத்தும் இருகுலத்தவரும் இனி மனமொத்தே நடக்கும்படிசெய்வித்திடுக’ என்பதையும் தெரிவிக்குமாறு சொல்லியனுப்பினன்; பிரச்சோதனனுக்குக் கொடுக்கும்படி பலபொன்னணிகளையும் இலக்கணத்திற் சிறந்த நாலாயிரங் குதிரைகளையும் ஐந்து

தேர்களையும் நூறு யானைகளையும் பதினாயிரம் பசுக்களையும், வாசவ தத்தையின் நற்றாய்க்குப் பணிபுரியும்படி பாஞ்சாலனுடைய உரிமைப் பள்ளியினின்றும் கொணர்ந்த பலமகளிரையும் அனுப்பினன் ; அப்படியே கோபாலகனுடைய நற்றாய், கோபாலகன், பாலகுமரன், பரதகன், சிவேதனென்பவர்களுக்குக் கொடுக்கும்படி தக்கபொருள்கள் பலவற்றை வகைவகையாக அனுப்பி மிகவும் அழகிதாகிய வையாக்கிரமென்னுந்தேரை யூகிக்களித்து, விண்ணுத்தராயனென்பவனை மெய்காவலகை அவனுடன் செல்லும்படி கட்டளைபிட்டு நல்ல தினத்தில் எல்லோரையும் பிரச்சோதனன்பால் விடுத்தனன் ; பின்னர் இரண்டு தேவியர்களும் தனக்கு வழிபாடுசெய்ய அவர்களோடு பல இடங்களுக்குஞ்சென்று உண்டாடி மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தனன்.

பாஞ்சாலராசனுடைய உரிமைப்பள்ளியினின்றும் பற்றிக் கொண்டு வந்த அரங்கியன் மகளிர் ஆயிரத்தெண்மர்களைப் பங்கிட்டு இரண்டு தேவியர்களுக்கும் உதயணன் அளித்தனன். தேவியரிருவரும், அரசன் புறத்தேசென்று உலாவிவருஞ் சமயம் பார்த்து முற்றவெளியின்கண் பந்தடித்தற்கு எண்ணி நின்றார்கள். அச்செய்தியையறிந்த வயந்தகன், “ தேவியரிருவரும் தோழியருடன் பந்தாடுதற்கு நிச்சயித்திருக்கின்றார்கள் ; அது காணத்தக்கது ; ஆதலால், நீ புறத்தேசெல்லாமற் பெண்வடிவங்கொண்டு பிடியின்மீதேறி அவர்கள் அறிந்துகொள்ளாதபடி பார்த்தருளவேண்டும் ” என்று தெரிவித்தனன் ; உதயணன் அதற்கு உடன்பட்டுத் தான் புறத்தேசெல்வதாகப் பிறர் நினைக்கும்படிசெய்து சேனைகளைமட்டும் வெளியே அனுப்பிவிட்டுத் தான் ஒரு பெண்வடிவங்கொண்டு வந்து பல மகளிர்களினிடையே பெண்யானை யொன்றன்மேலிருந்து காண்பானாயினன்.

அங்கே தேவியரிருவரும் தத்தம் தோழிமார்களுடன் அந்த முற்ற வெளியில் ஒருவர்க்கொருவர் எதிரெதிர் நின்றார்கள். அப்பொழுது பதுமையின் தோழியாகிய இராசனையென்பவள் ஏழு பந்தையெடுத்து ஆயிரங்கை அடித்துவிட்டுச் சென்றனள் ; அப்பால், காஞ்சனமலை பந்துகளைக் கைக்கொண்டு, ஆயிரத்தைந்நூறு கை அடித்துவிட்டுச்சென்றாள் ; பின்னர், பதுமையின் மற்றொரு தோழியாகிய ஐராபதி யென்னுங்கூனி ஈராயிரங்கை அடித்துச்சென்றாள் ; வாசவதத்தையின் தோழியாகிய விச்சுவலேகை யென்னுங்குறளி அடித்தற்குரிய கோலைக் கைக்கொண்டு பந்துகளையெடுத்து ஈராயிரத்தைந்நூறு கை அடித்துவிட்டுச் சென்றனள் ; பதுமையின் உயிர்த்

தோழியாகிய ஆரியை யென்பவள் அதிவிசித்திரமாக மூவாயிரங்கை அடித்துப் பந்தைப் போகட்டுவிட்டுச் சென்றாள்; அப்பாற் பந்துகள் அடித்தற்கு யாராலும் எடுக்கப்படாமற் கிடந்தன.

அப்பொழுது வாசவதத்தை தலைசாய்த்து, “அடித்தற்குரியார் யாவர்?” என்று கடைக்கண்ணாற் பார்த்துக்கொண்டு சிறிது மன வருத்தத்துடன் நின்றாள். அக்குறிப்பறிந்து, அவளிடம் பணிபுரிந்து கொண்டிருப்பவளும் பேரழகியும் மானனீகையென்னும் பெயருடைய வளுமான மங்கையொருத்தி வந்து அங்கே நின்று, தனக்கு முன்பு ஆடியவர்களுடைய ஆட்டத்தை இகழ்ந்துகூறிச் சிரித்துப் பந்தாட்டத்தின் இலக்கணங்கள் பலவற்றை அங்கே நின்ற யாவரும் அறியும் படி சொல்லிவிட்டு ஆடத்தொடங்கி இருபத்தொரு பந்துகளையெடுத்துப் பிறர் வியக்குமாறு ஆடினள். ஆடுகையில்,

“சுழன்றன தாமம்; குழன்றது கூந்தல்;
அழன்றது மேனி; அவிழ்ந்தது மேகலை;
எழுந்தது குறுவியர்; இழிந்தது சாந்தம்;
ஒடின தடங்கண்; கூடின புருவம்;
அங்கையி னேற்றும் புறங்கையி னோட்டியும்
தங்குற வளைத்துத் தான்புரிந் தடித்தும்
இடையிடை யிருகா நெரிதர மடித்தும்...
ரித்திலக் குறுவியர் பத்தியிற் றுடைத்தும்
பற்றிய கந்துகஞ் சுற்றுமுறை யுரைத்தும்
தொடையுங் கண்ணியு முறைமுறை யியற்றியும்
அடிமுதன் முடிவரை யிழைபல திருத்தியும்
படிந்தவண் டெழுப்பியுங் கிடந்தபந் தெண்ணியும்
தேமலர்த் தொடைய நிறத்திறம் பிணைத்தும்
பந்துவர னோக்கியும் பாணிவர நொடித்துஞ்
சிம்புளித் தடித்துங் கம்பிதம் பாடியும்
ஆழியென வருட்டியுந் தோழியொடு பேசியும்
சாரிபல வோட்டியும் வாழியென வாழ்த்தியும்
அந்தளிர்க் கண்ணி யவந்திகை வெல்கெனப்
பைந்தொடி மாதர் பற்பல வகையால்
எண்ணு யிரங்கை யேற்றின னேற்றலும்” (சு. 12: 225-45)

வாசவதத்தை வியந்து, “அரசன் இவளைக்காணின் அவனது மனம் வேறுபடும்” என்று எண்ணி நின்றனள்.

அப்போது மானனீகையின் சிறந்த தோற்றத்தைக்கண்டு மயங்கி அவள்பால் சென்ற தன்மனத்தை ஒருவாறு மீட்பதற்குச்

சிறிதும் ஆற்றவில்லாதவனாகி உதயணன் உரியவடிவத்தோடு அங்கே தோன்றினன். அவனைக்கண்ட தேவியரிருவரும் தோழிமார்களோடு தத்தம் இடஞ் சென்றனர்.

அவர்கள் அங்ஙனஞ்செல்ல, காமமிசுதியால் நொந்துதளர்ந்த உதயணன் பள்ளியம்பலத்துள்ளே தான் இருந்து தேவியரிருவரையும் அழைத்துவரும்படி சொல்லிவிடுத்தனன். தேர்ப்பூயர்கள் சென்று சொன்னவுடன் அவ்விருவரும், அரசன் அழைத்ததற்குக்காரணம் இன்னதென்பதை அறியாதவர்களாகி ஐயமுற்று மானனீகையைமட்டும் ஓரிடத்தில் மறைத்துவைத்துவிட்டு மற்றத் தோழிமார்களுடன் சென்று அவர்களைப்புறத்தேநிறுத்திக் தாம்மட்டும் அரசனிடம்வந்து வணங்கினர். பார்த்த உதயணன், “இவர்களுடைய தோழியர்களையும் இங்கே வரவிடுக” என்றனன். அவர்களும் வந்துவணங்கி நின்றபொழுது அவர்களை யெல்லாம் முறையேநோக்கி, “உங்களுடைய சுற்றத்தாரையும் உங்கள் பெயரையும் சொல்லுக” என்றனன். அவர்கள் அவற்றைச் சொன்னபோது, உதயணன் பாராதவன் போலவே அவர்களை முறையே பார்த்து வாசவதத்தையை நோக்கி, “உன்னுடைய தோழிமார்களுள் ஒருத்திமட்டும் இங்கே வாராமைக்குக் காரணம் என்ன?” என்று வினாவ வாசவதத்தை, “அவளுக்குச் சொல்லவேண்டியது ஏதேனுமிருப்பின், அதனைத் தனியே பார்த்துக் கொள்க; இக்கூட்டத்தில் ஆகவேண்டுவது யாது?” என்று சொல்லி மிக்க கோபங்கொண்டனள்; அவளுடைய கண்கள் பிகச்சிவந்தன. அவளது சீற்றத்தைக் கண்கிவப்பாலறிந்த அரசன், “பாஞ்சாலராசன் பெற்ற செல்வத்தையும் அவனுக்குள்ள பிறவற்றையும் அவள் நன்கறிவாளென்று மந்திரிகளால் அறிந்துள்ளேன்; அவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளுதற்பொருட்டே அவளைக்குறித்து இப்பொழுது யான் வினாவினேன்; காரணம் வேறே ஒன்றுமில்லை” என்றனன்.

அப்பால், வாசவதத்தை மானனீகையை அங்கே வருவித்தனள்; அவள்வந்து அடிவணங்கினள்; உதயணன் அவளைநோக்கி “பாஞ்சாலராசனுக்குரிய பல பணிகளிலும் அவனுடைய அந்தப்புரத்தார்க்கு அலங்காரஞ்செய்தலிலும் நீவல்லாயென்று சொல்லக்கேட்டுள்ளேன். உன் பெயரையும் உன்சுற்றத்தார் பெயர்களையும் சொல்” என்று கேட்க அவள் மீட்டும் வணங்கி அஞ்சலிசெய்துகொண்டு அரசனை நோக்கி, “அடியேன் கோசலதேசத்து அரசனுடைய பெருந்தேவியாகிய வசந்தரியென்பவளுடைய சேடியாவேன்; என்பெயர் மானனீகை; பாஞ்சாலராசன் படையெடுத்துவந்து எம் அரசனுடைய படை

களை வென்று அவனுடைய அந்தப்புரத்திலிருந்த சிலதியரோடு என் னையும் பற்றிக்கொண்டு சென்று தன் தேவிக்கு அளித்தனன். அப் போது, அடிச்சி அத்தேவிக்கு வண்ணமகளாயிருந்தேன் ; இதனை யன்றித் தேவரீர் அருளிச்செய்த வேறொரு செயலையும் அறியேன்” என்று சொல்லி அழுதுகொண்டு நின்றாள் ; அப்போது உதயணன் அவளைநோக்கி, “நீ வாசவதத்தைக்கு இன்றுமுதல் வண்ணமகளாக இருந்து அவளை நாள்தோறும் அலங்கரிப்பாயாக” என்று கட்டளை யிட, அவள் அப்படியேசென்று கண்டோர் வியக்கும்படி அடிமுதல் முடியளவாக அவளைப் புனைந்தனள் ; பின்பு வாசவதத்தைவந்து உத யணனுக்கு அவ்வணியைக்காட்டினள். அப்போது உதயணன், “மான னீகை அலங்காரம் செய்வதில் வல்லுநள் அல்லள் ; யான் அலங்கரிக்க ன்றேன் பார்” என்று அவள்செய்த அலங்காரத்தைச் சிதைத்து விட்டு யவனபாஷைக்குரிய எழுத்துக்களை மானனீகை நன்கு கற்றவ னென்பதை முன்பு கேட்டிருந்தவனாதலின், பூந்தாதினையும் சந்தனக் குழம்பையும் கூட்டி வாசவதத்தையின் நெற்றியில், “உதயணன் ஓலையை மானனீகை காண்க ; நீ ஆடிய பந்தாட்டத்தில் என்னுடைய கண்கள் என் நெஞ்சத்தைப் பிளக்க அதனால் புண்ணுற்றேன். அப் புண்ணைத் தீர்க்கும் மருந்தினை நீ அறிவாய் ; என்னுடைய துயரம் ஆற்றுதற்கரியது. இரப்போர்க்கு அவர் விரும்பியதை அளித்தல் நன்று ; இங்கே எழுதுவதற்கு இடம் இன்மையின் நான் சுருக்கமாக எழுதினேன் ; நீ என்கருத்தை நன்றாக அறிந்துகொள்ளவேண்டும்” என்று எழுதிவிட்டு வாசவதத்தையை நோக்கி, “உனக்குயான்செய்த அலங்காரம் இப்பொழுது ஒத்திருக்கின்றது” என்று சொல்லி அவளை அனுப்பினன். உடனே வாசவதத்தை தன்னுடைய அந்தப்புரத்தை யடைந்து அங்கேவந்த மானனீகைக்கு, “இந்த அலங்காரத்தை நீ பார்” என்று காட்டினள். அவள் அதனைப் படித்தறிந்து கூசி, “அரசர் செய்துள்ள அலங்காரம் மிகவும் அழகுடையது” என்று வாசவதத்தையை மருட்டினள். அந்நாள் நீங்கியது.

மறுநாட்காலையில் வழக்கம்போலவே வாசவதத்தையை மான னீகை அலங்கரித்துவிட்டு அவன் எழுதிய பாஷையாலேயே அவனுக் குத் தன்கருத்தைத் தெரிவிக்க நினைந்து, “அடியேனைப் பொருளாக எண்ணித் தேவரீரெழுதிய திருமுகம் முழுவதையும் தவறின்றி யறிந் தேன் ; அடியேனிடத்து அருள்இருந்தாலும் அதனை இப்பொழுது தவிர்த்தல்வேண்டும் ; தேவியர்க்கு மிக்கவருத்தத்தை உண்டுபண்ணுஞ் செயலைச் செய்தற்கு என் மனம் துணிந்திலது ; காவலில் இருக்கும்

அடியேன் பிறர் காணாரென்று தகாததைச் செய்தல் இயல்பன்று ; செய்தாற் பழிப்புண்டாகும் ; தருமமும் நீங்கும் ; சிறியேனிடத்தே வைத்த விருப்பத்தை மறப்பது நன்று” என்று அவளுடைய நெற்றியில் எழுதி, “என்றோ செய்யக்கூடிய அலங்காரம் இதுவே” என்று சொல்லி அனுப்பினள்.

வாசவதத்தைசென்று அரசனைவணங்கினள். வணங்கவே அவன் மானனீகை எழுதியதைக்கண்டு அவளுடைய கருத்தையறிந்து அழலா னாண்டாகிய புண்ணின்மேற் கோலிட்டாற்போலக் கலங்கி அவ்வணியை அழித்து, “உன்னை இன்றைக்குள் அடையேனாயின், என் உயிரைச் சென்றதாகவே எண்ணிக்கொள்க” என்று அவள் நெற்றியில் எழுதி, “இந்தப் புதியதோர் அலங்காரத்தை அவளுக்குக் காட்டுவாயாக” என்று கூறி மீளவிடுத்தனள். அதனைக்கண்டு தன் மனத்தைத் திண்ணிதாக்கி மறுநாட் காலையில் மானனீகை, “இற்றை இரவின் கண்ணே கூத்தப்பள்ளியினிடத்தே குச்சரக்குடிகை வேதிகையின் பால் வந்தருள்க” என்று அந்த இடமும் புலம்படும்படி சங்கேதமாக ஒருவகைக் கோலத்தையெழுதி அனுப்பினள் ; வாசவதத்தைவந்து வணங்கி நின்றாள். அதனைக்கண்ட உதயணன் அவள் எழுதிய குறிப்பை அறிந்து மகிழ்ந்து, “மானனீகை இன்றைக்குப்பயந்து செய்த அலங்காரம் மிகவும் அழகுடையது” என்று சொல்லி வாசவ தத்தையோடு அளவளாவிக்கொண்டிருந்தனள். பகற்காலம்நீங்கியது.

இரவில் வாசவதத்தைக்குத்தெரியாமல் மானனீகை தான்குறிப்பிட்ட இடத்தில் சென்றிருந்தனள் ; உதயணன், “வாசவதத்தைபால் துயிலச்செல்வேன்” என்று பதுமையிடத்தும், “பதுமையால் துயிலச்செல்வேன்” என்று வாசவதத்தையிடத்தும் விருப்பக்குறிப்பின்றிக் கூறினள். கூறவே வாசவதத்தை ஐயமுற்று ஓரிடத்திற் சென்றிருந்தனள் ; அப்பொழுது உதயணன் எழுந்து ஒதுங்கி வேறிடம் செல்வானாயினள். அதனைக்கண்ட வாசவதத்தை காஞ்சனமாலையைக் கைகொட்டி அழைத்து, “அரசன்செல்லுமிடத்தை நீ அறிந்துவருக” என்று கட்டளையிடவே அவள் அவனறிந்துகொள்ளாதபடி பின்னர்ச் சென்று, அரசன் ஆடற்பேரையைச் சார்ந்தபின் அவளும் பின் சென்று அங்கே ஒரு பக்கத்தில் மறைந்திருந்தனள்.

சென்ற உதயணனும் முன்னமே அங்குவந்திருந்த மானனீகையும் ஒருவரையொருவர் கண்டு அளவளாவி நெடுநேரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பின்பு, வாசவதத்தையின் முகத்தே காதலோடு எழுதி விடுத்த வாசகங்களை யெல்லாம் இருவரும் சொல்லிக்கொண்டிருந்

தனர்; பின்பு உதயணன், “நாள்தோறும் தவறின்றி இங்கே வர வேண்டும்” என்று சொல்லித் தன்னுடைய சிறுவிரல் மோதிரத்தை அவளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு நீங்கினன்.

எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்த காஞ்சனமாலையிக்கு மனப்பொருமலோடு சென்று நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் வாசவத்தையினிடம் சொன்னான். கேட்ட வாசவத்ததை கோபத்தை மனத்தில் அடக்கிக்கொண்டிருந்துவிட்டுக் காலையில் அரசனையடைந்து வணங்கி அவனைநோக்கி, “நேற்றிரவில் யான் ஒரு கனக்கண்டேன்; அது குற்றமற்றது” என்று சொல்ல அவன், “என்ன அது?” என்று வினாவினன்; உடனே அவள், “நீர் எனக்குத் தெரியாமல் தனித்துச்சென்று ஒரு மடந்தையோடு ஆடாங்கொன்றிலேறி நெடுநேரம் விளையாடிக்கொண்டு தங்கி என்நெற்றியில் மாறுமாறு எழுதிய வாசகங்களை யெல்லாஞ்சொல்லிக்காட்டி உமது அன்பைப் புலப்படுத்திக்கொண்டேயிருந்து புறப்படும்பொழுது அவளுக்கு மோதிரத்தை அளித்து வந்துவிட்டார். அப்பால் என் கண்கள் விழித்தன” என்று சொன்னான். உதயணன், “என் மனத்திலும் இல்லாததை நீ கண்டாயாதலாற் கலக்கமடைந்தாய் போலும்” என்பது முதலிய வற்றைச் சொல்ல, அவள், “கனவிற கண்டதைப் பிறரோடு சொன்னால் அதனாலுண்டாகுந்தீது நீங்குமென்று நூல்கள் கூறுதலின் நான் இப்போது தெரிவித்தேன்; அன்றியும் எவற்றைக்கண்டாலும் அவற்றை அரசனிடத்தன்றி வேறு யாரிடத்துப் பேசுவது?” என்று சொல்லிவிட்டு மனத்துள்ளே நகைத்துக்கொண்டு சென்றனள். உதயணன், “தேவிக்கு உண்டான கவலையை ஒருவழியாகப் போக்கி விட்டோம்” என்று உவந்திருந்தான். இப்படியிருக்கையில் பகற்காலம் நீங்கிற்று; இரவு வந்தது.

வாசவத்ததையோ மானனீகையைப் பிடித்துக்கொண்டுவரச் செய்து காவலில்வைத்துவிட்டுப் பிறர் அறிந்துகொள்ளாதபடி காஞ்சனமாலையோடு சென்று ஆடாங்கிலேறி மானனீகை இருந்த வீடத்திலேயிருந்தாள்; உதயணன் நிகழ்ந்ததையறியாமல் முதல் நாளைப் போலவே மெல்லச்சென்று அவள் சமீபத்தையடைந்தான். அப்போது வாசவத்ததை, ‘அரசன் இங்கே என்ன செய்கின்றான்? இனி அவன் செய்வதை அறிவோம்’ என்று எண்ணிக் கையால் நீக்க, உதயணன், “மானனீகை ஊடியிருக்கின்றனள்” என்று நினைந்து,

“முரசமுழங்கு தானை யரசொடு வேண்டினும்
தருகுவ லின்னே பருவர லொழியினி
மானே! தேனே! மான னீகாய்!” (ச. 13 : 227--9)

என்று அவள்காலைக் கையாற்பற்றினன். காலைக்கொடாதவளாகி வாசவதத்தை அப்பாற்சென்றான். அதனைப்பொறுத உதயணன், “ ஏதேனும் புதிய செய்தி ஒன்றைச்சொல்லி இவளுடைய ஊடலைத் தீர்த்து முன்னிலைப்படுத்திக்கொள்வோம் ” என்று நினைந்து அவளை நோக்கி, “ நேற்றிரவில் நம் இருவர்க்கும் இங்கே நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் கனவிற்கண்டதாக வாசவதத்தை சிறிதும் தவறின்றிச் சொல்லிச்சினப்ப நான், ‘ என்நெஞ்சிற் சிறிதும் அந்த எண்ணமில்லை ’ என்றுசொல்லி அவ்வருத்தத்தை நீக்கினேன் ; அதனையும் நீ அறிந்தாயில்லையே. மானனீகாய் ! அருள்செய்யவேண்டும் ” என்று அடுத்தடுத்துரைப்பவும் ஆற்றானாகவும் இதச்சொற்சொல்லவும் வணக்கம் செய்யவும் ஒன்றையும் மதியாதவளாகி வாசவதத்தை சிரித்துக்கொண்டு, “ நீ கூறிய மானும் தேனும் மானனீகையும் யானல்லேன் ; என்பெயர் வாசவதத்தை ” என்றான் ; உடனே உதயணன் திடுக்கிட்டு விரைந்து ஓடிச்சென்று வேறொரு மண்டபத்தில் தனித்து ஒளித்துக்கொண்டிருந்தான். வாசவதத்தையும் சினங்கொண்டு அவனைப் பாராமற் சென்றாள். கங்குலும் புலர்ந்தது.

காலையில் வாசவதத்தை மானனீகையை வருவித்து மிகவும் கோபித்துக்கொண்டு ஒருதுணை சேர்த்துக்கட்டி அவளைநோக்கி, “ கூத்தப்பள்ளியில் நீ அரசனோடு பேசிய வார்த்தைகளையெல்லாம் சொல் ” என்றுகூறி அருகேநின்ற ஒருத்தியைப்பார்த்து, “ இவள் கூந்தலை அரிதற்கு ஒரு கத்தரிகை கொண்டுவருவாயாக ” என்று சொன்னாள் ; அதனை அயலிடத்தேயிருந்த வயந்தகனறிந்து விரைந்து சென்று உதயணனுக்குக் கூற அவன், “ மானனீகையின் ஒருமயிரைக் கத்தரிகை தீண்டுமாயின், என்னுடைய உயிர் நீங்கும் ; இக்கொடுஞ்செயலை விலக்குவாயாக ” என்றான் ; வயந்தகன், “ நிகழ்ந்தது யாது ? ” என்றான். உதயணன், “ எல்லாம் உன்னாலே முடிந்தது தான் ” என்ன வயந்தகன், “ பந்துவிளையாட்டை யான் பார்க்கச் சொன்னதுண்டேயன்றி வேறு எதையேனும் செய்யச் சொன்னதுண்டோ ? இராசமாதேவியினுடைய தணியாக்கோபத்தைத் தீர்க்கும் வன்மை யாவர்க்குண்டு ? ஆனாலும் ஆறேழு நாழிகையளவு அக்கோபத்தைத் தணிப்பேன் ? அதற்குள் வேறு யாரையேனும் அங்கே விடுத்தருளவேண்டும் ” என்று சொல்லிவிட்டு விரைந்து சென்று தேவியையடைந்து, “ அரசன் எங்கேயுள்ளான் ? ” என்று தேட, அங்கேயுள்ள காவன்மகனொருத்தி, “ இது தலைவிக்குக் கோபமுள்ள சமயம் ” என்று அருகில்வந்து மெல்லச் சொல்லி,

“சும்மா இரும்” என்று கையை அமைத்தனர். உடனே வயந்தகன் நடுங்கி, “தலைவிக்குள்ள குறை யாது?” என்று கேட்டான். அதனை வாசவதத்தை யறிந்து அவனை நோக்கி, “அரச வடிவம் கொண்டிருக்கும் தூர்த்தக்கள்வனைக் கேட்பீராயின் என்னுடைய கோபத்தின் காரணத்தை நீர் எளிதில் அறிந்துகொள்ளுதல் கூடும்” என்று சொல்லி ஆண்டுள்ளாரொருத்தியை நோக்கி, “இக்கத்தரிகையால் இவள் கூந்தலைக்குறை” என்று மிகவும் சினந்து மொழிந்தனர். வயந்தகன், “அப்படியானால் கேசங்குறைத்தலில் எனக்கு மிக்க பயிற்சியுண்டு” என்றான். எனவே அவள் குறைக்கும்படி கூற, அவன் வாசவதத்தையை நோக்கி, “கத்தரிகையின் இலக்கணங்கள் பலவுள்ளன; நின் கைம்மலர் மயிரைத் தீண்டுதல்தகாது; கருவியைத்தருக” என்றுசொல்லி வாங்கி அதன் இலக்கணத்தை விளங்கக் கூறுபவன்போலக் கத்தரிகையின் வேறுபாட்டிலக்கணம் பலவற்றைக்கூறி, “இக்கத்தரிகையால் இவள் மயிரைத் தீண்டின் இவளுக்கு மிகவும் நன்மையுண்டாகும்; ஆதலால் இது வேண்டாம்” என்று அதனைத் தூரத்தில் எறிந்தான். பின்பு அவளாற் கொடுக்கப்பட்ட கத்தரிகை ஒவ்வொன்றற்கும் ஒவ்வொரு குற்றங் கூறிக் கூறி எறிவானாயினன்.

அவற்றையெல்லாம் உடனுடன் ஒற்றரால் அறிந்துகொண்டே யிருந்த உதயணன்¹ யூகியை வருவித்து நிகழ்ந்தவற்றைச் சுருக்கிக் கூறினன்; கேட்ட யூகி, “யானும் ஆறேழு நாழிகையளவு அவள் கூந்தலைப் பாதுகாப்பேன்; அதற்குமேலே யாதொன்றும் செய்ய அறிந்திலேன்” என்று இழிந்த பலவகைப்பட்ட பொருள்களையும் தன் உறுப்புக்களின்மேல் தாங்கி நீற்றை உடம்பெங்கும் யூகிக் கொண்டு பித்தர்வடிவம்பூண்டு, கண்டோர் துட்டுகென்று அஞ்சும்படி அங்கே சென்றான்.

வாசவதத்தையைச் சூழ்ந்துகின்ற மகரிர்கள் அவனைக்கண்டு அச்சமுற்றுப் பலவிடத்தும் ஓடுவாராய் விழுநரும் எழுநரும் மேல் வரநடுங்கி அழுநரும் தேவியின்பின்னே அணைநருமாயினர்; வாசவ தத்தை அதனைக்கண்டு சிரித்துக்கொண்டு அக்காட்சியையே விரும்பி

¹ உதயணனால் அனுப்பப்பெற்றுப் பிரச்சோதனன்பாற்சென்ற யூகி அவனைக்கண்டு உடனே கௌசாம்பிக்கு வந்துவிட்டானென்பதைக் கூறும் பகுதி இதன் முதலூலில் சிதைந்துபோயிருக்கவேண்டுமென்று தெரிகின்றது; ‘உதீதோதயகாவ்யம்’ முதலியன இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்.

நின்றனர். அச்செய்தியைச் சொல்லும்படி வயந்தகன் ஒருதூதியை மந்தணமாக அரசன்பால் அனுப்பினன். அப்போது அரசன் பதுமையை வருவித்து ஏதோ சொல்லத்தொடங்கித் திகைத்தனன்; அத்திகைப்பையறிந்த பதுமை, “எனக்கு உரையாததான செயல் யாதுளது? சொல்லியருளவேண்டும்” என்று வணங்கிக்கேட்ப அவன், “யான் சொல்லுதற்குக் கூசுகின்றேன்; உன் தமக்கையை அடைவாயாயின் அவள் சொல்லுவாள்; நீ என் செயர்காணாத தெய்வமாதலின் அவள் கோபத்தைத் தணித்து என்னுயிரைத்தர வேண்டும்” என்று அவளை அனுப்பினன்.

பதுமை வாசவதத்தையடைந்து வணங்கினள். அப்போது அவள் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறவே பதுமை, “நீர் பொறுத்திடுக; இவ்வரத்தை எனக்குக் கொடுத்தருள வேண்டும்” என்று சொல்லித் தான்வந்த காரியத்தைத் தெரிவித்துப் பின்னும் வணங்கி அவள் முகத்தைப்பார்த்துக்கொண்டே நிற்பாளாயினள்.

அப்பொழுது வாயில்காவலன்வந்து உதயணனைவணங்கி, “கோசலத்தரசன் தூதுவர் வாயிலின்கண் வந்து நிற்கின்றனர்” என்று சொல்லக்கேட்டு உதயணன் அவரை வருவித்து வந்தசெய்தியைக் கூறும்படி சொன்னபொழுது அவர், “கோசலத்தரசர் உம்முடைய மாபெருந் தேவியார்க்கு ஒருதிருமுகம் கொடுத்தனுப்பினர். அதனை அங்கே அனுப்பவேண்டும்” என்று கொடுத்தனர்; அப்போது உதயணன், “இச்சமயத்தில் இது வந்ததும் நலமே” என்று எண்ணி அதனை வாசவதத்தைபால் அனுப்பினன்; அவள் அதனைவாங்கி, “இதனைப் படித்துச் சொல்” என்று பதுமையின்கையிற் கொடுத்தனள். பதுமை எழுந்து அதனை வாங்கிப் பிரித்து, “கோசலத்தரசன் ஓலையை வாசவதத்தை காண்பாளாக; சோர்விடம்பார்த்து என் ஊரையெறிந்த பாஞ்சாலராசனால் ¹ தந்தங்கை வாசவதத்தை ஆயத்துடன் கைக்கொள்ளப்பட்டுப் போயினள்; பாஞ்சாலராசனை வென்ற உதயணனார் பலமங்கையருடன் அவள்கவரப்பட்டுப் பின்பு தன்பால் பணிப்பெண்ணாக இருப்பதைக்கேட்டேன்; அவள் தன்னை இன்னொன்றென்றும் தன்பெயர் இன்னதென்றும் உணர்த்தாமல் மானனீகையென்று பெயர்வைத்துக்கொண்டிருப்பதையுமறிந்தேன். விரைவில் அங்குவருவேன்: யான் வருமளவும் துயரத்தைத்தீர்த்து அவளைப்

¹ வாசவதத்தைக்குத் தாய்வருக்கத்தைச் சேர்ந்தவளுடைய மகளாகிப் பிராயத்தாற் சிறியவளாகவும் இருந்ததுபற்றி, அவள் ‘தங்கை’ எனப்பட்டாள்.

பாதுகாக்கவேண்டுவது தன்கடமை; இதுவே என்னுடைய குறையாகும்” என்று அதில் எழுதிய வாசகங்களைப் படித்தறிந்து வாசவ தத்தையைப் பார்த்து, “இதனிலுள்ள வாசகம் எனக்கு விளங்கவில்லை; நீரே பார்த்தருள்க” என்று அவளிடம் கொடுத்தனள்.

வாசவதத்தை அதனைவாங்கிப் படித்து இடையிடையே ஏங்கி ஏங்கிக் கண்ணீருக்குத்துக்கொண்டு, “பெண்ணீர்மைக்கு இயல் பிழையே போலும்” என்று சொல்லி மானனீகை பட்டதூன்பத்திற்கு ஆற்றாதவளாகி எழுந்து பதுமையுடன்சென்று மானனீகையின் கட்டை அவிழ்த்துவிட்டு அவளை அணைத்துக்கொண்டு, “சூழூக்களியானைக் கோசலன் மகளை! அழேற்க என்பாவாய்! அரும்பெற்ற நவ்வை! செய்தது பொறு” என்று சொல்லி அவள் கண்ணீரைத் துடைத்துச் சூழ்ந்திருந்தவர்களைப் புறத்தே போகும்படி செய்துவிட்டு அவளை உடன் இருக்கச்செய்து அவள் கூந்தலைத் தன்கையால்வகிர்ந்து ஆற்றி எண்ணெய் தேய்த்து நீராட்டித் துகிலுடுத்திப் பதுமையும்தானும் நின்று அவளுக்கு இனியவார்த்தைகள் பலவற்றைச்சொல்லிச் சிறந்த இடத்திலிருந்து மூவரும் ஒருகலத்தில் உண்பாராயினர். அதனைக் கண்ட வயந்தகன் விரைந்துசென்று உதயணனுக்குக் கூற, அவன் கேட்டு மிகமகிழ்ந்து அவனைத் தழுவிக்கொண்டனன்.

அப்பொழுது வாசவதத்தை, “கோசலதேசத்தரசன்மகளை மணக்கோலஞ் செய்” என்று பதுமைக்குக் கூறிவிட்டு அரசனுக்கு மணச்செய்தியைச் சொல்லிவிடுத்தனள். உடனே மணக்கோலத்துடன் அவன்வந்து மணப்பந்தரில் ஆசனத்தின்மீதிருந்தனன். அப்பொழுது வாசவதத்தையும் பதுமையும் விரும்பி அளிக்க அவன் கோசலவரசன் மகளைமணஞ்செய்து கொண்டனன்: அதன்பின்,

“முற்றிழை மகளிர் மூவரும் வழிபடக்
கொற்ற வேந்தர் நற்றிறை யளப்ப
நல்வளந் தருஉம் பல்சூடி தழைப்பச்
செல்வ வேந்தன் செங்கோ லோச்சி” (சு. 14: 182-5)

மகிழ்ந்திருந்தான்.

உதயணன் இப்படி யிருக்குங்காலத்தில், இலாவாணநகரத்தின் அயலிலுள்ள சோலையில் முன்பு உண்டாட்டு நிகழ்ந்தபோது இளமைப்பருவத்தில் அவனும் கண்ணீருதலியவை சூட்டப்பெற்ற விரிசிகை யென்பவள் அவன் சூட்டியமாலையையன்றி வேறொன்றையும் அறியாதவளாகி விரதத்துடனிருந்து பருவமுதிர்ச்சியடைந்து விளங்கினள். அதனையறிந்த அவள்தந்தையாகிய ஒரு முனிவர்

விரைந்துவந்து கௌசாம்பி நகரமடைந்து தம் வரவைத்தெரிவித்து உதயணனைக்கண்டு, “ யான் கூறுவனவற்றை அங்கீகரித்துக் கேட்டிடுக; வியாசர் முதலாகிய பெரியோர்கள் விளங்கிய குருகுலத்தில் நீ பிறந்தவன். யான் வெள்ளியங்கிரியிலுள்ள மந்தரவாசன்; அமைச்சரோடு அரசாட்சிசெய்துகொண்டிருந்த யான் முத்தியைவிரும்பிய முயற்சியையுடையேனாக என்னுடைய பாரத்தைப் புதல்வனிடத்தே ஒப்பித்துவிட்டுக் காசியரசன் புத்திரியும் நீலகேசி யென்னும் பெயரினளுமாகிய என் மனைவியோடும் விரிசிகையென்னும் புத்திரியோடும் காடொன்றை யடைந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது ஒருநாள் யான் புண்ணியதீர்த்தமாடுவதற்கு அயலிடஞ்சென்றிருக்கையில் நீவந்து என்மகள் விரிசிகையை மடியில்வைத்துக்கொண்டு அவளுக்கு மாலைசூட்டிச் சென்றனை. அதனையே தனக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு உன்னையேவிரும்பி அவள் காலங்கழிப்பாளாயினள்; உன்னையே விரும்பியிருக்கும் அவளுடைய உள்ளத்தாமரைப்போது வேறொருவர் பொருட்டு மலர்வதரிது; தம்மிடத்து அன்புள்ள கன்னிமகளிர் யாவராயினும் அவரைத் தாமும் விரும்பி அவரது துயரத்தைத் தீர்த்துப் பாதுகாத்தல் ஆடவர் திலகத்தின் கடப்பாடென்பது உலகம் அறிந்ததே; ‘என் மகளை யான் அளிப்பேன், நீ பெற்றுக்கொள்க’ என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுதல் மரபன்றாயினும் சொல்லாநிற்பேன்; இயல்பாகவே உன்னால் மாலை சூட்டப்பட்டவளாதலின் அவள் உன் மனைவியே. ஆதலால் என் வேண்டுகோளின்படி, செந்தீக்கடவுளின் முன்பு அவளை நல்லநாளில் மணஞ்செய்துகொள்ளுதல் நன்று” என்று தெரிவித்தனர்.

கேட்ட உதயணன் அதனை வாசவதத்தைக்கு அறிவித்தான். இந்நிகழ்ச்சியை இயல்பாகவே முன்னம் அறிந்தவளாதலின், வாசவதத்தை சிறிதும் ஊடாதவளாகி அங்கீகரித்தனள்; அவளது உள்ளத்தை அறிந்த உதயணன் பின்பு தன் உடன்பாட்டை அம்முனிவரிடம் தெரிவித்து ஆம்மகிழ்ச்சியால் யாசகர்க்கு அரும்பொருள்களை மிகுதியாக வழங்கினான்; அந்த மணச்செய்தியை நாட்டினரும் நகரத்தினரும் அறிந்து தத்தம் இடங்களை அலங்கரித்தல் முதலியவற்றைச் செய்யும் வண்ணம் முரசறைவிக்கச் செய்தான். அலங்காரத்தின் மிகுதியால் அந்நகரம் போகபூமியைப்போல விளங்கிற்று. எந்தமருங்கிலும் நகரத்தார் அடையாக்கடையரும் வரையா வண்மையரும் இல்லோர்க்கு உறுபொருள் வீசுபவருமாகி, “ தாபதன் மடமகள் இங்கே வருவதை யாம் பார்க்கவேண்டும்” என்று விரும்பிச்சென்று,

பூத்தோய் மாடமும் புலிமுக மாடமும்
கூத்தா டிடமுங் கொழுஞ்சதைக் குன்றமும்
நாயின் மாடமு நகரநன் புரிசையும்
வாயின் மாடமு மணிமண் டபமும்
ஏனைய பிறவும் (ச. 15 : 108-112)

ஏறி நிற்பாராயினர்.

அது தெரிந்த உதயணன், “பிடிசை சிவிகை முதலியவற்றில் ஊர்தலின்றி நகரினுள்ளே விரிசிகை நடந்தே வருவாளாக” என்று சொல்லி விடுத்தனன். அப்பால், “வீட்டுவாயில்தோறும் நறுமலர் பரப்புக; யானை முதலியவை வீதியிற் சஞ்சரித்தலைத் தவிர்த்திடுக” என்று ஏவலர்முகமாக நகரத்தார்க்குத் தெரிவித்தனன்; “அரண்மனையிலிருந்து மங்கலமகளிரும் பெரியோர்களும் நண்பில் திரியாமற் பண்பொடு புணர்ந்த காஞ்சுகிகளும் எதிர்சென்று அழைத்துவருக” என்று கட்டளையிட்டனன். அப்படியே அவர்கள் சென்றார்கள். விரிசிகையைக் காண்பதற்கு மாந்தர் வழியின் இருபுறத்தும் நெருங்கி நின்றார்கள். தவப்பள்ளியிலிருந்து புறநகரத்திற்கு அவளை அழைத்து வரும்பொருட்டுச் சிவிகை பரிவாரங்களுடன் அலுப்பப் பெற்றது.

அழைக்கச்சென்றவர்கள், விரிசிகையைச் சிவிகையிலேற்றி அழைத்துவந்து புறநகரத்தின்கண் சோலையிலுள்ள மாடமொன்றில் இறக்குவித்து வாசனைப்பொருள்களை அவளுடம்பிற் பூசி நறுநீரால் ஆட்டுவித்துச் சில்லென்கூந்தலை மெல்லென வாரிமுடித்து அந்த மயிர்முடியில் உதயணனால் முன்பு சூட்டப்பெற்றதும் வாடியதுமான பிணையலுடன் தளிரினும் போதினுந்தொடுத்த புதிய தாமத்தைச் சூட்டிப் பனங்குருத்தோலையைக் காதிற்செருகி நெற்சிறுதாலியைக் கழுத்தடியிற்சேர்த்தி முத்தைக்கோத்த ஒருகாழ்வடத்தை மார்பிற் பூட்டிக் காவியுடையை நீக்கிக் கோடித்துகலை உடுத்தி ஓர் உத்தரீ கத்தை மேலேசேர்த்திக் கையிற்பிடித்துக்கொள்ளும்படி ஒரு குவளைப் போதைக் கொடுத்து அவளை அலங்காரஞ் செய்தனர்.

செய்த பின்பு உடன்வந்த முனிவர் மங்கையரிற் சிலர் சாங்கியத் தாய் முதலியவர்களை நோக்கி, “இவளைப் பாதுகாக்கவேண்டுவது உமது கடமை” என்று ஒம்படைசூறி, “இனி இவளுக்குத் தாயும் தந்தையும் தவ்வையரும் உதயணனே” என்று சொல்லிவிட்டு அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்மிடஞ் சென்றார்கள்.

விரிசிகையின் தந்தைக்கு நிகழ்ந்தவற்றை அவர்கள் சொல்ல, அம்முனிவர் தம் மனைவியை யழைத்து, “விரிசிகையை மணஞ் செய்து கொள்ளும்படி உதயணனிடஞ்சொல்விச் சேர்ப்பித்து விட்டேன் ; இனி உன்னையுந்துறந்து யான் தவஞ்செய்யச் செல்வேன் ” என்று கூறினர். கேட்ட அவள் வருந்திப் புலம்பினள். அதனை அம்முனிவர் ஏற்றுக்கொள்ளாதவராகிக் கடிய தவவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு வேறிடஞ் சென்றார்.

பின்னர் அவ்வனத்திலுள்ள மங்கையரில் ஒருசாரார் விரிசிகையால் வளர்க்கப்பட்டு அவளோடு பழகிய குயில்முதலியவற்றையும் தவச்சாலையிலுள்ள அரியபொருள்களையும் அருங்கலன்களையும் கைக்கொண்டு உடன்வர வீதியில் விரிசிகை நடந்து செல்வாளாயினள். கண்டோர், “இவள் முனிவருடைய வேள்வியிற்றோன்றிய தெய்வமங்கை ; இவளை மானிடமங்கை யென்றல் மெய்ம்மையன்று ” என்றும், “சூடிய தளிர்க்கோதை வாடுதல்முதலிய நிகழ்ச்சிகள் இவள் தெய்வமங்கையல்லளென்பதைத் தெரிவிக்கின்றன ” என்றும், “இவள், கயத்தினின்றும் நீங்கிக் குவளைமலர் பிடித்துப்போந்த நீராமகள் ” என்றும், “நீராமகளாக இருப்பின் இவளுடைய கண்கள் இமைக்குமோ ? உதயணனை மணமகனாகப் பெறுதற்குப் பழம்பிறப்பில் தவஞ்செய்த ஒருத்தி இவள் ” என்றும், “உதயணனைச் சார்ந்து போகநுகர்தற்கு வந்த இயக்கி ” என்றும், “உதயணன் இவளைவிட்டு நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்தது தவறு ” என்றும், “இவளுக்கு உறுப்புக்களே அணிகலன்கள் ; ஆபரணங்களை அணிவோர் அறிவில்லாதவர்களே ” என்றும், “அழகில் தம்மை ஒப்போர் இல்லையென்று எண்ணியிருக்கும் மகளிர் இவளைக் காண்பார்களாக ” என்றும், “உதயணனுக்கு இவளே ஏற்றவள் ” என்றும் சொல்லாநிற்ப, விரிசிகை தன் அடிகள் சின்மலர் மிதித்துச் சிவந்து சலிப்புறும்படி மெல்ல மெல்ல வீதியில் நடந்துசென்று கோயில்வாயிலை யடைந்தாள். அப்பொழுது அரண்மனையிலிருந்து மங்கலப்பொருள்களை ஏந்திக் கொண்டு சிலர் எதிர்கொண்டனர் ; விரிசிகை கோயிலினுள்ளே சென்றாள். தேவியர் மூவரும் செய்யவேண்டியவற்றைச்செய்து அவளுடைய குரவர்போலக் கொடுப்ப உதயணன் அவளை மணஞ்செய்து கொண்டான்.

அப்பால், தேவியர் நால்வரும் வழிபட மிக்க செல்வத்தோடு கூடிப் பல்லுயிர்களையும் உதயணன் பாதுகாத்து வருபவனாயினன்.

ந ர வ ர ண க ர ண ட ம்.

பின்பு ஒருநாள் மந்திரிமார்களோடு உதயணன் பேரத்தாணி யிற் சென்று வீற்றிருந்தனன். அப்பொழுது ஒழுக்கமுடைய வணிகர்சிலர் நெருங்கிவந்து முறைப்படியே சென்று தமக்குள்ள வழக்கொன்றை உதயணனுக்குத் தெரிவித்தனர். அதனைத் தீர்க்கும்படி உருமண்ணுவாவுக்கு அவன் கட்டளையிட, அவன் அதை நன்கு விசாரித்துத் தீர்ப்புச்சொல்லிவிட்டு மீண்டுவந்து அந்த விவரத்தை உதயணனிடம் கூறினன்; ¹ அந்தவழக்கு சந்ததியின்மையால் உண்டாகும் குறையையும் அஃது இருத்தலினால் உண்டாகும் பெருமையையும் புலப்படுத்தியதாதலின் உதயணன், “நமக்குச் சந்ததியில்லையே; மக்களில்லையெனின் மிக்குயர் சிறப்பின் நம்குலம் இடையறுமே” என்ற வருத்தத்தை அடைந்து வாசவதத்தைபாற் சென்றான்.

அப்பொழுது அவள் நோன்பிகளுக்கெல்லாம் உணவளித்து அவர்களுடைய ஆசியைப்பெற்று மங்கலக்கோலத்தோடு மாடத்தின் ஓரிடத்தில் இருந்தனள்; இருக்கையில் ஒருபுறவு தான் வாய்க்கொண்டிருந்த அரிய இரையைத் தன்னுடைய குஞ்சின்வாயிற் சொரிந்ததைக்கண்டு குஞ்சின் பசிவருத்தத்தையும் தாய்ப்புறவினது அன்பின் பெருமையையும் நோக்கி, அதன் அன்பைப் பாராட்டிக்கொண்டிருந்ததை அரசன் வினாவியறிந்துகொண்டு, தாகித்தவர்களுக்குத் தண்ணீர்போன்ற அவளுடன் துயின்றான். அப்பொழுது, இடையாமத்தில் ஒருதேய்வமங்கை வந்து, “எம்மிறைவனாகிய குபேரன் உம்மையழைக்கின்றான்; வருக” என்றனள்.

உதயணன், “வாசவதத்தையையும் உடனழைத்துவர என்மனம் விரும்புகின்றது; அதனை நீ அங்கீகரிக்கவேண்டும்” என்றனன். உடனே அவள் இருவரையும் கையில் தாங்கிக்கொண்டு பறந்து

¹ ஒரு வழக்கைத் தீர்த்ததிலிருந்து தனக்குச் சந்ததியில்லையென்ற கவலை துஷ்யந்தனுக்கு உண்டானதாக சாகுந்தலத்தின் 6-ஆம் அங்கத்தால் தெரிகின்றது.

சென்று குபேரனையடைய, அவன் சிங்காசனமொன்றைக்காட்டி அதிலிருக்கும்படிசொல்ல, உதயணன் தேவியோடு அதிலிருந்த பொழுது, குபேரன்கட்டளைப்படி ஒரு மணிமுடியை அத்தெய்வப் பெண் கொணர்ந்து உதயணனுக்குக் கொடுப்ப, அவன்பெற்று வாசவதத்தையுடன் நகர்வந்து அதை அவளுக்களிக்க, அவள் அதைத் தன் மார்பினிற் சேர்த்தினள். உடனே அது சூரியன் போற்றோன்றி அவள் வயிற்றிற் புகுந்துவிடவே அவள் அஞ்சித் திடீரென்று எழுந்தாள்; தானும் உடனே எழுந்துவிட்டதாக அவன் கனவொன்றைக்கண்டு ஒரு முனிவரையடைந்து தான் கண்ட கனவைக்கூறி அதன்பயனைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்ப அவர், “வெள்ளிமலையாளும் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒருபுதல்வனை நீ பெறுவாய்; அவன் வெற்றிபெற்று விளங்குவன்; சிறிதும் ஐயமில்லை” என்றனர். உதயணன் கேட்டு அதனை வாசவதத்தைக்குச் சொல்லி மகிழ்வுற்றிருந்தனன்.

இப்படியிருக்கையில் வாசவதத்தை கருவுற்றாள். அதற்கூரிய அடையாளங்கள் அவளது தேகத்திற்காணப்பட்டன; மயற்கையடைந்து வருந்தினாள்; ஒருநாள் வருந்தித் துயிலுகையில், விடியற்காலத்தில் ஆகாயத்திற்செல்லும் வெள்ளாளையொன்று வந்து துதிக்கையைச் சுருட்டிக்கொண்டு தன்வயிற்றிற் புகுந்ததாகவும் அப்பொழுது ஆகாயத்தில் துந்துபிகள் முழங்கப் பலர் துதித்ததாகவும் பின்பு அதனை உமிழ்ந்துவிடவே இறகுகளைப்பெற்று அது பறந்து சென்று ஒரு வெள்ளிமலையின் மேலேறி அதில் விளங்கிய ஒரு சூரியனை விழுங்கியதாகவும் அவள் கனவொன்று கண்டு திடீரென்றஞ்சி எழுந்தாள்.

பின்பு அவள் அதை உதயணனுக்குக்கூறவே அவன், “வித்தியாதரநுலகிற் சென்று பெரும்பகைவனொருவனை வென்று அங்கே சக்கரம் செலுத்தும் ஒரு புதல்வனை நீ பெறுவாய்” என்று மொழிந்தனன்.

வாசவதத்தையின் கருப்பத்திலிருந்த குழந்தையினிடம் சிறந்த வித்தை யொன்று இருந்தமையின், மேலே பறந்துசென்று மலைகளையும் பிறவற்றையும் பார்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அதற்கு உண்டாயிற்று; அந்த விருப்பத்தை வாசவதத்தையும் அடைந்தனள்; அப்பொழுது கருப்பத்தின் வளர்ச்சியால் அவளுடைய தேகம் மெலிவுற்றது; அதனைக் கண்ணுற்ற உதயணன், “உனக்கு வேண்டுவது யாது?” என்று வினாவினன். தான் விரும்பியது கிடைத்

தற்கரியதாதலின், தன்னுடைய எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தாமல் இருந்தனள். அவன், “நீ எதை விரும்பினாலும் அதை அளித்தற்குரியேன்; ஐயமுறாதே” என்று சூளறைந்து வற்புறுத்திக் கேட்க அவள், “வித்தியாதாரர்களைப்போல ஆகாயத்திற் பறந்து சென்று பல இடங்களையும் பார்ப்பதற்கு எனது உள்ளம் விரும்புகின்றது” என்பதை அஞ்சித் தெரிவித்தனள். அவள் விருப்பத்தை முடித்தற்குரிய ஆலோசனைகளை மந்திரிகளுடன் அவன் செய்வாயினன்.

அங்ஙனம் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கையில், இலாவாணக நகரத்திலிருந்துவந்த உருமண்ணுவாவுக்கு வாசவதத்தையின் கருத்து இன்னதென்பதையும் அதை அடைதற்குச்செய்யும் உபாயத்தைத் தான் நாடியிருத்தலையும் உதயணன் தெரிவிக்க அவன், “முன்னொரு காலத்தில்வந்து நம்முடைய ¹ தாகத்தைப்போக்கிய இயக்களை நினைப்போமாயின் அவன்வந்து நம்முடைய கருத்தை முடிப்பான்” என்று அவனைத் தியானித்தற்குரிய மந்திரத்தை எழுதிக்கொடுத்தான்.

உதயணன் அதனையறிந்து தூய்மையோடும் விரதத்தோடு மிருந்து மனத்தை ஒன்றுபடுத்தி அம்மந்திரத்தை ஒதிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் அந்த இயக்கள் விண்ணிலிருந்து இறங்கி அங்கே வந்து அவனது முன்னே நின்றன.

அவ்வியக்கள் உதயணனைநோக்கி, “மாயயானையைப் பிடிக்கச் சென்று சிறைப்பட்டபொழுதும், வேடர்களின் இடையே அகப்பட்ட பொழுதும், மகதநாட்டில் துயரமுற்றபொழுதும், ஆருணியோடு போர்செய்தபொழுதும் என்னை நினையாமல் மிக்க செல்வத்தால் இன்பமுற்றிருந்த நீ இக்காலத்தில் நினைத்தற்குக்காரணம் யாது?” என்று கேட்டனன்.

உதயணன், “அத்துன்பங்களெல்லாம் யாமே தீர்த்தற்குரியனவாக இருந்தமையின் நினைக்கவில்லை; எங்களால் இயலாதவற்றை விரும்பிய வாசவதத்தையின் விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்விக்கவேண்டியிருந்தமையின் இப்போதுநினைத்தேன்” என்றனன். எனவேஅந்த இயக்கள், “உன் தேவியின் வயிற்றில் உறைபவன் வித்தியாதர சக்கரவர்த்தியாதற்கு உரியவன்; அதற்குரிய காரணத்தைக் கேட்பாயாக; விர்தமலையைச்சார்ந்த நருமதையாற்றின் ஒருகரையிலுள்ள பருப்பத

¹ நஞ்சுகனென்னும் ஒரு தேவன் வந்து தாகத்தைத் தீர்த்த செய்தியை 7-ஆம் பக்கமுதலியவற்றிற் காண்க.

மென்னும் மலையின்மேற் குபேரன் தன் உரிமைமகளிருடன் இருந்த பொழுது, பத்திரைமுதலாகிய தெய்வமகளிர்எண்பதின்மருள் ஒருத்தியாகிய பத்திராபதி யென்பவளைத் தளிர்முதலியவற்றைக் கொய்து வரும்படி அவன் வெளியே அனுப்பினன்; சென்ற பத்திராபதி அங்கு னம் கொய்த தளிர்முதலியவற்றைக் கையிலேந்திக்கொண்டு நின்று ஓர் ஆண்யானையால் தழுவப்பட்டுகின்ற பெண்யானையைநோக்கி, 'யானைப் பிறப்பும் விரும்பற்பாலது' என்று எண்ணிக்கொண்டு குபேரனை யடைந்தாள். அவளுடைய எண்ணத்தையறிந்த குபேரன் அவளைநோக்கி, 'தெய்வ இன்பத்தை விரும்பாமல் யானையின் இன்பத்தையே பெரிதாக நினைத்தமையின், மண்ணுலகத்திற் சென்று பெண்யானையாகப் பிறந்து நீ விரும்பியபடி ஆண்யானையுடன் விளையாடிப் போகம் நுகர்க' என்று சாபமிட்டனன். உடனே அவன் நடுநடுக்கி, 'அப்பிறப்பினின்றும் நான் நீங்குதல் எப்பொழுது?' என்றுகேட்டனள். அவளுக்கு, 'நீ பிரச்சோதனனுடைய நகரில் ஒரு பெண்யானையாகப் பிறந்து இந்தப் பெயரையே பெற்று வளர்ந்து வாழுகாலத்தில் அவ்வரசனால் உதயணனுக்குக் கொடுக்கப்படுவாய். அவன் வாசவதத்தையை உன்மீது ஏற்றி இருளிற் செலுத்தும் பொழுது நீ நெடுந்தூரம் சென்று காலகூட மென்னும் நோயாலும் பெரும்பசியாலும் வீழ்வாய். வீழ்ந்தவுடன் உதயணன் பஞ்சமந்திரத்தை உன்காழில் உபதேசிப்பான். அவ்வுபதேசத்தைப்பெற்று நீ பிறப்பொழிந்து தெய்வவடிவங்கொண்டு இங்கே வருவாய்' என்று குபேரன் கூறினன். அப்படியே நிகழ்ந்தமையின் அவள், உனக்கு ஒரு மாற்றுபகாரம் செய்ய நினைந்து அதற்குரிய உபாயத்தை நாடிக் குபேரனை யடைந்து வணங்கி, 'எனக்கு ஒரு சிறுவரம் தந்தருளல்வேண்டும்' என்று கேட்டனள். கேட்கவே குபேரன், 'நீ விரும்பியதை மறையாமற் சொல்' என்று கட்டளையிட்டனன். அப்போது அவள், 'யான் பிரச்சோதனனது நாட்டின் எல்லை வரையிற் சமந்துசென்று விழுந்தவுடன் தன்காரியம் முடிந்துவிட்ட தென்று நினையாமல் என்பால்வந்து நான்செய்த உதவியை மிகவும் பாராட்டிக் கண்ணீர்விடுத்து என் உடம்பைத் தைவந்து நான் தெய்வப்பிறப்பை யடைந்து இன்புற்று வாழும்வண்ணம் பஞ்சமந்திரத்தை என்காழில் உபதேசித்து உதயணன் தன் கடனைக் கழித்தனன். அவனுக்கு ஒரு மகன், உண்டாகும்படி அருள் செய்யுமாறு வேண்டுகின்றேன்' என்று கேட்கவே குபேரன், அந்த வரத்தை அவளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு விண்ணுலகத்துள்ள செளதர்மேந்தி

அனை அடைந்து உன் பெருமை முதலியவற்றை அவனுக்குச் சொல்லி, 'உதயணனுக்கு மகிழ்வளிக்கத்தக்க ஒரு புதல்வன் பிறக்கவேண்டும்' என்று கூறினன்; சௌதர்மேந்திரன், 'வேள்ளியம் பெருமலையிற் சக்கரவர்த்தியாக இருக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தோடு சோதவனென்னும் முனிவனொருவன் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றனன். அவன் உதயணனுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்து வித்தியாதர சக்கரவர்த்தியாகி அரசாட்சி செய்துவிட்டு என்பால்வருவான்' என்று விடையளித்து அவனை வருவித்து, 'நீ வாசுவதத்தையின் வயிற்றில் தங்கிப் பிறப்பாயாக' என்று கட்டளையிட்டனன். ஆதலால், உனக்குச் சிறந்த குமாரன் உண்டாதல் தப்பாது. அந்தப் பத்திராபதி, உனக்கு இன்னும் ஏதேனும் ஓர் உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் இருக்கின்றனள். அவளை நினைத்தால் வந்து உன் குறையை அவள் தீர்ப்பாள். அங்ஙனம் தீராளாயின், யான் திரும்பவும் வந்து தீர்ப்பேன்" என்று சொல்லிப் பத்திராபதியை அழைத்தற்குரிய மந்திரமொன்றை உபதேசித்து விட்டுப் பல உபசாரமொழிகளால் உதயணனைப் பாராட்டித் தழுவி விடைபெற்றுத் தன்னிடஞ் சென்றனன். அப்பால் உதயணன் அம்மந்திரத்தை ஒதி உருவேற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

பின்பு, "வாசுவதத்தையின் விருப்பத்தைத் தீர்த்தற்கு உபாயம் யாது?" என்று நாடி அவன் பல இடங்களிலிருந்தும் தச்சர்களை வருவித்து, "வாசுவதத்தை ஊர்ந்து ஆகாயவழியே சென்று பல இடங்களையும் பார்த்து வருதற்குரிய எந்திர விமானமொன்றைச் செய்வித்திடுக" என்று சொன்னபொழுது அவர்கள், "எம்மால் அவ்விமானம் செய்தற்கரியது" என்றனர்.

இதனை அறிந்த பத்திராபதி, "நாமே தச்சவடிவங்கொண்டு சென்று இக்காரியத்தை முடிப்போம்" என்று நினைந்து ஒரு தச்சு வினையினொருன்போலவே அங்கே வந்து உருமண்ணுவாவால் அரசனையடைந்து, "இத்தச்சர்கள் அதைச்செய்ய அறியார்; யான் அதை எளிதில் செய்வேன்" என்று தெரிவித்தனள்.

அரசன் உடன்பட்டு அதற்குவேண்டியவற்றைக் கொடுக்க, அவற்றைக்கொண்டு சென்று சில தினத்தில் பத்திராபதி எந்திரவிமானமொன்றைச் செய்து முடித்து வந்து அரசனிடம் தெரிவித்தனள்.

உதயணன் சென்று அதனைக்கண்டு உமையொடு புணர்ந்த இமையா நாட்டத்துக் கண்ணணங்கவிரோளிக் கடவுளைப்போல வாச

வதத்தையோடு அதில் ஏறியிருந்து விளங்கினன். ¹ உருமண்ணுவா முதலிய தோழர் நால்வரும், “எங்கள் மனைவிபர்களும் கருப்பமுற்ற வர்களாதலின், இதில் ஏறிச் செல்லும் விருப்பமுடையார்” என்று சொல்ல உதயணன் பத்திராபதியினுடைய அநுமதியைப்பெற்று யூகி முதலிய தோழர் நால்வரையும் அவர்களுடைய மனைவியர்களையும் அதில் ஏற்றினன். பத்திராபதி, அதனை ஆகாய வழியே செலுத்திக்கொண்டு பொன்மலைமுதற் பொதியில்மலை இறுதியாகிய பல மலைகளையும் பல காடுகளையும் பல தேயங்களையும் பல நகரங்களையும் பின்னுங் காட்டவேண்டிய இடங்கள் பலவற்றையுங் காட்டிவிட்டு மீட்டும் கௌசாம்பி நகரம் வந்து சேர்ந்தனள்.

சேர்ந்தபின் உதயணன் விமானஞ்செய்த தச்சுவினை யிளைஞன் போல உதவிய பத்திராபதியை யழைத்து மிக்க உபசாரமொழிகளைக் கூறி, “எங்களுடைய பெருந்துயரத்தைத் தீர்த்த உனக்கு எம்மாற் செய்தற்குரிய கைம்மாறு யாது?” என்று சொல்லித் தன்னுடைய அணிகலங்களை யெல்லாம் கழற்றிக் கொடுக்கத் தொடங்கிய பொழுது பத்திராபதி அவற்றைக்கொள்ளாமல் தன் பழைய வரலாறு முழுவதையுஞ் சொல்லி, “நான் பத்திராபதியென்னும் பெண்யானையாக இருந்தபொழுது, என்னுடைய மரணகாலத்தில் நீர் செய்த உதவிக்கு மாறாக என்னாற் செய்தற்குரியது ஒன்றுமில்லை. நீரும் நானும் வேறலம்” என்று சொல்லி விடைபெற்றுத் தன்னுடைய பண்டைத்தெய்வப் பெண்வடிவத்தைக் கொண்டனள்.

பின்னர் அவள் ஆகாயவழியே செல்லுதற்குரிய மந்திர மொன்றை அவனுக்கு உபதேசித்துவிட்டுத் தன்னிடஞ்செல்ல, உதயணன் முதலியோர் அவளை நோக்கிப் புகழ்ந்து வழிபட்டனர்.

உதயணன் வாசவதத்தையை மிகவும் பாதுகாத்து அவளுக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்து வந்தபொழுது அவள் நல்ல நாளில் ஆண்குழந்தை யொன்றைப் பெற்றாள். பின்னர் யூகி முதலிய நால்வர்களிடைய மனைவியரும் ஆண்குழந்தைகளைப் பெற்றார்கள். அப்போது உதயணனும் தோழர்களும் மற்றையோரும் மிக்க தானதருமங்களைச் செய்தனர்; முரசறைவித்து நாட்டினர்க்கும் நகரத்தினர்க்கும் சிறப்பயருமாவும் தெரிவித்தனர்.

¹ உருமண்ணுவா முதலிய மூவருக்கும் விவாகமானபொழுதே யூகிக்கும் முதன்முறை விவாகமாகி யிருக்கவேண்டுமென்பது இதனால் அறியப்படுகின்றது.

அச்செய்தியை உதயணன் தருசகனுக்கும் பிரச்சோதனனுக்கும் மற்றையோருக்கும் சொல்லிவிடுத்தான். பன்னிரண்டு தினங்கள் சென்றன. பின்பு நாமகரணஞ் செய்யத் தொடங்கினர். உதயணன் புதல்வன் குபேரனாற் கொடுக்கப்பட்டவனாதலின், அவனுக்கு நரவாணதத்தனென்னும் பெயர் இடப்பட்டது. யூகியின் புதல்வனுக்கு மருபூதியென்றும் உருமண்ணுவாவின் புதல்வனுக்கு அரிசிகனென்றும் வயந்தகன் புதல்வனுக்குத் தவந்தகனென்றும் இடவகன் புதல்வனுக்குக் கோமுகனென்றும் பெயர்கள் இடப்பட்டன. நகரத்தார் பலவாறு புகழ்ந்து பாராட்டினர். பிள்ளைகள் நாளுக்குநாள் பிறைபோல வளர்ச்சியடைந்தார்கள்.

அப்பால், ¹ பதுமாபதி கருவுற்று ஒரு புதல்வனைப்பெற்றாள்; அவனுக்குக் கோமுகனென்னும் பெயர் இடப்பட்டது.

உதயணனால் அனுப்பப்பட்ட தூதர்கள் யூகியுடன் உச்சையினியை அடைந்து பிரச்சோதனனுக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்தனர். அவர்களுக்குப் பிரச்சோதனன் மிக்க சம்மானமளித்தான். தன்னுடைய ஆட்சிக்குட்பட்ட பதினூறாயிரம் நகரங்களில் உள்ளவர்களை யெல்லாம் வருவித்து அவர்களுக்கு நன்கொடையளித்தனன்; விழாவெடுப்பித்தனன்.

அப்பால் அவன் ஒருநாள் பேரத்தாணியிலிருந்து யூகியைக் கௌசாம்பிக்கு அனுப்பவெண்ணித் தன்னுடைய மந்திரிகளுள் மேம்பட்ட சாலங்காயனையும் யூகியையும் வருவித்து எதிரே இருக்கச் செய்து அவர்களுடைய கல்வியை அளத்தற்கு எண்ணி நீதி நூல்வாதம் செய்வித்தனன்; அவ்விருவர்க்கும் வாதப்போர் நடந்தது. அப்போரில் யூகி வென்றனன். அப்பொழுது,

“ ஏற்ற முகத்தி னிறைவனும் விரும்பி
நண்பின் மாட்சியுங் கல்விய தகலமும்
பண்பின் ரொழிலும் படைத்தொழின் மாண்பும்
காயு மாந்த ராயினும் யாதும்
தீயவை கூறப் படாத திண்மையும்
இவற்கல தில்லை யிவனாற் பெற்ற
அவற்கல தில்லை யரசின் மாட்சி ” (கு. 7 : 106-12)

என்று யூகியைப் பலபடப் பாராட்டிப் பரதகனென்னும் மந்திரியின் தங்கையாகிய திலகசேனையையும் சாலங்காயன் தங்கையாப்பியையும் அவனுக்கு மணஞ்செய்வித்து,

1 இச்செய்தி வேறுநூல்களிலிருந்து அறிந்து எழுதப்பட்டது.

“நவீல்தொறு மினிய ஞானம் போலப்
பயில்தொறு மினியநின் பண்புடைக் கிழமை
உள்ளுதொறுள்ளுதொறுள்ள மின்புறப்
பிரிவுறு துன்ப மெம்மாட் டெய்த (௫. 7: 148-51),

கௌசாம்பி நகரஞ் செல்வாயாக; உதயணன் உன்னை அனுப்பும்படி தெரிவித்தமையாலேயே இப்பொழுது அனுப்பத் துணிந்தேன்; உன்னைப்போன்ற நல்லொழுக்கமுடையவர் உலகத்தில் உளரோ?” என்று கூறி உபசரித்து அனுப்பினன்.

அவன்கொடுத்த அருங்கல முதலியவற்றை முன்னரனுப்பி விட்டு அவன் அளித்த பெருஞ்செல்வத்தோடு யூகி பின்பு புறப் பட்டுக் கௌசாம்பிக்குச் சென்றனன்.

கௌசாம்பி நகரத்தில் யூகி உதயணனைக்கண்டு பிரச்சோதனன் செய்த முகமன்களையும் பிறவற்றையும் கூற, உதயணன் மகிழ்வுற்றுத் தோழர்களோடு அளவளாவி அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தனன்.

நரவாணதத்தன் நாள்தோறும் பெருகுதலுற்று மருபூதிமுதலிய நான்கு தோழர்களோடும் கூடித் தருமநூல் முதலியவற்றிலும் தனுர்வேதத்திலும் மிக்க பயிற்சியையுடையவனாகக் காளைப்பருவ முற்றுக் கொடைக்கடம்பூண்டு மேம்பாட்டுடன் விளங்குவானாயினன்.

அப்பொழுது அந்நகரத்திற் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தவர்களாகிய இரண்டாயிரத்தைநூறு கணிகையர்களுட்சிறந்தவளான கலிங்க சேனையென்பவளுடைய மகள் 1 மதனமஞ்சிகையென்பவள் தன்னுடைய மாடத்தின் மேலுள்ள நிலாமுற்றத்தில் தோழிமாரோடு ஆடிய பந்துகளில் ஒன்று சாளரத்தின் வழியே வந்து, வீதியில் தோழர்கள் சூழ யானையின்மேற்செல்லும் நரவாணதத்தனுடைய மெல்லிய துகிலின்மேல் விழுந்தது. அதனை அவன் எடுத்துப்பார்த்து, “இதனை இட்டவள் யார்?” என்று யானையிலிருந்தபடியே எட்டிப் பார்த்தனன். அப்பொழுது அங்கே காணப்பட்ட மதனமஞ்சிகையின் அழகிய வடிவம் அவன் மனத்தைக்கவர்ந்தது. அதனால் மயங்கி அவன் செயலற்றிருந்து பின்பு அப்பந்தையே தனக்குத்துணையாகக் கொண்டு சென்று ஒரு சோலையிலிருந்து உடன்வந்த தன் தோழனாகிய கோமுகனையழைத்து, “இப்பந்தை எறிந்த மங்கையை நீ அறிவாயிற் சொல்லவேண்டும்” என்று வினாவினன்.

1 மதனமஞ்சிகையென்பவள், கௌசாம்பியிலிருந்த தனமித்திரனென்னும் வணிகனுக்குக் கலங்கசேனையென்பவள்பால் தோன்றியவளென்று உத்தோதயகாவ்யத்தால் தெரிகின்றது.

சித்திரவித்தையிற் சிறந்த கோமுகன் அப்பந்தைக் கைக்
கொண்டு சந்தனம் பூசிய கையால் அம்மங்கை அழுந்தப் பிடித்திருந்த
மையின் விரல் நிரைகளின் சுவடுகள் அதில் அழுந்தியிருந்ததை
யறிந்து அவளுடைய வடிவ முழுவதையும் மனத்தாலுணர்ந்து,

“விரலும் விரலிற் கேற்ற வங்கையும்
அங்கைக் கேற்ற பைந்தொடி முன்கையும்
முன்கைக் கேற்ற நன்கமை தோளும்
தோளிற் கேற்ற வானொளி முகமும்
மாம்படு வடுவுறழ் மலர்நெடுங் கண்ணும்
துப்பன வாயு முத்தொளி முறுவலும்
ஒழுக்குகொடி மூக்கு மெழுதுநண் புருவமும்
சேடமை செவியுஞ் சில்லிருங் கூந்தலும்” (இ. 8 : 100-107)

ஆகியவற்றையுடைய ஒரு பெண்வடிவத்தைப் படத்திலெழுதித்
கொணர்ந்து அப்படத்தை நரவாணத்தனுக்குக்காட்டி, “இவ்வடி
வத்தைப் போன்ற வடிவமுடையாள் இந்நகரத்தில் மதனமஞ்சிகை
யென்பவள் தான்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பொற்பரிசங்களோடு
அவள் வீட்டிற்குச்சென்று அவளுடைய நற்றாயைக்கண்டு நிகழ்ந்த
தைக் கூறினள்.

கூறவே அவள், “வழிபடுதெய்வம் வரந்தருகின்றது” என்று
சொல்லி விரும்பி உடன்பட்டனள். அவளுடைய சுற்றத்தார்,
“உதயணனுடைய அநுமதியைப்பெறாமல் அரசுகுமாரனுக்கு இவ
னைக்கொடுத்தல் மிக்க தவறாகும்” என்று மறுத்தனர். கோமுகன்
அதனை உதயணனுக்குத்தெரிவிக்க, அவன் பெரிதும் உவந்து வாச
வதத்தையின் அநுமதிபெற்று நரவாணத்தனுக்கு மதனமஞ்சி
கையை நல்ல நாளில் மணம் புரிவித்தனள்.

அப்பால் கௌசாம்பிநகரத்தில் மிக்க சிறப்புடன் விழாவொன்று
நடைபெற்றது. அக்காட்சியைப் பார்க்க விரும்பி வித்தியாதர நகரத்
துள்ள நூற்றுப்பத்து அரசர்களுட் சிறந்தவனாகிய மானசவேகனென்
பவன் அங்கே வந்து அந்நகரத்துச் சிறப்புக்களையெல்லாம் பார்த்துக்
கொண்டு சென்றனள். அப்போது அரண்மனையினுள்ளே செயற்கை
யாகிய நால்வகை நிலங்களும் சூழ்ந்த ஒரு சோலையினிடையேயுள்ள
கட்டுமலை யொன்றன் சிகரத்தில் நின்றுகொண்டு நகரில் நிகழும்
விழாவணியைப் பார்ப்பவளாகிய மதனமஞ்சிகையை அவன் கண்டு
வியந்து அவளை எடுத்துக்கொண்டு தன் நகரஞ் செல்லுதற்குச் சம
யம் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

அவன் அப்படியிருக்கையில், நரவாணதத்தனும் மதனமஞ்சிகையும் ஒரு பூஞ்சோலையைடைந்து அங்கேயுள்ள கொடிவீடொன்றைச் சார்ந்து மெல்லிய மலர்கள் பரப்பிய அணையில் அயர்ந்து நித்திரைசெய்தனர். அதனைக்கண்ட மானசவேகன் தன் மாயையால் நரவாணனை மிகவும் நன்றாகத் துயிலும்படிசெய்துவிட்டு மதனமஞ்சிகையைமட்டும் மெல்லத் தூக்கியெடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்திலெழுந்து, “இன்று மிகச்சிறந்த அருமையான பொருளொன்றைப் பெற்றோம்” என்று மகிழ்வுற்றுச்சென்று தன்னகரையடைந்து அவளை ஒரு சிறந்த இடத்தில் மெல்ல வைத்தனன்.

மதனமஞ்சிகை துயிலுணர்ந் தெழுந்து நாற்புறத்தையும் பார்த்து, “இந்த இடம் மிகவும் புதிதாக இருக்கிறதே; இங்கே நாம் வந்ததற்குக் காரணம் யாது?” என்று கவலையுற்று மயங்கி வருந்துவாளாயினள். அப்போது மானசவேகன் அவளையடைந்து தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தனன். அவள் உடன்படாமல் மறுக்கவே அவன் ஏங்கி, “மதனமஞ்சிகையின் மனத்தை எப்படியாவது வேறுபடுத்திவிட்டு வா” என்று தன் தங்கையாகிய வேகவதியென்பவளை அவள்பால் அனுப்பினன். அவள் வந்து மானசவேகனது உயர்வை எடுத்துக்கூறி, “நீ என் தமையனுக்கு உரியவளாக இருப்பாயாயின், மிக்க இன்பத்தை அடைவாய்” என்று காரணங்காட்டிப் பலவாறு வற்புறுத்திக்கூறியபொழுது மதனமஞ்சிகை, “அழகு, கல்வி, வீரமுதலிய எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்டுச் சிறந்து விளங்கும் என்னுடைய தலைவன் நரவாணதத்தனை இனி அடையேறாயின் யான் உயிரைநீத்தல் ஒருதலை” என்று மறுத்துக்கூறினள்.

அப்பால் தன் தமையனது கட்டளையை வேகவதி மறந்து நரவாணதத்தன்பால் வேட்கை மிகுந்து, “எப்படியும் அவனைக் கணவனாக விரைவில் அடைந்துவிடவேண்டும்” என்ற வேகமுடையவளாய் உடனே விமானமூர்ந்து புறப்பட்டுவந்து கௌசாம்பிரகரையடைந்தனள்; அப்போது நரவாணன் மதனமஞ்சிகையின் பிரிவாற்றாமல் வருந்தி மயங்கிச் சோலையெங்கும் அவளைத்தேடி அலமந்து உழன்று கொண்டிருந்தான். அவன் வடிவை வேகவதி பார்த்து

1 இதன் பின்னுள்ள கதைக்குரிய மூலப்பகுதி எட்டுப்புத்தகத்திற்காணப்படாமையின், உதீதோதயகாவ்யமுதலிய வேறுநூல்களிலிருந்து படித்தறிந்து, எழுதலாயிற்று.

மிக வியந்து விருப்பம் மிகப்பெற்று ஒரு விச்சைவலியால் மதனமஞ்சிகையின் வடிவத்தைத் தான் எடுத்துக்கொண்டு ஒரு கொடிவீட்டில் இருந்தனள்; அங்கே மதனமஞ்சிகையைத் தேடித் திரிந்துகொண்டிருந்த நரவாணன் வந்துகண்டு கவலையொழிந்து மிக்க பரபரப்புடன் அவளைத் தழுவினபுற்றுள்; பின்னர் அவன் ஐயுற்று, “நீ யார்?” என்ன, அவள் தான் இன்னொன்றென்பதையும் தன் தமையனாகிய மானசவேகன் மதனமஞ்சிகையை விரும்பிக் கைப்பற்றிச் சென்றதையும் அவள் அவனுக்கு இணங்காமல் ஊணுறக்கமின்றி வருத்தமுற்றிருத்தலையும் தான் வந்ததற்குக் காரணத்தையுங்கூறிப் பின்பு தனது உண்மை உருவத்தைக் காட்டினள். கண்ட நரவாணன் மகிழ்ந்து மதனமஞ்சிகையை மறந்து வேகவதிபால் அன்புற்றுக் காமபரவசனாகி அவளுடன் எப்பொழுதும் இருப்பானாயினன்.

இவர்கள் இப்படியிருக்க, மானசவேகன் தன் தங்கையைக் காணானாகிப் பல இடங்களிலும் தேடிக்கொண்டு வந்து கௌசாம்பியைச் சார்ந்த சோலையிலிருந்த அவ்விருவரையுங் கண்டு சினமுற்று அவர்களைப்பற்றிக்கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்றனன்; அப்பொழுது இடைவழியில் நரவாணனைத் திடீரென்று கீழே தள்ளிவிட்டான்; வேகவதி தன் விச்சைவலியால் அவனுக்கு யாதொரு துன்பமும் தோன்றாதபடி செய்வித்தனள். நரவாணன் வீழ்ந்த இடம்¹ சதானிகமுனிவருடைய தவப்பள்ளியாதலின், அம்முனிவருடைய மகிமையைக் கேட்டறிந்த அவன் தன் துன்பத்தை அவர் எப்படியும் தீர்த்துவிடுவாரென்று நிச்சயித்துச்சென்று அவரை அன்புடன் வணங்கினான்.

சதானிகர் ஞானத்தால் அவளை இன்னொன்றென்று அறிந்து, “உதயணனுடைய புதல்வனே! உனக்கு மங்களமும் அறிவுமுண்டாகுக” என்றனர்; “நம் தந்தையின் பெயரை இவர் எப்படி யறிந்தனர்?” என்று வியப்புற்று அவன், “தேவரீர் யாவர்?” என்று கேட்டபொழுது அவர், “யான் உன்னுடைய தந்தையின் தந்தை” என்றதன்றித் தன் வரலாறு முழுவதையும் கூறினார். அவன், “வித்தியாதராலக ஆட்சியை நான் பெறுதல்கூடுமென்று முன்னம் கேட்டுள்ளேன். அதனைப் பெறுதற்கு உபாயம் யாது” என்றுகேட்ப அவர், “உன்னுடைய நகரமடைந்து உதயணன்பால் ஆகாயமார்க்க

1 இவர் உதயணன் தந்தை.

மாகச்செல்லுதற்குரிய விச்சையைப்பெற்று அதன்மகிமையால் அந்த ஆட்சியைப் பெறுவை” என்றனர்.

பின்பு நரவாணன் அவரை வணங்கி அவர் சொல்லியபடி கௌசாம்பியைச் சார்ந்து தன்னைக் காணாமல் தேடித்தேடி வருத்த முற்றிருக்கும் தாய்தந்தையரை யடைந்து வணங்கி நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினன். உதயணன் அவனுக்கு மேற்கூறிய மந்திரத்தை உப தேசிக்கவே நரவாணன் விமானமூர்ந்து சென்று 1 விசயார்த்த மென்னு மலையின் தென்பாகத்திலுள்ள ஸ்ரீதரமென்னும் நகரத்தை யடைந்து அதன் கோட்டை வாயிலில் தங்கியிருந்தனன்.

அப்பொழுது ஒருவன்வந்து வணங்கி, “கந்தருவபுரத்தின் அரசனாகிய நீலவேகனுக்கு நாகதத்தையென்பவளிடம் தோன்றிய அநங்க விலாசனியென்பவள், முன்னொருநாள் துயிலும்பொழுது ஒரு சிங்கக்குட்டி பூமியிலிருந்து வந்து தனக்கு மாலைசூட்டியதாகக் கனுவொன்றைக்கண்டு அதனைத் தந்தைக்குத் தெரிவித்தனள். அவன் சுமித்திரரென்னும் முனிவரையடைந்து வணங்கி அக்கனவைத் தெரிவித்து அதன்பயனை வினாவினன். அவர், ‘பூமியிலிருந்து தீரான ஒரினான வந்து உன்மகளுக்கு மாலைசூட்டுவான்; சூட்டியபின் அவன் இங்கே சக்கரவர்த்தியுமாகி எல்லா அரசர்களையும் அடக்கி ஆட்சி புரிந்து விளங்குவான்’ என்று விடையளித்தனர். அளிக்கவே உம் முடைய நல்வரவை நாடோறும் நோக்கிக்கொண்டேயிருக்கும் அவன் நீர் இங்கே வந்தமையறிந்து தன்பால் உம்மை அழைத்துவரும்படி கட்டளைபிட்டனன்” என்று தெரிவிக்க, நரவாணன் மகிழ்ந்து அவனுடன் அவ்வரசனையடைந்து அவன்வேண்டுகோளின்படி அநங்க விலாசனியை மணந்தான்; பின்பு அங்கேயே தங்கியிருந்தனன்.

அப்பொழுது பழம்பிறப்பிற்செய்த புண்ணியத்தின் பயன்கள் முறையே அவனை அடைவனவாயின; இந்திரன் கட்டளையால்தேவர்கள்வந்து அவனுக்கு நவநிதிகளையும் அளித்துச்சென்றனர். அவனது விறலை அறிந்த அவ்வுலகத்து அரசர்களெல்லோரும் வந்து வணங்கிப் பணிந்து திறைகொடுத்து அவன்கட்டளைப்படி ஒழுக்குவாராயினர். அச்செய்திகளையறிந்த மானசவேகன் மிகவுமஞ்சித் தன்னிடமிருந்த மதனமஞ்சிகையை அழைத்துவந்து நரவாணன்பாற் சேர்ப்பித்து விட்டு, “என் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும்” என்று

1 இது வித்தியாதரர்களுக்கு உறைவிடமாகிய ஒரு வெள்ளிமலையென்பர்.

வேண்டினன்; பின்பு அவன் தன் தங்கை வேகவதியையும் அன்புடன் நரவாணனுக்கு மணஞ்செய்வித்தனன்.

தன் பிரிவால் வாட்டமுற்றிருந்த மதனமஞ்சிகையை நரவாணன் தழுவி இனிய மொழிகளால் மகிழ்வித்து அவளோடும் வேகவதி அநங்கவிலாசனியென்பவர்களோடும் பின்பு அங்கே மணஞ்செய்த எண்ணாயிரந் தேவிமாரோடும் இன்புறுபவனாகி ஒற்றைச் செங்கோல் செலுத்திச் சக்கரவர்த்தியாகி அவ்வுலகை ஆண்டுவந்தான்.

அக்காலத்தில் தன்னுடைய இருமுதுகுரவர்களைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் அவனுக்கு உண்டாயிற்று. அதனால் அவன் பரிசனங்களோடும் மனைவிமாரோடும் புறப்பட்டுக் கொளசாம்பி நகரமடைந்து தாய்தந்தையரை வணங்கினன். அவனுடைய பெருமையைக்கேட்டு அவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள்.

அப்பால் நரவாணத்தன் பதுமையின் புதல்வனான கோமுகனை இளவரசாக நியமிக்கும்படி தந்தையை வேண்டி அவ்வண்ணஞ்செய்வித்துவிட்டு விடைபெற்றுக்கொண்டு மனைவிமார்முதலியவர்களோடு வித்தியாதர உலகத்தை அடைந்து அரசாட்சிசெய்துகொண்டு வாழ்வாயினன்.

மனிதனாகப்பிறந்து வித்தியாதர சக்கரவர்த்தியாக விளங்கிய அவனுடைய புண்ணியமிகுதியை யாவரும் அறிந்து பாராட்டுவாராயினர்.

ஆறுவது

துறவுக் காண்டம்.

உதயணன், தனக்கு ஒப்பற்ற யுகி மந்திரியானதும் வாசவ தத்தை மனைவியானதும் வித்தியாதா சக்கரவர்த்தியாக விளங்கும் நரவாணதத்தன் புதல்வனானதும் பிறநலங்களும் தவத்தின் பயனே யாதலால், பின் தான் மேற்கொள்ளற்பாலது தவமே யென்று துணிந்து செல்வத்தை வெறுத்தனன். அதனையறிந்த தேவிமார் நீர்வினையாட்டு முதலியவற்றால் அவன்மனத்தை வேறுபடுத்தித் தம் மையே கருதி யொழுகச்செய்ய, அவன்மனம் அந்தவழியிற் சிலநாட்கள் சென்றது.

பின்பு ஒருநாள் உதயணனுடைய பட்டத்து யானை மதங்கொண்டு புறப்பட்டு நகரை அழிக்கத்தொடங்கி யாருக்கும் அடங்காமற் பாகர்களையும் குத்துக்கோற்காரரையும் பிளந்தெறிந்தது; அதனால் நகரம் நடுங்கியது.

அக்காலத்தில் அந்நகரத்தை அடுத்த சோலையொன்றில் தவத்தாற் சித்திபெற்ற சாரணர் பலர்வந்து தங்கினார்கள். அவர்களுக்குத் தலைவரான தருமவீரரென்பவர் தம்மை அடைந்தவர்களுக்கு வழக்கப்படி அங்கே தருமோபதேசஞ்செய்து வருவாராயினர். அவ்வுபதேசமொழிகளை விலங்குகளும் பறவைகளும் கேட்பனவாய்த் தத்தஞ்செயல்களை மறந்து உணவொழிந்து தாம்செய்த பாவங்களை நினைந்து துன்புற்றவண்ணமாய் அடங்கிநின்றன; மேற்கூறிய பட்டத்து யானையும் இயல்பாகவே அங்கேவந்து அந்த அறவுரையைக் கேட்டுக் கோபம் நீங்கித் தன் பாவச்செயல்களுக்கு அஞ்சிக் கண்ணீரை உகுத்துக்கொண்டு யாதொரு கொடுஞ்செயலுமின்றி அரண்மனைவாயிலில்வந்து நின்றது.

யானைவந்து அடங்கிநிற்பதை வாயில்காவலர் அரசனுக்குத்தெரிவிக்க, அவன்வந்து பார்த்து வியப்புற்று நின்றனன்; அப்போது யுகி, "ஏதோ அறவுரையைக்கேட்டு இது பக்குவமுற்று அடங்கி நிற்கின்றது போலும்; இனி ஊர்ந்து செல்லுதற்கு இது தகுதியுள்ளது"

என்றனன். உதயணன் அதன்பிடரியில் ஏறியபொழுது யானை அவனை மிக்க விருப்பத்துடன் தாங்கிக்கொண்டு சென்று மேற்கூறிய வனத்தை யடைந்து நின்றது. அரசன் அவ்வனத்திற் பெரியோர் பலர் வந்திருத்தலை யறிந்து இறங்கி வழிபாட்டுடன்சென்று தரும வீரமுனிவரை வணங்க, அவர் அவனுக்கு ஓர்இருக்கையையளித்துத் தருமோபதேசஞ் செய்தனர். அதனைக்கேட்ட அரசன் இன்புற்று, “இந்த யானையின் பண்டை வரலாறு என்ன?” என்றுகேட்ப அவர், “சாலியென்பதொரு நாட்டில் கடகமென்பதொருரி லுள்ள இடபகனென்பவனும் அவன்மனைவி சாலியென்பவளும் இல்லறம் நடத்திக்கொண்டு வருகையில், அவன் பண்டைப் பாவவசத்தால் அமரிகையென்னும் ஒரு கணிகையத்தனாய்க் குலவொழுக்கத்தை விட்டுவிட்டு மிக்க பாவத்தொழில்களைச் செய்வானாயினன். இறந்த பின்பு அவனே இந்த யானைப்பிறப்பை யடைந்தனன்; அதனால் இந்த யானை தருமங்களைக் கேட்டவுடன் கொடுஞ்செய்கைகளைத் துறந்து அடங்கிநின்றது” என்றனர்.

கேட்ட உதயணன் அதை நன்கு பாதுகாக்கும்படி பாகர்களுக்குக் கட்டளையிட்டு அதன்பக்கத்தை யடைந்து, “யானையரசே! உனக்கு யான்செய்வித்த துன்பங்களைப்பொறுத்துக்கொள்” என்று சொல்லி அதனை அன்புடன் தைவந்து தன்னிடம்அடைந்தனன். அதன் வரலாற்றைக்கேட்ட யாவரும் வியப்புற்றுத் தருமோபதேசத்தின் பெருமையைப் பாராட்டினர்.

அப்பால் அரசனுக்கு வைராக்கிய முண்டாக, அவன் நரவாண தத்தனை வருவித்து, “நீ இந்த அரசாட்சியை ஒப்புக்கொள்; துறந்து தவஞ்செய்தற்கு என்மனம் விரைகின்றது” என்று சொல்ல, அவன் வணங்கி, “அடியேனுக்கும் அரசாட்சியிற் சிறிதும் விருப்பமில்லை; துறத்தற்கே என்மனம் விரைகின்றது” என்று தன்கருத்தைத் தெரி வித்தான்; பின்பு உதயணன் பதுமையின் புதல்வனாகிய கோமுகனை யழைத்து அவனுக்கு முடிசூட்டிவிட்டுச் சென்று தேவியருக்குத் தன்கருத்தைத் தெரிவித்தனன். அவர்களும் உடன்வந்து தவஞ் செய்வதாகக் கூறினர். யூகிமுதலிய மந்திரிகள் நால்வரும் வாசவதத் தைமுதலிய தேவிமாரும் பிறரும் புடைசூழ்ந்து வர உதயணன் தவ வனஞ்சென்று அங்கே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தருமச்சுருதியென்னும் முனிவரைச் சரணமடைந்து துதித்து, “அடிகேள்! தவ வழிகளை உபதேசித்து அடியேங்களை உய்வித்தருளவேண்டும்”

என்று பிரார்த்தித்தனன். அவர் சினதருமங்களை விரிவாக உபதேசித்தனர். உபதேசித்தபின்பு அவன் அப்பொழுது செய்ய வேண்டிய நியமங்களை முடித்துக்கொண்டு தியானதிகளைச் செய்வாயினன். தவவொழுக்கமும் ஒளியும் அவன்பாற் சிறந்துவிளங்கின.

பின்பு உதயணமுனிவன் யோகசமாதியைச் செய்துமுடித்துச் சித்தபதத்தை யடைந்தான். தேவியரும் மந்திரிகளும் தவஞ்செய்து கற்பலோகத்தையடைந்து இன்புற்று வாழ்ந்தார்கள்.

உ
கணபதி துணை.

பெருங்கதை

முதலாவது உஞ்சைக் காண்டம்.

௩௨—கரடு பெயர்த்தது.

(பிரச்சோதனை நோக்கி உதயணன் கூறல்)

.....*பொருள்புரி நூலும்
அலகை சான்ற வுலக புராணமும்
பலவகை மரபிற் பாசண் டியர்கள்

குறிப்புரை

௩௨—கரடு பெயர்த்தது.

கரடு - யானையின் மதச்செருக்கு.

[உதயணன் பிரச்சோதனனுடைய விருப்பத்தின்படி அவனது பட்டத்து யானையின் மதச்செருக்கை அடக்கியுரிந்ததும், அப்பொழுது அவன் அன்பு பாராட்டியதும், உதயணனும் வாசவதத்தையும் ஒருவரையொருவர் நோக்கிக் காழற்றதும், பிறவும் இப்பததியால் அறியலாதும்.]

1. பொருள்புரிநூல் - அர்த்த சாத்திரம்.

2. அலகை - அளவு, உரையாணி; உலகபுராணம் - உலகத்தின் பழைய வரலாற்றைக் கூறும் நூல்; உலோக விலாசனியெனவும் வழங்கப்பெறும்.

3. பாசண்டியர்கள் - பாஷண்டியர்கள்; இவர்கள் தொண்ணூற்றாறு சமய சாத்திரத் தருக்கக் கோவையையுடையராதலின், 'பலவகை மரபிற் பாசண்டியர்கள்' என்றார்; சிலப். கூ: 14-5-ஆம் அடிகளுக்கு அடியார்த்தநல்லாரெழுதிய விசேடவுரையையும் அவற்றின் கீழ்க்குறிப்பையும் பார்க்க.

* இதற்கு முன்னுள்ள பகுதிகள் கிடைக்கவில்லை.

சலசல மிழற்றுஞ் சமய விகற்பமும்

5 இசையொடு சிவணிய யாழி னூலும்
நாடகப் பொருளும்.....

உப்பாற் பொருளு முட்கொண் டடக்கி
உளப்பா டுடைமை ¹புதயண னுரைத்தலும்

(பிரச்சோதனன் உட்கோள்)

இனைத்தோ ரிளமையொ டெனைப்பல கேள்வியும்

10 தவத்தது பெருமையிற் றங்கின விவற்கென
மருட்கை புற்றதன் டனம்புரிந் தருளி

(வியந்த அரசன் விளம்பல்)

எம்முடை யளவையிற் பண்புறப் பேணி

நுன்பதிப் பெயர்க்கு மளவையி னும்பியர்

நின்வழிப் படுகென ²மன்னவ னுரையாக்.....

3-4. பாசண்டியர்கள் சலசலவென்று ஆரவாரிக்கின்ற பலவகைப் பட்ட சமய விகற்ப நூல்களென்க.

2-4. “உலோக விலாசனியும் பெருவளநல்லூர்ப் பாசண்டமும்” (யா-வி. ஒழிபு. கு. 2, உரை) என வருதலால், இந்த இரண்டு நூல்கள் தமிழ்மொழியிற் பண்டைக்காலத்தில் இருந்தனவென்று தெரிகின்றது.

7. உப்பாற்பொருளும் - மேற்கூறியவற்றில் அடங்காத நூற் பொருள்களையும்; உப்பால் - அப்பால்; “அந்தணன் பங்குவி னில்லத் துணைக்குப் பாலெய்த”, பரி. 1கக.

8. உளப்பாடுடைமை - எண்ணமுடைமை.

9. இளமையொடு - இளமையில்; உருபுமயக்கம்; ஒடு: எண் ணெடுவுமாம்.

11. மருட்கை - வியப்பு; இது பிறன்கட் டோன்றிய பெருமை பற்றிய மெய்ப்பாடு. புரிந்தருளி - விரும்பி.

12. எம்முடை அளவையில் - எம்மரலியன்ற அளவு. பேணி - பாது காத்து.

13. நுன்பதிப் பெயர்க்கும் அளவையின் - உனது நகராகிய கோசம் பிக்கு உன்னையனுப்பும் வரையில்; நுன்: திசைச்சொல்; சீலக. 324.

14. மன்னவன் - பிரச்சோதனன்.

13-4. நும்பியர் நின்வழிப்படுக - உன் தம்பியராகிய இவர் உனக்கு அடங்கி ஏவல் கேட்டு நடப்பாராக; அரசன் தன் குமாரரை உதயணன் தம்பியராக உபசரித்துக் கூறினன்.

பிரதிபேதம். 1 உதயணன், 2 மன்னவற்குரையா, மன்னவற்குரைப்ப.

- 15 குலங்கெழு குமரரைக் குற்றே லருளிக்
கலந்தவ ணின்ற கட்டுரைக் காலத்துத்
(உதயணனும் வாசவதத்தையும் தம்முள் ஒருவரையொருவர்
நோக்குதல்)

தென்கட விட்டதோர் திருமணி வான்கழி
வடகட னுகத்துளை வந்துபட் டாஅங்கு
நனிசே ணிட்ட நாட்டின ராயினும்

- 20 1 பொறைபடு சுருமம் பொய்யா தாகலிற்
சிறைபடு விதியிற் சென்றவட் குறுகி
மதியமு ஞாயிறுங் 2கதிதிரிந் தோடிக்

15. குலங்கெழு குமரரை - தன் குமாரர்களை. குற்றேலருளி - உதயணனுக்குக் குற்றேவல் செய்யும்படி கட்டளையிட்டோ; குற்றேல்: விகாரம்; “குற்றேல் செய்துங் காளையும் யானும்” (சீவக. 1057.) பிரச்சோதனனுடைய குமாரர் உதயணனிடம் வில்வித்தை முதலியவற்றைக் கற்றனரென்று தெரியவருதலால், ‘குமரர்’ என்பதற்கு இங்ஙனம் பொருள் கொள்ளலாயிற்று.

16. கலந்து - அரசனும் உதயணனும் மனங்கலந்து. கட்டுரைக் காலத்து - பொருள் பொதிந்த சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு அளவளாவும் பொழுதின்கண்.

17. கழி - முளை; கயிறென்பாருமுளர்; தக்க. 132, உரையைப் பார்க்க. 18. நுகம் - நுகத்தடி.

17-8. “வடகடவிட்ட ஒரு நுகத்தின் ஒரு துளையில் தென்கட விட்ட ஒரு கழிசென்று கோத்தாற் போல்” (இறை. கு. 2, உரை); “பரவை வெண்டிரை வடகடற் படுநுகத் துளையுட், டிரைசெய்தென்கட விட்டதோர் நோன்கழி சிவணி, அரசை வத்துளை யகவயிற் செறிந் தென” (சீவக. 2749); “வளைபயில் கீழ்கட னின்றிட மேல்கடல் வானுகத்தின், துளைவழி நேர்கழி கோத்தென” (திருச்சிற். 6); “திண் பெற்ற தென்பால் வீரைச் செறிநுகத் துளையி னூடே, வண்பெற்ற வடபால் வீரைக் கழிசெல மருவு மாபோல்” மெய்யம்மொழி.

19. நனி சேண் இட்ட - மிக்க தூரம் இடையிட்ட.

20. பொறை - பொறுத்தல். சுருமம் - விளை; ஊழ்.

21. அவண் - அவ்விடம்; உச்சயினி நகரம். குறுகி - குறுக.

22. வாசவதத்தைக்கு மதியமும் உதயணனுக்கு ஞாயிறும் உவமை.

டி - ம். 1 முறைபடு. 2 கதிர் திரிந்து.

- கடனிற விசம்பி னுடனின் ருங்குப்
பைந்தொடிச் சுற்றமொடு தந்தை தலைத்தாள்
25 ஆயத் திடையோள் பாசிழைப் பாவை
யானை மிசையோன் மாமுடிக் குருசில்
இருவரு மவ்வழிப் பருகுவனர் நிகழ

(அரசன் கூற்று)

- யாதனிற 1 சிதைந்ததில் வடற்பெருங் களிநென
வேழ வேட்டம் விதியின் 2 வினா
30 கதிர்முடி வேந்தன் கண்ணிய நுண்பொருட்
கெதிர்மொழி கொடிஇய வெடுத்த சென்னியன்
மன்னவன் முகத்தே மாதரு நோக்கி
உள்ளமு நிறையுந் தள்ளிடக் கலங்கி

23. நின்றாங்கு - நின்றற்போல.

22 - 3. “ வெங்கதிர்க் கணலியுந் தண்கதிர் மதியமும் தங்கதி வழு
வித் தலைப்பெய்தாற் போலவுந் தலைப்பெய்து ” (ஔற. கு. 2, உரை);
“ கதிரொருங் கிருந்த காட்சி போல ” (சிலப். உ: 31); “ அஞ்சுடர்
நீன் வாண்முகத் தாயிழைபு மாறிலா, வெஞ்சுடர்நீன் வேலானும்
போதரக்கண் - டஞ்சி, யொருசுடரு மின்றி யுலகுபா முக, இருசுடரும்
போந்தனவென் றார் ” தீணைமலை. எக.

24. தந்தை தலைத்தாள் - தந்தையின் முன்னே; “ தாரணி வேந்
தன் றலைத்தா னிகழ்ந்தது ” (50) என்பர் பின்னும்; “ அன்னவர்
தலைத்தா ளணுகவு மஞ்சி ” வலிவல மும்மணிக் கோவை, ௧0.

25. பாவை - வாசவதத்தை. 26. குருசில் - உதயணன்.

27. பருகுவனர் நிகழ - ஒருவரையொருவர் கடைக்கண்ணால்
கோக்கி நுகராநிற்க; இஃது உள்ளப்புணர்ச்சி யெனப்படும்.

28. யாதனின் - என்ன காரணத்தால். களிறு - யானை.

29. அந்த யானையின் கொலைத் தொழிற்குரிய காரணத்தை
முறையே கேட்ட.

31. உதயணன், விடைகொடுத்தற்கு எடுத்த சென்னியனாக.

31 - 2. ‘ எடுத்த சென்னியன் ’ ‘ நோக்கி ’ என்றதனால், முன்பு
‘ பருகுவனர் ’ (27) என்றதற்குக் கடைக்கண்ணால் ஒருவரையொருவர்
நுகர்ந்து இன்புற்றனரென்றது வலியுறுகின்றது.

பி - ம். 1 சிதைந்ததில்விடர்ப். 2 வினாஅய்க்.

(ஒருவர் செய்திகள்)

- வண்டுபடு ¹கடாஅத்த வலிமுறை யொப்பன்
 35 பண்டு கடம் ²படாஅ பறையினுங் கனல்வன்
 விடற்கருந் தெருவினுள் விட்ட செவ்வியுட்
 டுடக்குவரை நில்லாது தோட்டி நிமிர்ந்து
³ மதக்களி நிரண்டுடன் மண்டி யாஅங்
 கில்வழி வந்ததம் பெருமை பீடுறத்
 40 தொல்வழி ⁴வயத்துத் தொடர்வினை தொடர
 வழுவில் போகமொடு வரம்பின்று நுகரும்
 உழுவ லன்பி னுள்ளந் தாங்கி
 இழையினுங் கொடியினு மிடியினும் பிணங்கித்
 தேனினும் பாலினுந் தீஞ்சுவைத் தாகிக்

34. கடாஅத்த - மதத்தை யுடையன. வலிமுறை - வலியிலும்
 பிறப்பு முறையிலும்.

35. பண்டு கடம் படா - மூன்று மதம் படாதன; பறையினும் -
 தம்மைத் தொழிற்படுத்தும் பேச்சைப் பாகன் சொன்னாலும்; அப்
 பேச்சுக்கள், அப்புது அப்புது ஆது ஆது ஐ ஐ என்பன; சீவக. 1834.

36. செவ்வி - சமயம்.

37. துடக்கு - கட்டு. தோட்டி நிமிர்ந்து - அங்குசம் நிமிர்; "மன
 மெனு மத்த யானையின், நிறையெனு மங்குச நிமிர்ந்து போயதே." கம்ப.
 மிதிலைக். 40.

38. களிநென்பது இங்கே இருபாற்கும் பொதுப்பெயர்; "தெய்
 வக் களிற்றைமணஞ் செய்தோனே" (கந்தரீகல. 105.) சிறுபான்மை
 பெண் யானைக்கும் மதம்படுதல் கூறப்படும்; "இனம்பிடி கடச்செருக்
 கெய்தி" (பெருங். க. 40: 31) என்பர். மண்டுதல் - மிக்குச் செல்லுதல்.

35 - 8. யானைகள் இரண்டும் இருவர்க்கும் உவமை.

39. இல் - உயர்குடி.

40. தொல் வழிவயத்துத் தொடர்வினை-ஊழ்; இதனால் இவர் பண்
 டைப் பிறப்புக்களிற் கணவனும் மனைவியுமாக இருந்தமை பெறப்படும்.

42. உழுவலன்பின் - எழுபிறப்புள். தொடர்ந்து வந்த அன்பினை
 யுடைய; பெருங். உ. 11: 39. தாங்கி - தடுத்து.

43. இழை - நூலிழை. கொடி - இங்கே நூழிற் கொடி; "புணர்ந்த
 வர் முயக்கம்போற் புரிவுற்ற கொடியொடு" (கல். ௩௨: 12.) இடி - மா.
 "இடியினுங் கொடியினு மயங்கி" சீவக. 196.

பு - ம். ¹கடாத்தது. ²படாஅப்பறையினுங். ³வயக்களிறு. ⁴வசத்து.

45 குலத்தினும் குணத்தினும் கூடிய வன்பினும்
இனத்தினும் பிறவினு மிவ்வகை யிசைந்த
அமைப்பருங் காதலு மிமைப்பினு ளடக்கி
ஒருவயிற் போல வுள்ளழி நோக்கமொ
டிருவயி னொத்தலி திறந்த பின்னர்த்

(உதயணன் சேயல்)

46 தாரணி வேந்தன் றலைத்தா ணிகழ்ந்தது
காரண மாகக் காத றேறி
ஒர்ப்புறு நெஞ்சந் தேர்ச்சியிற் றிருத்திப்
பேர்த்தவன் வினவிய பெருங்களிற் றிலக்கணம்
போர்த்தொழில் வேந்தன்முன் பொருந்தக் காட்டி

55 நீல யானை நெஞ்சபுக் கனன்போற்
சீல விகற்பந் தெரிந்தன னுரைக்கலும்
அதுமுன் னடக்கிய 1 மதியறி பாகரொ
டங்கை விதிர்த்தாங் கரசவை புகழ்ப்

47. காதல் - பெருததன்மேற் செல்வது. இமைப்பினுள் - நொடிப்
பொழுதில். காதலை அடக்கி: "காமநீ ராழி, அடக்குமா றுள்ளத்
தவன்" நள. க: 78.

ஆகி (44) இசைந்த (46) காதலை (47.)

49. இருவயின் ஒத்து - இருவரிடத்தும் அன்பு ஒத்து; இருவயி
னொத்தவென்னும் அகப்பொருட்டுறை ஈண்டு அறிதற்பாலது. அஃது -
அந்நிகழ்ச்சி.

48 - 9. "இருவயி னொத்த வியற்கை நோக்கமொ, டொருவயி
னொத்த வுள்ள நோயர்" பெருங். ந. 7: 90 - 91.

52. ஒர்ப்பு - ஒன்றையே கருதுதல்.

52 - 3. பேர்த்து - பெயர்த்து; திருப்பி. நெஞ்சத்தைத் திருத்திப்
பேர்த்தென்க. அவன் - பிரச்சோதனன்.

55. நீலயானை - கரியயானை; சீவக. 148, 2195.

56. சீலவிகற்பம் - பாகன் பயிற்றும் நிலைவேறுபாடுகள்; "சீலக்
கஞ்சிநற் போதகஞ் செல்வன்", "சீல மில்லன சினக்களி நகற்றுக்"
சீவக. 862, 2392.

57 - 8. பாகரும் அரசவையும் கையை அசைத்துப் புகழாநிற்க;
கைவிதிர்த்தல், ஆச்சரியக் குறிப்பு; "வெருவி மாணகர் மாந்தர்கள்
வியந்துகை விதிர்ப்பு" சீவக. 2366.

பி - ம், 1 மதியணி பாகர்.

(பிரச்சோதனன் செயல்)

பைந்தொடிச் சுற்றமொடு பரிசனம் போக்கி

60. விழுநிதி யடுத்த கொழுமென் செல்வத்துக்

1 கணக்கரை வியன்கரக் கலவறை காக்கும்

திணைத்தொழி லாளரைப் புகுத்துமி னீங்கெனப்

புறங்காற் றுழ்ந்து போர்வை முற்றி

நிலந்தோய் புடுத்த நெடுநுண் னுடையர்

65 தானை மடக்கா மான மாந்தர்

அண்ணாந் தியலா வானுறுபுரி யடக்கத்துக்

கண்ணி நெற்றியர் கைதொழுஉப் புகுதரக்

களிறுவழங்கு தடக்கையிற் காண்வரக் கொண்ட

2 வெள்ளேட் டங்கண் வித்தக மெழுதிய

60. நிதி - பொன்னின் திரள் ; “ நிலம் பொறுக் கலாத செம்பொ னீனிதி ” சீவக. 402.

61 - 2. நகர் - அரண்மனை. கரக் கலவறை - வரிப் பொருள்களையும் ஆபரணங்களையும் வைக்கும் அறை. திணைத் தொழிலாளர் - பரம்பரையாகக் காரியம் பார்ப்பவர் ; திணை - குலம். ‘கணக்கருங் காப்பரும்’, ‘வழி முறை மரபு’ (82, 84.) என்பர் பின்னும். என - என்று பிரச்சோதனன் சொல்ல.

63. தாழ்ந்து - தாழ.

64. “ மருங்கிற் கட்டிய நிலனேர்பு துகிலிளன் ” (முருகு. 214.)
தோய்பு - தோய.

63 - 7. மேற்கூறிய கணக்கரும் திணைத்தொழிலாளரும் இத்தகையராய்த் தொழுது அரசன்பால் வர.

67. கண்ணி - ஒருவகை மாலை ; நெற்றிமாலை யென்பர் ; சீவக. 979, ந. நெற்றி - உச்சி, முன்றலை ; பெருங். க. 39 : 20 ; “கண்ணி நெற்றிக் காவிதி மகளிர்” (பெருங். க. 42 : 176); “மெல்லினர்க் கண்ணி யிலைந்த மைந்தர்” புறநா. உச.

68. வழங்குதல் - கொடுத்தல்.

69. வெள்ளேடு, எழுதாத ஒலை ; “வெள்ளோலை - கண்பார்க்கக் கையா லெழுதானை” (தனிப்.) எழுதாத பனையேட்டின்கண் எழுத்துக்களின் உறுப்பு விளங்க எழுதிய. வித்தகம் - எழுதும் வன்மை ; “வித்தக ரியற்றிய கண்கவ ரோவியம்” மணி. ௩ : 130 - 31.

பு - ம். 1 கணக்குரைவியனகர்க் கல்லறை. 2 வெளிநேட்டங்கண்.

70 கடையெழுத் தோலைக் கணக்குவரி காட்டி
முன்னுறு 1 கிளவியிற் பண்ணுறப் பணிக்கலும்

(கணக்கர் முதலியோர் உதயணனுக்காகக் தஞ்சைச்சேரி மாளிகையில்
பலபொருள்களைத் தொகுத்தல்.)

பன்மணி விளக்கும் பள்ளிக் கட்டிலும்
பொன்னி னடைப்பையும் பூரண கலசமும்
கவரியுங் கடகமுங் கதிர்முத் தாரமும்

75 நிகரின் மாண்கல நிதியொடு நிறைந்த
ஆரியச் செப்பும் யவனமஞ் சிகையும்
பொன்செய் பேழையொடு பொறித்தாழ் நீக்கி
2 நன்கனம் படுத்து நகுமலர் பரப்பி

70. கடை யெழுத்து - கையொப்பம்.

69 - 70. " நூல்புடைத்தாற் போற் கிடந்த வித்தகஞ்சேர் நுண்
வரிகள் " சீவக. 1044.

71. முன்னுறு கிளவியின் - குறிப்பு மொழியால். பண்ணுற - ஆயத்
தஞ் செய்யும்படி. பணிக்கலும் - அரசன் கட்டளையிட்டவுடன்.

68 - 71. உதயணனுக்குச் செய்ய வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம்
எழுதுவித்து இறுதியிற் கையொப்பமிட்ட பனையோலையிலுள்ளவற்றைக்
குறிப்பாலுணர்த்தி, அப்பொருள்களை ஆயத்தஞ் செய்யும்படி கணக்கர்
முதலியோருக்கு அரசன் கட்டளையிட்டவுடனே.

72 மணிவிளக்கு : பெருங். க. 34 : 2.

73. அடைப்பை - வெற்றிலைப்பை.

74. கடகம் - கையணி. 75. கலம் - ஆபரணங்கள்.

76. ஆரியம் - ஒரு தேயம். யவன மஞ்சிகை - யவனதேசத்துத்
தச்சர் செய்த ஒருவகைப் பெட்டி; " கூழுடைக் கொழுமஞ்சிகை "
பட். 163.

77. பொறித்தாழ் - ஆரியச் செப்பு முதலியவற்றிலுள்ள யந்திரத்
தாழக்கோல்.

78. நன்கனம் - நன்றாக; "நன்கன மறிந்தபின்" (மணி. கரு: 26.)
படுத்து - தளவரிசை செய்து. நன்கலமென்ற பாடத்திற்கு நல்ல
ஆபரணம், நல்ல பாத்திரமென்க.

பீ - ம். 1 கிளவியுட். 2 நன்கலம்.

விரைவிரி யாளர் புரைவுறப் ¹புணர்த்த

80 பண்டம் புதைத்த வண்டுபடு வளநகர்
மடையரு மகளிரு மல்லரு மமைச்சரும்
கடையருங் கணக்கருங் காப்பரு முளப்பட
இறைவினை திரியாப் பழவினை யாளரை
வழிமுறை மரபிற்றந் தொழின்முறை நிதீஇ

85 வாய்மொழி விதியின் மேவன வெல்லாம்
நோக்கி மன்ன நுவலருங் காப்பின்
அணிந்தது நகரெனப் பணிந்தவ ருரைக்கலும்

(பிரச்சோதனன் செயல்)

குஞ்சரச் சேரிக் குமரற் கியற்றிய

வெண்சதை நல்லி லுறையு ளாக

90 இடம்புகு தக்கன் றிருத்த னெடிதெனப்

79. விரைவிரியாளர் - பலவகை நறுநாற்றத்தை எங்கும் பரவச் செய்யும் வேலைக்காரர்; கந்தப்பொடிக்காரரென்று இவர் வழங்கப் பெறுவர். புரைவு - உயர்வு.

80. நகர் - உதயணனுக்காக அமைத்த மாளிகையில். நறுமணக் கமழ்தலின் 'வண்டுபடு வளநகர்' என்றார்.

81. மடையர் - உணவமைப்போர். மல்லர் - உடம்பு தடவி நீராட்டு தல் முதலியவற்றிற்குரியோர்; "மல்லர் புல்லிக் கமழுகீ ராட்டி னாரே" சீவக. 2733.

82. கடையர் - வாயில் காப்போர். காப்பர் - காவலாளர்; 61-2.

83. இறைவினை திரியா - அரசு காரியத்தில் வேறுபடாத; சிறிதும் காரியத்திற் றப்பாத வென்றுமாம். 84. நிதீஇ - நிறுத்தி.

85. வாய் மொழி விதியின் - அரசனுடைய கட்டளைப்படியே. மேவன வெல்லாம் - விரும்பிய எல்லாவற்றையும்.

86. நோக்கி - பார்த்து; செய்தென்றுமாம். மன்ன; விளி.

87. அணிந்தது - அணியப்பெற்றது. நகரென்றது உதயணனுக்கு அமைத்த குஞ்சரச்சேரி மாளிகையை. அவரென்றது கணக்கர் முதலியோரை.

88. குஞ்சரச்சேரியில் நினக்கு இயற்றப்பட்ட.

90. புகுதக்கன்று - அடையத்தக்கது. நெடிதிருத்தல் - நெடுநேரம் இங்கே இருத்தலைத் தவிர்க.

88 - 90. உதயணனுக்குக் குஞ்சரச்சேரியில் இருப்பிடமமைத்ததை,

பி - ம். 1 புணர்த்த.

பேரியல் வையம் பின்செல வருளி
வீரிய வேந்தன் விடுத்தகம் 1 புக்கபின்

(உதயணன் செயல்)

விட்டுழல் யானை யச்ச நீக்கி

வெறிகோள் பண்ணியுந் தொழிறலைப் பெயர்த்தவன்

95 கலிகொ ளாவணங் கைதொழப் போகி

அரைமதி யிரும்பொடு கவைமுட் 2 கரீஇ

பீலி சுற்றிய வேணு வெண்காழ்

யானை யினையரைத் தானத்துப் பிணிக்கெனத்

தகைமலி வேழந் தலைக்கடை யிழிதந்

100 தகம்புக் கனனா லரசவை விடுத்தென்.

௩௨—கரடு பெயர்த்தது முற்றிற்று.

“குஞ்சரச் சேரித் தன்னக ரெய்தி” (பெருங். க. 37 : 3) என்பதனாலும் அதிக.

91. வையம் - தேர் ; வண்டியுமாம்.

92. வீரிய வேந்தன் - மறமாச்சேனன் ; பிரச்சோதனன் பெயர்களுள் ஒன்று.

94. வெறிகோள் பண்ணல் - மதம்கொண்டு கொலை செய்தல். பெயர்த்தவன் - உதயணன்.

95. ஆவணம் - கடைவீதி ; பெருங். க. 34 : 38.

96. அரைமதியிரும்பு - ஒருவகை அங்குசம். கரீஇ - கருவி ; குரீஇ குருவி யென்பதுபோலக் கொள்க.

97. வேணுவெண்காழ் - மூங்கிலால் ஆகிய குத்துக்கோலையுடைய ; பெருங். க. 38 : 27 ; “காமோர் கையற” மணி. ச : 34.

98. தானம் - யானை கட்டுமிடம். பிணிக்கென - கட்டுகவென்று உதயணன் சொல்லி.

96 - 7. அரைமதியிரும்பு முதலியவை யானையை யடக்கும் கருவிகள் ; “குவிமுட் கருவியுங் கோணமுங் கூர்நுனைக், கவைமுட் கருவியும்” மணி. கஅ : 163 - 4.

98. இளையர் - மேற்கூறிய கருவிகளையுடையோர்.

99. இழிதந்து - இறங்கி.

பீ - ம் 1 புக்கனன். 2 செரீஇப்.

௩௩—மாலைப் புலம்பல்.

(உதயணன் செயல்)

அரசவை விடுத்தபி னணிநகர் முன்னித்
தொடர்பூ மாலைக் கடைபல போகி
அந்தக் கேணியு மெந்திரக் கிணறும்
தண்பூங் காவுந் தலைத்தோன் றருவிய
5 வெண்சதைக் குன்றொடு வேண்டுவ பிறவும்
இளையோர்க் கியற்றிய விளையாட் டிடத்த
சித்திரப் பூமி வித்தக நோக்கி

(உதயணன் ஐயழறல்)

ஒட்டாக் கிளைஞரை நட்பினுட் கெழீஇய
ஐயிரு பதின்ம ராக்கி னியற்றிய

௩௩—மாலைப் புலம்பல்.

[மாலைக்கால வருணையும் அக்காலத்தில் உதயணனும் வாசவதத்
தையும் தம்முள் ஒருவரையொருவர் நினைந்து வருந்துதலும் இதனால்
அறியலாதம்.]

1. அரசவை விடுத்தபின் - அரசவையைவிட்டு நீங்கியபின்.
முன்னி - கருதி. 2. கடை பல - பலவாகிய வாயில்.

3. அந்தக்கேணி - உள்ளே மறைந்த கிணறுகள் ; பெருங். க.
34 : 118 ; இது, கரப்பு நீர்க்கேணி யென்றும் வழங்கும். எந்திரக்
கிணறு - நீரையிறைக்கும் பொறிகளையுடைய கிணறு.

4. அருவிய- அருவிகளையுடைய.

5. வெண்சதைக்குன்று - செய்குன்று ; கட்டுமலை.

3 - 6. “ எந்திரக் கிணறு மிடுக்கற் குன்றமும், வந்துவீ முருவியு
மலர்ப்பூம் பந்தரும், பரப்புநீர்ப் பொய்கையுங் கரப்புநீர்க் கேணியும்
ஒளித்துறை யிடங்களும் பளிக்கறைப் பள்ளியும், யாங்கணுந் திரிந்து
தாழ்ந்துவிளை யாடி ” மணி. கக : 102 - 6.

7. சித்திரம் - ஆச்சரியம். வித்தகம் - சிறந்த சிற்ப வேலை.

8. ஒட்டா - தம்மொடு மனம் பொருந்தாத. கிளைஞர் : இங்கே
பஞ்சபாண்டவர். கெழீஇய - பொருத்த வேண்டி.

9. ஐயிருபதின்மர் - துரியோதனன் முதலிய நூற்றுவர்.

- 10 பொய்யி லன்ன பொறியிவன் புணர்க்கும்
கையுங் கூடுங் கால மிதுவென
ஐய முற்று மெய்வகை நோக்கிச்
சிறப்புடை மாணகர்ச் செல்வங் காண்கம்
உழைச்சுற் றுளரைப் புகுத்துமின் விரைந்தெனத்
(உதயணன் தேளிதல்)
- 15 தலைக்கூட் டுபாயமொடு தக்கோன் றெரிந்து
முட்டு முடுக்கு மிட்டிடை கழியும்
கரப்பறை வீதியுங் கள்ளப் பூமியும்
மரத்தினு மண்ணினு மதியோர் புணர்க்கும்
எந்திர மருங்கி னிழுக்க மின்மை
- 20 அந்நிலை மருங்கி னுசற நாடி
வஞ்ச மின்மை நெஞ்சிற் றேறிச்

9 - 10. அரக்கின் இயற்றிய பொய் இல் - அரக்காலாக்கிய பொய் வீடு; அரக்குமாளிகை. அன்ன - போன்ற. பொறி - நம்மை அகப் படுத்தும் எந்திரங்களை; இவன் - பிரச்சோதனன். புணர்க்கும் - செய் விப்பான்.

8 - 10. ஐவரைக் கொல்லுதற்கு நூற்றுவர் அரக்குமாளிகை கட்டு வித்த வரலாறு ஈண்டு அறிதற்பாலது.

10 - 11. கையும் : உம்மை, இசை நிறை. கைகூடும் காலம் இது வென்று இவன் புணர்க்குமென இயைக்க; எனவென ஒருசொல் வரு விக்க. 13. காண்கம் - காண்பேம்.

14. உழைச்சுற்றாளரை - பக்கத்தில் தன்னைச் சூழ்ந்துரின்று ஏவல் கேட்கும் இளைஞரை; 'உழைச்சுற்றாளர்' என்பதும் பாடம்.

15. தலைக்கூட்டு - சேர்தல்; "தலைக்கூட்டமைத்து" (பெருங். ந. 19: 12) என்பர். தக்கோன் - உதயணன்.

16. முட்டும் - வழி சென்று பின்பு இல்லையான இடங்களிலும். முடுக்கும் - வளைந்த இடங்களைபுடைய சந்துகளிலும். இட்டிடை கழி யும் - சிறிய இடைகழியிலும்; இடைகழி - வழிக்கு இடையே கழிந் துள்ள இடங்கள்; ரேழியென வழங்கும்.

17. கரப்பு அறை - ஒளிந்திருத்தற்குரிய அறைகள். கள்ளப்பூமி - உள் பொய்யாகிய பூமி. வீதியிலும் பூமியிலுமென உருபு விரிக்க.

18. மதியோர் - அறிவையுடைய சிற்பியர்.

19. எந்திரங்களில் குற்றமின்மையை.

20. ஆச - குற்றம்.

19 - 21. இன்மையை நாடித் தேறி.

பீ - ம். 1. புகுத்துமினீங்கெனத் தலைக்கட்டுபாயமொடு.

(உதயணன் காணும் காட்சி)

- சந்தன வேலிச் சண்பகத் திடையதோர்
வேங்கையொடு தொடுத்த விளையாட் டூசற்
நூங்குபு மறலு முழைச்சிறு சிலதியர்
25 பாடற் பாணியொ டனையுப் பல்பொறி
ஆடியன் மஞ்சை யசவ வயலதோர்
வெயில்கண் போழாப் பயில்பும் பொதும்பிற்
சிதர்தொழிற் தும்பியொடு மதர்வண்டு மருட்ட
மாத ரிருங்குயின் மணிநிறப் பேடை
30 காதற் சேவலைக் கண்டுகண் களித்துத்
தளிப்பூங் கொம்பர் விளிப்பது நோக்கியும்

22. சந்தன மரங்களை வேலியாகக் கொண்ட சண்பகச் சோலையி னிடையே யுள்ளதாகிய.

23. வேங்கை - வேங்கைமரம். வேங்கையூசல் : “கருங்கால் வேங்கை யூச நூங்கி” நற். ௩௬அ.

24. நூங்குபு - அசைந்து. மறலும் - மாறுபடுகின்ற. சிறு சிலதி யர் - குறுந்தொழில் மகளிருடைய.

25. பாணி - தாளம். அனையு - கலந்து; பொறி - டீலிக்கண்.

26. அசவ - ஆட.

27. பொதும்பு - பொதும்பர்; இள மரச்சோலை; பெரும்பான். 374, அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

28. பூந்துகளைச் சிந்துந்தொழிலையுடைய தும்பிகளும், செருக்கிய வண்டுகளும்; தும்பி - ஒருவகை வண்டு. சிதர்தொழில் : “சிதர்சிதர்ந் துருத்த செவ்வி வேனில்”, “மலருண் வேட்கையிற் சிதர்சிதர்ந் துருப்ப” அகநா. உள: 18, ஊக: 7.

29. காதலையுடைய நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடைய குயிற் பேடை; “மணிநிற விருங்குயில்” அகநா. உடு.

31. விளிப்பது - பாடுதலை; அழைத்தலை யென்றுமாம்.

26 - 31. “குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட, மழலை வண் டின நல்லியாழ் செய்ய, வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர், மயிலா டரங்கின்.....கொம்ப ரிருங்குயில் விளிப்பது காணும்” மணி. ச : 3 - 13.

தக்கோன் தெரிந்து (15) நாடித் (20) தேறி (21) நோக்கியு (31) மென்க.

பானிறச் சேவல் பாளையிற் பொதிந்தெனக்
கோண்மடற் கமுகின் குறிவயிற் காணாது
பவழச் செங்காற் பன்மயி ரொருத்திற்

35 கவர்குர லன்னங் கலங்கல் கண்டும்
தனித்துளங் கவல்வோன் ருன்வீழ் மாதர்
மணிக்கேழ் மாமை மனத்தின் 2 தலைஇப்
புள்ளுப்புலம் புறுக்க வுள்ளுபு நினைஇ
மன்றனா ரொருசிறை நின்ற பாணியுட்

(தூயர் அத்தமீத்தல்)

40 சென்றுசென் நிறைஞ்சிய சினந்தீர் மண்டிலம்

32. பால் நிறம் - வெண்ணிறம்; பால்போன்ற நிறமுமாம்; "பாற்கே முன்னம்" (211) என்பர் பின். சேவல் - ஆணன்னம், பாளை - கமுகம்பாளே. பொதிந்தென - மறைந்ததாக.

33. கோள் - குலை; "வண்கோட் பெண்ணை" (சிறுபாண். 27.) காணாது - காணாமையால். 34. எருத்து - பிடர்.

35. கவர்குரல் - முயங்குதற்குக் காரணமான குரலையுடைய; "கவர்களை" கலி. கசு.

32 - 5. இப்பகுதி, "அன்னச் சேவ லயர்ந்துவினே யாடிய, தன்னுறு பெடையைத் தாமரை யடக்கப், பூம்பொதி சிதையக் கிழித்துப் பெடைகொண், டோங்கிருந் தெங்கி னுயர்மட லேற" (மணி. ௫ : 123-6) என்னும் மாலை வருணனையை நினைப்பிக்கின்றது.

36. கவல்வோன் - உதயணன். தான்வீழ் மாதர் - தன்னாற் காதலிக்கப்பட்ட வாசவதத்தையின்; "தாம்வீழ்வார்" குறள். 1103, 1191.

நோக்கியும் (31) கண்டும் (35) தனித்து உளங்கவல்வோன் (36.)

37. மாமை - ஒளியையுடைய நல்ல நிறம். மணிக்கேழ் மாமை: "மணியிடை பொன்னின் மாமை சாயவென், அணிநலஞ் சிதைக்குமார் பசலை" (நற். ௩௦௪ : 6 - 7); "பொன்னுரை மணியன்ன மாமை" (கலி. ௪௮ : 17.) தலைஇ - கலந்து.

38. புள் - மேற்கூறிய பறவைகளின்செயல்கள்; ஆகுபெயர். புலம்பு உறுக்க - தனிமை வருத்தத்தை மிகுதிப்படுத்த. நினைஇ - நினைந்து.

39. பாணியுள் - காலத்தில்.

40. வெம்மை தீர்ந்த சூரிய மண்டிலம்.

பி - ம். 1 தலையும்.

குடுறு பாண்டிவிற் சுருங்கிய கதிர்த்தாய்க்
கோடுய ருச்சிக் குடமலைக் குளிப்ப
விலங்கும் பறவையும் 1 வீழ்துணைப் படரப்

(மாலைக்கால வருணை)

- புலம்புமுத் துகுத்த புன்மைத் தாகி
45 நிறைகடன் மண்டில நேயி யுருட்டிய
இறைகெழு பெருவிற லெஞ்சிய பின்றைக்
கடங்கண் னாரிந்த கைய ராகி
இடந்தொறும் பல்கிய மன்னர் போல
வரம்பில் பன்மீன் வயின்வயின் விலங்கிப்
50 பரந்துயீ தரும்பிய பசலைவா னத்துத்

41. குடுறு பாண்டிலின் - பழுக்கக் காப்ச்சிய வட்டத் தகட்டைப் போல. கதிர்த்தாய் - கதிரையுடையதாய்.

42. கோடு - சிகரம். குடமலை - அத்தகிரியில். குளிப்ப - மறைய. மண்டிலம் (40) குளிப்ப (42.)

43. வீழ்துணை - விரும்பிய துணைகளை. படர - நினைந்து செல்ல.

44. புலம்பு முத்து - தனிமையாலுளவாகிய கண்ணீர்த்துளிகளை ; "பூப்போ லுண்கண் புலம்புமுத் துறைப்ப" (முல்லைப். 23.) ஆகி - ஆக. புன்மைத்தாகி யென்றது நிறைகடன் மண்டிலத்தின் செயல்.

45. மண்டிலம் - பூயியிலுள்ளோர். நேயி - ஆக்கிஞ்சக்கரத்தை.

46. இறை - கப்பம் ; தலைமையுமாம். பெருவிறல் - பெரியவெற்றியையுடையவன் ; சக்கரவர்த்தி ; துறிகீழ்ப். 199 ; தோல். கிளவி. கு. 56, சே. ந. மேற். எஞ்சிய - உயிர் நீத்த.

47. கடம் - தமதுகடமையை ; பாதுகாத்தலாகிய உரிமையை. கண்ணரிந்த - நீக்கிய. கையராகி - சிறுமையை யுடையராகி.

48. பல்கிய - பெருகிய. மன்னர் - குறுநில வேந்தர்.

49. பன்மீன் - பலவிண்மீன்கள். விலங்கி - விளங்கி ; "விலங்கிவில்லுமிழும் பூணன்" சீவக. 1167.

45 - 9 = கந்த. குமாரபுரி. 2.

50. அரும்பிய - தோன்றிய. பசலை வானத்து - பொன்னிறத்தை யுடைய செவ்வானத்தில்.

45 - 50. சக்கரவர்த்தி குரியனுக்கும் குறுநிலவேந்தர் விண்மீன் களுக்கும் உவமை ; சக்கரவர்த்தி உள்ள பொழுது தோன்றாமலிருந்து அவன் நீங்கியபொழுது. தம்மைப் புலப்படுத்திக்கொண்டு வெளிப்படும்

பு - ம். 1 வீழ்பதிப்படர.

(பிறை மதியீன் தோற்றம்)

தலைத்தேர்த் தானைக்குத் தலைவ னாகி
முலைப்பாற் காலத்து முடிமுறை யெய்திக்
குடைவீற் றிருந்த குழவி போலப்
பொழில்கண் விளக்குந் தொழினுகம் பூண்டு
55 புயன்மாசு கழீஇப் புனிற்றுநா ளுலவாது
வியன்கண் மாநிலந் தாங்கவிசும் பூர்ந்து
பைந்தொடி மகளிர் பரவினர் கைதொழச்
செங்கோட் டிளம்பிறை செக்கர்த் தோன்றித்

சிற்றரசரைச் சூரியனுள்ள பொழுது புலப்படாமலிருந்து அவன் நீங்கிய பொழுது வெளிப்படும் உடுக்களுக்கு உவமை கூறியிருத்தல் அறிந்து இன்புறற்பாலது; சீவக. 974, பார்க்க.

51. தலைத் தேர்த்தானை - முதன்மையையுடைய தேர்ப்படை.

52. தாய்முலைப்பாலை உண்ணும் காலத்தில் முடியை முறைப்படி பெற்று.

53. குடை வீற்றிருந்த - வெண்கொற்றக் குடையின் கீழே செம் மாந்திருந்த. குழவி - பாலனாகிய இராசகுமாரனை. மிக்க இளமையில் அரசாட்சியைப் பெற்ற சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானும், தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனும் இங்கே கருதற்பாலர்.

54. பொழில் - பூமியை. கண் - இடம்; அசைநிலையுமாம். தொழில் துகம் பூண்டு - தொழிலாகிய பாரத்தை மேற்கொண்டு.

55. கழீஇ - கழித்து. புனிற்று நாள் - ஈன்ற அணிமைக்காலம்.

56. நிலம் தாங்க - நிலத்திலுள்ளாரைப் பாதுகாத்தற்கு.

57. கன்னிமகளிர் பிறையைத் தொழுதல் இயல்பு; இதனைப்பிறை தொழுகென்றவென்னும் அகப்பொருட்டுறையானுமுணர்ச்சு; “ஒள்ளிழை மகளி ருயர்பிறை தொழுஉம் புல்லென் மாலை” (அகநா. உஃக.) பிறை தொழப்படும்; முழுமதி தொழப்படா தென்பர்; புறநா. ௬௦-ஆம் பாடலையும் அதனுரையையும் பார்க்க.

58. கோடு - பிறையின் இருபக்கத்து துளி; இது சிருங்கமென்று வழங்கப்படும்; “கோட்டிளந்திங்கள்” (சீவக. 404); “இருகோட் டொருமதி யெழில்பெற மிலைச்சினை” (நக்கீரர் திருவேழகூற்றிருக்கை.) செக்கர் - செவ்வானில். தோன்றி - தோன்ற.

57 - 8 = பெருங். க. 38 : 165 - 7.

- தூய்மை காட்டும் ¹வாய்மைமுற் றுது :
- 60 மதர்வை யோர்கதிர் மாடத்துப் பரத்தரச்
சுடர்வெண் ணிலவின் றெழிற்பயன் கொண்ட
மிசைநீண் முற்றத் தசைவளி போழ
² விதானித்துப் படுத்த வெண்கா லமளிச்
சேக்கை மகளிர் செஞ்சாந்து புலர்த்தும்
- 65 தேக்க ணகிற்புகை திசைதொறுங் கமழக்
கன்றுகண் காணு முன்றிற் போகாப்
பூத்தின் யாக்கை மோ.....
.....குரால் வேண்டக் கொண்ட
சுரைபொழி தீம்பா னுரைதெளித் தாற்றிச்
- 70 சுடர்பொன் வள்ளத்து மடல்விரற் றுங்கி
மதலை மாடத்து மாண்குழை மகளிர்

59. தூய்மை - வெண்மை. வாய்மை - உண்மை. முற்றுது - முதி
ராது.

60. மதர்வை - மயக்கம். ஒரென்பது சிறிதென்னும் பொருளது ;
அசையுமாம். பரத்தர - பரத்தலைச் செய்ய.

61. “ வெண்ணிலவின் பயன்றுய்த்தும் ” (படீ. 114) ; “ நிலவுப்
பயன் கொள்ளு நெடுநிலா முற்றம். ” சீலப். ச : 31.

63. விதானித்து - மேற்கட்டி கட்டி. வெண்கால் - யானைக்
கொம்பாற்செய்த கால்கள் ; “ வெண்கா லமளியும் விதானவே திகை
களும் ” சீலப். உஅ : 45.

63 - 4. அமளிச்சேக்கை - அணையையுடைய படுக்கை. செஞ்சாந்து -
செஞ்சந்தனக்குழம்பு ; இஃது அரிசந்தனமெனவும் வழங்கும். புலர்த்
தும் - உலர்த்தும்.

65. தேக்கணகில் - தேனைத் தன்னிடத்தேயுடைய அகில் ; தேன் -
நெய் ; “ தேக்கணின் னகிலி னாவி ” சீவக. 2495.

68. குரால் - குராற்பசு ; “ குராலான் படுதுயர் ” குறுந். உஉச.

69. மு. பெருங். ச. 10 : 49. சுரை - பசுவின்மடி ; ஆகுபெயர் ;
“ கடுஞ்சரையான் ” பு. வெ. க : 18.

67 - 9. “ பூத்தின்று புகன்று சேதாப் புணர்முலை பொழிந்த தீம்
பால் ” சீவக. 398.

70. வள்ளம் - கிண்ணம். மடல் விரல் - காந்தட்பூவிதழ் போன்ற
கையில்.

71. மதலை - கொடுங்கை.

டி - ம். 1 வான்மை. 2 விதனித்து.

புதல்வரை மருட்டும் பொய்ந்நொடி பகரவும்
இல்லெழு முல்லையொடு மல்லிகை மயங்கிப்
பெருமணங் கமழவும் பிடகைப் பெய்த

75 வதுவைச் சூட்டணி வண்டுவாய் திறப்பவும்
பித்திகக் கோதை செப்புவாய் மலரவும்
அறவோர் பள்ளி யந்திச் சங்கமும்
மறவோன் சேனை வேழச் சங்கமும்
புதுக்கோள் யானை பிணிப்போர் கதமும்

80 மதுக்கோண் மாந்த ரெடுத்த வார்ப்பும்

72. மருட்டும் - மயங்கச் செய்யும். ரொடி - ரொடிப்பேச்சு (பெருங். க. 83 : 175); “ துணங்கையஞ் செல்விக் கணங்குரொடித் தாங்கு ” (பெரும்பாண். 459); கலி. அக : 8, ந. பார்க்க.

73. இல் எழு முல்லை - வீட்டின் தோட்டத்தில் எழுந்த முல்லை; “ மனைமரத், தெல்லுறு மௌவ னூறும் ” (குறுந். கக); “ மாதவி மல் லிகை மனைவளர் முல்லை ” சிலப். கக : 120.

74. பிடகை - பூந்தட்டு.

75. வதுவைச்சூட்டணி - வதுவைச் சூட்டாகிய அணி; மண மாலை. வாய்திறப்ப - வாயின் கட்டவிழ்க்க; “ வண்டுவாய் திறப்ப நெடு கிலா விரிந்த, வெண்டோட்டு மல்லிகை ” சிலப். உ : 32 - 3.

76. பித்திகக்கோதை - பிச்சிப் பூமாலை. செப்பு - பூஞ்செப்பு; மலர்களையும் மாலைகளையும் செப்பில் வைத்தல் மரபு; “ செப்பிடந் தன்ன நாற்றம் ” (நற். நகங்), “ மடைமாண் செப்பிற் றமிய வைகிய, பெய்யாப் பூவின் ” (குறுந். க), “ வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய கோதையேம் ” (கலி. சுஅ : 15), “ செப்புவா யவிழ்ந்த தேம்பொதி நறுவிரை, நறுமலர் ” (சிலப். உஉ : 121 - 2), “ வகைவரிச் செப்பினுள் வைகிய மலர்போல் ” (மணி. ச : 65), “ சேம மணிநகைச் செப்பினு ளேந்துபு ” (குளா. மந்திர. 56), “ வேயாது செப்பி னடைத்துத் தமிவைகும் வீயினன்ன ” (சிறு. 874) என்பவற்றாலுணர்க.

77. அறவோர் சங்கம் - முனிவர் கூட்டம்.

78. மறவோன் சேனை - பிரச்சோதனனுடைய படை. வேழச்சங் கம் - யானைக்காக ஊதப்படும் சங்கு; “ இருதலைப் பணில மார்ப்ப ” (மதுரை. 380) என்பதனுரையைப் பார்க்க; யானைக்கூட்ட ஒலியுமாம்.

79. புதுக்கோள்யானை - புதிதாகப் பிடித்துக் கொணர்ந்த யானை; “ புதுக்கோள் யானையிற் பிணித்தற்றா லெம்மே ” (குறுந். கஉக); மணி. கஉ : 45, கஅ : 168, உஅ : 60. கதம் - கோபம்; (இங்கே) ஒலி; ஆகுபெயர்.

80. மதுக்கோள் மாந்தர் - கள்ளுண்போர்.

மழைக்கட லொலியின் மயங்கிய மறுகின்
விளக்கொளி பரந்த வெறிகமழ் கூலத்துக்
கலக்கத வடைத்து மலர்க்கடை திறப்பவும்
ஒளிநுவே விளையர் தேர்நீ றளைஇக்

85 களிறுகா லுதைத்த புஞ்சப் பூழியொடு
மான்றுக ளவிய மதுப்பலி தூவவும்
தெற்றி முதுமரத் துச்சிச் சேக்கும்
து.....க.....ரக் குரலளைஇச்
சேக்கை நல்லியாழ் செவ்வழி பண்ணிச்
90 செறிவிரற் பாணியி னறிவரப் பாடவும்
அகிளை றங்கை சிவப்ப நல்லோர்
துகிலின் வெண்கிழித் துய்க்கடை நிமிடி.

81. மழைக்கடலொலியின் - மழையைபுடைய கடலொலியைப் போல.

82. விளக்கின் ஒளிகள். வெறி - நறுமணம். கூலம் - கடைவீதி.

83. கலக் கதவு - ஆபரணங்கள் விற்கப்படும் கடைகளின் கதவுகளை. மலர்க்கடை - பூக்கடை.

84. ஒளிநுவல் - விளங்குதல். இளையருடைய தேர். நீறு - புழுதி; “நீறடங்கு தெருவினவன் சாறயர் மூதூர்;” சிறுபாண். 201.

85. புஞ்சப் பூழி - திரளான புழுதி.

86. மான் துகள் - குதிரைக் காற்குளம்புகளாலெழுந்த புழுதி. மதுப்பலி - தெய்வங்களுக்காக வார்க்கும் கள்ளாகிய பலி; “இன்மதுப்பலியும் பூவும்” சீவக. 471.

84 - 6. தேர் நீற்றுடன் களிற்றுப் பூழியும் மாந்துகளும் அவியும் படி மதுப்பலியைத் தூவ.

87. தெற்றி முதுமரம் - திண்ணையாற் குழப்பெற்ற பழையமரம்; தெற்றியம்பலம். சேக்கும் - தங்கும்.

89. யாழிசை காமத்தை விளைவிப்பதாதலின், ‘சேக்கை நல்லியாழ்’ என்றார்; சீவக. 28, 411-ஆம் கவிகளினுரைகளைப் பார்க்க. செவ்வழி - மாலைப்பண்; மதுரை. 604; புறநா. ௧௪௬; நள. ௧: 115.

90. விரற்பாணி - விரல்களால் அளக்கப்படும் தாளங்கள்.

91. அகில் - அகிற்சாந்து. நல்லோர் - மகளிர்.

92. வெண்துகிற் கிழியாலாகிய திரியினது பஞ்சியின் நுளியை நெருடி.

உள்ளிழு துழீஇய ¹வொள்ளடர்ப் பாண்டிற்
நிரிதலைக் கொளிஇ யெரிதரு மாலை

(உதயணன் வருந்தல்)

- 95 வெந்துயர்க் கண்ணின் வேலிட் டதுபோல்
வந்திறுத் தன்றால் வலியெனக் கில்லெனக்
கையறு குருசிலை வைகிய தெழுவுவெ
² இலங்குசுடர் விளக்கோ டெதிர்வந் தேத்திப்
புறங்காப் பினையுர் புரிந்தகம் படுப்ப
- 100 எண்ணு விலக்கணத் துண்ணூல் வாங்கித்
திணைவிதி யாள ரிணையற வகுத்த
தமனியக் கூடத்துத் தலையள வியன்ற

93. இழுது - நெய். அடர் - தகடு. பாண்டில் - கால்விளக்கு ;
“பாண்டில் விளக்கிற் பருஉச்சடரழல்” நெடுநல். 175 ; பதிற்றுப். சள.

94. கொளி இ - பொருத்தப் பெற்று.

95. துயர்க்கண் - துன்பத்தைச் செய்யும் புண்ணினிடத்து ;
“தழலுறு புண்மேற் கருவி பாய்ந்தென” (பெருங் ச. 13 : 130);
“வெந்தபுண் வேலெறிந் தன்றால்”, “வெந்ததோர் புண்ணின்கண்
வேல்கொண்டு நுழைப்பான்போல்” கலி. அநு, ௧௨௦.

96. இறுத்தன்று - தங்கியது. எனக்குப் பற்றுக்கோடு இல்லை
யென்று சொல்லி ; வலி : ஆகுபெயர்.

97. கையறு குருசிலை - செயலற்று வருந்தும் உதயணனை. வைகி
யது - பொழுது போயிற்று.

98. இலங்குசுடர் - விளங்குகின்ற ஒளி.

99. புறங்காப்பு - புறத்தே நின்று காத்தலையுடைய.

100. எண்ணுவிலக்கணம் - முப்பத்திரண்டு இலக்கணம் ; வீடு புருட
வடிவமாகக் கூறப்படுமாதலின், ஒரு புருடனுக்குரிய முப்பத்திரண்டிலக்
கணமும் அதில் அமைந்திருக்கவேண்டுமென்பர். நூல் வாங்குதல் :
“நூலறி புலவர் நுண்ணிதிற் கயறிட்டு.....மனைவகுத்து” நெடுநல்.
76 - 8.

- 101. திணைவிதியாளர் - வீடு முதலிய இடங்களை விதிப்படி இயற்று
பவர் ; திணை - வீடு ; “திணைபிரி புதல்வர்” பரி. ௧௬.

102. தமனியக் கூடம் - பொன்னாலாகிய கூடம் ; “கண்ணிலாக்
கவர்வன கனக கூடமும்” துளா. நகர. 7.

100 - 102. எண்ணுவிலக்கணத்தை யுடைய தமனியக் கூடம்.

பி - ம். 1 ஒள்ளழற். 2 இறங்குசுடர்.

- மயன்விதி யன்ன மணிக்காழ் மல்லத்துச்
 சித்திர வம்பலஞ் சேர்ந்துகுடக் கோங்கிய
 105 அத்தம் பேரிய வணிநிலை மாடத்து
 மடையமைத் தியற்றிய மணிக்கா லமளிப்
 படையகத் தோங்கிய பல்பூஞ் சேக்கைப்
 பைத னெஞ்சத்து மையல் கொள்ளா
 எஃகொழி களிற்றின் வெய்துயிர்த் துயங்கி
 110 உண்டெனக் கேட்டோர் கண்டினித் தெளிகெனத்
 திருவின் செய்யோ ஞ்ருவமெய்த் தோன்றத்
 தீட்டிரும் பலகைபிற் றிருத்தித் தேவர்
 காட்டி வைத்ததோர் கட்டளை போலக்

103. மயன் - அசுரத்தச்சன். காழ் - தூண். மல்லம் - பள்ளியறை ;
 “மயன்விதித் தன்ன மணிக்கா லமளி” சீலப். உ : 12.

104. சித்திர அம்பலம் - சித்திர மெழுதிய அம்பலம் ; “வித்தக
 வினைஞர் பத்தியிற் குயிற்றிய, சித்திர சாலையும்” (பெருங். ௩. 4. 14-5);
 இதனை, “எழுதெழிலம்பலம்” (பரி. ௧௮ : 28) என்பர். குடக்கு -
 மேற்கு. 105. அத்தகிரி யென்ற பெயரையுடைய மாடத்தில்.

106. மடை - மூட்டுவாய். அமளி - கட்டில்.

107. படை - ஐந்துவகையாகப் படுத்த மெத்தை. சேக்கை -
 படுக்கை.

108. பைதல் - துன்பம். கொள்ளா - கொண்டு.

109. எ ஃ கு ஒழி களிற்றின் - வேல் தைத்து உள்ளே முறியப்
 பெற்ற ஆண் யானையைப்போல; “வெஃகொழிகளிற்றின்” என்று
 பாடக்கொண்டால், விருப்பம் நிறைவேறாத ஆண் யானையைப்போல
 வெனப் பொருள் கொள்க.

110. “உண்டென வுரையிற் கேட்பார்...கண்டினித் தெளிக
 வென்று” சீவக. 303.

தெளிகென (110) உயங்கி (109) யென்க.

111. திருவின் செய்யோள் உருவம் - வாசவதத்தையின் வடிவு ;
 திருவின் செய்யோள் : மணி. ௫ : 4, ௧௬ : 34. வடிவானது மெய்ம்மை
 போலத் தோன்ற ; இஃது உருவெளித் தோற்றம்.

112. தீட்டுதல் - எழுதுதல்.

113. கட்டளை - உவமையாகச் செய்யப்பெற்ற ஒருருவம் ; “தெரி
 வை மார்க்கொரு கட்டளை யெனச்செய்த திருவே” கம்ப. சித்திரகூடப்.

கலன்பிற வணிந்து காண்போர் தண்டா

115 நலந்துறை போகிய நனிநா னெடுக்கத்து
மணிமுகிழ்த் தன்ன மாதர் மென்முலைத்
தணிமுத் தொருகாழ் தாழ்ந்த வாசுத்
திலமலர்ச் செவ்வா யெயிறு 1 விளக் குறுக்க
அலமரு திருமுகத் தளகத் தப்பிய

120 செம்பொற் சுண்ணாடு சிதர்ந்த திருநுதல்
பண்பிற் காட்டிப் பருகுவனள் போலச்
சிதர்மலர்த் தாமரைச் செந்தோடு கடுப்ப
மதாரி நெடுங்கண் வேற்கடை கான்ற
புள்ளி வெம்பனி கரந்த கள்விதன்

114. கலன்பிற - பிற ஆபரணங்களை ; பிற : அசையுமாம். தண்டா-
அமையாத.

115. நாண் ஒடுக்கத்து - நாணல் ஒடுக்கியிருக்கும் ஒடுக்கத்தை
யுடைய ; “ வதுவைநா னெடுக்கமும் ” கலி. ௫௨ : 25.

116. முகிழ்த்தால் அன்ன.

117. தணிமுத்து ஒருகாழ் - தண்மையையுடைய முத்தாலாகிய ஒரு
வடம் ; தணி - தண்மை ; “ தணிபுன லாடும் ” (பரி. ௬) ; ஒருகாழ் :
“ அந்தொடை யொருகாழ் வளைஇச் ” (குறிஞ்சிப். 118) ; “ ஒருகாழ் மாலை
தான்மலைத் தனனே ” (புறநா. ௨௧௧ : 8) ; “ முல்லை யொருகாழும் ”
கலி. ௧௧௫ : 5 - 6.

118. இலமலர் - இலவம்பூ : “ இலமல ரன்ன வஞ்செந்நா ”
அகநா. ௧௪௨.

119 - 20. அளகம் - முன் உச்சிமயிர் ; திருமுகத் தளகம் : “ நுதல
ளகபாரம் ” (தக்க. 25) ; “ அளக வாணுதல் ” (கம்ப. கைகேசி சூழ். 86.)
அப்பியசுண்ண மென்க. “ அளிநீ டளகத்தி னட்டிய தாதும் ” சிறீ. 122.

120 - 21. நுதலைக் காட்டி.

122. சிதர்மலர் - தேனைச் சிந்திய மலர் ; வண்டையுடைய மலரு
மாம். 123. கண்ணாகிய வேலின்.

124. புள்ளிவெம்பனி - கண்ணீர்த்துளி. வெம்பனி : “ தண்டா
மரைக்கண் வெம்பனி வீழ ” (பெருங் : ௨. 10 : 124.) கரந்த-
மறைத்த. கள்விதன் - வாசவதத்தையினது ; ‘ கள்வி ’ என்றான் தன்
உள்ளத்தைக் கவர்ந்தமையின்.

121 - 4. பருகுவனள்போல நோக்கிக் கண்ணின் கடைகான்ற
புனியை ; ‘ நோக்கி ’ என ஒருசொல் வருவிக்க.

பி - ம். 1 விளக்குறுத்த.

125 காரிகை யுண்டவென் பேரிசை யாண்மை
செறுநர் முன்னர்ச் சிறுமை யின்றிப்
பெறுவென் கொல்லென் மறுவந்து மயங்கி
எவ்வமிக் கவனும் புலம்ப வவ்வழிக்

(வாசவதத்தை வருந்தல்)

குழவி ஞாயிறு குன்றிவர் வதுபோல்
130 மழகளிற் றெருத்தின் மைந்துகொண் டிருந்த
மன்ன குமரன் றன்னெதிர் நோக்கி
ஒழுகுபு சோர்ந்தாங் குக்கதென் னெஞ்சென
மழுகிய திருமுக மம்மரோ டிறைஞ்சித்
தருமணற் பேரிற் றமரொடு புக்குத்

135 திருமணி மாடத் தொருசிறை நீங்கிப்

125. காரிகை - பேரழகு.

127. ழ. 152. மறுவந்து - சுழன்று ; “ இதுவென லறியாண் மறுவ
ரற் பொழுதில் ” அகநா. ௨௨.

125 - 7. ஆண்மையைப் பெறுவேனோவென்று மயங்கி.

124 - 7 = 146 - 52. இவ்வடிகளால் இருவருடைய எண்ணங்களும்
ஒத்திருத்தல் வெளியாகின்றது.

128. எவ்வம் மிக்கு - துன்பம் மிகுந்து.

129. குழவிஞாயிறு - இளஞ்சூரியன் ; உதயணனுக்குக் குழவி
ஞாயிறு உவமை ; “ மழுகதிர் நின்ற தொத்தான் ” (சீவக. 2324.)
குன்று - (இங்கே) உதயகிரி ; அஃது அவன் ஏறிய யானைக்கு உவமை.

131. மன்னகுமரன் : மணி. ச : 63, உச : 1.

133. மழுகிய - ஒளிமழுங்கிய ; “ செல்சுடர் மழுகிய புலம்புகொண்
மாலை ” (அகநா. கசக.) மம்மர் - மயக்கம்.

134. தருமணற் பேரில் - புதிதாகக் கொண்டுவந்திட்ட மணலை
யுடைய பெரிய மாளிகையில் (பெருங். க. 36 : 41, 47 : 197,
ச. 6 : 12) ; “ தருமணன் முற்றம் ” (மதுரை. 684) ; “ தருமணன்
ஞெயிரிய திருநகர் முற்றத்து ” (நெடுநல். 60 ; நற். கசக : 2) ; “ தரு
மணற் றழப்பெய் தில்புவ லாட்டி ” (கலி. கசச : 12) ; “ தருமணன்
ஞெயிரிய திருநா ரெருசிறை ” மணி. கஅ : 44.

135. ஒருசிறை - ஒரு பக்கம்.

பெருமதர் மழைக்கண் வருபனி யரக்கிக்
கிளையினும் பிரித்தவன் கேடுதலை யெய்தித்
தளையினும் பட்டவன் தனிய னென்னான்
வேழம் விலக்கிய யாழொடுஞ் செல்கெனச்

- 140 சொன்னோ னானை முன்னர்த் தோன்றி
உரக்களி மடக்குவ தோர்த்து நின்ற
மரத்தி னியன்றகொன் மன்னவன் கண்ணெனப்
பைந்தார்த் தந்தையை நொந்த நோயள்
உள்ளகத் தெழுதரு மருளின ளாகித்
- 145 தெளிதல் செல்லா டிண்ணிறை யழிந்து
பொறியறு பாவையி னறிவறக் கலங்கிக்
காம னென்னு நாமத்தை மறைத்து
வத்தவ னென்னு நற்பெயர் கொளீஇப்
பிறைக்கோட் டியானை பிணிப்பது மன்றி
- 150 நிறைத்தாழ் பறித்தென் னெஞ்சகம் புகுந்து

136. அரக்கி - துடைத்து ; “ உண்கண் வருபனி யரக்கி ” (பெருங். க. 36 : 99) என்பர் பின்னும் ; “ அரக்க நிலலாக் கண்ண நீர்க ளலமரு கின்றன பாராய் ” தீவ். நாய்ச்சியார். நு : 4.

137. பிரித்தவன் : செய்ப்பாட்டு வினை.

138. தலை - விலங்கு. என்னான் - என்று எண்ணாமல்.

139. விலக்கிய - விலக்குவதற்கு.

140. ஆனை சொன்னான் - ஆணையிட்டான் ; கட்டளையிட்டான்.

141. நின்ற - நின்றன ; ஆதலால்.

142. மன்னவன் கண்கள் மரத்தின் இயன்றன கொல்லோ ; “ மரக்கண்ணோ மண்ணாள்வார்கண் ” (முத்தொள்ளாயிரம்) ; “ கண்ணிணையு மரமாந்தீ வினையி னேற்கே ” திருவா. திருச்சதகம்.

145. தெளிதல் செல்லாள் - தெளியாள். நிறை - நிறுத்தல் ; “ நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை ” கலி. கருக.

146. பொறி - எந்திரம் ; “ பொறியறு பாவையிற் பொம்மென விம்மி ” (சீவக. 333.). 148. கொளீஇ - கொண்டு.

149. யானை - பிரச்சோதனனுடைய பட்டத்து யானை.

150. நிறைத்தாழ் - நிறையாகிய தாழக்கோல் ; தாழையுடைய கதவுமாம் ; “ நெஞ்சிறை கொளீஇய நிறையமை நெடுந்தாழ், வெந் தொழிற் காம வேட்கை திறப்ப ” பெருங். நு. 6 : 56 - 7.

- கள்வன் கொண்ட வுள்ள மின்னும்
 பெறுவென் கொல்லென மறுவந்து மயங்கித்
 தீயுறு வெண்ணெயி னுருகு நெஞ்சமொடு
 மறைந்தவ ணின்ற மாதரை யிறைஞ்சிய
 (நீங்கிய தோழிமார் வந்து வாசவதத்தையைக் காண்டல்) !
- 155 வல்விருள் புதைப்பச் செல்சுடர் சுருக்கி
 வெய்யோ னீங்கிய வெறுமைத் தாகிக்
 கையற வந்த பைதன் மாலேத்
 தீர்ந்தவ னொழிந்த திருநல் லாயம்
 தேர்ந்தனர் குழீஇப் பேர்ந்தனர் வருவோர்
- 160 இணையி லொருசிறைக் கணையுளங் கிழிப்பத்
 தனித்தொழி பிணையி னிணைப்பன¹ ணின்ற
 எல்லொளிப் பாவையைக் கல்லெனச் சுற்றி
 அளகமும் பூனு நீவிச் சிறிதுதின்
 திலக வாணுதற் றிருவடி. வெக்கும்
- 165 பிறையது காணு யிறைவளை முன்கை

151. கள்வனென்றது உதயணனை; உள்ளம் - உள்ளத்தை; “என்னுள்ளங்கவர் கள்வன்” திருஞா. தே.

150 - 51. “அருசிறைக் கதவ நீக்கிக், காவலென் னெஞ்ச மென்னுங் கன்னிமா டம்புகுந்து, நோவவென் னுள்ளம் யாத்தாய்” (சீவக. 714) என்பது இவ்வடிகளுடன் ஒப்பிடற்பாலது.

153. “வெண்ணெய் வெங்கனன் மீமிசை வைத்ததொத், துண்ணையாவுரு காவுள ளாயினுள்” சீவக. 1309.

154. அவண் - அவ்விடத்தே. இறைஞ்சிய - வணங்குதற்கு.

155. சுடர் - வெயில். 156. வெய்யோன் - சூரியன்.

157. கையற - செயலற. பைதல் - துன்பம்.

158. ஆயம் - கூட்டமாகிய மகளிர். “நகைநல் லாயம்” (176) என்பர் பின். 159. வருவோர் - வருபவராகிய தோழியர்.

154 - 9. வாசவதத்தையை இறைஞ்சுதற்கு வருவோர்.

160. ஒருசிறை - ஒருபக்கத்தில்.

161. பிணையின் - பெண்மானைப் போல. நினைப்பனள் - உதயணனை நினைவாளாகி. 162. எல்லொளி - மிக்க ஒளி.

165. இறை - கையின்சந்து. இறை வளை; விளி.

163 - 5. துதல்வடிவைச் சிறிது ஒக்கும் பிறையைக் காண்;

டி - ம். 1 நிற்ப.

- 1 திருமுகை மெல்விரல் கூப்பி நுந்தை
 பெரும்பெயர் வாழ்த்தாய் பிணையென் போரும்
 செம்பொன் வள்ளத்துத் தீம்பா லூட்டும்
 எம்மனை வாரா ளென்செய் தனளெனப்
- 170 பைங்கிளி காணாது பயிர்ந்துநிற் கூஉம் :
 அஞ்சொற் பேதா யருளென் போரும்
 மதியங் கெடுத்து மாவிசும் புழிதரும்
 தெறுதரு நாகநின் திருமுகங் காணிற்
 செறுதலு முண்டினி யெழுகென் போரும்
- 175 பிசியு நொடியும் பிறவும் பயிற்றி
 நகைவல் லாய நண்ணினர் மருட்டி
 முள்ளெயி நிலங்கு முறுவ லடக்கிச்
 சொல்லெதிர் கொள்ளாண் மெல்லிய லிறைஞ்சிப்
 பந்தெறி பூமிபுட் பாணி பெயர்ப்புழி

பிறை சிறிது ஒக்குமென்றார், நுதலை ஒப்பது எண்ணுட்டிங்க ளென்றல் மரபாதலால்; “மாக்கட னடுவ னெண்ணுட் பக்கத்துப், பசுவெண் டிங்க டோன்றி யாங்குக், கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறுநுதல்” (குறுந். ௩௨௬); சிலப். உ : 38 - 41 ஆம் அடிகளின் உரையைப் பார்க்க.

167. பிணை - பெண்மான் போல்வாய்.

164 - 7. இவ்வடிகளிலுள்ள செய்தி பிறைதொழுகென்றலென் னும் அகப்பொருட்டுறையை நினைவுறுத்துகின்றது.

169. எம்மனை - எந்தாய்.

170. கிளி: எழுவாய். பயிர்ந்து - அழைத்து. கூஉம் - கூவும்.

168 - 70. “கொன்னுனை வேல்” (திருச்சிற். 231) என்னுஞ் செய்புனைப் பார்க்க. 173. நாகம் - இராகு.

175. பிசியாவது, யானை செல்லுமென்பதற்குப் பிறைகவ்வியமலை கடக்குமென்பது போல்வது (தொல். செய். கு. 177, உரை); இக் காலத்து விடுகதை, பிதிர், புதிரென வழங்குவதும் இதுவே.

176. மருட்டி - மருட்ட; மயக்கச்செய்ய.

175 - 6. “செம்முது செவிலியர் கைம்மிகக் குழீஇக், குறியவு நெடியவு முரைபல பயிற்றி” (நெடுநல். 153 - 4) என்பதனோடும் அதன் பொருளோடும் இவ்வடிகள் ஒப்பிடற்பாலன.

178. இறைஞ்சி - இறைஞ்ச; வாசவதத்தை தலைகவிழ்ந்து ளிற்ப.

179. பாணி - கையை.

பி - ம். திருமுக.

- 180 அஞ்செங் கிண்கிணி யடியலைத் தனகொல்
 திருக்கிளர் வேங்கையும் பொன்னும் பிதிர்ந்து
 மருப்பியல் செப்புங் குரும்பையு மிகவி
 உருத்தெழு மென்முலை முத்தலைத் தனகொல்
 பிணைய லலைப்ப நுதனொர் ததுகொல்
- 185 இணையவை யிவற்றுள் யாதுகொ லிந்நோய்
 பெருங்கசி வுடையளிப் பெருந்தகை மகளெனத்
 தவ்வையுந் தாயுந் தழீஇயினர் கெழீஇச்
 செவ்வி யிலளெனச் சேர்ந்தகம் படுப்பச்
 செம்பொன் விளக்கொடு சேடியர் முந்துறத்
- 190 திண்ணிலைப் படுகாற் றிருந்தடிக்க கேற்ற
 மணிக்கல மொலிப்ப மாட மேறி
 அணிக்காற் பவழத் தியவன ரியற்றிய

181. வேங்கை - வேங்கைப்பூ ; ஆகுபெயர். வேங்கையும் பொன்னும் பிதிர்ந்தென்றது பசலைபாய்தலை ; “முலைமுதல் முற்ற மெல்லாம், வித்திய வேங்கை வீயும் விழுப்பொனும் விளங்க ” சீவக. 2539.

182. மருப்பியல் செப்பு - யானைத் தந்தத்தினால் செய்யப்பட்ட செப்பு.

183. உருத்து - கோபித்து ; தோற்றங் கொண்டென்றமாம்.

184. பிணையல் - நெற்றிச் சூட்டாகிய மலை. நுதல் - நெற்றி.

186. பெருங்கசிவு - மிக்கதுண்பத்தை ; “கசிவெனுங் கடலை நீந்தி ” சீவக. 1132.

187. தவ்வை - தமக்கை ; செவிலித்தாயின் மகளாய்த் தனக்கு மூத்தவள். தாய் - செவிலி. தழீஇயினர் - தழுவி. “தாயர் தவ்வையர், சிலம்புரி திருந்தடி பரவச் செல்பவள் ” சீவக. 184.

188. செவ்வி - பிறர் தம் குறை கூறுதற்கேற்ற மனமொழி மெய்கள் தூயளாம் காலம் ; நீருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரிலுள்ள செவ்வி யிலளென்னுந்துறையும், “கற்றில ” (97) என்னும் செய்யுளும் இங்கே அறிதற்பாலன. அகம் படுப்ப - உள்ளிடத்தே சேர்ப்ப.

189. சேடியர் - ஏவல்செய்யும் மகளிர்.

190 - 91. படுகால் - மேசைகள் ; “ஏணிப் படுகால் ” (பரி. ௧0: 11) என்பதும் அதனுரையும் இதனை விளக்கும். படுகாலும் கலமும் ஒலிப்ப என்க. படுகால் - படியுமாம்.

192. யவனர் - யவனதேசத்துத் தச்சர் ; “யவனத் தச்சர் ” மணி. ௧௧ : 108.

மணிக்காழ் விதானத்து மாலை தொடர்ந்த
தமனியத் தியன்ற தாமரைப் பள்ளிக்

- 195 கலனணி யாயங் கைதொழ வேறிப்
புலம்புகொண் மஞ்சையிற் புல்லெனச் சாம்பிப்
புனல்கொல் கரையி னினைவனள் 1 விம்மிப்
பாவையும் படரொடு பருவரல் கொள்ள
இருவர் நெஞ்சமு மிடைவிட வின்றித்
- 200 திரிதர லோயாது திகிரியிற் சுழல
ஊழ்வினை வலிப்பி னல்ல தியாவதும்
சூழ்வினை யறுத்த சொல்லருங் கடுநோய்க்
காமக் கனலெரி கொளீஇ யாமம்
தீர்வது போலா தாகித் திசைதிரிந்
- 205 தீர்வது போல விருளொடு நிற்பச்

192 - 3. பவழத்தாலாகிய துணில் ; “கணிபுனை பவழத் திண்காழ்”
(சீவக. 113.) காழ் - காம்பு ; தூணுமாம்.

194. தமனியம் - பொன். தாமரைப்பள்ளி - தாமரைப்பூ வடிவ
மாகச் செய்த படுக்கை ; தாமரை வளையங்களையுடைய படுக்கையுமாம்.
தமனியத் தியன்ற பள்ளி யென்க.

196. புலம்பு - வருத்தம். சாம்பி - வாடி.

197. புனல் கொல் கரை - நீராற் குத்தியிடிக்கப்பெற்ற கரை ;
“முந்நீருடன்றுகரை கொல்வது” (சீவக. 280.) விம்மி - பொருமி.

198. பாவை - வாசவதத்தை. படர் - மனத்துன்பம். பருவரல் -
உடற்றுன்பம். 199. இருவர் - உதயணனும் வாசவதத்தையும்.

200. திகிரியின் - சக்கரம்போல.

201. வலிப்பின் அல்லது - துணிந்து நீக்கிஞாலன்றி. யாவதும் -
சிறிதும்.

202. சூழ்வினை - ஆலோசனையை. சொல் அரு - சொல்லுதற்கு
அரிய ; “உட்கரந் துறையு முய்யா வரும்படர், செப்பல் வன்மை
யின்” துறிஞ்சிப். 11-2.

203. காமக் கனலெரி : “கண்டர வந்த காம வொள்ளெரி”
(துறுந். ௩௦௮.) கொளீஇ - கொளுவப்பெற்று.

202 - 3. கடுநோய்க் காம எரி.

203 - 5. யாமம் நிற்பு ; “செல்லா விரவே சிறுகா விருளே” கம்ப.
உருக்காட்டுப்.

பி - ம். 1 விம்மா.

சேர்ந்த பள்ளி சேர்புணை யாகி
 நீந்தி யன்ன தினைப்பின ராகி
 முழங்குகடற் பட்டோ ருழந்துபின் கண்ட
 கரையெனக் காலை தோன்றலின் முகையின
 210 பூக்கண் மலரப் புலம்பிய பொய்கைப்
 பாற்கே முன்னமொடு பல்புள் ளொலிப்பப்
 பரந்துகண் புதைஇய பாயிரு னீங்கிப்
 புலர்ந்தது மாதோ பொழிறலைப் பெயர்ந்தென்.

ஈஈ—மலைப்புலம்பல் முற்றிற்று.

206. புணை - தெப்பம்.

209. காலை - நாட்காலை. முகைத்தல் - தோன்றுதல்.

208 - 9. “ நெஞ்சிற், கசிவெனுங் கடலை நீந்திக் கரையெனுங் காலை
 கண்டார் ” சீவக. 1132.

210. புலம்பிய - தனித்த ; ஒலியின்றி யிருந்த.

211. பாற்கேழ் - வெண்ணிறம் ; பால்போன்ற நிறமுமாம் ; “பாணி
 றச் சேவல் ” (32) என்றார் முன்னும்.

212. கண்புதைஇய - கண்களைப் புதைத்த ; கண் - இடமுமாம்.

213. பொழில் - பூமி.

ஈசு—யாழ் கைவைத்தது.

(பிரச்சோதனன் செயல்)

பொழிறலைப் பெயர்ந்த புலம்புகொல் காலை
 எழின்மணி விளக்கி னேமம் போகிக்

ஈசு—யாழ் கைவைத்தது.

[பிரச்சோதனன், மந்திரியாகிய சிவேதன் முகமாக உதயனை
 இனாங்குவித்து அவனைக்கொண்டு வாசவதத்தைக்கு யாழ் கற்பிக்கச்
 செய்தது இதனால் அறியலாதம்.]

1. பொழில் - பூமி. தலைப்பெயர்ந்த - (இரவு) நீங்கிய. புலம்பு -
 தனிமை வருத்தம்.

2. மணிவிளக்கு - மாணிக்கத் தீபம். ஏமம் - பாதுகாப்பையுடைய
 பள்ளியறை.

பி - ம். 1 புலம்பு கொள்.

- கலையினுங் களியினுங் காமுறக் கவைஇய
மழலைக் கிண்கிணி மடவோர் மருட்டப்
5 புரிதார் நெடுந்தகை பூவணை வைகிய
திருவீழ் கட்டிற் நிறத்துளி காத்த
வல்வேற் சுற்றத்து மெய்ம்முறை கொண்ட
பெயர்வரி வாசனை கேட்டபி னுயர்திறல்
ஊழி எல்லது தப்புத லறியார்
- 10 காலனுங் கடியு நூலொண் காட்சியர்
யாக்கை மருங்கிற் காப்புக் கடம் 1பூண்
டருந்துறை போகிய பெருந்தகை யாளர்
உணர்வு மொளியு மூக்கமு முணர்ச்சியும்
புணர்வின் செல்வமும் போகமுஞ் சிறப்ப
- 15 அமிழ்தியல் யோகத் தஞ்சனம் வகுத்துக்

3 - 4. கலை - புணர்ச்சிக்குரிய காரணங்கள்; (சீவக. 1625).
கவைஇய - சூழ்ந்த. மழலைக்கிண்கிணி : 175; "மழலைப்பொற்சிலம்பு"
(சீவக. 638.) கவைஇயகிண்கிணி : "கிண்கிணி கவைஇய வெண்ணெசெஞ்
சீறடி" (முருகு.) 5. நெடுந்தகை - பிரச்சோதனன்.

6. வீழ்தல் - வீரும்புதல். திறத்துளி - வகைவகையாக; உளி :
பகுதிப்பொருள்விகுதி.

7. வேற்சுற்றத்து - வேற்படையையுடைய வீரர்களின்.

8. பெயர்வரி வாசனை - பெயர்கள் எழுதப்பெற்ற வரிகளை வாசித்
தல்; "எடுகோ ளாள ரெனையரென் றெண்ணிப், பேரெழுத் தோலை
பெறுமுறை நோக்கி" பெருங். க. 37 : 153-4.

10. காலனும் - யமனையும். காட்சி - அறிவு.

11. காப்புக் கடம் பூண்டு - காத்தலாகிய உரிமையை மேற்
கொண்டு.

12. அருந்துறை போகிய - அரிய நூற்றுறைகளில் வல்ல. 'மருந்து
துறைபோகிய' என்னும்பாடத்திற்கு மருந்தினைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி
களில் வல்லவென்று பொருள் கொள்க.

13. உணர்வு - இயற்கையறிவு. உணர்ச்சி - செயற்கையறிவு.

15. யோகத்து அஞ்சனம் - மருந்தாகிய மையை; பலபொருள்கள்
சேர்த்து ஆக்கப்படுதலின் மருந்திற்கு யோகமென்பது பெயராயிற்று;
அரசர்கள் காலையில் அஞ்சனம் அணிந்து கொள்ளுதல் மரபு.

பி - ம். 1 பூண்டு மருந்து துறைபோகிய.

- 1 கமழ்கொள் பூமியிற் கபிலை முன்னிறீஇ
மகடூஉத் துறந்த மாசறு படிவத்துத்
துகட ராளர்க்குத் துளக்கிய முடியன்
- 2 மலர்கண் ணளைய மந்திர நறுநீர்
- 20 பலருடன் வாழ்த்தப் பண்புளி யெய்திப்
பால்பரந் தன்ன வால்வெள் விதானத்து
மலை தொடர்ந்த மங்கலப் பந்தர்
- 3 விரிநூ லந்தணர் வெண்மணை சூழ்ந்த
திருமணிக் கட்டிற் றிறத்துளி யெய்தி
- 25 அறநிலை பெற்ற வரூள்கொ ளவையத்து
நிறைநூற் பொத்தக நெடு 4 மனை யேற்றி
வல்லோர் வகுத்த வாசனை 5 வாக்கியம்
பல்லோர் பகரப் பயம்பல பருகித்
தரும விகற்பமொடு தானை யேற்பும்

16. கபிலை முன்றிறீஇ - பசுவை முன்னே நிறுத்தி ; என்றது பசுவைத் தரிசித்தென்றபடி. இதனை விசுவரூப தரிசனமென்பர்.

17. படிவம் - தவக்கோலம். 18. துளக்கிய - வணக்கிய.

14 - 8. “முனைவற் றொழுது முடிதுளக்கி முகந்து செம்பொன் கொளவீசி, நினைய லாகா நெடுவாழ்க்கை வென்றிக் கோலம் விளக்கா கப், புனையப் பட்ட வஞ்சனத்தைப் புகழ வெழுதிப் புனைபூணன், கனை வண் டார்க்கு மலங்கலங் கலனு மேற்பத் தாங்கினான்” சீவக. 2357.

19. தன்னிடத்தே மலர் கலக்கப்பெற்ற மந்திர நீரை.

20. உடன் - ஒருங்கு. 21. வால் வெள் - மிகவெள்ளிய.

22. மங்கலப் பந்தரில்.

23. நூலை விரித்துக் கூறும் அந்தணர்கள் தங்கிய வெள்ளிய ஆசனப்பலகை சூழ்ந்த. 24. கட்டில் - சிங்காதனத்தில்.

25. அவையத்து - சபையில் ; “சிறந்த கொள்கையறங்கூ றவையம்” மதுரை. 492. 26. பொத்தகம் - புத்தகம்.

27 - 8. வாக்கியங்களைப் பகர அவற்றின் பொருள்கள் பலவற்றையுங் கேட்டு.

29. தானையேற்பு, பொருளீட்டும் வழியைச் சார்ந்தது.

பி - ம். 1 கடல்கொள். 2 மலர்க்கண். 3 விதிநூல். 4 மனையேற்றி. 5 வாய்க்கியம்.

- 30 கரும விகற்பமொடு காமமுங் கெழீஇய
இன்பக் கேள்வி யினிதுகொண் டெழீஇத்
துன்ப நீங்குந் தொழின்முறை போக்கி
முடிசெழு மன்னரொடு முற்றவை நீங்கிக்
கடிபெருங் கோயிலுட் காட்சி விரும்பி
- 35 உதயண சூமரண யுழைத்தரல் விரைந்தென
உழைநிலை யாள் ரோடின ரிசைப்ப

(உதயணன் செயல்)

இழையணி யிரும்பிடி யெருத்த மேறிக்
கடையணி யாவணங் கைதொழப் போதந்
தெறிவேற் பெருங்கடை யியைந்தன னிற்பத்

(பிரச்சோதனன் உதயணனை உபசரித்தல்)

- 40 தருமணன் முற்றத்துத் தானெதிர் சென்று
திருமணி யம்பலங் கொண்டொருங் கேறி

29-31. தருமம் அருத்தம் காமமென்னும் முத்திறத்து நூற்
கேள்விகளை அரசன் கேட்டல் மரபாதலின், தருமவிகற்பமுதலியவற்
றைக் கேட்டு இவன் உட்கொண்டனன்.

32. தொழில்களை முறையேசெய்து முடித்து.

33. முற்றவை - முதிர்ந்த சபையை; “ கற்றோர் மொய்த்த முற்
றவை ஈடுவண் ” பெருங். க. 33 : 245.

34. காட்சி விரும்பி - உதயணனைக் காணுதலை விரும்பி.

35. உழைத்தரல் - என்பக்கத்தே அழைத்து வருக. என - என்று
பிரச்சோதனன் சொல்ல.

36. இசைப்ப - உதயணனுக்குச் சொல்ல.

38. “ கலிகொ ளாவணங் கைத்தொழப் போகி ” (க. 32 : 95)
என்றார் முன்னும்.

39. எறிவேற் பெருங்கடை - எறியும் வேற்படையையுடைய வீரர்
கள்காக்கும் பெரியவாயில்; “ பல்வேன் முற்றம் ” என்பர்; பெருங். க.
35 : 66. நிற்ப - உதயணன் நிற்க.

40. தருமணன் முற்றம் : பெருங். க. 33 : 134, குறிப்பைப்பார்க்க.
தான் - பிரச்சோதனன்.

41. அம்பலம் - சபை; ‘ நல்வினை யம்பலம்’, ‘ திருமணியம்பலம் ’
(பெருங். க. 34 : 58, 140) என்பர் பின்னும்.

- இரட்டைத் தவிசி னிருக்கை காட்டி
 இசைக்க வேண்டா விதைபுன தில்லெனச்
 சிறப்புடைக் கிளவி செவ்விதற் பயிற்றித்
 45 தளரிப லாயமொடு தன்புடை நின்ற
 பணியோள் பற்றிய பவழச் செப்பின்
 வாச நறுந்திரை வகுத்துமுன் னீட்டிச்
 தாமரை யங்கையிற் றுன்பின் கொண்டு
 குறிப்பி னிருக்க குடர னீங்கென
 50 1 மடக்கிடன் மனமொடு மாணகர் புக்குக்

(பிரதீசோதவன் சிவேதனிடம் கூறல்)

- தான்பயில் வீணை தங்கையு மொருந்தி
 காங்குறை யுடைமைபிற் கவலு மாதவின்
 வல்லோர்ப் பெறாது தொல்குறை 2 யுழத்தும்
 தாயும் யானு மெந்தை யாதலிற்
 55 நீதொடு வரினுந் தீர்த்தறன் கடனென

42. இரட்டைத் தவிசு - இருவர் இருத்தற்குரியதோராசனம்.
 காட்டி - உதயணனுக்குக் காட்டி.

43. இதை உனது வீடென்று யான் சொல்ல வேண்டிவதில்லை;
 உன்னதே; "ஈங்கிது நின்றா டிப்பதி நின்னு ரிதுநின்னில், வீங்கிய திண்
 டோள் வெல்புகழாய்நின் கிளையென்றாற், காங்கது வெல்லா மண்ணலு
 நேர்ந்தாங் கமைகென்றான்" (சீவக. 1639) என்பது இங்கே அறியற்
 பாலது. 'என' என்று ஒருசொல் வருவிக்க.

46. பணியோள் - பணிப்பெண். 47. திரை - வெற்றிலை.

46 - 7. "கைப்பொடி சாந்த மேந்திக் கரகநீர் விதியிற் பூசி, மைப்
 படு மழைக்க ணல்லார் மணிச்செப்பின் வாச நீட்டிச், செப்படு பஞ்ச
 வாசந் திசையெலாங் கமழ வாய்க்கொண், தொப்புடை யறுவர் கோயில்
 வழங்குது மெழுக வென்றான்." சீவக. 2736.

50. மடக்கிடல் மனமொடு - நகரத்துக்குச் செல்லாமல் உதயண
 னைத் தடுத்துத் தன்பால் இருக்கச் செய்ய வேண்டுமென்ற மனத்துடன்;
 "அவனையா னிகளம் பெய்து காவல் செய் திடுவல்" (சீவக. 1682) என்
 பது இங்கே அறியத்தக்கது. நகர் - அரண்மனையில்.

55. தீது - பழிமொழி முதலியன. ஓடு : அசைநிலை.

பி - ம். 1 மக்கடன். 2 உழக்கும்.

மதியொண் காட்சி மாமுது சிவேதனை
இதுநங் குறையா விசைத்தி சென்றென

(சிவேதன் உதயணனுக்குக் கூறல்)

நல்வினை யம்பலத் திருந்த நம்பிக்கு
வல்விதி னக்குறை யுரைத்த பின்னர்

(உதயணன் செய்யல்)

- 60 அதற்கோ ருபாய மறியா திருந்தோன்
மகட்குறை யுணர்ந்து மன்னவன் விடுத்த
திருமணி வினை யிசைத்தலுந் தெருமந்
தொருநிலை காறு முள்ளே 1 யொடுக்கி
வியூப்பமொடு பிறந்த விறுயர் தொல்குடி
- 65 ஒழுக்கங் காணிய வுரைத்ததை யொன்றுகொல்
ஒளிமேம் பட்டன னென்னு னென்றெனை

51 - 7. தான் பயில் - நீ கற்று அடிப்பட்ட ; தானென்றது உதயணனை. தங்கையென்றது வாசவதத்தையை. காண் குறை - அறிந்து கொள்ளுங் குறையை. கவலும் - கவலையடைகின்றான். வல்லோர் - யாழில் வல்லோரை. தாயும் யானுமுழுத்து மென்க. எந்தை என்றது, இங்கே முறைப்பெயரன்று ; முகமன்மொழி. தன்கடன் - உனது கடமையாகும். காட்சி - அறிவு. சிவேதன் - பிரச்சோதனனுடைய மந்திரி ; இங்கே ' மாமுது சிவேதன் ' என்றதற்கேற்ப, ' பெருமுதாளன் ' (110) என்பர் பின். சென்று - உதயணன்பாற் போய். என - என்று அரசன் சொல்ல.

58. வினை - சிற்பத்தொழில். நம்பிக்கு - உதயணனுக்கு.

59. உரைத்தபின்னர் - சிவேதன் சொல்லிய பின்பு.

60. அதற்கு - வாசவதத்தையைப் பெறுதற்கு ; நெஞ்சறி சுட்டு. இருந்தோன் - உதயணன்.

63. ஒரு நிலை காறும் - ஒரு முகூர்த்த காலம் வரையில் ; கலி. ௩௬:23.

64. பிறந்த - யான் பிறந்த.

65. காணிய - காணுதற்பொருட்டு. உரைத்ததை யொன்று கொல் - (பிரச்சோதனன்) சொல்லியதொன்றாகுமோ ? ஐ : சாரியை.

66. ஒளி - ஒளியில் ; ஒளியாவது அரசர்பாலுள்ள கடவுட்டன்மை ; " மன்னவன் தன்னொளி " (சிவக. 248.) ஒன்றான் - பகைவன்.

பி - ம். 1 ஒடுக்கிய.

அளிமேம் படிஇய வெண்ணிய தொன்றுகொல்
உள்ள 1 மருங்கி னுவத்தது செய்தல்
செல்வ மன்னவன் சீலங் கொல்லோ

70 யாதுகொன் மற்றிவ் வேந்தல் பணியென
நீதி மருங்கி னினைவ் வவன்சூழ்ந்
2 தியாதெனப் படினும் படுக விவன்பணி
மாதரைக் காட்டுதன் மங்கல மெனக்கென
நெஞ்சு.....தங்கூறி

75 அஞ்சொ லாயத் தன்றியான் கண்ட
தாமரை முகத்தி தலைக்கை யாகப்
பல்பெருந் தேவியர் பயந்த மகளிருள்
நல்லிசை யார்கொ னயக்கின் றுளெனச்
சொல்லினன் வினவுஞ் சுவடுதனக் கின்மையின்

80 யாரே யாயினு மிவன்மக ளொருத்தியைச்
சீர்கெழு வீணை சிறப்பொடு காட்டிப்
3 பயிற்சி யுள்வழிப் பல்லோர் வருதலின்

67. மேம்படிஇய - மேம்படுதற்கு. 69. சீலம் - இயல்பு.

70. இவ்வேந்தல் பணி - இந்த அரசனுடைய கட்டளை.

62 - 70. இப்பகுதியோடு, ந. 21 : 68 முதலிய அடிகளை ஒப்பிடுக.

71. நினைவ - நினைத்தற்குரியனவற்றை.

72. இவன் பணித்த. 73. காட்டுதல் - அறிவித்தல்.

75. அன்று - யானையை யடக்கிய அந்நாளில் ; 83.

76. தலைக்கையாக - முதல்வியாக ; தலைக்கை - முதலிடம் ; “சாலங்
காயனைத் தலைக்கை யாக” ; “இலக்கணச் செந்தீத் தலைக்கையி னிரீஇ”
“தலைக்கை யாகிய.....சாலங்காயன்” பெருங். க. 47 : 123,
ந. 22 : 74, இ. 7 : 83 - 4.

75 - 6. = 83 - 4.

77 பிரச்சோதனனுக்குத் தேவியர் பதினொராயிரவராதலின், “பல்
பெருந்தேவியர்” என்றான். 78. நல்ல இசையை.

79. சுவடு - உபாயம் ; “அருகுஞ் சுவடுந் தெளிவுணரோம்” (திவ்.
பெரியதிருவந். 8) ; பழக்கமுமாம்.

80 - 81. ஒருத்திக்கு வீணையை அறிவித்தது ; ஒருத்தியை : உருபு
மயக்கம் ; “அறிவுடை யந்தண னவளைக்காட் டென்றானே” கலி. எஉ.

82. உள்வழி - உள்ள இடத்து.

பு - ம். 1 மறுகின். 2 யாதென்றிற். 3 பயிர்ச்சி.

அழித்து மொருநா ளன்றியான் கண்ட
கதிர்மதி முகத்தியைக் காண்டலு முண்டென

85 முதிர்மதிச் சூழ்ச்சியின் முற்ற நாடிச்
செய்யே னாகிச் சிறுமை நாணின்
உய்யே னாத லொருதலை யதனால்
உயிர்கெட வருவழி யொழுக்கங் கொள்ளார்
செயிரறு கேள்வி தேர்ந்துணர்ந் தோரென

90 வெல்லினுந் தோற்பினும் விதியென வருத்தல்
பொருணா லாயும் புலவோர் துணிவென
மதிவழி வலித்த மனத்த னாகி
என்னிதற் படுதத நன்னுதன் மாதரைப்
பேரும் பெற்றியுந் தேரு மாத்திரம்

95 நேர்வது பொருளென நெஞ்சு வலியுறீஇச்
செறுநரைப் போலச் சிறையிற் றந்துதன்
சிறுவரைப் போலச் செய்தோன் முன்னர்த்
தவன்முறை பாயினுந் தன்மன முவப்பன
இயன்முறை பாற்றி யென்சுடன் றீர்ந்த

100 பின்ன ராகுமென் பெயர்முறை யென்ன

83. அழித்தும் - மீட்டும் ; “ அழித்துப்பிறந் தாயினு மெய்துதல்
வலித்தனென் ” பெருங். க. 36 : 114 - 5.

பயிற்சியுள்வழிக் (82) - காண்டலுமுண்டு (84)

86. சிறுமை - அரசனேவலால் யாழ்கற்பித்தல் ; “ பண்பில் சிறு
தொழில் ” (35 : 167) என்பர் பின்னும்.

87. ஒருதலை - துணிவு.

91. பொருணால் - அறிவு தூல் ; அருத்தசாத்திரமுமாம்.

காண்டலுமுண்டெனவும் (84), தேர்ந்துணர்ந்தோரெனவும் (89),
புலவோர் துணிவெனவும் (91), வலித்த மனத்தனாகி (92).

93. என் இதற்படுத்த - என்னை இம்மயக்கத்திற் சேர்த்திய ;
“ என்னிதற்படுத்த வேந்தல் ” சீவக. 713.

94. தேருமாத்திரம் - அறியுமளவு.

95. நேர்வது பொருள் - உடன்படுவது காரியமாகும்.

96 + 7. தன் பிள்ளைகளை ஆதரிப்பது போல் என்னை ஆதரித்த
பிரச்சோதனனுடைய முன்பு. 98. தவல் - விட்டு நீங்கல்.

100. பெயர் முறை - பெயர்ந்த செல்லுமுறை.

ஆன்பாற் றெண்கட லமுதுற 1வளைஇய
தேன்பெய் மாரியிற் றிறவ் தாகப்
பருகு வன்ன பயத்தொடு கெழீஇ
உருகு வன்ன வுவுகைய னாகி

105 இறந்தன னிவனென 2 விளிப்பரந் துறாது
சிறந்தன னிவனெனச் செவ்வ னேக்கிக்
கடந்தலை வைக்குங் காலமி துவென
அவன்றலை வைக்கு மாணை யேவலும்
உவந்ததை யெல்லா முரையி னீரெனப்

110 3 பேர்ந்தனன் விடுப்பப் பெருமு தாளன்
நேர்ந்ததை யெல்லா நெடுந்தகைக் குரைப்பத்

(பிரச்சோதனன் செயல்)

திருமலி யாகத்துத் தேவியர் பயந்த
நங்கைய ருள்ளு மங்கை முற்றப்

பெதும்பை யாயத்துப் பேதையர் வருகெனப்

115 பளிக்கறைப் பூமியும் பந்தெறி களத்தும்

102. திறவதாக - நன்றாக.

101 - 2. " திருவிளை தேம்பெய் மாரி பாற்கடற் பெய்த தென்
றள் " சீவக. 2077.

103. பருகுவன்ன பயம் - பருகுதலை யொத்த பிரயோசனம்.

105. இளி - இழிவு.

105 - 7. ' இறந்தவனிவனென ' என்பது முதலியன பிரச்சோதன
னுடைய கருத்து. கடம் தலைவைக்கும் - கடமையை ஏற்பிக்கும்.

109. உவந்ததை - யான் மகிழ்ந்து செய்தற்கு உடன்பட்டதை.

110. பேர்ந்தனன் விடுப்ப - புடைபெயர்ந்து சென்று அனுப்ப ;
" இருக்கை யெழலு மெதிர்செலவு மேனை விடுப்ப வொழிதல் " (நாலடி;
143.) பெருமுதாளன் - சிவேதன் ; " பெருமுதாளரேம் " (பொருந.243);
" பெருமுதாளர் " ழல்லைப். 110.

111. நேர்ந்ததை - உதயணன் உடன்பட்டதை.

113. முற்ற - முதிராத ; அடையாத.

114. பேதையரென்றது மகளிரென்னுந் துணையாக நின்றது. வருக
வென்று அரசன் கட்டளையிட.

115. பளிக்கறை - பளிக்காலாகிய அறை ; " விளிப்பறை போகாது

பு - ம். 1 அளைஇத். 2 இனிப்பரந் துறாது. 3 பெயர்ந்தனன்.

மணிக்கயிற் றாசன் மறவிய விடத்தும்
கொய்ம்மலர்க் காவும் பொய்கைக் கரையும்
அந்தக் கேணியும் வந்துபெயர் கூவித்
தவ்வை மகளிருந் தாய்கெழு பெண்டிரும்

120 அவ்வழி யாயமு நொய்தகப் படுப்ப
முத்தின ருத்தியர் மும்மணிக் காசினர்
கக்சினர் கண்ணியர் கதிர்வெள் வளையினர்
சில்கலத் தியன்ற வணியின ரல்லது
பல்கலஞ் சேரா மெல்லென் யாக்கையர்

125 அசைவில் குமரரை யாடிடத் தணங்கு
நசையுட் கொண்ட நன்மை யியன்று
விழுத்தகைத் தெய்வம் வழத்தா மரபிற்
ரூர்ப்பொலி மேனிக் கூர்ப்பணங் கொடுக்கிய
மண்டு 1 தணிதோன் மாசின் மகளிர்

மெய்புறத் திடேஉம், பளிக்கறை மண்டபம்” (மணி. ௩ : 63 - 4) ; பளிக்
குப் பாறையுமாம் ; “பண்ணை நண்ணும் பளிக்கறைக்கே” திருச்சிற். 30.

116. மணிக்கயிறு - முத்துவடமாகிய கயிறு ; “முத்தக் கயிறாக,
ஏராரும் பொற்பலகை யேறி” திருவாசகம், பொன்னுசல் 1.

117 - 8. = பெருங். க. 33 : 3.

119. பெருங். க. 33 : 187 - ம் அடியின் குறிப்புரையைப் பார்க்க.

120. நொய்து - விராவில்.

121. உத்தி - சீதேவியென்னுந் தலைக்கோலம் ; “தெய்வ வுத்தி
யொடு” (முருகு. 23.) மும்மணிக்காசினர் - மூன்றுவகை மணிகள்
பதித்த பொற்காசாலாகிய ஆபரணத்தை யுடையவர் ; “முத்த வள்ளி
யொடு மும்மணி சுடர” (203) என்பர் பின் ; மும்மணியாவன : புருட
ராகம், வைடுரியம், கோமேதகமென்பன ; “மும்மணியா வனசொன்ன
புருடராக, முறவயிடு ரியங்கோமே தகமேயென்றாங் கோதுவர்” திரு
வால. ௨௬ : 22. 123. சில்கலம் - சிலவாகிய ஆபரணங்கள்.

125. அணங்கும் - வருத்தும். 127. மரபின் - முறைமையையுடைய.

125 - 7. நசை உட்கொண்டவர்களாதவின் தெய்வம் வழத்தாத
வர்களாயினர்.

128. கூர்ப்பு - யிகுதி ; அணங்கு - தெய்வப்பெண்ணை. ஒடுக்கிய -
ஒடுக்குதற்கு.

129. தணி - தண்மை ; “தணிபுன லாடிக் தகையிகுபோர்” பரி. க.

பி - ம். 1 தணிதோள்.

- 130 பெண்டுணை சார்வாக் கண்டுழிக் கலங்கிக்
கடைக்கண் சிவப்புங் கதிர்முலை யுருப்பும்
மடக்காக் கூழையு மருங்குலும் பற்றிப்
புதையிருந் தன்ன கிளரொளி வனப்பினர்
அரங்கொல் கண்கணி யிரங்க வொல்கிப்
- 135 பொற்கிடுகு செறிந்து போர்வை முற்றி
முத்துக்காழ் தொடர்ந்த சித்திரக் கூடத்துப்
பவழக் கொடுங்காழ் பத்திமுகத்¹ தழுத்தித்
திகழ்கோட் டியன்ற திமிசுசூடப் பொற்கால்
உரிமைச் சுற்றத் தூரியோர்க்குத் திறந்த
- 140 திருமணி யம்பலத் திமிழ்முழாத் ததும்பும்
அரங்க நண்ணி² யரிமா சுமந்த
மரகதத் தியன்ற மணிக்காற் கட்டில்
நூல்வினை நுணித்த நுண்டொழி லாளர்
வாலரக் கூட்டிய வாறா னிணவைப்
- 145 பால்பரந் தன்ன பஞ்சி மெல்லணைச்

131. உருப்பு - தோற்றம்.

133. புதையிருந்தன்ன - மறைவிடம் பார்த்து ஒளித்திருந்தாற்
போன்ற, புதையிருத்தல் வனப்பின் தொழில்.

121 - 33. இவ்வடிகளாற் கூறப்பட்டவர், அரசனால் அழைக்கப்
பட்ட அவன் மகளிர். 134. ஒல்கி - ஒதுக்கிடந்தது.

135. பொற்கிடுகு - பொன்னாலாகிய மேற்றட்டி. போர்வை -
சுற்றுப்பலகை. 136. காழ் - வடம்.

137. காழ் - காம்பு; காழை அழுத்தி.

138. கோடு - யானைக் கொம்பு. திமிசு - ஒருவகை வேங்கைமரம்.
சூடம் - தூணின் ஓர் உறுப்பு. பொற்கால் - பொற்பட்டம் கட்டிய கால்.

139. உரிமைச் சுற்றமாகிய மகளிர்க்கே திறந்த.

140. திருமணியம்பலம் : 41; அம்பலத்தில். ததும்பும் - ஒலிக்கும் ;
“முழுவொடு பல்லிய முன்றிற் ததும்ப” பெருங். இ. 9 : 4.

141 - 2. அரிமா சுமந்த கட்டில் - சிங்காதனம்.

144. நிணவை - பிணிப்பு; பின்னலுமாம்; பெருங். க. 42 : 28;
“கட்டி னிணக்கும்” (புறநா. அஉ); “நிணந்தவை கோத்தலை”
பரி. கக : 80.

145. “பாலன்ன மென்மயிர்ப் பஞ்சி மெல்லணை” சீலக. 2896.

டி - ம். 1 அழுத்திய. 2 அரிமாச்சுமந்த.

சேக்கை மெலியச் செம்மாந் திருந்த
முடிசெழு தந்தை முன்னர்த் தோன்றி
அடிதொழு திறைஞ்சிய வவரிடை யெல்லாம்
தெய்வத் தாமரைத் திருமகட் கெடுத்தோர்

150 ஐயப் படுஉ மணியிற் கேற்ப
ஒண்மையு நிறையு மோங்கிய வொளியும்
பெண்மையும் பெருமையும் பிறவு முடைமையிற்
பாசுமையு யாயத்துப் பையென நின்ற
வாசவ தத்தை வல்ல ளாகென

155 ஊழ்முறை 1 பொய்யாது கரும மாதலின்
யாழ்முறைக் கரும மிவளதென் நருளி
மற்றவ ணின்ற பொற்றொடி மகவிரைக்

146. செம்மாந்திருந்த - வீற்றிருந்த ; " அண்ணல் செம்மாந் திருந் தானே " சீவக. 2358.

144 - 6. "செந்தூ னிணந்த சித்திரக் கம்மத்து, வெண்கா லமளி" (பெருங். க. 35 : 98 - 9.) 148. இறைஞ்சிய - இறைஞ்ச.

வணப்பினர் (133) ஒல்கித் (134). தோன்றி (147) அடிதொழு (148) தென்க.

149. தெய்வத்தாமரைத் திருமகள் - இமயமலையில், பதுமையென் னும் கயத்தில் வாடாத தாமரைப்பூவிலுள்ள திருமகள் ; " அருமணி மரகதத் தங்க னூறிய, எரிநிறப் பொன்னித மேந்து தாமரைத், திரு மகள் ", " தெளிகயம்மலர் மேலுறை தேவி ", " வடமலைப் பொன் " (சீவக. 183, 1001, 2363) என்னும் பாடல்களையும், அவற்றின் உரைகளையும், 183-ஆம் பாடலின் விசேடக் குறிப்பையும் பார்க்க.

149 - 50. திருமகளைத் தம்மிடத்தினின்றும் காணாமற் போக்கிய வர்கள், ' இவள்தானே நாம் போக்கிய திருமகள் ' என ஐயப்படுதற் குக் காரணமான அழகு.

151. ஒண்மை - இயற்கையழகு. ஒளி - செயற்கையழகு.

153. பையென - மெல்ல ; " பையெனக் கவிழ்ந்து நிற்ப " சீவக. 512.

149 - 54. வாசவத்தை அழகிற்கேற்ற குணவிசேடங்களையுடை மையின், இவள் யாழில் வல்லவளாகக் கடவளென்று அரசன் நினைந்து.

156. யாழைக் கற்குந்தொழில் இவளுடையதென்று அரசன் கூறி.

157. அவண் - அவ்விடத்தே. மகளிரை - மற்ற மகளிரை ;

பி - டி. 1 பொய்யாக்கருமம்.

குற்றமில் குறங்கிற் கோ...வல மேற்றிக்
கோதை மார்பிற் காதலி னெடுக்கிப்

- 160 பந்துங் கிளியும் பசும்பொற் றுதையும்
கந்தியன் மயிலுங் ¹கரந்துறை பூவையும்
கண்ணியுங் கழங்குங் கதிர்முலைக் கச்சும்
வண்ண முற்றிலும் பவழப் பாவையும்
தெளித்தொளி பெறீஇய பளிக்குக்கிளிக் கூடும்
- 165 அவரவர் மேயின வவ்வயி னருளி
அடிசில் வினையும் யாழின் றுறையும்
கடிமலர்ச் சிப்பமுங் ² கரந்துறை கணக்கும்
வட்டிகை வரைப்பும் வாக்கின் விகற்பமும்
கற்றவை யெல்லாங் காட்டுமி னெமக்கென

157 - 8. அரசன் வலத்துடையின் மீது அந்த மகளிர்களை முறையே இருக்கச்செய்து ; தந்தை மகளிரை வலத்துடையின்மீதே வைத்தல் மரபென்பர் ; “ மங்கையை வலப்புடைக் குறங்கின் மேலீஇ ” துளா. சுயம். 206.

159. “கோதை மார்பிற் கோதை யானும்” புறநா. சஅ.

160. பொன் துதை - பொன்னுலாகிய சிறுபாத்திரம்.

161. கந்து - தூண். கரந்துறை - மறைந்து தங்குகின்ற ; “ பூவையுங் கிளியு மன்ன ரொற்றெனப் புணர்க்குஞ் சாதி, யாவையும் ” (சீவக. 384) என்பராதலின் ‘கரந்துறைபூவை’ யென்றார்.

163. முற்றில் - சிறுசுளகு.

160 - 63. “ முற்றிலுந் துதையு முன்கைமேற் பூவையும், சிற்றி விழைத்துத் திரிதரு வேர்களை ” பெரியாழ். க. 2 : 19.

165. மேயின - விரும்பினவற்றை.

166. அடிசில்வினை : “ மடைதூற் செய்தி ” மணி. 2 : 22.

167. சிப்பம் - சிற்பம். கரந்துறை கணக்கு - மறைந்துறையும் வகை ; ‘கரந்துறைகணக்கு’ என்னும் பாடத்திற்கு மறைத்துக் கூறும் கணக்குக்களென்று கொள்க ; ‘கடபயாதி சங்க்யை’ முதலிய கணித முறைகள் அவ்வகையிற் சேர்ந்தனவாகும்.

168. வட்டிகை - எழுதுகோல்; வட்டிகைப் பலகையுமாம். வரைப்பு - எழுதுதல்.

166 - 8 : மணி. 2 : 19 - 32, பார்க்க.

பு - ம். 1, 2 கரந்துறை.

170 மருளி யாய மருளொடும் போக்கி
நங்கை கற்கு மங்கலக் கருவிக்கு
நியம விஞ்சன மமைமின் விரைந்தென
ஈன்ற தாயு மென்மகட் கித்தொழில்
மாண்ட தென்று மனத்திற் புகல
(பலர் கூற்று)

175 மழலைக் கிண்கிணிக் கழலோன் பெருமகள்
அரும்பெறற் றத்தைக் காசா னாகிப்
போக வினை புணர்க்கப் பெற்ற
தேசிக குமரன் றிருவுடை யன்னென
அடியரு மாயமு நொடிவனர் வியப்ப

180 ஏனைத் தாயரு மானு தேத்த
வத்தவர் பெருமகள் வல்ல வினை
தத்தை தனக்கே தக்க தாலென
வேட்டது பகருங் கோட்டி யாகிக்
கோட்டமின் முற்றங் குமிழ்குமிழ்த் துரைப்ப.

170. மருளியாயம் - மயக்கத்தையுடைய மகளிர் திரள் ; மருளி :
இ, பகுதிப்பொருள் வீகுதி ; “மருளி மாவும் வெருளிப் பிணையும்”
(பெருங். உ. 15 : 31); “மருளிகொண் மடனோக்கம்,” “மருளி நெஞ்
சம்”(கலி. சச: 11, கஉஉ:15.); “மருளி மற்றவை வாழ்த்தினும்”(கீவக.
247); மருடல் மருளியென நின்றதென்பர் ; திருச்சிற். 151, பேர்.

171. மங்கலக்கருவி - யாழ்.

172. விஞ்சனம் - உபகரணங்கள். என - என்று அரசன் கூற.

173. தாய் - வாசவத்தையின் தாய். 174. புகல - விரும்ப.

175. மழலைக் கிண்கிணி : கீவக. 293.

176. தத்தைக்கு - வாசவத்தத்தைக்கு.

178. தேசிககுமரன் - ஆசிரியனாகிய அரசகுமரன்.

179. நொடிவனர் - சொல்லுபவராய்.

180. ஈன்ற தாயை (173) முற்கூறினமையின் இங்கே ஏனைத்
தாயரு மென்றார். ஆனாது - அமையாமல்.

183. கோட்டியாகி - கலப்புடையவர்களாகி.

184. முற்றம்-முற்றத்திலுள்ளவர்கள்; ஆகுபெயர். குமிழ்குமிழ்த்து
= முகிழ் முகிழ்த்து - பிறருக்குத் தோன்றாமல் மறைத்து ; “குமிண்
கிசிப்பு” திருநா. தே. கோயில்.

(வாசவதத்தைகீது அலங்காரம் செய்தல்)

185 பொன்னகற் கொண்ட பூவும் புகையும்
 1 அவ்வகற் கொண்ட வணியும் பிரப்பும்
 செம்முது செவிலியர் கைபுனைந் தேத்திச்
 சந்தன நறுநீர் மண்ணுறுத் தாட்டி
 மறுவில் வெண்கோட்டு மங்கலம் பொறித்த

190 பெருவெண் சீப்பிற் நிருவுற வாரிச்
 சுருண்முறை வகுத்துச் சூட்டுப் புரியுநீஇக்
 கருங்குழல் சுட்டிக் கன்னிக் கூழை
 பொன்னி னுணிற் புடையெடுத் தியாத்துப்
 பதரில் செம்பொன் காயழ லுறுத்த

195 கதழ்வுறு சின்னஞ் சிதறிய மருங்கிற்
 நிருதுதற் சுட்டி திகழ்ச் சூட்டி
 முத்தக் கலனணி மொய்ப்புறச் சேர்த்துப்
 பொன்செ யோலையொடு பூங்குழை நீக்கி
 மணிச்செய் கடிப்பிணை மட்டஞ் செய்து

200 தேய்வுற் றமைந்த திருவெள் ளாரத்
 தேக விடுகொடி யெழிற்றோ ளெழுதிக்க

185. பொன்னாற் செய்யப்பட்ட அகலின் கண்.

186. பிரப்பு - குறுணியளவான பொருளைக்கொள்ளும் பாத்திரம்;
 “பல்பிரப் பிரீஇ” (முருகு. 234); “அரும்பொனு மணியு முத்துங் காண
 முங் குறுணி யாகப், பரந்தெலாப் பிரப்பும் வைத்து” சீவக. 369.

188. நறுநீர் - மணமுள்ள பனி நீர்; “சந்தனங் கலந்த வந்த
 ணறுநீர்” (பெருங். 2: 18: 109.) நீரை ஆட்டி.

189-90. யானைத்தந்தத்தாலாகிய சீப்பால் வாரி.

192-3. சுருளை வகுத்து. சூட்டு - உச்சிக்கொண்டை. குழலைக்
 சுட்டி; கூழையை யாத்து. 190 - 93: சீவக. 2437, ந.

194. பதரில் செம்பொன் - ஒட்டமில்லாத செவ்விய பொன்;
 “போக்கில் பொலங்கலம்” பெருந. 86.

195. சின்னம் - பொற்பொடி.

199. கடிப்பிணை-ஒருவகைக்காதணி; “கடிப்பிணை காது சேர்த்தி”
 (சீவக. 2091). மட்டஞ் செய்து - செவ்வை செய்து; 206.

200. ஆரம் - சந்தனம்.

201. ஏகவிடுகொடி - ஒற்றைக்கொடி; ஏகாவலி.

பி - ம். 1 அகவற்.

கச்சியாப் புறுத்த கால்வீங் கிளமுலை
முத்த வள்ளியொடு மும்மணி சுடர
மணிக்காற் பா.....கவைஇத்

- 205 1தணிப்பொற் றோரைத் தகையொளி சுடர
மட்டங் குயின்ற மங்கல வல்குற்
பட்டுடைத் தானைப் பைம்பூண் சுடரத்
திருமுகை முருக்கின் விரிமலர் கடுப்பச்
செறிமலர் படினுஞ் சீறடி நோமென
- 210 நெறியெனப் படுத்த நிலப்பெருந் தவிசின்

(வாசவதத்தை கீதசாலைகீதச் செல்லுதல்)

உள்ளகத் தொடு.....மெல்லடி
அரிப்பொற் கிண்கிணி யார்ப்ப வரங்கின்
உழைச்சென் மகளி ருக்க மேற்றிச்
சித்திரம் பயின்ற செம்பொ னோலை

- 215 முத்துவாய் சூழ்ந்த பத்திக் கோடசைஇச்
கிரற்சிற கேய்ப்பச் சிப்பம் விரித்த
கவற்றுவினைப் பவழங் கடைந்துசெய் மணிக்கை

203. முத்தவள்ளி - முத்துக்கோத்த கொடிபோல்வதோர் அணி.
மும்மணி: 121 - ஆம் அடியின் குறிப்பைப் பார்க்க.

205. பொற்றோரை - பொன் வடம்; "பொற்றோரை மின்ன" சீவக. 2132.

206 - 7. மட்டங்குயின்ற - நேர்மை செய்த. பைம்பூண் - மேகலை.
குயின்ற தானையென்க.

208. முருக்கின் மலர்-முள்ளு முருங்கைப்பூ. கடுப்பச் சிவந்தென
ஒரு சொல்வருவிக்க. 209. நோமென - நோமென்று சொல்ல.

212. அரி - உள்மணி; தவளையுமாகும்; "அரிக்குரற் கிண்கிணி
யாற்றுஞ் சீறடி" (யா - வி. தொடை. கு. 3; யா - கா. 20, மேற்.)
"தவளை வாய பொலன்செய் கிண்கிணி" துறுந். கசுஅ.

213. உக்கம் - சிற்றூல வட்டத்தை. ஏற்றி - ஏற்ற; உயர்த்தி
யசைப்ப. 216. சிரல் - மீன்கொத்திக் குருவி.

217. கவற்றுவினைப்பவழம் - சூதாடு தொழிலுக்குதவும் பவழம்;
"குலவும் பவழவுழக்கில்" (சீவக. 927); "கவள யானை பணையின்
யாளி கால்வகுத்த பலகையிற், பவள மான நீல மான கருவி - முன்
பரப்பினார்" (வி. பா. சூது போர்ச். 174.) கை - காம்பு.

பீ - ம். 1 திணிப்பொற்.

ஆல வட்ட நாலொருங் காடப்

பொன்னிய லாய்வளைக் கன்னிய ரசைப்பப்

220 பொத்தின் றமைந்த புனைவிற் றுகிச்

சொத்துற் றமைந்த சுதையில் செஞ்சுவர்

வெண்கோட்டு நெடுந்தூண் விதானந் தூக்கித்

தேநவின் றேங்கிய திருநர் றொருசிறைக்

கீத சாலை வேதி நிறைய

225 மல்லற் சுற்றமொடு கல்லெனப் புகுதந்

தரக்குப் பூயி யாயமொ டேறிப்

பரப்புமல ரொருசிறைப் பாவையை நிறீஇப்

பண்ணமை நல்லியாழ்ப் பலிக்கடன் வகீஇய

(உதயணன் வருகை)

அண்ணல் வருகென வவ்வயி றேடி.

230 ஒண்டொடி மகளிர் கொண்டகம் புகுதரத்

218. ஆலவட்டம் - இங்கே பேராலவட்டம்; பெரியவிசிறி; இதனைத் தாலவிருத்த மென்பதன் சிதைவென்பர்.

217 - 8. "பவழப் பிழிகை பக்கங் கோத்த, திகழ்பொன் னலகிற் செஞ்சார் தாற்றி" பெருங். உ. 18: 113-4.

214 - 8. "அணித்தகு பவள மேற்பக் கடைந்துமுத் தழுத்தி யம் பொன், துணித்தடி விலிம்பு சேர்த்தித் தொழுதகச் செய்த வண்கை, மணிச்சிரற் சிறகு நாண வகுத்தசார் தாலவட்டம், பணித்தகு மகளிர் வீசிப் பாவையைக் குளிர்வித் தாரே" சிவக. 2478.

218 - 9. ஆடும்படி அசைப்ப.

220. பொத்து - குற்றம்; "போற்றினும் பொத்துப் படம்" குறள். 468.

221. சொத்து - பொன். 222. வெண்கோடு - யானைத்தந்தம்.

223. தே - தெய்வம்.

224. வேதி - மேடை; வேதிகையென்றும் வழங்கும்.

226. அரக்குப் பூயி - சாதிலிங்கம் வழித்த பூயியில்.

227. பாவையை நிறீஇ - வாசவதத்தையை நிறுத்தி.

228. "பலி கெழுநல்யாழ்" (37: 107.) வகீஇய - வகுத்தற்கு.

229. அண்ணல் - உதயணகுமரன். என - என்று ஆண்டிள்ளார் சொல்ல. 230. கொண்டு - அவனை அழைத்துக்கொண்டு.

டி - ம். 1 கன்னியர்கவிப்ப.

தானைத் தவிசிற் றகையோ னேற
 ஏனைத் தவிசி னங்கையை யிருத்தினர்
 இன்னு ளென்ப திவனு மறியான்.

(வாசவதத்தை யாழ்பயிலத் தொடங்கல்)

நன்னர்க் கினவி நயவரப் பயிற்றி

235 ஆசான் கொடுக்கு மரும்பெறல் விச்சை
 காண்போர் செய்யுங் கடப்பா டிதுவென
 வெள்வளை முன்கை தோழியர் பற்றி
 ஒள்ளிழை மாத ரொழுக்கஞ் செய்கெனக்
 காந்த ளழித்த கைம்முகிழ் கூப்பிக்

240 கஞ்சிகை திறந்த பொழுதி னன்றுதன்
 காட்சிக் கொத்த கள்வ னாதலின்
 மேற்படு நோக்கமொ டிருவரு மெய்தி
 ஏப்பெறு துயரமொ டிலங்கிழை யிறைஞ்சிப்
 பொற்காற் படுத்தப் பூந்துகில் வளைஇக்

245 கைக்கோற் சிலதரொடு கன்னியர் காப்பத்
 தெய்வத் தன்ன திறலோன் காட்டக்
 கைவைத் தனளாற் கனங்குழை யாடுமுன்.

நுச.—யாழ் கைவைத்தது முற்றிற்று.

231. தானைத்தவிசில் - துகில மேலேவிரித்த ஆசனத்தில்.

236. கடப்பாடு - கடமை. 238. ஒழுக்கம் - ஆசாரத்தை.

240. கஞ்சிகை - உருவுதிரை. அன்று - யானையை அடக்கிய அந்
 நாளில்.

241. கள்வன் ; “ கள்வன் கொண்ட வள்ளம் ” (33 : 151) என்
 றார் முன்னும் ; “ கண்வழி நுழையுமோர் கள்வ னேனெகாலாம்.” கம்ப.
 மிதிலைக். 55.

242. நோக்கமொடு : ஒடு, அசை. எய்தி - எய்த.

243. ஏ - மிகுதி ; மன்மதனுடைய அம்புமாம்.

245. சிலதர் - ஏவலாளர்.

247. யாழைக் கைவைத்தனள்.

௩௫—நருமதை சம்பந்தம்.

(அயலார் கூற்றுக்கள்)

கைவைத் தமைந்த கனங்குழைக் கவ்வியாழ்
வைக றேறும் வத்தவன் காட்ட

நிகழ்வதை புரைக்கும் 1 புகர்ச்சொன் மாக்கள்
ஒன்னலர் துழையா வுரிமை மாணகர்த்

5 தன்மக னொருத்தியைத் தானயாழ் கற்கென
ஏதின் மன்னனை யெண்ணான் நெளிந்த

பேதை மன்னன் பின்னுங் காண்பான்

சென்றே யாயினுஞ் சிதையி னல்லது

நன்றொடு வாரா தொன்றறிந் தோர்க்கென

10 அரச னுசா னரும்பெறற் றந்தையெனக்
கல்லாச் சனத்தொடு பல்லோர் சொல்ல

௩௫—நருமதை சம்பந்தம்.

[யாழ்கற்பித்து வருகையீல், அயலார் கூறிய கூற்றுக்களும், வாசவ தத்தையின்பாலுள்ள விருப்பமித்யால் தனக்குண்டான வேறு பாட்டை மறைத்தற்பொருட்டு உதயணன் நருமதை யென்னும் நாடகக் கணிகையை வயந்தகணக்கொண்டு வலிதீர் கொணர்வித்து அவளைப் பாராட்டி யொழுகியதும் இதனால் அறியலாதும்.]

1. கனங்குழைக்கு - வாசவதத்தைக்கு.

3. மாக்கள் : எழுவாய்.

4. ஒன்னலர் - மனம் பொருந்தாதவர்கள். உரிமைமாணகர் - அந்தப்புரத்தில்.

5. தன்னென்றது பிரச்சோதனை. தானயாழ் - சரத்தானக் களையுடைய யாழ். 6. ஏதில் மன்னனை - அயலரசனை.

7. பேதை மன்னன் - பிரச்சோதனன்.

6 - 7. "கம்பலைப் பெரும்பழி யெய்திய காவலன், வம்ப மன்னனை வழிதெளிந் தனனென." பெருங். க. 46 : 315 - 6.

9. நன்றொடுவாராது - இச்செயல் நன்மையுடன் நிகழாது.

10. ஆசானும் அரசன், தந்தையும் அரசனென இயைக்க ; உதயண னும் வாசவதத்தையும் தம்முள் விருப்பங்கொள்வரென்பது இதன்கருத்து. என (9) எனச் (10) சொல்ல (11).

பி. ம. 1 புகழ்சொன்.

-புகாஅ ரியல்புணர்ந் தோரொன
 மதியோர் மொழிந்த திதுவென் றெண்ணி
 இன்னவை பிறவுந் துன்னினர் கிளந்து
 15 வேந்திடையிட்ட வெஞ்சொ லாதலிற்
 சேர்ந்தோர் மாட்டுஞ் செப்ப றீதென
 உரைப்போர் நாவிற் குறுதி யின்மையின்
 நினைத்தது மிகையென நெஞ்ச வலியுறீஇ
 மனத்ததை யாக மாந்த ரடங்கலின்
 20 வம்ப மாக்கள் வாயெடுத் துரைக்கும்
 கம்பலை யின்மையிற் கடிநகர் தேறி
 ஆங்கன மொழுகுங் காலை யோங்கிய

(வயந்தகன் செயல்)

- மாணிப் படிவமொடு மதிலுஞ் சேனைபுள்
 ஓதிய காலத் துடன்விளை யாடித்
 25 தோழ மாக்க டொழுதியிற் கூடிப்
 பால குமரன் பணியி னொருநாள்
 மாலைபுஞ் சாந்து மடியும் பெய்த

15. வேந்து இடையிட்ட - அரசனிடத்தே கலப்புற்ற.

15 - 6. "வெங்கண் வேந்தர் தங்கட் குற்ற, தங்கண் ஞாலத் தாரே யாயினும், அகலிடத் துரைப்பி னற்றம் பயத்தலின்" பெருங். ச. 6 : 32 - 4.

17. நாக்கு அறுபடுமென்பது குறிப்பு ; "ஆக்கரிய மூக்குங்கையி யுண்டா ளென்றாரை, நாக்கரியுந் தயமுகனார்" (கம்ப. சூர்ப்பநகைப். 125) என்பது இங்கே கருதற்குரியது.

18. நினைத்ததும் தவறாகும் ; "காவன் மன்னவர் காய்வன சிந்தி யார், நாவினு முரையார் நவையஞ்சுவார்" சீவக. 249.

19. மனத்ததை : ஐ, சாரியை. மாந்தர் - மற்றை மனிதர்.

20. வம்பமாக்கள் - பரதேசிகள் ; சீலப். 6 : 111.

21. கம்பலை - முழக்கம். 22. ஆங்கனம் - அப்படி.

23. மாணிப்படிவமொடு - பிரமசாரி வடிவத்தோடு. உஞ்சேனை - உச்சயினிகர்.

24. ஓதிய காலத்து - அரசனுடைய மக்கள் கற்றகாலத்தில்.

25. தொழுதியில் - கூட்டத்தில்.

26. பாலகுமரன் - பிரச்சோதனனுடைய புதல்வருள் ஒருவன். பணியின் - அவனது கட்டளையினாலே. 27. மடி - ஆடை.

- கையுறைச் செப்பொடு கடிநகர்ச் சென்ற
வயந்தக சூமரனை நயந்துமுக நோக்கிப்
30 பண்டியா னிவரைப் பயின்றுழி யுண்டெனக்
கண்டறி விலீரெனக் கரந்தவன் மறுப்பக்
.....போல.....
இசையா மாக்கண்மு னியல்பில சொல்லி
அன்றுதலைப் பட்ட வார்வலர் போல
35 இன்றுதலை யாக வென்று மெம்வயின்
இவரே வருகென வேயின னருளி
மன்ன சூமரன் தன்வயிற் கோடலின்
அரும்பெறற் றோழ னுங்குவந் தொழுகிப்
பெரும்பெற் றறையும் பேச்சின னாக
40 மாய யாக்கையொடு மதிலகத் தொடுங்கிய
ஆய மாக்க ளவன்வயி னறிந்து
காவ லாள் ரற்ற நோக்கி
மேவன மென்னுஞ் சூழ்ச்சிய ராகிப்
பன்னாள் 1 கழித்த பின்னர் முன்னாள்
(உதயணனுக்கு வாசவதத்தைமீது வேட்கை மீதுதல்)
45 எண்மெய்ப் பாட்டினு ளிரக்க மெய்ந்திறீ இ

-
28. கடிநகர் - உதயணனிருக்கும் அரண்மனை.
30. என - என்று உதயணன் சொல்ல.
31. அறிவிலீர் - நீர் என்னை அறியாதவர். அவன் - வயந்தகன்.
33. இசையா மாக்கள் - மனம்பொருந்தாத மனிதர்.
35. இன்று தலையாக - இன்று முதலாக.
36. ஏயினனருளி - சொல்லி; "சுண்ணம் விளக்கிவற்றூற் புனைத
னாளு மேவா" சீவக. 1547.
36 - 7. வயந்தகனையே தன்பாலனுப்பும்படி பாலகுமரனுக்குத்
தெரிவித்து உதயணன் அங்கனம் பெற்றுக்கொண்டமையின்.
38. தோழன் - வயந்தகன்.
39. பெற்று - பெருக்கம். ஆகி - ஆதலால். 41. ஆயம் - கூட்டம்.
40 - 41. வேற்று வடிவங்கொண்டு அங்கே தங்கிய யுகியின் மனி
தர்கள் அவனிடம் அறியவேண்டுவனவற்றை யறிந்து.
42. அற்றம் - சோர்ந்த சமயம். 43. மேவனம் - அடைவோம்.
45. எண்மெய்ப்பாடு - நகை முதலியன. இரக்கம் - இரக்கத்தை;
டி - ம். 1 கழிந்த.

ஒண்வினை யோவியர் கண்ணிப விருத்தியுட்
 டலையத னும்பர்த் தான்குறிக் கொண்ட
 பாவை நோக்கத் தாரணங் கெய்தி
 முற்றான் கண்ட முகஞ்செய் காரிகை

50 உட்கொண் டரற்று முறு 1 பிணி தலைஇக்
 கட்கொண் டாங்குக் களிநோய் கனற்றத்
 தீமுகத் திட்ட மெழுகிற் றேம்பியும்

என்றது கருணையை; அஃது அமுகை யல்லது அவலமெனப்படும்; இங்கே சொன்னது தன்கட்டோன்றிய இழவுபற்றிய அமுகையாம்; 'இழவென்பது தந்தையுந்தாயு முதலாகிய சுற்றத்தாரையும், இன்பம் பயக்கும் நுகர்ச்சி முதலியவற்றையும் இழத்தல்' (தோல். மெய்ப். சூ, 3, பேர்.) என்ற உரையினால் இது தெளியப்படும்.

46. ஓவியர் - சித்திர இலக்கணங் கூறும் நூலுடையார். விருத்தி - இருப்பு; ஆசனம்; "ஒன்பது விருத்தி நன்பத நுனித்த, ஓவவினையாளர்" பெருங். உ. 7 : 40 - 41.

47. தலையதனும்பர் - முதலாவதாகிய பதுமாசனத்தின்கண்; ஆசனம் ஒன்பது வகைப்படும்; சிலப். அ : 23-ஆம் அடி முதலியவற்றின் உரையைப் பார்க்க.

46 - 8. வாசவதத்தை நாடோறும் பதுமாசனமிட்டு இருந்து யாழ் கற்றாளென்பது இதனால் உணரப்படும்.

44 - 8. விருத்தி யென்பதற்கு இருப்பென்று பொருளெழுதி, "பன்னாள் கழிந்த...எய்தி" என்னும் இந்தப் பகுதியை அதற்கு மேற்கோள் காட்டினர் அடியார்க்கு நல்லார்; சிலப். அ : 23 - 6.

49. முகஞ்செய்தல் - தோன்றுதல்; புகுமுகம் புரிதலென்னும் மெய்ப்பாடு. காரிகை - வாசவதத்தையின் அழகினை.

50. உறுபிணி தலைஇ - காமநோய் அதிகரிக்கப்பெற்று.

51. கட்கொண்டாங்கு - கள்ளை உட்கொண்டால் அக்கள் கனற்று வதுபோல்; கள் கனற்றல், "களிப்பர் குளிப்பர்" (பரி. கூ) என்பதனால் விளங்கும். கனற்ற - வெதுப்புதலால்.

52. மெழுகின் - மெழுகைப்போல.

50 - 52. "ஒள்ளிழை தந்த, பரிசுழி பைதனோய் மூழ்கி யெரிபரந்த, நெய்யுண் மெழுகி னிலையாது பைபயத், தேயு மளித்தென் னுயிர்" கலி. கக அ : 20 - 23.

பி - ம். 1 பிணித்தலைஇ.

தாய்முகத் தியாத்த கன்றிற் புலம்பியும்
உயலருந் துன்பமொ டொருவழிப் பழகிப்

(உதயணன் எண்ணுதல்)

- 55 பயலை கொண்டவென் பையு ளாக்கை
பண்டென் வண்ணம் பயின்றறி மாக்கள்
இன்றென் வண்ண மிடைதெரிந் தெண்ணி
துண்ணிதி னோக்கி நோய்முத னாடிந்
பின்னிது கரக்கும் பெற்றி யரிதென
- 60 மலரே ருண்கண் மாதர்க் 1கமைந்த
அலரவண் புதைக்கு மருமறை நாடித்

(உதயணனும் வயந்தகனும் ஜலோசித்தல்)

தெரிவுறு சூழ்ச்சியு ளிருவரு மெண்ணிப்
பிறன்பாற் பட்ட பெண்பா னாடி
அவள்பாற் பட்ட வார்வஞ் செய்கம்

- 65 அன்னா னொருத்தியை யறிந்தனை வம்மெனப்

53. கன்றின் - பசுக் கன்றைப்போல; " தாய்காண் கன்றிற் கால
வன் வீரும்பி " (பெருங். உ. 10 : 7); " தாவா விருப்பொடு கன்றியாத்
துழிச்செல்லும் ஆ " கலி. அக : 36 - 7.

54. உயலரு - பிழைத்தற்கு அரிய; " உய்யா வரும்படர் "
குறிஞ்சிப். 11.

55. பயலை - பசலை. பையுளாக்கை - துன்பத்தால் வேறுபட்ட
உடம்பை.

58. நோய்முதல் - நோயின் காரணத்தை; " நோய்முதலாடி "
திருக்குறள், 948. 59. கரக்கும் .. மறைக்கும்.

60. மாதர்க்கு - வாசவதத்தையின் பொருட்டு.

61. அலர் - பலரறியும் பழிமொழி. மறை - இரகசியம்.

60 - 61 = 250 - 51. 62. இருவரும் - உதயணனும் வயந்தகனும்.

64. செய்கம் - செய்வேம்; செய்து மறைப்பேமென்பது கருத்து.

65. அன்னாள் - அத்தன்மையை யுடையாள். வம்மென-வாவென்று
உதயணன் சொல்ல; வம், வாவென்பதன் திரிபென்பர் (நன்னூல்,
கு. கசச, மயிலை.); " வம்மெனக் கொம்மெனக் கூவிடப் பெற்றாய் "
மீனாட்சியம்மை. அம்புலி. 1.

பு - ம். 1 அமைத்த.

(வயந்தகன் செயல்)

- பல்வேன் முற்றம் பணியிற் போகி
 நகர்முழு தறிய நாணிகந் தொரி
 ஒருவன் பாங்க ருளம்வைத் தொழுதும்
 அதன்மி யாரென வாங்கவன் வினவ
- 70 இரங்குபொற் கிண்கணி யினையோர் நடுவண்
 அரங்கியன் மகளிர்க் காடல் வசூக்கும்
 தலைக்கோற் பெண்டிருட் டவ்வை யொருமகள்
 நாடகக் கணிகை நருமதை யென்னும்
 பாவை யாகும்ப் பழிபடு துணையென
- 75 ஒருநூற் றொருகழஞ் சரைகண் டெண்ணிய
 கனபொன் மாசை காண வேந்தி
 மன்றமு மறுசுங் கம்பலை கழும
 வனப்புமுத லாக வழிவர வமைந்து
 குணத்துமுறை வகையிற் கோல மெய்தி
- 80 வீழ்ந்தோர் நல்கும் வெறுக்கை யன்றிக்
 காணி கொண்டுங் கடனறிந் தெண்ணிய

66. பல்வேன் முற்றம் : பெருங். க. 34 : 39; 37 : 2, 98 ;
 “ நெடுநுதி வயக்கழு நிரைத்த வாயில் ” பெருப்பாண். 128.

68 - 9. அதன்மி - குலவொழுக்கத்துக்கு மாறாக நடப்பவன் ;
 “அன்றை வைகல் சென்றோர்ப் பேணிப், பள்ளி மருங்கிற் படிநின் றொழு
 கும், செல்வ மகளிர் ” (35 : 89-91) எனப் பின்னர்க் கூறுதலின் ஒரு
 வன் பாங்கர் உளம் வைத்தொழுதல் அதன்மமாயிற்று. அவன் - வயந்த
 கன்.

70. இனையோர் - இளமகளிர்.

72. தலைக்கோற் பெண்டிருள் - தலைக்கோலென்னும் பட்டம்பெற்ற
 கணிகையருள். தவ்வை யொருமகள் - பெரியவளாகிய ஒருத்தி; எழுவாய்.

73. “ நருமதை முதலா நாடகமகளிர் ” பெருங். ச. 10 : 72.

74. என - என்று சொல்ல.

76. மாசை - ஒருவகை நாணயம்; “பன்னீ ராயிரம் பசும்பொன்
 மாசையும்”, “தமனிய மாசையொடு ” பெருங். க. 38: 283, 39: 11.

75 - 6. உரைகண்டெண்ணிய நூற்றொருகழஞ்சு பொன்மாசை
 யைப் பலரும் காணும்படி அவன் கையில் ஏந்திக்கொண்டு.

78. வனப்பு முதலியன - அழகு ஆடல் பாடலென்பன.

80. வீழ்ந்தோர் - வீறும்பினோர். வெறுக்கை - திரவியம்.

81. காணி - உரியநிலத்தை.

ஒன்றுமுத லாக வோரெட் டிறுத்த
ஆயிரங் காறு மாத்த பரிசத்
தீயாழ்முத லாக வறுபத் தொருநான்

85 கேரிள மகளிர்க் கியற்கையென் றெண்ணிக்
கலையுற வகுத்த காமக் கேள்வித்
துறைநெறி போகிய தோழித் தூதினர்
அரசர்க் காயினு மடியர்க் காயினும்
அன்றை வைகல் சென்றோர்ப் பேணிப்

90 பள்ளி மருங்கிற் படிநின் றொழுதும்
செல்வ மகளிர் சேரி நண்ணி
வயக்களி றடக்கிய வத்தவர் பெருமகன்
இயக்கரும் வீதியி னெதிர்ப்பட வொருநாள்
நயப்புற் றரற்று நருமதை யென்னும்

82 - 3. பரத்தையர் ஒருகழஞ்சுப் பொன்முதல் ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சுப்பொன் வரையிற் பரிசம் பெறுதற்குரியவரென்பதை, “ஒப்ப வொன் றுதியாக வாயிரத் தோரெட் டீரசு, செப்பி” (சீவக. 107), “நூறுபத் தடுக்கி யெட்டுக்கடை நிறுத்த, வீறுயர் பசம்பொன் பெறு வது”, “எட்டுக்கடை நிறுத்த வாயிரத் தெண்கழஞ்சு, முட்டா வைகல் முறைமையின் வழாஅத், தாக்கணங் கனையார்” (சீலப். ௩: 164-5, ௧௪: 158-60) என்பனவற்றாலுணர்க. ஆயிரத்தெண் கழஞ்சில் பரியத் திற்கு ஆயிரம் கழஞ்சும் அழிவுக்கு எட்டுக்கழஞ்சு மென்பர் அரும்பத வுரை யாசிரியர்; சீலப். ௮: 164. “மாணிழைக்கொரு கங்குலின் மரு வுவா ரளிக்கு, மாணி தீர்ந்தபொ னுயிரங் கழஞ்சென வறைவார்” பிர மோத்தா. உருத்திராக்க. 26.

84 - 6. பரத்தையர்க்குரிய கலைகள் அறுபத்துநான்கென்பது, “எண்ணெண் கலையோ நிருபெரு வீதியும்”, “எண்ணுன் கிரட்டி யிருங் கலை பயின்ற, பண்ணியன் மடந்தையர்” (சீலப். ௧௪: 167; ௨௨: 138-9) என்பவற்றாலும், “கூத்தும் பாட்டும்” (மணி. ௨: 19) என்பது முதலியவற்றாலும் விளங்கும்.

87. தோழித் தூதினர் - தோழியாகிய தூதையுடையவர்.

91. பரத்தையர் சேரியை வயந்தகனடைந்து.

90 - 91. இராமாயணம், திக்குவிசய. 161-ஆம் கவியைப் பார்க்க.

93. எதிர்ப்படுதலை நருமதையின் தொழிலாகக் கொள்க.

94. அரற்றும் நருமதை - அரற்றுதற்குக் காரணமாகிய நருமதை.

- 95 நாடகக் கணிகை மாடம் யாதெனத்
தாயுறை வியனகர்த் தன்குறை யுரைத்து
வாயி லாகிய வயந்தகன் புகலும்
செந்நூ னிணந்த சித்திரக் கம்மத்து
வெண்கா லமளி வீருப்பி னேற்றி
- 100 அணியிழை மகளிரும் யானையும் வணக்கும்
மணியொலி வீணையுஞ் சாபமு மரீஇக்
கழறொடி கவைஇய கலம்பொழி தடக்கை
உதயண குமர னுள்ளத் துள்ளெனின்

97. வாயில் - தூது. புகலும் - புகுந்தவுடன்.

92 - 7. நருமதை முன்பு ஒருநாள் வீதியில் எதிர்ப்பட்டமையின் உதயணன் அவன்பால் விருப்பங்கொண்டு அரற்றுதலால், அவள் வீடு யாதென்று வினாவிக்கொண்டு சென்று அவளுடைய தாயின் மாடத்தை வயந்தகன் அடைந்தான் ; அடைந்தவுடன்.

98. நிணந்த - கட்டிய, பின்னிய. சித்திரக் கம்மம் - சித்திரத் தொழில் ; கம்மம் - கருமம் ; “சேடுபடப் புனைந்த சித்திரக் கம்மத்து” பெருங். உ. 10 : 9.

99. நருமதையின் தாய் வயந்தகனை அமளியில் ஏற்றி.

98 - 9. தூனிணந்த அமளி : பெருங். க. 34 : 144-6.

100 - 101. மகளிரையும் யானையும் வணங்கச் செய்கின்ற வீணை ; “மதக்களிறு வலியா.....சாம கீத வோசையிற் றணிக்கும்” (பெருங். க. 44 : 61-3); “காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் றொருத்தல், யாழ்வரைத் தங்கியாங்கு” (கலி. உ) என்பவையும், “இசையினி லிவட்டுத் தோற்றும் யானையால் வேறு மென்னின், இசைவதொன் றன்று கண்டீர்” (சீவக. 748) என்பதும், ‘யானை நாதத்திற் றோற்றுதலின், அதற்கு வணங்குதலியல்பு’ என்னும் அதனுரையும், “ஐம்புல வேழத்தின் வெந் தொழில் வீயக், கருணை வீணை காமுறத் தழீஇ” (நூலுயிர்தம், 4), “மகரயாழ் வல்ல மைந்த னொருவனைக் கண்ட மத்தப், புகர்முக்கக் களிற் றின்” (மேருமந்தர. வச்சிராயுத. 31) என்பனவும் ஈண்டறியற்பாலன. சாபமும் - வில்லும் ; விற்றமும்புமாம்.

102. கழல் தொடி - உழலுந் தொடி (சிறுபாண். 95); தொடி - வீரவளை. கலம் - ஆபரணங்களை ; “கலம்பெயக் கவிழ்ந்த கழறொடித் தடக்கை” (அகநா. உக௩) ; “கலம் பொழியுங் கடகத் தடக்கைக் கழ லோன்” (சீவக. 2359.)

103. உள்ளெனின் - உள்ளாளாயின்.

100 - 103. “வார்கவுள் யானை வணங்குதற் கமைந்த, வீணை விச்சையொடு விழுக்குடிப் பிறவரிது, விழுக்குடிப் பிறந்திவ் வீறொடு

- ஒண்டொடி மாதரு மொருதுணை யொருட்
 105 பெண்டுணை சான்ற பெருமைபெற் றனளென்
 மருமகற் புகலு மனம்புரி கொள்கை
 இருமு தாட்டி யெனக்கு முண்டெனத்
 தூண்டி லிரையிற் றுடக்குள் ளுறுத்துத்
 தேன்றோய்த் தன்ன தீஞ்சொ லளைஇப்
 110 பொருளெனக் கருதிப் பொன்னிவண் விடுத்தோன்
 அருளியு மருளா னடித்தி மாட்டெனக்
 காரணக் கிளவி நீர கூறித்
 தற்பெயர் பெயர்ப்ப மனத்தகை கரந்து
 பிற்பயங் கருதும் பெருநசைக் கிளவி
 115 இன்னகைத் தோழற் கினிய பயிற்றி
 ஆங்கினி திருந்த போழ்திற் பூங்குழை

விளங்கிய, வழக்கா மரபின் வத்தவர் பெருமகன், உதயண குமரன்”
 பெருங். ௩. 6 : 114-8.

104. மாதரும் - நருமதையும். ஒருதுணையோருள் - ஒப்பற்ற தலை
 வர்களைப்பெற்ற மகளிர்களுள்.

105. பெண்டுணை சான்ற - பெண்மையின் அளவில் மிக்க.

106. புகலும்-விரும்பிப் பேசும். 107. இருமுதாட்டியாகிய எனக்கும்.

106 - 7. கொள்கையுண்டெனவும்.

108. தூண்டில்முள்ளிற் கோக்கப்படும் இரையைப் போல.
 துடக்கு - உதயணனைப் பிணித்தற்குரிய கருத்தை; அஃது இரைக்குள்
 இருக்கும் முள்ளுக்கு உவமை; பெருங். உ. 7 : 73-9, பார்க்க.

110. விடுத்தோன் - உதயணன்.

111. அருளியும் அருளானென்றது அன்புடையனாலும் தன் வீட்
 டிற்கு வரவில்லையென்னும் குறிப்புடையது. அடித்தி - அடியவள்
 (பெருங். க. 47 : 29, 226); “அடித்தியாரு முன்பட்டதொழிந்து”
 (சீவக. 2045); இப்பெயர் அடிச்சியெனவும் வழங்கும்; “போதார் புனை
 கோதை சூட்டுன் னடிச்சியை” (சீவக. 481.) என - எனவும் தாய்
 சொல்ல.

எனவும் (107) எனவும் (111) என்று முடிக்க.

112. “காரணக் கிளவி நீர காட்டி” பெருங். க. 36 : 96.

113. தற்பெயர் பெயர்ப்ப - தன் கையிலுள்ள பொருளை வயந்த
 கன் எடுத்துவைக்க; பெயர் - பொருள்; பதிற். கூ0 : 23. மனத்தகை -
 மனத்திலுள்ள பெருவிரும்பத்தை. 116. பூங்குழை : விளி.

(தாய் உதயணனது இயல்பை உரைத்தல்)

காமுறப் பட்ட சேணிகச் சிறுதொழில்
கற்றது மில்லாச் சிற்றறி வாளன்
பொய்யொடு மிடைந்த பொருணசைக் கடுஞ்சொல்

120 மையுண்டு கமுமிய மாசபடு கலிங்கத்

1 திணையோர் வைகா விழுக்கரு வாழ்க்கையன்
கவறா டாளர்க்குக் கலந்தொலை வெய்திக்

2 கொடையகத் தோனெனக் கடைசுழிந் தோடிக்
கவலையிற் செலலுங் கவ்வையின் விலக்கி

125 ஐயன் வந்த வாசறு கருமம்

கைவளை மாதர் களைந்து சென்றியென

(நருமதை மறுத்தல்)

நிதியங் காட்டப் பொதியொடு சிதறிக்
குறையொடு வந்தவக் குமரன் கேட்க
சிறியனென் வந்தவச் சிறுநில மன்னற்

130 கம்மனை நயந்தியா னவ்வயிற் சேறல்

என்மனை மருங்கி னில்லெனச் சீறித்

தன்றுறைக் கொவ்வாத் தகையில் கிளவி

119 - 21. பரத்தையரோடு கலந்து தங்காத வாழ்வையுடையவன்.

122 கவறாடாளர்க்கு - குதாடுபவர்களால். கலம் - ஆபரணம்.

123. கொடையகத்தோன் - பொருளை வழங்கும் உள்ளத்தவன்.
என - என்று தாய்சொல்ல.

124. செலலும் - நருமதை செல்லவும். கௌவையின் - முழக்கத்
தோடு. 125. ஐயன் - வயந்தகன். கருமம் - காரியத்தை.

126. களைந்து சென்றியென - சென்று களைவாயென்று.

127. நிதியம் - வயந்தகன் கொணர்ந்த பொன்னின் தொகுதியை.
பொதியொடு சிதறி - முடிச்சுடன் எறிந்துவிட்டு.

128. குறை - காரியம். கேட்க - கேட்பானாக.

129. அச் சிறுநில மன்னனென்றது உதயணனை.

130. அம்மனை - உதயணன் வீடு.

131. இல்லென - இல்லையென்று.

132. தன் துறைக்கு - தன்குல ஒழுக்கத்திற்கு. ஒவ்வாக்கிளவி,
தகையில் கிளவியெனக் கூட்டுக.

பி - ம். 1 திணையோர். 2 தொடை. 3 சென்றியென.

பைந்தொடி மாதர் பண்பில ப்யிற்றத் .

தாயப் பெண்டிருந் தந்துணை யோருமென்

135 ரோரி லெழுகளை யுடன்றொக் கீண்டிப்

1 பழமையிற் பசையாது கிழமையிற் கெழுவாது

தவந்தீர் மருங்கிற் றிருமகள் போலப்

பயந்தீர் மருங்கிற் பற்றுவிட் டொரீஇ

இட்டதை யுண்ணு நீலம் போல

140 ஒட்டிடத் தொட்டு முறுதி வாழ்க்கையுட்

பத்திமை கொள்ளார் பைந்தொடி கேளென

எடுத்தியல் கிளவியோ டேதுக் காட்டித்

தொடிக்கேழ் முன்கைத் தொகுவிரன் மடக்கி

மாநிதி வழங்கு மன்னரிற் பிறந்து

133. மாதர் - நருமதை. பண்பு இலவாக.

134 - 5. பெண்டிரும் துணையோருமென்ற ஒரேகுலத்திற் பிறந்த ஏழு வகையினரும் ; எழுகளை - வளர்கின்ற கிளையுமாம் ; சீவக. 330.

136. பசையாது - பற்றுமல் ; கிழமை - நட்பு ; “ பழமை கடைப் பிடியார் கேண்மையும் பாரார், கிழமை பிறிதொன்றுங் கொள்ளார் ” நீதிநெறி. 47.

137. தவந்தீர் மருங்கின் - முற்பிறப்பிற் செய்த தவம் தீர்ந்தவிடத் தில் ; “ தவந்தீர் மருங்கிற் றனித்துய ருழந்தோய் ” (சீலப். கச : 26) ; “ நற்றவஞ் செய்த வீர ருளவழி நயந்து நாடும், பொற்றதா மரையினுள் ” (சீவக. 2738.) : 138. பயம் - பிரயோசனம்.

137 - 8. “ வினையொழி காலைத் திருவின் செல்வி, அனையே மாகி யாடவர்த் துறப்பேம் ” (மணி. கஅ. 21 - 2) ; “ புண்ணிய முலந்தபின் பொருளி லார்களைக், கண்ணிலர் துறந்திடுங் கணிகை மார்கள்போல், எண்ணில ளிகந்திடு மியாவர் தம்மையும், நண்ணிய நண்பில ணங்கை வண்ணமே ” துளா. முத்தி. 15.

139. வேறு நிறங்களை நீலநிறம் தன்மயமாகச் செய்தல் இயல்பு ; “ நீலமுண்டதும் வெள்ளை நிறமாமே ” (தே. சிராப்பள்ளி) ; “ ஆகாதே, உண்டது நீலம் பிறிது ” பழ. 168.

140. “ பட்டுழிப் படும் ” (157) என்பர் பின்னும்.

141. பத்திமைகொள்ளார் நம்மவரென ஒருசொல் வருவிக்க.

143 - 4. உதயணனுடைய விசேடகுணங்களை முறையேகூற எண்ணிய சுற்றத்தவர், அவற்றை எண்ணுதற்காக ஒருவிரலை மடக்கி மன்னரிற் பிறந்தென்றாரென்க. மன்னரிற் பிறந்து : “ அரசவழி வந்த ” 165.

பி - ம். 1 பழமை.

145 வேண்டியது முடிக்கும்
கால மிதுவெனக் காரணங் காட்டும்
ஆர்வச் சுற்றத் தவர்வரை நில்லாள்
தாய்கை விதிர்ப்பத் தலைபுடைத் திரங்கி
ஏயது மறுக்கலு மிருந்தோற் கூய்நின்

150 அடியரிற் பற்றி யாணையிற் கொள்கெனக்
கடிதியல் வையங் கவ்வையி னேற்றிக்
கொடியணி கூலங் கொண்டனன் போவுழி

(நருமதையின் கூற்று)

வலிதி னென்னை வத்தவர் பெருமகள்
கொலிய செய்வது குழுக்கள் காண்கெனப்

155 பூசற் கிளவி சேயிழை பயிற்ற

(கண்டோர் கூற்று)

மாரியுந் திருவு மகளிர் மனமும்
தக்குழி நில்லாது பட்டுழிப் படுமெனும்
கட்டுரை யன்றியுங் கண்டனம் யாமென

147. நருமதை சுற்றத்தவருடைய எல்லையில் நில்லாளாய்.

148. கைவிதிர்த்தல் ஆச்சரியக் குறிப்பு ; பெருங். க. 32 : 58.

149. இருந்தோற் கூய் - இருந்த வயந்தகளை அழைத்து; கூவுதல் தாயின்றொழில். 150. ஆணையிற் கொள்கென : 220.

151. கடிது இயல் வையம் - விரைவாகச் செல்லுந் தேரில்; வையம் - வண்டியுமாம்.

152. கொடியணி கூலம் - திருவிழாவிற்சாக எடுத்த கொடிகளை யணிந்த கடைவீதி ; “கொடிநிழற் பட்ட பொன்னுடை நியமம்” (பதிற். கடு) ; “பசங்கொடிப் படாகைப் பந்தர் நீழல்” (சீலப். கச : 216) ; மதுரை. 365-74, பட்டின. 158-68, பார்க்க.

154. கொலிய - வருத்துதற்கு ; கொல்லுதற்கென்றுமாம்.

155. பூசற்கிளவி - ஆரவாரச் சொற்களை. பயிற்ற - பலமுறை சொல்ல.

156. மாரி - மழை. திரு - திருமகள். “வெள்ளமும்..... வேசையர், உள்ளமு மொருவழிப் படர” என்பதில் இக்கருத்து ஒரு வகையாகப் புலப்படுகின்றது. 157. தக்க உழி - தக்க இடத்தில்.

158. கட்டுரையைக் கேட்டலன்றியுமென ஒருசொல் வருவிக்க.

156-8. மாரி முதலியவை தக்குழி நில்லாமல் வேறிடஞ் செல்ல

- விச்சையும் வனப்பும் விழுக்குடிப் பிறப்பும்
 160 ஒத்தொருங் கண்மந்த வுதயண சூமரனைப்
 பெற்றன ளாயினும் பிறர்க்குரைந் தழுவுவாள்
 1 பெண்ணிலி கொல்லோ பெரியோர்ப் பிழைப்பதோர்
 கண்ணிலி யாகுமிக் கணிகை மகளெனக்
 கூத்தி மருங்கிற் குணம்பழிப் போரும்
 165 ஆற்றற் கொற்றமொ டரசுவழி வந்ததன்
 காத்துயர் தொல்குடிக் கதுவா யாகப்
 பண்பில் சிறுதொழில் பயின்றதை யன்றியும்
 தன்னொடு படானைத் தானயந் தரற்றிக்
 கண்ணற் றனனாற் காவலன் மகனென
 170 அண்ணன் மருங்கி னறிவிழிப் போரும்
 எள்ளியு மிழித்து மின்னவை பயிற்றி
 முள்ளெயி நிலங்கு மொள்ளமர் முறுவலர்
 பட்டி மாக்கள் கட்டுரை பகரும்

மென்பதனை, “பொன்னிறச் செந்நெல்”, “நாரூத் தகடேபோல்”
 (நாலடி. 269, 266), “அன்பு நூலாக” (கீவக. 1596) என்னுஞ் செய்
 யுட்களாலும் முறையே உணர்க. 159. விச்சை - கல்வி.

159-60. “வனப்பு மிளமையும் வரம்பில் கல்வியும், தனக்குரிக ரில்
 லாத் தன்மையன்” (230-31) என்பர் பின்னும்.

162. பெண்ணிலிகொல்லோ - பெண்தன்மையில்லாதவளோ.

163. கண்ணிலி - அறிவில்லாதவள், கண்ணோட்ட மில்லாதவள்.

165. கொற்றம் - அரசரிமை; “தென்னவன் கொற்றஞ் சிதைந்
 தது” சிலப். ககூ : 20.

166. குடிக்கதுவாயாக - குடிக்குற்றமாக (பெருங். க. 46: 87;
 ௩. 22: 136, 24: 149); “கதுவாய்த் தலையிற் பலிநீ கொள்ள”
 (சுந்தர. தே.); “கடல்வாய்ச் சென்று மேகங் கவிழ்ந்திறங்கிக்கதுவாய்ப்
 பட நீர்முசுந்தேறி” பேரியாழ்வார். ௩. 5: 4.

167. பண்பில் சிறுதொழிலென்றது யாழ் கற்பித்தலை; அஃது அரசு
 சன் ஏவலாதலின் முன்பும் சிறுமை யென்றார்; 34: 86.

168. படானை - இணங்காதவளை. அரற்றல் - தன் குறையை வாய்
 விட்டுக்கூறல்; (பெருங். க. 36: 304.) 169. கண் - அறிவு.

173. பட்டி மாக்கள் - வாயடக்கமில்லாத மாந்தர்.

மு - ம். 1 பெண்ணிலி.

பெருங்கலி யாவணம் பிற்படப் போலும்
 175 வையத் தவளொடும் வயந்தகன் கேட்பத்
 (கணிகையருடலும் நம்பியர் உணர்த்தலும்
 விடர் முதலியோர் கூற்றும்)

தேன்கவர் வோப்பித் திருதுதல் சுருக்கிப்
 பூநறுந் தேறல் பொலன்வள்ளத் தேந்தி
 ஒழுகி நிலம்பெறாஅ தொசிந்து கடைபுடைத்
 தேழுதுதுண் புருவ மேற்றி யியைவித்
 180 திலமலர்ச் செவ்வா யொப்ப விதழ்விடுத்து
 நரம்பிசை தள்ளி வறிதினிற் சவைத்து
 மகிழின் மம்ம ரெய்தி முகிழின்
 கால மன்றியுங் கையி 1 னெரித்த
 கழுநீர்க் குவளைப் பெரும்பொதி யவிழ்ந்த
 185 வள்ளிதழ் வகைய வாகி யொள்ளிதழ்
 செஞ்சிவப் புறுத்த சிதாரி மழைக்கண்

174. பெருங்கலி - பெருமுழக்கம்.

175. கேட்பவென்பது உரைப்ப (226) என்பதனோடு முடியும்.

176. 'தேன்கவர் வோப்பி' என்பது முதலியன மறுகிற்கு (219)

அடை. தேன் - வண்டு. ஒப்பி - ஒட்டி.

177. பொன்னென்பது பொலனென்று வழங்குமென்பதற்கு
 இவ்வடி மேற்கோள் ; தக்க. உ - உரை.

178. ஒழுகி - சென்று. புடைத்து - பருத்து.

179. ஏற்றி - நெற்றியில் ஏற்றி.

180. இலமலர் - இலவம்பூ ; "இலமலரன்னவஞ் செந்நா" (அகநா.
 ௧௪௨.) செவ்வாய் - செவ்விய பூவிதழை. இதழ் - உதடு.

181. தள்ளி - வெளிப்படுத்தி. வறிதினிற் சவைத்து - சிறிது
 சவைத்து ; "வறிதுவடக் கிறைஞ்சிய" பதிற். ௨௪.

182. மகிழின் - கள்ளையுண்ட களிப்பால்.

183. நெரித்த - வலிய அலர்த்திய ; "விரலுளர்ப் பவிழ்ந்த.....
 கண்ணி" (முருகு. 198-9) என்பதையும் அதன் உரையையும் அடிக்
 குறிப்புக்களையும் பார்க்க.

184. கழுநீராகிய குவளை. பெரும்பொதி - பேரரும்பு.

185. இதழ் - பூவிதழ், இமை.

185 - 6. வகையவாகி உறுத்த கண்கள்.

பு - ம். 1 எடுத்த.

- கொழுங்கடையிடுக நோக்கி மணிபிறழ
 விருப்புள் கூர விம்மி வெய்துயிர்த்
 தெருத்தஞ் சிறிய கோட்டி யெம்மினும்
 190 திருத்தஞ் சான்றநுந் துணைவியில் செல்கெனப்
 புலவித் தண்டந் தமர்வயி னேற்றி
 இல்லை யாயினும் சொல்வகை செருக்கித்
 தண்டிக் கொண்டு பெண்டிரைப் பொருது
 செயிர்வுள் ஞாறுத்த நோக்கமொடு நறவின்
 195 வாசங் கமழு மோசைய வாசிக்
 களிப்பயி ரன்ன களிப்பயின் மழலை
 எய்தா வெழுக்கமொ டைதவட் பயிற்றி
 எயிறு வெளிப்படா திறைஞ்சி ஞிமிறினம்
 மூசின கரிய கோதையிற் புடைத்துப்
 200 பூங்குழை மகளிர் புலவிகொ டிருமுகம்
 தேர்ந்துணர் காட்சியிற் 1 நிரிந்துநலங் கரியப்
 பூந்துகிற் றுனை பற்றிக் காய்ந்தது
 காட்டினை சென்மோ 2 மீட்டின தெளிகெனப்
 படிற்றியல் களைஇப் பணிமொழிக் கிளவி

187. இடுக நோக்கி - சுருங்கப் பார்த்து; “கண்களை யிடுகக் கோட்டி” (சீவக. 2086.) மணி - கருவிழி.

189. கோட்டி - வளைத்து. 191. புலவியாகிய தண்டத்தை.

192. குற்றமில்லையாயினும். செருக்கி - மயங்கி; “செருக்கிய மஞ்சை” சீவக. 2052.

193. தண்டி - அலைத்து. 194. செயிர்வு - குற்றம்.

196. பயிர் - அழைக்கும் ஒலி. 196 - 7. மழலையைப் பயிற்றி.

198. இறைஞ்சி - குனிந்து. 199. கோதையின் - மாலையாலே.

201. காட்சியின் - அறிவினால். நலம் கரிய - அழகு கெடுதலால்.

202. துகிற்றானை - ஆடையின் தலைப்பு. பற்றல் முதலியன தலைவர் தொழில்.

203. காட்டினை சென்மோவென்றது ஒருத்தியை நோக்கி ஒரு தலைவன் கூறியதாகக் கொள்க. மீட்டு இன்ன தெளிக என.

204. படிறு இயல் களைஇ - வஞ்சனையாகிய இயல்பைக் களைந்து.

டி - மீ. 1 தெரிந்து. 2 மீட்டினித்.